

Siêu Mẫu

Contents

Siêu Mẫu	2
1. Chương 1: Người Mẫu Nữ, Tỉnh An	2
2. Chương 2-1: Nhiếp Ảnh Gia, Đường Dự	6
3. Chương 2-2	7
4. Chương 3: Đại Diện ‘faint Scent’	10
5. Chương 4-1: Hợp Tác Lần Đầu	13
6. Chương 4-2	15
7. Chương 5: Cô Ấy, Là Ai?	17
8. Chương 6: Hợp Tác Vui Vẻ	20
9. Chương 7: Dư Luận	23
10. Chương 8: Người Mẫu, Lý Na	26
11. Chương 9: Ăn Cơm!	30
12. Chương 10: Chỉ Vì Trả Thù Sao?	33
13. Chương 11: Quảng Cáo Nước Hoa	35
14. Chương 12: Gặp Vận May	39
15. Chương 13: Tham Gia Chương Trình	42
16. Chương 14: Tôi Chỉ Chụp Ảnh Cho Người Mà Tôi Muốn Chụp	45
17. Chương 15: Ảnh Đế, Tiêu Mặc Phàm.	48
18. Chương 16: Từ Chối Lời Mời	51
19. Chương 17: Đề Nghị Của Lâm Lang (sửa Đổi)	55
20. Chương 18: Rơi Vào Bẫy Rập (sửa Đổi)	58
21. Chương 19: Cuối Cùng Đêm Cũng Yên Tĩnh.	61
22. Chương 20: Mộc Tam	66
23. Chương 21: Phỏng Vấn Quảng Cáo Đá Quý	69
24. Chương 22: Model Nam, La Hiên Kỳ	73
25. Chương 23: Đối Tượng Scandal	76
26. Chương 24: Cô Ấy Là Người Mẫu Của Tôi.	79
27. Chương 25: Động Lòng	82
28. Chương 26: Đan Ninh Của Tuổi Mười Tám (ngoại Truyện)	86
29. Chương 27: Quay Mv (phần Đầu)	89
30. Chương 28: Quay Mv (phần Cuối)	93
31. Chương 29: Vị Khách Không Ngờ	97
32. Chương 30: Trái Tim Gần Nhau Hơn	102
33. Chương 31: Không Có Tiêu Đề	104
34. Chương 32: Tiếp Tục Không Có Tiêu Đề	108
35. Chương 33: Khoản Quyền Tiền Kêch Xù	110
36. Chương 34: Trả Lời Nghi Ngờ Của Phóng Viên...	113
37. Chương 35: Quan Hệ	116
38. Chương 36: Dọn Nhà	120
39. Chương 37: Chốn Cũ, Người Xưa	123
40. Chương 38: Không Có Tiêu Đề	126

41. Chương 39: Tuần Lễ Thời Trang Mở Màn.	129
42. Chương 40: Tĩnh An Vào Sân	133
43. Chương 41: Trận Thắng Đã Định	135
44. Chương 42: Lại Là ‘đan Ninh’	138
45. Chương 43: Chuyện Cũ Như Mây (phần Đầu)	140
46. Chương 44: Chuyện Cũ Như Mây (phần Sau)	143
47. Chương 45: Triển Lãm Ảnh, Khởi Hành	146
48. Chương 46: Lấy Cảnh (phần Đầu)	149
49. Chương 47: Lấy Cảnh (phần Giữa)	153
50. Chương 48: Lấy Cảnh (phần Sau)	155

Siêu Mẫu

Giới thiệu

Tác giả: Hồ Ly Xù LongConver: ngocquynh520Editor: babynhoxĐộ dài: 64 chươngLịch post: 2-3 chu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-mau>

1. Chương 1: Người Mẫu Nữ, Tĩnh An

Nhiệt độ tháng tám cao gần 40 độ, cho dù máy điều hòa nhiệt độ có thổi, trong lòng mọi người vẫn tràn đầy nóng bức phiền não như cũ.

Thành phố S.

Bên trong phòng làm việc chụp ảnh nổi tiếng, tổng giám sát Mike người phụ trách quần áo chụp ảnh mùa này không kiên nhẫn nhìn năm sáu người mẫu nữ trẻ tuổi trước mắt.

“Những người cậu đưa đến là người mẫu sao?” Liếc nhìn người đàn ông duy nhất bên cạnh, Mike nhíu mày một cái, “Trần Sâm, cậu nói xem cậu cũng là người quản lý có kinh nghiệm nhiều năm rồi sao lại chỉ có mấy loại hàng không ăn nhập hợp thời như vậy.”

“A, không đúng, tôi nhớ trong đám người náo loạn lần trước cậu đưa tới có một người mẫu nữ, bây giờ đưa tới có được không? Tôi cũng muốn gặp mặt.” Lúc nói lời này, trong mắt Mike đều tràn đầy châm chọc đùa cợt, không biết là đối với chuyện người mẫu nữ làm ầm ĩ hay vì Trần Sâm là quản lý của người mẫu nữ này.

Nghe xong lời của Mike, đáy mắt Trần Sâm thoáng qua một tia khinh thường, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt lấy lòng: “Mike, anh đây không phải là đang nói đùa chứ, cô gái nhỏ không hiểu chuyện này sao tôi có thể đưa ra.”

Dường như không hài lòng người đàn ông giải thích, Mike cau mày lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, “Nói như thế nào đây, tôi giống như người thích nói giỡn sao? ! Dù sao loại hàng bình thường của cậu, tôi

cũng miễn cưỡng gọi người làm bối cảnh tường là được, chọn ai cũng như vậy. Dù sao bây giờ cũng nhiều thời gian, cậu chọn người nào được, tôi liền chọn cô ta.” D.Đ.L.Q.Đ

Sau khi nói xong, Mike ngay cả chào hỏi cũng không liền xoay người làm những chuyện khác. Đi vài bước lại như nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói: “Đúng rồi, Trần Sâm, lần này giúp cậu thì tôi cũng không nợ cậu cái gì, hơn nữa cũng không giải quyết những chuyện trước kia, cậu nên nhớ kỹ.”

“Dạ, dạ dạ, đây còn phải đa tạ Mike ngài nhớ chuyện xưa, lần sau không dám phiền ngài nữa!” Trần Sâm vội vàng cảm tạ với bóng lưng rời đi phía trước.

Chỉ là người đã đi xa, Trần Sâm liền hung hăng “Phi” một tiếng trên đất, trong mắt rõ ràng lộ vẻ ghê tởm.

Cái thứ gì, nếu không phải là một năm trước ông đây cho mày mượn số tiền kia thì mày đã bị lải cao đề chết rồi, còn lên mặt như bây giờ sao! Má, không phải chỉ là một tổng giám sát nho nhỏ sao, phách lối cọng lông!

“Mẹ kiếp, nhìn cái gì vậy! Trở về trở về, mỗi một người đều về nhà cho tôi!” Nhìn đến những người mẫu mình đưa đến thì mặt Trần Sâm càng đen hơn mấy phần, “Không có tương lai, xấu xí!”

Lấy điện thoại di động ra, Trần Sâm phiền não tìm được một dãy số, gọi sang.

“Alo, chào anh.” Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói thanh nhã ấm áp, dường như có chút giống có chút khác so với trí nhớ của Trần Sâm.

“Chào cái đầu của em, ở nhà dưỡng thương như vậy được rồi chứ, mau mau trở lại làm việc!” Trần Sâm không kiên nhẫn nói, “Nhanh lên một chút, phòng chụp ảnh trên đường XX, trong vòng nửa canh giờ tới đây cho anh!”

Sau khi nói xong, cũng không đợi bên kia trả lời liền cúp điện thoại.

Trần Sâm là một người quản lý, một người quản lý khá xui xẻo, dẫn theo đám người mẫu nữ gần tám năm, lại không có một người nào, không có một người mẫu nữ nào từng thành công dưới tay anh ta, D.Đ.L.Q.Đ thậm chí cũng không có một người nào, không có một người mẫu nữ nào vượt qua hạng B.

Mà cho tới tận bây giờ người mẫu duy nhất dưới tay anh ta xuất hiện trên trang đầu báo giải trí chính là người mẫu nữ Mike xấu xa chỉ định, mới vừa ký hợp đồng cùng Tinh Quang, người mẫu Tỉnh An.

Nghĩ tới đây, đầu óc Trần Sâm vốn phiền càng phiền hơn.

Cái người mẫu nhỏ này ngu xuẩn như heo, chính mình mất mặt cũng không sao, còn liên lụy anh ta cũng bị người khác lấy ra làm trò cười!

Nói đến chuyện “tốt” đó của Tỉnh An, còn phải nói đến buổi họp báo chia tay độc thân của ảnh đế Tiêu Mạc Phàm vào hơn một tháng trước.

Đối với tình huống cụ thể Trần Sâm không rõ ràng lắm, bởi vì anh ta cũng không có mặt ở đó mà nghe được tin này từ tin tức giải trí.

Nhớ đến lúc ấy, đối với chuyện này các tòa soạn đều đưa tin giống nhau: Người mẫu nhỏ tuổi dưới tay Tinh Quang, bởi vì không cách nào chịu đựng được ảnh đế Tiêu Mạc Phàm sắp lập gia đình, nhân lúc ảnh đế lái xe rời khỏi buổi họp báo thì xông thẳng thân thể vào chiếc xe đang lao nhanh của ảnh đế, làm cho não bị thương nặng hôn mê sâu.

Vậy mà, chuyện này âm ỉ không có mấy ngày, liền bị hôn lễ của Tiêu Mạc Phàm và tin nữ diễn viên Đan Ninh bị tai nạn xe tử vong che lấp hoàn toàn.

Nhớ lại lúc ấy, xem như Tỉnh An là người của mình, lúc nhận được điện thoại của công ty liền nhanh chóng chạy tới bệnh viện Tỉnh An đang điều trị, không hiểu sao lại phụ trách chuyện xui xẻo tổn hại danh dự Tinh Quang này, nếu như cô gái này không phải mồ côi, Trần Sâm nghĩ, anh ta nhất định sẽ kéo mẹ của cô gái này đến hỏi bà sinh con gái như thế nào vậy! Rõ là có mắt không trông! Lại vì thần tượng mà tự sát!

Cho nên dù khi Trần Sâm nghe được bác sĩ chữa trị nói cô gái này chính là não bị chấn động mạnh có thể nguy hiểm tính mạng còn những chỗ khác không có vấn đề gì thì anh ta chỉ xì mũi coi thường, đã có gan tự sát thì nên biết sẽ chết.

Sau đó, Trần Sâm cũng không có để ý cô gái kia nữa, không thể trách anh ta lạnh lùng, thật sự là người tự sát không đáng giá anh ta đồng tình.

Sau này nữa, sáu ngày bảy đêm, hôm sau hôn lễ của Tiêu Mặc Phàm, lúc Trần Sâm còn đau thương đắm chìm trong tin tức Đan Ninh chết thì bệnh viện truyền đến tin tức, nói, cô gái tỉnh.

Chỉ là không có ai biết, sáu ngày bảy đêm này, thời khắc diễn viên Đan Ninh đã từng là người mẫu cận kề cái chết kia, dụng cụ đo sóng não của cô gái Tĩnh An vốn đã biến thành từng đường thẳng tắp đột nhiên có phập phồng.

“Làm cái gì, bây giờ anh nói với tôi mấy điều hòa hử? ! Con mẹ nó anh có biết nhưng người sắp tới đều là những người nào hay không! Nói cho anh biết, đều là những chủ nhân phục vụ không nổi! !”

“Nếu như vì thế này mà không chụp được, con mẹ nó anh muốn tôi ăn nói thế nào với cấp trên! !”

“Còn không mau gọi điện thoại gọi nhân viên chuyên ngành đến sửa! ! Chẳng lẽ anh cho rằng người có thể sửa được nó! !”

Trần Sâm hút thuốc, nghe Mike hỗn hển hô to, ngược lại nở nụ cười. trời rất nóng không có máy điều hòa còn chụp quần áo mùa đông, ai chịu nổi. Chuyện này mà âm ỉ, xem vị trí tổng giám sát của mày còn ngồi được hay không!

Lúc này, điện thoại di động trong túi vang lên.

Là người mẫu nhỏ gửi tin nhắn, nói là người đã tới cửa rồi.

“À, tới cũng thật là đúng lúc, cũng không biết bộ ảnh này có chụp hay không.” Lấy điện thoại nhét vào trong túi, Trần Sâm ngậm khói liền đi ra ngoài.

Vừa đi đến cửa bên ngoài, liền bị ánh sáng trắng lay động vào mắt.

Trần Sâm nhắm mắt, phun tàn thuốc trong miệng ra, thuận chân đạp lên nghiêng nghiêng.

“Chào anh, xin hỏi là quản lý Trần Sâm sao?”

Trước đây không lâu nghe được giọng nói dịu dàng ở trong điện thoại, Trần Sâm nhú mày một cái, chống mí mắt lên nhìn người bên cạnh.

Tóc ngắn màu đen, dưới ánh mặt trời sáng bóng giống như trân châu đen, hàm dưới cô gái hơi cong duyên dáng cười hời, một đôi mắt phượng xinh đẹp ấm áp.

Áo màu trắng phối với quần short jean màu lam, rõ ràng đơn giản đến tùy ý nhưng mặc trên người cô gái lại lộ ra một mùi vị mát mẻ đơn giản.

“Tĩnh An?” Trần Sâm có chút kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt, cảm giác không cách nào đặt người bây giờ cùng cô gái non nớt mà mình quen biết hơn một tháng trước, “Em cắt tóc ngắn rồi!”

“Thế nào, khó coi sao?” Ý cười trên khóe miệng Tĩnh An sâu hơn mấy phần, “Em cảm thấy tóc ngắn có thể làm cho mặt của em lên hình càng đẹp mắt hơn, không phải sao?”

Liền tiếp hỏi ngược lại hai câu, làm cho Trần Sâm ngẩn ra.

Lại quan sát cô gái từ trên xuống dưới thêm mấy lần, trong lòng Trần Sâm xoay xoay cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không nói ra được là không đứng chỗ nào, bộ dáng chính là bộ dáng, mặc dù tóc ngắn nhưng mặt mũi này càng có nhiều góc cạnh, nhưng... Cảm giác này, là khí chất?

“Bác sĩ có nói não của em...” Chẳng lẽ là bị đụng có vấn đề?

“Chuyện trước kia có rất nhiều chuyện cũng không nhớ rõ.” Nói đến đây, Tĩnh An cúi đầu, dường như có chút ngượng ngùng, “Bác sĩ nói có thể là ảnh hưởng sau tai nạn.”

Đơn giản là phản xạ có điều kiện hỏi: “Ngay cả xảy ra tai nạn xe thể nào cũng không nhớ rõ?”

Lông mi hơi dài rũ xuống, D.Đ.L.Q.Đ mí mắt nửa khép cất giấu cảm xúc không thấy rõ, “Ừ, không nhớ rõ.”

“Sau khi trở về, lên mạng tra về tai nạn xe của em, tránh cho sau này có người hỏi.”

Trần Sâm gật đầu nhìn Tĩnh An một cái, xoay người đi vào bên trong phòng làm việc, cũng ra hiệu cô gái đi theo.

Hai người đi vào phòng làm việc thì tiếng tức giận của Mike tức giận vẫn còn vang.

Trần Sâm là một người biết nhìn sắc mặt người khác, biết hiện tại không nên cố ý nói với Mike người được chọn đã tới, vì vậy để cho Tĩnh An đi theo mình đợi ở một góc trước, chờ nhân vật chính buổi chụp ảnh vào đến hãy nói.

“Xin hỏi, chủ đề buổi chụp ảnh này là cái gì? Tôi có vị trí gì trong buổi chụp ảnh?” Nhìn Trần Sâm lại lấy thuốc hút, Tĩnh An hỏi.

Nhỏ một hơi khói ra, Trần Sâm mang theo giọng mỗi một xen lẫn tia giễu cợt, “Em cần chụp chính là một poster nhóm trang phục mùa đông, dùng để tuyên truyền nữ trang xa xỉ của năm nay, quần áo và trang sức thiết kế da cổ nhằm vào thị trường cao cấp. Chủ đề buổi chụp ảnh là xa hoa, nội dung đơn giản là vây quanh một đám phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc xa hoa làm sao để bày ra cao quý quyến rũ của bọn họ. Mà em... Chẳng qua là người phụ diễn trong buổi chụp này, đứng ở một góc làm nền.” Nói đến đây, Trần Sâm bắt đầu thở dài, “Buổi chụp ảnh này trừ em ra, kém nhất cũng là người mẫu hạng B+, cho nên nếu như em biểu hiện không bằng người ta thì lúc nào cũng có thể loại bỏ em.”

Đối với mình vị trí này có cũng được không có cũng không sao, Tĩnh An không có gì là không cam lòng, hơn nữa đối với chuyện sắp cùng người mẫu hạng B thậm chí hạng A chụp ảnh cũng không có chút khẩn trương và lo lắng nào. Cô chỉ là giống như tên của cô, yên lặng nở nụ cười, “Tôi sẽ cố gắng.”

“Đối với em, thật sự là tôi không ôm bất cứ hi vọng gì.” Lúc ấy mình ký hợp đồng với cô đơn giản vì cặp mắt phượng kia giống Đan Ninh, rồi sau đó sự thật chứng minh, cô gái này lại không có chút tư chất người mẫu nên có, Trần Sâm lạnh lùng cười một tiếng, “Tôi đã không trông cậy vào em có thể đi biểu diễn trên sân khấu, đối với lúc em chụp ảnh tay chân và ánh mắt cứng nhắc cũng không ôm bất cứ hi vọng nào.”

Trần Sâm nói là sự thật, mà chuyện như vậy về sao anh ta nghĩ lại làm sao lúc ấy lại xúc động kéo người đi đường Tĩnh An lại liền ký hợp đồng như vậy.

“Thì ra là tôi hồng hết sao.” Tĩnh An không có đau lòng, ngược lại hứng thú cười nhìn về phía nơi cửa đột nhiên nhiều thêm một đám người.

Hai người được nhân viên làm việc vây quanh đi vào phòng làm việc có khuôn mặt xinh đẹp giống nhau, mắt to miệng nhỏ nhắn, là thuộc về loại người mẫu xinh đẹp thanh thuần. Nhưng...

“Tôi nghĩ là bọn họ không thích hợp chủ đề buổi chụp lần này.” Mặt như vậy, xinh đẹp có thừa lại chưa đủ thời thượng.

Nhàn nhạt nhìn lướt qua Tĩnh An nói lời này, Trần Sâm như có điều suy nghĩ, “Nhưng bọn họ là nhân vật chính của buổi chụp.”

“Bọn họ là Quán Quân trong cuộc tranh tài người mẫu Tỉnh Quang, nghe nói sau đó còn tham dự một cuộc thi chụp ảnh kịch thần tượng có tiếng, người nào có đủ danh dự vào quần thích hợp hay không thích hợp.”

Trần Sâm cười đến có chút châm chọc, “Quán Quân... Cuộc tranh tài người mẫu Tỉnh Quang đã sớm không còn sạch sẽ như ban đầu.”

Ý trong lời nói quá mức rõ ràng, Tĩnh An ngay cả cơ hội làm bộ không hiểu cũng không có.

Ánh mắt chằm chằm dõi đi, Tĩnh An cũng không tiếp tục nói về đề tài hai nhân vật chính này.

2. Chương 2-1: Nhiếp Ảnh Gia, Đường Dự

Nếu nhân vật chính tới, cũng nên bắt đầu vào công việc chụp ảnh.

Trần Sâm không thể không dẫn Tĩnh An đến chỗ Mike để chào hỏi, mặc dù bây giờ tâm trạng của Mike vẫn không ổn như cũ.

Đi đến gần, phát hiện Mike đang đi theo một người phụ nữ đeo mắt kính đen viền to giải thích cái gì đó, trên mặt đã không còn vẻ vênh váo đắc ý khi đối mặt với Trần Sâm, chỉ còn lại chút luống cuống hốt hoảng.

“Chị Lang, chị xem cái kia đã cho gọi nhân viên chuyên ngành tới sửa chữa, tôi nghĩ rất sẽ xong nhanh thôi, Al—va cũng sắp đến rồi, hay là để cho hai chị em Nam Ninh, Bắc Huyền đi trang điểm thay đồ trước?”

“Cậu nghĩ sẽ xong nhanh sao? Tôi còn cảm thấy không bằng đổi chỗ chụp ảnh còn thực tế hơn!” Người phụ nữ có một bộ mặt lạnh không giận mà uy, trong giọng nói khàn khàn có đũa cọt.

“Bây giờ kêu tôi lập tức đổi chỗ thì không phải là quá...” Mike gấp đến độ đỏ mặt, “Quần áo, vật phẩm cũng đã để ở đây, thợ trang điểm, nhân viên làm việc, những người mẫu khác cũng đều chuẩn bị xong, vậy, vậy còn đổi chỗ khác, trong một lúc cũng không tiện lắm!”

“Vậy là cậu muốn để cho Nam Ninh và Bắc Huyền của chúng tôi ở cái phòng có nhiệt độ không khác ngoài đường này, khoác những thứ da lông động vật dày cộm nặng nề kia để chụp hình sao?” Giọng nói của người phụ nữ đã bắt đầu có tức giận, “Phải biết ngoài vấn đề nhiệt độ ra, về điểm này dựa vào thân phận làm công nho nhỏ của cậu còn chưa đủ tư cách gánh nổi!”

“Chụp lần này là da cỏ nhân tạo, không phải là da lông động vật gì...” Đối với loại tình huống đột ngột này, Mike không biết làm như thế nào cho phải, cũng chỉ có thể hạ giọng trước, trong lòng chỉ mong mấy điều hòa sửa xong nhanh một chút!

“Tôi mặc kệ đây là da cỏ nhân tạo hay là da lông động vật, tôi và chị cũng không chịu nổi nhiệt độ của món đồ này phủ lên thêm, tôi thấy tôi và chị còn trở về thôi, không chịu nổi khổ khổ này!”

Giọng nói mát mẻ chậm chọc truyền đến, lúc này Tĩnh An đứng ở sau lưng Mike vài thước nhìn về phía trước, thì ra là hai chị em xinh đẹp như hoa đang đi tới.

Tĩnh An không khỏi cười một tiếng.

Đúng thật là người mới, còn chưa học khiêm tốn đã học kiêu ngạo.

Tính tình như vậy, có lẽ ở trong mắt người hâm mộ là cá tính, mà ở nơi này chỉ là cái trò cười.

“Bắc Huyền! Không phải chị đã nói những chuyện nhỏ nhặt này em không cần phải để ý đến, chị nói là được rồi sao!” Lâm Lang không vui quay đầu nhìn về phía hai người, “Nam Ninh, chị cũng đã nói với em, nếu muốn thành công em phải làm cho em gái của mình kiềm chế tính tình lại.”

Cô gái được gọi là Nam Ninh mím môi, lạnh lùng gật đầu, coi như là câu trả lời của cô ta.

Vốn cho là tính tình người chị cũng không khác tên lắm, là một người trầm lặng. Không nghĩ tới là một người đẹp lạnh lùng.

Lông mi giãy giật giật, đáy mắt Tĩnh An xẹt qua tiếc nuối.

Hai người này là người mẫu mới nổi, nếu như không thay đổi tính cách của mình, có thể ở giới người mẫu người đẹp vô kể này thành công bao lâu đi bao xa.

“Được rồi, mặc kệ cũng không quan tâm, cùng lắm là bị nóng chết!” Giọng nói vô cùng bất mãn truyền ra từ miệng Bắc Huyền, nhưng cũng vừa vụn rơi vào trong tai một người đàn ông đội nón rơm cũ nát.

“Yên tâm, loại nhiệt độ này còn chưa chết người. Tôi nghĩ có thể bắt đầu rồi, đợi chút nữa tôi còn hẹn người đẹp Đường Du đi ăn tối, tốt nhất các người đừng làm cho tôi tới trễ, như vậy là hành động rất không lễ phép nha.”

Nhìn người đàn ông đi qua mắt mình, Tĩnh An liếc mắt nhìn bọc lớn sau lưng anh ta, sáng tỏ cười một tiếng.

Thật ra thì lúc người đàn ông ăn mặc tùy ý đội nón rơm đi tới, Tĩnh An liền chú ý, mặc dù không rõ người kia là ai, nhưng từ việc anh ta có thể tự nhiên đi về phía Mike thì cô liền biết, người này, có lẽ chính là nhân vật chính của buổi chụp ảnh hôm nay.

“Là Al—va, nhiếp ảnh gia mới giỏi nhất trong nước, tôi cũng vì biết được nhiếp ảnh gia buổi chụp ảnh này là anh ta mới đánh cược nhờ Mike một phen, nhưng mà...” Lời nói kể của Trần Sâm còn chưa dứt, liền tự mình kết thúc tiếc hận thở dài.

Lúc Tĩnh An còn là người mẫu Đan Ninh, Alva với thân phận nhiếp ảnh gia gốc Hoa trẻ tuổi nhất đạt danh hiệu á quân của cuộc so tài quốc tế, hưởng thụ ca tụng của trong và ngoài nước.

Nhớ một năm kia, cô 21 tuổi, ngay lúc đó người quản lý còn mỉm cười nói đã giúp cô lấy được cơ hội lần đầu hợp tác với Alva khi anh ta về nước vào năm sau.

Nhưng ngay cả chính cô cũng không đoán được, 22 tuổi, cô kết thúc cuộc sống người mẫu của mình.

Mà cơ hội lần đầu hợp tác với Alva, tự nhiên rơi vào trong tay người khác.

Không nghĩ tới khi cô trở thành Tĩnh An, nhiếp ảnh gia lần đầu tiên chụp hình sẽ là anh ta.

Giống như sống lại đời này, chính là hoàn thành tiếc nuối lớn nhất cả đời mình.

Tĩnh An nâng khóe miệng như cười như không.

Trái với Tĩnh An bình tĩnh và Trần Sâm tiếc hận, Mike bên kia sau khi nghe Al—va nói cũng là có người vui có người buồn.

Người vui vội vàng gạt đầu, khom lưng, “Dạ dạ dạ, vậy liền bắt đầu vậy liền bắt đầu, chị Lang, chị còn không dẫn người của chị đi trang điểm! Cũng không thể để cho Al—va chậm trễ thời gian!”

Người buồn cũng không nói cái gì nữa, liếc mắt nhìn người đàn ông đội nón rơm luôn miệng kêu nóng cũng không đi ra ngoài, Lâm Lang liền nghe theo hướng dẫn vào phòng trang điểm.

Phải biết, người đắc tội Al—va thì đừng mong lẫn lộn ở trong giới.

Cũng đang lúc này, Mike xoay người thấy Trần Sâm, tùy ý nhìn lướt qua cô gái cao gầy đứng bên cạnh Trần Sâm, thân thiện nói: “Sao anh Trần vẫn còn ở đây, mau dẫn người mẫu của anh đi trang điểm, đợi lát phải xem biểu hiện của nàng cô ấy rồi.” Lời nói đủ khách khí, đoán chừng cũng là vì Al—va giúp giải vây nên tạm thời tâm trạng sáng khoái.

Trần Sâm gạt đầu một cái với hai người kia, liền dẫn theo Tĩnh An đi phòng trang điểm, trong lòng thầm thì: Nhất định là Mike cũng đã quên Tĩnh An là người mẫu anh ta hứng thú ác ý chọn lựa tới.

3. Chương 2-2

Nam Ninh và Bắc Huyền nổi tiếng, nhưng lại không tới trình độ địa vị cao nhất, thậm chí chỉ có thể nói là nổi tiếng nửa vời.

Cho nên buổi chụp ảnh lần này, tổ nghiệp vụ cũng không vì hai người bọn họ mà cố ý cho mỗi người một phòng trang điểm, nhưng lại dành cho bọn họ một thợ trang điểm tốt.

Có thể nhìn trong phòng trang điểm chật chội, nhân viên làm việc lui tới và những người mẫu khác đang trang điểm, càng không nói là quần áo trang sức da cỏ treo trên giá đỡ kia, nhìn thấy liền nóng.

Tính khí ngôi sao kiêu căng của Bắc Huyền liền bắt đầu, vừa vặn lúc này một người mẫu cách đó không xa làm đổ ly nước hét lên một tiếng.

“Kêu la cái gì! Có phiền hay không!” Bắc Huyền tiện tay cầm một thanh lược trên quầy trang điểm lên liền ném về phía người mẫu thét chói tai kia.

“bịch” một tiếng, trong một lúc tiếng lược bị nảy lên rớt xuống trên nền nhà vang dội rõ ràng bên trong phòng trang điểm yên tĩnh.

Tĩnh An buông tay che trước mắt xuống, nắm quyền, giấu lòng bàn tay bị gai lược làm bị thương.

Tiếp tục mỉm cười, Tĩnh An vừa đi, lộ ra gương mặt sợ hãi của người kia.

“Cô chần cho cô ta?” Bắc Huyền cố ý gây sự phá vỡ không khí đọng lại.

“Không phải.”

Mình và người mẫu nữ sau lưng không quen không biết tại sao phải xả thân đi ngăn cản ám khí rất có khả năng gây hủy gương mặt? Tĩnh An liền có chút đỡ khóc đỡ cười.

“Vậy cô có ý gì? Chính là lược của tôi bay tới trên mặt cô?”

Từ đầu giọng nói của cô gái xinh đẹp giống như búp bê trước mắt vẫn chưa từng ôn hòa. Tĩnh An cảm thán đồng thời cũng bất đắc dĩ suy nghĩ xem nên trả lời câu hỏi của cô gái kia thế nào, chẳng lẽ nói dưới tình huống thì loài người sẽ thường kéo người bên cạnh đẩy tới phía trước mình để trốn tránh nguy hiểm, mà rất không đúng dịp, lúc ấy mình liền đứng bên cạnh người mẫu nữ bị ném?

Mặc dù là sự thật, nhưng nhìn dáng điệu khiêu khích của Bắc Huyền, chắc chắn là sẽ không tin tưởng đáp án này của cô, Tĩnh An khổ sở cười một tiếng.

“Thật xin lỗi.” Tĩnh An cúi đầu, khẽ run run hai vai giả bộ như sợ hãi.

Đối với Tĩnh An tỏ ra yếu kém, Bắc Huyền chỉ “Hừ” một tiếng, tiếp tục để cho thợ trang điểm làm mặt cho mình.

Cũng may là không tiếp tục cố ý gây khó khăn cho Tĩnh An và người mẫu làm rơi ly nước kia.

Trong chốc lát, phòng trang điểm lại truyền đến tiếng động loạn xoạt như trước.

“Việc này, xin lỗi.” Người mẫu nữ kéo Tĩnh An làm bia đỡ đạn lúng túng nghiêm nói xin lỗi với Tĩnh An, “Tôi tên là Vũ An, người mẫu hạng B của Tinh Quang. Cô là?”

Sau khi Tĩnh An dùng tay phải đỡ, cảm thấy bị đâm có hơi đau thôi, vì vậy liền tiếp tục dùng tay phải trang điểm cho mình, cô chỉ là một người mẫu nhỏ đến làm nên mà thôi cho sẽ không có thợ trang điểm riêng.

Nghiêng đầu cười cười với người mẫu Vũ An đang xin lỗi, “Không có gì, tôi tên là Tĩnh An, mới vừa ký hợp đồng với Tinh Quang không bao lâu.”

Ký hợp đồng không bao lâu mà có thể tới buổi chụp hình này? Vũ An hơi mất tự nhiên mà cười, “Nhanh như vậy liền thành người mẫu hạng B?”

“Không, tôi là người mẫu của Trần Sâm quản lý.” Về mặt của Vũ An, sao Tĩnh An lại không biết là đại diện cho cái gì.

Trần Sâm? Cái người quản lý không có tương lai nhất trong Tinh Quang? Nghe nói hình như là Trần Sâm và tổng giám sát Mike có chút quen biết, Vũ An bình thường trở lại, ngay cả nói cũng nói nhiều hơn, “Thế nào bị Trần Sâm ký vậy, nhìn dáng vẻ và chiều cao của cô, nếu như người quản lý không phải là Trần Sâm, thì sau này cũng không nói chính xác là sẽ phát triển tới đâu đâu! Cô không biết là Trần Sâm ở Tinh Quang không được may mắn...”

Ở bên tai không ngừng truyền tới thì Tĩnh An đã trang điểm xong, ra hiệu cho Vũ An mới quen biết, liền đi vào phòng thử quần áo thay quần áo.

Sau khi Tĩnh An thay quần áo xong, đứng ở một bên, chờ những người mẫu khác cũng thay quần áo xong đi ra ngoài mới đi theo sau.

Nhìn từng người mẫu mặc hoặc khoác da cổ đi vào phòng chụp ảnh, Al—va mới miễn cưỡng từ trên ghế đứng lên, duỗi lưng một cái sau đó gả xuống nón cổ xuống quạt, “Chắc chắn, Mike, rốt cuộc là mấy điều hòa phải sửa bao lâu mới xong, vốn là không cảm thấy nóng, nhưng anh xem nhóm người này mặc da lông gừ đó có thể không thấy nóng sao! ?”

Giọng nói Alva không nhỏ, ngay cả Tĩnh An ở phía sau cùng cũng nghe được trong lời nói không dễ nghe của người đàn ông kia .

Dường như làm nghệ thuật cũng sẽ có nhiều hoặc ít chút tính tình.

Thật ra thì Al—va có dáng dấp không tệ, không đẹp trai lại có loại hơi thở vừa nhìn liền biết là nhà nghệ thuật. Hợp với thân thể thon dài càng khiến cả người anh ta tỏa ra một cảm giác phóng khoáng.

Al—va trong công việc và bộ dạng lúc yên tĩnh cười đùa có tương phản rất lớn, nghiêm túc đáng sợ, trong phòng chụp ảnh không ngừng chỉ thị nhân viên vị trí cầm bảng chiếu thay đổi, chỉ vì tìm ra ánh đèn thích hợp nhất.

Rồi sau đó lấy máy chụp ảnh chuyên nghiệp từ bọc đồ của mình ra, hơi điều chỉnh một chút.

“Tốt lắm, cặp người mẫu sinh đôi đứng ở giữa, những người khác đứng bên cạnh đi, tùy tiện bày tư thế ra.” Al—va thông qua máy chụp hình nhắm vào trên người các cô gái, “Ê cặp sinh đôi, các cô làm cái gì, đừng có bày tư thế thấp kém này ra với tôi! Còn có cái người tóc đỏ bên phải kia, tay phải lui về phía sau một chút, Shit! Ánh mắt của cô là gì, có hiểu hay không cái gì gọi cao quý cao quý! ...”

“Shit! Shit! Shit! Các cô là người mẫu chuyên nghiệp, xin nhờ, cá người đừng bày ra loại ánh mắt sợ nóng muốn chết ra! Mike! Máy điều hòa anh không chuẩn bị xong, tôi cũng chụp không nổi nữa! Oh, người đẹp tóc dài màu nâu kia, cái đầu của cô cao như vậy là đang nhìn quỷ sao! Còn có bên cạnh...”

Ở trong giới Alva nổi tiếng là xoi mói, đối với thức ăn xoi mói, đối với quần áo xoi mói, đối với phụ nữ cũng xoi mói, hơn nữa đối với tư thế và ánh mắt của người mẫu trước ống kính càng đặc biệt xoi mói.

Trái ngược với những nhiếp ảnh gia khác sẽ giải thích hoặc sẽ nói vài câu tăng thêm lòng tin cho người mẫu như “Tốt”, “Rất tốt”, “Được rồi, cứ như vậy”, “Đầu nghiêng về phía trái một chút thì càng đẹp” ... , Al—va thích trực tiếp mà không tốn sức nói ra bất mãn của mình.

Buổi chụp ảnh có bảy người mẫu, sau khi xoi mói mấy người mẫu có tư thế không đúng Al—va mới cẩn thận nhìn kết quả mấy hình ảnh trong máy chụp hình, định ấn đóng cửa chớp tùy ý chọn ra thành phẩm cũng xong việc.

Vậy mà anh ta giống như bị hình ảnh trong máy làm cho hoảng sợ, chậm rãi ngẩng đầu lên không dám tin nhìn về phía cô gái nào đó ở dưới đèn chiếu, rồi sau đó lại hướng tầm mắt về máy chụp, vẻ mặt nghiêm túc ngoài ý muốn.

Rõ ràng đèn cửa chớp xuống, chỉ là chuyện dễ dàng này, nhưng ngón tay Alva đặt ở cửa chớp chần chờ mãi.

Cuối cùng, Al—va để máy chụp hình xuống, nhắm mắt lại một chút sau đó nhìn về mặt không hiểu của Mike.

“Mike, nếu như muốn tôi tiếp tục phụ trách buổi chụp ảnh này của anh, anh nhất định phải quyết định một trong hai lựa chọn tôi đưa ra cho anh.”

“Cái... Cái gì? !” Mike bị Al—va làm cho ứng phó không kịp.

“Thứ nhất, loại bỏ người mẫu nữ tóc ngắn đen đó ra khỏi buổi chụp ảnh này.” Al—va giơ tay lên, chỉ về phía Tĩnh An ở dưới đèn chiếu.

“Sao vậy? Có phải người mẫu nữ này chưa đủ năng lực hay không, nếu là như vậy có thể...” Mặc dù vẫn không hiểu quyết định đột ngột của Al—va, nhưng dù sao người ta là người đứng trên đầu mình, không đắc tội nổi. Nhưng vừa vặn người mẫu kia là Trần Sâm quản lý, Mike cố gắng nói giúp một chút.

Câu kể tiếp trực tiếp cắt đứt Mike, hai tay Al—va bắt chéo ở trước ngực, ngón tay đặt lên trên cánh tay thông thả gõ gõ theo tiết tấu, “Thứ hai, để cho người mẫu tóc ngắn đen khi nãy làm nhân vật chính của buổi chụp ảnh.”

Lúc ban đầu là ngạc nhiên, sau đó Mike không tin nhìn chằm chằm Al—va, “Al—va, anh là đang...Nói đùa sao?!”

Al—va lạnh lùng nhìn Mike, không để ý đến lời của anh ta, trái lại thúc giục: “Mau cho tôi câu trả lời.”

“... Tôi sẽ đưa người mẫu tóc ngắn kia đi.” Nói giỡn, chẳng lẽ muốn anh ta lựa chọn cái thứ hai? ! So cặp người mẫu sinh đôi là ngôi sao lỗi cuốn năm nay cùng với người mẫu nhỏ dưới tay Trần Sâm, là khác biệt trời và đất!

Lấy được đáp án trong dự liệu, Al—va cười như không cười hỏi Mike: “Anh cảm thấy, nếu như lần này nhiếp ảnh gia là Đường Dự, anh ta sẽ cho anh lựa chọn gì?”

“...” Nghe được cái tên nhiếp ảnh gia thiên tài đó, Mike nhú mày một cái.

“Không, anh ta sẽ không cho anh bất cứ lựa chọn.” Al—va bỗng nhiên nở nụ cười, “Anh ta sẽ trực tiếp ra lệnh anh đuổi tất cả những người mẫu khác, bởi vì, anh sẽ chỉ chụp một mình cô gái tóc ngắn màu đen kia.”

“Cho nên, anh hãy cảm tạ người phụ trách buổi chụp hôm nay là tôi.” Thông thả xoay người trở về phòng chụp ảnh, Al—va vốn không muốn nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Mike, cũng không muốn nói cho anh ta biết, quyết định lần này của anh ta có bao nhiêu sai lầm.

4. Chương 3: Đại Diện ‘faint Scent’

Tối hôm nay dùng bữa cùng Đường Du, Al—va thỉnh thoảng liền ngây ngốc.

Suy nghĩ của anh ta vẫn còn tạm ngưng ở buổi chụp ảnh chiều hôm nay, nhớ đến làm anh ta vui mừng bất ngờ.

Trong hoàn cảnh buồn bực khô nóng, cho dù là người mẫu có kinh nghiệm bao bọc lớp áo khoác da lông dày cộm thì ít nhiều cũng có chút biểu hiện cứng nhắc, giống như cặp người mẫu sinh đôi, mặc dù ngoài mặt nhìn như các cô đang không có việc gì bày ra vẻ thời thượng cao quý, ngôn ngữ tay chân và vẻ mặt cũng được xem là tự nhiên, nhưng xuyên thấu qua ống kính Al—va vẫn nhìn ra dáng vẻ phiền chán và ghét bỏ của các cô.

Cho dù dáng vẻ phiền chán và ghét bỏ này có giấu sâu hơn, có lẽ một số người sẽ không nhìn ra tâm trạng âm u trong ảnh chụp mà chỉ sẽ cảm thấy người trong hình thật là xinh đẹp, mà một chỗ nho nhỏ, cũng không chạy khỏi ánh mắt của người chuyên nghiệp.

Nhưng, cô người mẫu tóc đen kia khác biệt.

Người mẫu đó đứng đầu ở vị trí góc trái, cả người mặc một bộ da lông màu trắng khoác áo ngoài, tay phải thon dài nhẹ nhàng đặt trên cổ áo lông xù, đồng thời thân thể của cô thoáng hướng về phía bên trái của một người mẫu khác.

Tư thế đơn giản bình thường, từ cô làm ra, dường như mang theo sự tùy ý mà lịch sự tao nhã. Làm Al—va nổi tiếng là xoi mói cũng không tìm ra khuyết điểm gì.

Nếu như bạn nói tư thế này quá bình thường, có thể nhìn thấy cô bạn sẽ cảm thấy dường như cái tay kia nâng lên vừa phải, thân thể hơi nghiêng này cùng với vẻ mặt chuyển sang ống kính không có nhiều hơn một phần cũng không có ít đi một chút, hoàn mỹ giống như cô biết rõ cái góc độ nào có thể làm cái tư thế này mới có thể mê hoặc mà hoàn mỹ như vậy.

Hay là có thể nói, chẳng qua là cô gái vô tình bày ra cái tư thế ở góc độ này .

Vậy mà, trên mặt cô hiện ra chính là vẻ mặt làm cho Alva cảm thấy ngoài ý muốn.

Vẻ mặt này... Tuyệt đối không thể xuất hiện ở trên mặt một người mẫu khoảng chừng mười tám tuổi, cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm!

Ngay lúc đó Al—va không muốn tin cũng không dám tin.

Mà ngay cả như vậy, mắt Al—va vẫn không cách nào dời khỏi cô gái.

Tôi cần là một đôi có cảm tình, mà không phải tệ đại trống rỗng giống như người ngốc... Al—va nhớ mình từng nhiều lần nhấn mạnh với rất nhiều người mẫu tự nhận là có tuổi nghề lâu năm. Mà cô gái này...

Ánh mắt mang con ngươi màu xanh lá, được vẽ màu tím khói, xuyên thấu qua ống kính, thực chất như yên tĩnh tươi đẹp ngưng mắt nhìn Alva.

Al—va muốn, chính là một đôi mắt hiểu được làm sao thể hiện tình cảm.

Ánh đèn chiếu xuống, ánh sáng và bóng râm đan xen vào mặt cô gái, giữa mí hoặc vô hình lại để cho mọi người cảm thấy rõ cô gái này giống như nữ vương cao quý tao nhã ngồi ở trên cao không thể chạm tới.

Vốn nên ống kính đặt vào vị trí nhân vật chính của buổi chụp ảnh, chính là cặp người mẫu sinh đôi xinh đẹp kia.

Nhưng Al—va, dường như là nghe được tiếng ca mê hoặc của biển mà không tự chủ được bị mê đắm đến gần thủy thủ nguy hiểm, không nhận được mà đem cả ống kính cũng dừng trú ở thiếu nữ trên người.

Nếu như người mẫu như vậy chỉ là vai phụ trong buổi chụp ảnh này, vậy...

“A, Al—va thân yêu của tôi, đây là lần thứ mấy trong tối nay cậu...” Người phụ nữ mặc quần áo thời thượng lung lay ngón tay mình vừa làm móng xong, cuối cùng làm động tác tay số sáu, “A, cậu vậy mà ở trước mặt người đẹp như tôi ngần ngại suốt sáu lần!”

Đường Du trừng trừng đôi mắt đẹp, giả vờ căm tức nhìn Al—va trước mặt.

“Cô Đường xinh đẹp, chị đang oan uổng tôi.” Al—va hoàn hồn không hề áp lực dưới ánh mắt không tốt của Đường Du mà nhún nhún vai, cười nói, “Không phải là tôi đây đang giúp chị nghĩ nên làm sao khuyên thẳng nhóc Đường Dự kia trở về giúp việc cho chị sao.”

“Nói thật nhẹ nhàng, em trai này của tôi nào dễ dàng khuyên được như vậy.” Nói đến chuyện khuyên Đường Dự trở về, Đường Du cũng bắt đầu buồn phiền, “Thật vất vả mới khiến cho Tinh Quang lấy được cơ hội đại diện ‘FAINT SCENT’, đối phương lại là vì Đường Dự tới! Cái gì gọi là chỉ có thể do Đường Dự làm nhiếp ảnh gia!”

“FAINT SCENT”, nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng nước Pháp, ở trên thế giới có địa vị không thể thay thế, mấy năm gần đây càng là thương hiệu đẳng cấp quốc tế, ở Trung Quốc cũng liên tục chiếm tỷ lệ thị phần trong thị trường cao cấp.

Mấy năm này, vì chiều theo sở thích của người Trung Quốc, “FAINT SCENT” cũng cố ý chọn lựa ra một người phụ nữ nổi tiếng nhất năm đại diện cho họ, nhưng không biết có phải là trùng hợp hay không, đến nay mới dừng chọn nhân vật vì một bộ phim thành công bước lên vị trí ảnh hậu.

“Ngôi sao điện ảnh luôn nổi tiếng hơn so với người mẫu.” Al—va tùy việc mà nói, “Không nghĩ tới năm nay lại đem quyền đại diện cho công ty quản lý người mẫu Tinh Quang của các người.”

Đường Du bắt đầu dĩ vãng dài một cái, “Vốn còn tưởng rằng là ‘FAINT SCENT’ coi trọng người mẫu Lý Na của công ty chúng ta, không nghĩ tới... Chính là chọn trúng cái thẳng nhóc thú kia!”

Al—va ngược lại không cảm thấy “FAINT SCENT” sẽ coi trọng Lý Na, cho dù có quan hệ với ảnh đế Tiêu Mặc Phàm.

“Cô Đường xinh đẹp, chúng ta nên mau chóng gọi người chụp được hơi thở và phong cách thảo nguyên Đường Dự trở về. Nếu không, cơ hội đại diện ‘FAINT SCENT’ mà chị mơ ước đã lâu có thể sẽ bị mất.”

“Cậu cho rằng tôi không muốn gọi thẳng nhóc kia về sao? ! Nhưng... Người kia vẫn còn sống, Đường Dự không thích chụp người, người kia vừa chết, Đường Dự lại dứt khoát chỉ chụp những thứ hoa cỏ, cá chim sâu bộ kia!” Nhắc tới người kia thì ánh mắt Đường Du lóe lên, “Thật là, không thích chụp những thứ này thì ban đầu cũng không nên đi tham gia thi đấu gì đó.”

Cái gì gọi là thi đấu gì đó, hơn nữa phải là anh ta không muốn tên kia đi tham gia cuộc thi đấu này nhất đó, Al—va run rẩy da mặt.

Tên kia tham gia lại được quán quân cũng không nói, còn làm cho thân phận đoạt giải nhiếp ảnh gốc Hoa trẻ tuổi nhất của anh ta bị đẩy xuống. Al—va không khỏi nói thầm, cũng may mắn chính mình tham gia

sớm hơn tên nhóc kia một đợt, nếu như là cùng thi đấu thì còn ai để ý đến anh ta nữa, toàn bộ đều như ong vỡ tổ mà đi tìm Đường Dự.

“Chị Đường, tôi nghĩ tôi có cách làm cho Đường Dự trở về giúp chị.”

Al→va cười, nhưng nhìn ở trong mắt Đường Du lại giống như là anh ta đang nổi lên cái quỷ kế gì.

Hơn nữa Al→va chỉ lớn hơn Đường Dự hai tuổi ở trong mắt cô cũng không phải là người tốt lành gì, Đường Du hơi lo lắng, “Cậu có vũ khí bí mật gì có thể khiến Đường Dự trở về sao? Chẳng lẽ nó có nhược điểm gì ở trong tay cậu? Sao lúc trước không có nghe cậu nói tới? Cậu xác định cậu có thể làm cho Đường Dự trở về giúp tôi lần này?”

Đường Du hỏi liên tiếp khiến cho Al→va cười đến càng vui vẻ hơn, “Chị Đường, chỉ có lúc nghiêm túc tôi mới có thể gọi chị là chị Đường, chẳng lẽ chị lại không tin tôi như vậy?”

Lúc bụng cậu toàn là ý xấu muốn chinh người khác cũng rất có lẽ phép. Đường Du tức giận cười một tiếng, “Tin cậu giúp đỡ chứ, mau đưa vũ khí bí mật của cậu ra, để cho thằng nhóc Đường Dự kia mau trở về một chút. Chuyện này vừa thành công, tôi nhất định sẽ cho cậu một bao tiền lì xì thật to.”

“Vây mau chuẩn bị bao lì xì xong đi, tôi đối với vũ khí bí mật của mình rất có lòng tin đấy!” Al→va đắc ý gật đầu cười nói.

Nghe được trả lời như vậy, Đường Du cũng là có chút ngoài ý muốn, nhưng nhìn Al→va bên kia chỉ nhướn mày với mình.

Trở lại ổ của mình thì đã là hai giờ sáng.

Al→va ngồi ở trên ghế sa lon, thậm chí là ngón tay có chút hưng phấn bấm số trên điện thoại di động.

Cú điện thoại đầu tiên, Al→va không gọi được, hoặc nói là bên kia trực tiếp nhấn nút từ chối không nghe.

Bữa rồi, người nào đó tiếp tục hưng phấn bấm lại dãy số giống vậy.

Một lần lại một lần không cách nào gọi được, cho đến lần thứ năm, lúc Al→va cho là sẽ bị từ chối thì điện thoại được nhận.

“Lý Tường, tốt nhất là anh thật sự có chuyện!” Bên đầu điện thoại kia, giọng nói lạnh lùng đè nén lửa giận không nhỏ.

Lý Tường là tên tiếng trung của Al→va, Al→va cảm thấy cái tên này có chút tục, cho nên ngày thường gặp người khác anh ta cũng chỉ giới thiệu mình là Alva, lâu ngày liền không có ai gọi cái tên Lý Tường này.

Nhưng Đường Dự cũng là người duy nhất, từ khi biết anh ta đến bây giờ cũng cố chấp chỉ gọi tên tiếng trung của anh ta.

Hỏi anh tại sao không gọi anh ta là Al→va, Đường Dự sẽ lạnh lùng nói một câu “Thói quen.”

Có lúc Al→va cảm thấy, thói quen của Đường Dự thật không ít, thói quen lạnh lùng xa lánh với người khác, thói quen tự mình làm cơm ăn, thói quen gọi tên tiếng Trung của anh ta, thói quen...

Mà duy chỉ có một cái thói quen, lại làm cho thái độ với người khác có cũng được không có cũng không sao của Đường Dự thay đổi,

“Đó là một thói quen đáng sợ.” Đường Du từng oán trách anh như vậy.

Al→va như có điều suy nghĩ cười nói: “Đường Dự, hôm nay lúc chụp ảnh tôi gặp được một người mẫu nữ rất thú vị, cậu đoán xem, trong ống kính tôi nhìn cô ấy thành ai?”

“Lý Tường, tôi không muốn vào lúc nửa đêm chơi trò giải đố với anh.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng buồn ngủ, nghe được tâm trạng Al→va thật tốt.

Không biết lời kế tiếp của mình, sau khi Đường Dự nghe xong sẽ có phản ứng gì. Thật đáng tiếc, mình không thấy được.

“Đường Dự, tôi thấy được Đan Ninh, người mẫu Đan Ninh.”

“...” Trong điện thoại liên không có tiếng động.

Sau khi im lặng không lâu, Al—va nghe được Đường Dự nói: “Lý Tường, anh gọi Đường Du chuẩn bị cho tôi vé máy bay trở về sớm nhất.”

Al—va cười, quay đầu nhìn về phía bóng tối chìm trong đêm ngoài cửa sổ, “Tôi đã giúp cậu chuẩn bị xong, tôi khuyên cậu tốt nhất là bây giờ lập tức chạy tới sân bay.”

Quả nhiên, cũng chỉ có chuyện liên quan đến người kia mới có thể gợi lên hứng thú của cậu.

Al—va nghe tiếng cúp điện thoại truyền đến “Tút —— Tút ——”, trong mắt là vẻ phức tạp có lẽ ngay cả chính mình cũng không hiểu.

5. Chương 4-1: Hợp Tác Lần Đầu

Từ lúc tối đen đến rạng sáng, Tĩnh An cũng không có ngủ, cô mở to mắt, vẻ mặt trống rỗng nhìn màn hình máy tính trước mắt.

Trên màn hình là một đài truyền hình nào đó đang phát tin việc Tĩnh An tông xe vào hơn một tháng trước.

Tĩnh An không biết mình đã xem tin tức này bao lâu, hình như là xem từ lúc mình trở về từ buổi chụp ảnh tới bây giờ.

Nói chính xác hơn là ngăn người cho tới bây giờ.

Cô nhớ, ban đầu từ bệnh viện trở về cái nhà này, D.Đ.L.Q.Đ khoanh khắc mở cửa cô sợ hãi cỡ nào.

Cá căn phòng là hình, trên tường, trên trần nhà, trên đất... Khắp nơi đều là người kia nhếch mi cười yếu ớt hoặc vẫy chào hỏi thăm hoặc mặc đồ hóa trang hoặc...

Người kia...

Tiêu. Mạc. Phạm.

Hướng vào trong phòng là những thứ áp phích, hình ảnh được cắt bỏ từ tạp chí hoặc báo chí, chính là lúc Tĩnh An còn là Đan Ninh, có một cuốn album gốc quý giá, đủ để khiến người hâm mộ một Tiêu Mạc Phạm kích thích điên cuồng.

Trong album này, cất giấu những tấm ảnh riêng tư của cô và Tiêu Mạc Phạm, những hình kia Tiêu Mạc Phạm không có dáng vẻ ngôi sao, cười lên thì khuôn mặt lưu chuyển rục rịch thật giống như một thiếu niên bướng bỉnh.

Ngày đó, cô đã trở thành Tĩnh An cười điên cuồng, xé nát từng tấm từng tấm ảnh trong phòng, cho đến khi móng tay nứt ra, cho đến khi đầu ngón tay rách da bật máu, cô vẫn tiếp tục vừa cười vừa xé ảnh.

Chẳng qua là nụ cười này, không biết có giống như cảnh diễn trên TV không, so với khóc còn khó coi hơn...

Nhìn độ phủ sóng trên mạng, cô vượt khuôn mặt bây giờ của mình, mặc dù không có thân thể xinh đẹp như Đan Ninh, lại có cảm giác đoan trang thời thượng hơn.

Không nghĩ tới...

Cái thân thể xa lạ này, thì ra chủ nhân thật sự của nó cũng là một cô gái đồng cảnh ngộ với Đan Ninh .

Ngay ban đầu sau khi mình thông qua tin giải trí nghe tin cô ấy làm vậy cũng ngạc nhiên sợ hãi, đồng tình người mẫu nữ nhỏ tuổi này, cũng cảm thán trên đời này cũng có một người giống như mình, nghe tin Tiêu Mạc Phạm kết hôn bị đã kích đến thương tích đầy mình như vậy.

Chỉ có điều, cô ấy lựa chọn dùng tánh mạng phát tiết phần nộ của cô ấy.

Mà mình, cũng là lựa chọn chán nản rời khỏi.

Nhưng vậy thì như thế nào, kết quả cuối cùng, không phải bọn họ cũng vì anh ta mà chết sao?

Chẳng qua là, cô may mắn hơn cô ấy một chút...

Ông trời cho cô mượn thân thể của cô ấy dùng, D.Đ.L.Q.Đ sống lại một cuộc sống mới.

Bởi vì chuyện bị loại khỏi buổi chụp ảnh quần áo mùa đông, thái độ Trần Sâm đối với Tĩnh An càng ác liệt hơn.

Dường như là muốn kết thúc hợp đồng với Tĩnh An, để cho Tĩnh An một mình tự sinh tự diệt.

Đến nỗi những ngày qua, không có sắp xếp công việc Tĩnh An chỉ có thể một mình ở nhà chờ đợi.

Đối với hành động coi thường của Trần Sâm, tĩnh an không có thể hiện bất mãn.

Trong mấy ngày này, không, phải là từ sau khi Đan Ninh sống lại vào thân phận Tĩnh An, ngoài lúc ăn cơm và ngủ ra thì nhất định phải chờ đợi, mỗi ngày cô đều rất bận, bận rộn không ngại phiền toái vào trong căn phòng nhỏ bày ra các loại tư thế, về mặt, sau đó sửa chữa từng chút từng chút khuyết điểm trong đó.

Đối với chuyện này cô có thái độ rất nghiêm túc, cô không cho phép các bộ phận như chân, phần eo, và phần cổ của mình xoay không được tự nhiên, thậm chí tỉ mỉ đến ngay cả gót chân, cùi chỏ, cổ tay và các khớp nối xương lộ ra cũng đều phải điều chỉnh thích hợp.

Ngoài trừ cái này, Tĩnh An còn luyện tập các loại thần thái bên ngoài, chân đi trên giày cao gót dày cộm nặng nề đầu đội quần sách giữ thăng bằng đi qua đi lại trong phòng.

Cũng thật may là, phòng dưới lầu cũng không có khách vào ở trọ, nếu không cách âm không tốt trong tòa nhà thì ai có thể chịu được tiếng ‘cạch cạch’ không ngừng trên trần nhà.

Mặc dù ở trong mắt người khác Tĩnh An ngày ngày làm những chuyện này có hơi biến thái điên cuồng.

Nhưng Tĩnh An biết, cô cần trong thời gian ngắn nhất lấy lại những kỹ năng người mẫu mà cô từng vứt bỏ, hơn nữa phải làm đến trình độ hoàn mỹ hơn.

Có lúc Tĩnh An nghĩ, nếu như Đan Ninh lúc 18 tuổi đến 21 tuổi có loại tập trung tinh thần say mê như bây giờ, nói không chừng mình cũng có thể đến thành phố nổi tiếng thời thượng từ sớm, phát huy tài hoa của mình trên đấu trường quốc tế, nói như vậy, có lẽ, cô sẽ không... gặp gỡ Tiêu Mặc Phàm.

Hôm nay Tĩnh An, kết thúc nhiệm vụ mà mình sắp xếp sớm một chút.

Cô ngồi trước máy vi tính, xem tin tức trên mạng nói về công ty người mẫu Tĩnh Quang trở thành đại diện ‘FAINT SCENT’.

Về việc đại diện ‘FAINT SCENT’ lần này cũng rất thú vị, mặc dù xác định rõ là Tĩnh Quang, lại không có nói để cho người mẫu nào của Tĩnh Quang đại diện.

Mà ý tứ của Tĩnh càng thú vị hơn, lại đem cơ hội đại diện cho tất cả người mẫu nữ dưới tay Tĩnh Quang, D.Đ.L.Q.Đ cho dù là sơ cấp giống như Tĩnh An cũng có thể tham gia giành lấy cơ hội đại diện này.

Mặc dù không hiểu cấp trên của Tĩnh Quang là có ý gì.

Nhưng Tĩnh An cũng sẽ không ngây thơ cho rằng Tĩnh Quang sẽ dễ dàng đem cơ hội đại diện cho một người mẫu không chút tên tuổi như cô vậy, cho dù là cô có thực lực này.

Mà có lúc loại thực lực không có quyền này lại cách xa thực tế với người có chỗ dựa.

Con người Tĩnh An âm thầm, nhưng cũng biết rõ bây giờ mình thiếu chính là cơ hội.

Mà cơ hội này, nếu chờ người khác cho, không bằng mình chủ động giành lấy.

Cho dù cơ hội này là nhỏ bé như thế .

Tĩnh An gọi điện thoại cho Trần Sâm.

Nói ra ý mình muốn tham gia giành đại diện ‘FAINT SCENT’ lần này ra.

Đúng như dự đoán làm cho Trần Sâm chê cười.

“Nếu như em không sợ mất mặt, tôi lại có gì để nói. Vừa đúng lúc bây giờ tôi ở trong công ty, sẽ giúp em báo tên đăng ký.” Trần Sâm chưa nói, Tĩnh An là người mẫu nữ duy nhất dưới tay anh ta chủ động yêu cầu tham gia chọn người.

Tĩnh thần can đảm, nhưng cũng ngu muội buồn cười.

Chẳng lẽ cô cho là mình có thể thành công giành được cơ hội đại diện “FAINT SCENT”?

Sau khi cúp điện thoại, trong mắt Trần Sâm chỉ có đùa cợt.

6. Chương 4-2

Ngày thử vai chọn người đó, Tĩnh An dày công ăn mặc một lần.

Một bộ quần áo liền ngang ngực, mặc dù không phải là nhãn hiệu tốt gì, nhưng kiểu dáng cũng đủ đơn giản sáng láng, mặc trên thân người một mét bảy mươi tám của Tĩnh An, trong đơn giản không thiếu cao quý thanh nhã.

Cổ, là một trong các vị trí đường cong tuyệt đẹp mà người mẫu có thể bày ra, cho nên Tĩnh An liền không đeo bất kỳ dây chuyền vật dụng gì.

Nhìn vào gương cười cười, cô gái trong gương giơ tay lên, đầu ngón tay êm ái xẹt qua cái cổ thon dài trắng sáng của mình, tiếp tục dọc theo đường cong xương quai xanh khỏi cảm khiêu khích người khác.

Lúc này Tĩnh An thu ánh mắt cười yếu ớt, giữa cao quý thanh nhã trung tâm ra loại xinh đẹp yêu mị hấp dẫn lòng người.

Người như vậy, giống như là siêu mẫu trực tiếp từ sàn diễn chữ T bước xuống .

Trần Sâm há miệng, ngu si sững sờ nhìn Tĩnh An đang từng bước đến gần anh ta.

Vốn là Trần Sâm không có ý định đón Tĩnh An đi thử vai, phải biết hôm nay anh ta còn phải sắp xếp một số người mẫu dưới tay đi tham gia mấy sàn diễn loại nhỏ.

Nhưng khi lái xe đến gần nơi ở của Tĩnh An thì nghĩ đến người mẫu không biết tự lượng sức duy nhất dưới tay anh ta, Trần Sâm thở dài. Cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Tĩnh An, nói là mình thuận đường đón cô đến công ty người mẫu Tinh Quang.

“Làm phiền anh.”

Cho đến khi cô gái mở miệng thì Trần Sâm mới lấy lại tinh thần, ánh mắt lúng túng né tránh xuống dưới.

Anh ta chỉ là gạt đầu với Tĩnh An một cái, liền xoay người ngồi vào trong xe.

Chờ Tĩnh An cũng ngồi lên xe, Trần Sâm khởi động xe.

Đi xe khoảng 10 phút, Trần Sâm đưa Tĩnh An đến cửa công ty.

“Thử vai là ở lầu 20... Cố gắng lên.”

Sau khi xuống xe, nhìn xe chạy cách xa.

Trong mắt Tĩnh An thoáng qua một chút ảm áp, hình như người này không nhớ từng nói qua là thuận đường mới đưa mình tới công ty.

Trần Sâm, anh quả nhiên vẫn là Trần Sâm trong trí nhớ của tôi.

Khi Tĩnh An đi tới tầng hai mươi của công ty thì bên ngoài phòng phỏng vấn đã là một đám người đẹp rực rỡ như mây.

Trong đám người, Tĩnh An cũng không ngoài ý mà thấy được mấy khuôn mặt quen thuộc, trong đó cũng bao gồm cặp người mẫu sinh đôi xinh đẹp và người mẫu tên Vũ An.

Hình như thứ tự cuộc thử vai người mẫu là sắp xếp theo thời gian báo danh trước sau, Tĩnh An cầm trong tay thẻ mã số của mình từ tay nhân viên công tác, số 24, đối với trăm người ở chỗ này đã coi là sớm.

Tĩnh An tựa vào vách tường cạnh cửa, lẳng lặng nhìn những người mẫu đi vào sau đó không lâu lại mang khuôn mặt ủ rũ đi ra .

Trong số mười người mẫu vào trước có Vũ An.

Mà lúc Vũ An đi ra cũng nhìn Tĩnh An mỉm cười.

“Chúng ta lại gặp nhau.” Vũ An đi lên phía trước chào hỏi, sắc mặt không tốt lắm.

“Thử vai không thuận lợi sao ?” Giọng nói của Tĩnh An thật âm áp, có quan tâm chân thật .

Cũng không cho là mình bị cười nhạo, Vũ An nhìn người mẫu mới bị loại ra khỏi buổi chụp ảnh lần trước này, bỗng có cảm tình tốt.

“Có Al—va bắt bẻ nói lời ác độc ở đó, đúng là không dễ chịu.” Vũ An lắc đầu một cái, “Quên đi, dù sao tôi nghe nói cơ hội đại diện lần này, dường như ý của cấp trên cũng là muốn giao cho Lý Na, loại người mẫu không liên quan như chúng ta cũng chỉ là tới thử vận may một chút thôi.”

Ở nơi Vũ An không thấy được, tay của Tĩnh An rõ ràng đã run lên, “...Cô nói là, Lý Na cũng tới tham gia thử vai này sao?” Nói đến cuối cùng không tự chủ tăng tốc độ nói.

“Làm sao có thể!” Vũ An khó hiểu nhìn Tĩnh An một cái, “Loại người mẫu như cô ấy chỉ cần ở nhà chờ thông báo là được, tới nơi này thử vai, không phải là hạ thấp giá trị con người sao.”

Tĩnh An nhún mày một cái, không có nói cái gì nữa.

Mà đúng lúc này, nhân viên công tác gọi số của Tĩnh An .

Chỗ thử vai là một căn phòng chụp ảnh.

Tĩnh An mở cửa đi vào thì ánh mắt đầu tiên nhìn thấy được Alva ngồi ở sau bàn làm việc được bố trí tạm thời.

Al—va chống cằm, nhìn Tĩnh An mà cười không ngớt, cô gái nhỏ ăn mặc thanh mát vóc người xinh đẹp không hề dư thừa , giống như một nụ hoa hồng, vô cùng muốn bày ra phong thái tài hoa của mình.

“Chúng ta lại gặp mặt, em gái người mẫu.” Al—va trêu nói.

Hôm nay lần thứ hai nghe được “Chúng ta lại gặp mặt” , khóe miệng Tĩnh An nhếch nhẹ, “Chào anh, Al—va.”

Còn tưởng rằng nhiếp ảnh gia phụ trách buổi chụp ảnh thử vai lần này sẽ là Al—va, lại không nghĩ rằng anh ta chỉ là ngồi ở vị trí phụ trách bình luận.

“Ồ, nhiếp ảnh gia lớn Al—va của chúng ta cũng sẽ chủ động chào hỏi, đây đúng là chuyện hiếm lạ.” Đường Du khoanh tay trước ngực ngồi ở phía bên phải Alva, nghiêng dựa vào bên cạnh bàn, vẻ mặt xem kịch vui, “Thế nào, coi trọng người ta?”

Al—va chỉ nhếch mi, nghiêng người tới, mập mờ nói nhỏ một câu ở bên tai Đường Du: “Bởi vì cô ấy chính là vũ khí bí mật tôi làm cho Đường Dự trở về, thế nào cũng phải thân thiết với người ta một chút chứ?”

Cười lui người ra, Al—va coi thường Đường Du bên cạnh bỗng trở nên ngây ngô, nói với Tĩnh An: “Tốt lắm, tiếp theo đi vào dưới đèn chiếu chụp vài tấm hình đi, chú ý, sản phẩm đại diện lần này của chúng ta chính là nước hoa.”

Tĩnh An lễ phép khiêm tốn gật gù đầu, lúc này mới xoay người đi tới bối cảnh phía dưới ánh đèn.

Nhưng khoảnh khắc ánh mắt cô chuyển qua, cô nhìn thấy người đàn ông kia.

Đó là một người đàn ông rất trẻ tuổi, ánh mắt thâm thúy sắc bén, môi mỏng mà lạnh nhạt, đường nét trên mặt sáng sủa rõ ràng.

Mặc dù người đàn ông nhìn thẳng vào cô có hơi nhăn cặp lông mày đẹp, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên một đường cong, nhưng Tĩnh An lại thấy trong mắt anh là dịu dàng.

Đây là một người đàn ông anh tuấn, vừa lạnh lùng, vừa dịu dàng . Tĩnh An định nghĩa như vậy.

“Cậu ta là nhiếp ảnh gia của em.” Đúng lúc Al—va lên tiếng, câu nói đơn giản lại như che gì cái gì.

Không có tên nhiếp ảnh gia, không cần nói chỉ nhìn cũng lộ ra một loại khí chất thần bí.

“Đối với buổi chụp ảnh này, em muốn biểu hiện cái gì?” Người đàn ông trẻ tuổi hơi cúi đầu, ngón tay dài nhỏ giống như yêu thương lại như trêu chọc chạm vào máy chụp ảnh, hỏi.

Nước hoa “FAINT SCENT”, vẫn luôn truyền bá mùi vị gợi cảm mê người.

Cứ thể yêu cầu ngôi sao đại diện nước hoa “FAINT SCENT” đều phải cho thấy sức quyến rũ gợi cảm của bản thân.

Gợi cảm mà không dung tục, vốn là ban đầu Tĩnh An muốn biểu hiện ý này.

Nhưng nhìn người đàn ông, cô bỗng nhoen miệng cười, “Em muốn biểu đạt ra..... thần bí.”

Thần bí, so với gợi cảm thì hấp dẫn ánh mắt và ham muốn của mọi người hơn.

7. Chương 5: Cô Ấy, Là Ai?

Thần bí sao? Con người của người đàn ông chợt hiện ánh sáng nhỏ.

“Hi vọng em không để cho tôi thất vọng.”

Tĩnh An cười gật đầu một cái, đi về phía dưới ánh đèn chiếu.

Lúc này Tĩnh An không nóng không vội, nhìn vị trí đèn máy chụp ảnh và ván phản chiếu ánh sáng, đi vài bước vào bên trong bối cảnh màu trắng như đi dạo, rồi sau đó như tìm được một vị trí hài lòng, cô đưa tay làm cho mái tóc ngắn màu đen của mình hơi rối loạn, nghiêng người nằm xuống, đưa hai mắt nhìn vào ống kính.

Trong màn ảnh, cô gái nghiêng hơn nửa người, tay trái xuyên qua mái tóc đen nhánh ở trán, cùi chỏ chống mặt đất, thanh thoi mà nâng nhẹ nửa người trên của mình.

Nhìn tư thế như lưỡi biếng, đường cong trên khuôn mặt cô gái nhẹ nhàng, một đôi mắt màu nâu lại lạnh lùng sắc bén nhìn thẳng phía trước, dường như chỉ một ánh mắt đung đưa liền lộ ra cử chỉ động lòng người.

Cái gì là thần bí? Có lẽ chính là trong hai tròng mắt của cô gái này làm người ta nhìn không rõ rồi lại không tự tìm hãm được lay động hồn phách muốn đi vào tìm kiếm.

Người đàn ông trẻ tuổi giơ máy ảnh lên, vẽ mặt gợi lên ý cười không rõ, ngón trỏ dừng ở nút bấm cửa chớp không gián đoạn mà lần lượt đề xuống, bắt lấy từng khoảnh khắc xinh đẹp.

Sau khi theo người đàn ông vào buổi chụp ảnh, Tĩnh An hoặc nằm hoặc đứng chạm đất lại bày ra rất nhiều tư thế .

Trong thời gian này, người đàn ông trẻ tuổi làm nhiếp ảnh gia vẫn duy trì im lặng, lại không thấy có ý kiến gì đối với những bức ảnh của Tĩnh An, cũng không có bất kỳ từ ngữ tốt nào.

Có thể nói người này vẫn không ngừng ấn nút cửa chớp, rồi lại im lặng khác thường làm cho trong lòng Tĩnh An có chút nghi ngờ.

Mặc dù cô đối với biểu hiện của mình rất hài lòng, nhưng lại có chút lo lắng có phải buổi chụp ảnh kéo dài là vì mình không cách nào đạt được yêu cầu của người đàn ông trẻ tuổi này không .

Buổi chụp ảnh giống như vĩnh viễn không hết, cho đến một tiếng ca ngợi hơi có vẻ kích động vang lên, mới cắt đứt ngón tay của người đàn ông muốn ấn nút lần nữa.

Sau khi Al—va tìm lòng không được nói một câu “Per—fect”, ngượng ngùng sờ sờ lỗ mũi của mình, liếc mắt nhìn bạn tốt cúi đầu nhìn máy chụp hình, giống như đắm chìm trong thế giới của mình, đáy mắt u ám về mặt phức tạp

Rồi sau đó anh ta quay đầu, cười nói với Tĩnh An: “Em gái người mẫu xinh đẹp, làm phiền em sau khi rời khỏi nói với nhân viên công tác bên ngoài một tiếng là chúng tôi hơi mệt một chút, cần nghỉ ngơi một lát, để cho bọn họ sắp xếp những người thử vai phía sau nghỉ ngơi một chút đi.” Đồng thời cũng có ý là buổi chụp ảnh của Tĩnh An đã kết thúc.

Mới thử vai hai mươi mấy người mẫu, liền mệt mỏi?

Tĩnh An nhìn Alva không biết từ lúc nào đã đi từ bàn làm việc tới chỗ của cô, cảm thấy không biết nói gì.

Nhưng mỉm cười xoay người rời đi.

Trước khi đi ra phòng chụp ảnh, Tĩnh An cũng không hỏi thành tích buổi chụp ảnh hôm nay như thế nào.

Không phải là không dám, cũng không phải là ngượng ngùng.

Chẳng qua là cô biết rõ có một số quyết định không phải là cô có thể ảnh hưởng đến. Hỏi nhiều, cũng không có chút ý nghĩa nào, có lúc càng tự rước lấy nhục hơn.

“Cô ấy... Là ai?” Giống nhau bị cô gái nhỏ hấp dẫn, mà Đường Du từ sau bàn làm việc đi ra có vẻ hơi ngây ngốc hỏi Alva bên cạnh, “Cô ấy...và người kia có quan hệ như thế nào?”

Al—va lắc đầu một cái: “Theo tôi được biết, cô ấy mới vào Tinh Quang chưa được nửa năm, mà trước khi Đan Ninh chết căn bản là bọn họ không thể có cơ hội gặp mặt.”

“Vậy trước khi vào Tinh Quang...” Đường Du vẫn còn nghi ngờ.

“Lúc cô ấy tốt nghiệp tiểu học thì cha mẹ bị tai nạn xe cộ, mà dường như cô ấy cũng không có họ hàng gì.” Al—va cau mày, có chút không xác định, “Những thứ này là lý lịch sơ lược khi cô ấy vào Tinh Quang, mà tôi không cho là khi đó bọn họ gặp nhau.”

“Nhưng... Tại sao có thể có hai người giống nhau.”

Trong trí nhớ, một lần duy nhất này chính mắt nhìn thấy hình ảnh của Đan Ninh chồng lên hình ảnh cô gái nhỏ trong buổi chụp ảnh vừa nãy, làm sống lưng Đường Du nổi lên một loại lạnh lẽo.

Nghe được lời như vậy, Al—va cũng trầm mặc lại.

“Bọn họ... Không giống nhau.”

Mà trong không khí kỳ quái này, người đàn ông trẻ tuổi vẫn giữ trạng thái im lặng kia cũng bỗng nhiên mở miệng, dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của hai người kia.

Al—va há miệng muốn phản bác nhưng trong nháy mắt đã ý thức được, so với người đàn ông này thì hiểu biết của mình đối với Đan Ninh coi là cái gì.

Tròng mắt u ám, Al—va cười, chẳng qua là trong nụ cười này, cất giấu khổ sở không ai hiểu ngoài chính mình, “Nếu Đường Dự nói như vậy, chúng ta còn rối rắm cái gì. Có lẽ cái này gọi là giống nhau thì Tĩnh An là người có tư chất người mẫu trời sinh, hơn nữa còn là tư chất làm cho người ta ghen tỵ.”

“Cho bọn chị xem kết quả chụp ảnh một chút, nói không chừng trong hình này sẽ có cảm giác không giống nhau.” Đường Du cảm thấy ý nghĩ này của mình rất là chính xác, “Ngay cả tư chất trời cho cực cao thì người kia cũng cần phải có kinh nghiệm trong nghề ba năm mới được, tôi cũng không tin một người mẫu nhỏ mới vào nghề có thể chụp ra được thần thái say mê của người kia, ngay cả Lý Na rất nổi tiếng lúc này cũng không bằng một nửa người kia!”

Lời của Đường Du làm Al—va có chút không biết nên khóc hay cười, nhớ tới lúc Đan Ninh vẫn còn, mỗi lần Đường Du nhắc tới người này thì gương mặt đều khinh bỉ, lời nói thường đeo ở khóe miệng chính là “Ngay cả kẻ dâm còn thông minh hơn người kia, người như vậy cũng có người đối với cô ấy u mê không tỉnh ngộ!”

Mà người u mê không tỉnh ngộ ngoài em trai thân yêu của Đường Du là Đường Dự, còn có mối tình đầu của Đường Du.

Nhưng mà nói không chừng tình cảm ở trong lòng Đường Du đối với người nọ căn bản không phải chán ghét và khinh bỉ như cô ấy nói, nếu không, lúc này tại sao lại bảo vệ người kia như vậy, nói thẳng trong giới không ai có thể đuổi kịp người kia.

Lúc Đường Du nói chuyện Đường Dự không có nhìn về phía cô ấy, mà là đưa tầm mắt dừng lại ở đèn chiếu, chỗ Tĩnh An mới vừa tạo dáng.

Nhưng nếu như Đường Du có thể thấy lúc cô ấy nói chuyện đầy mắt Đường Dự chợt lóe cương quyết rồi biến mất, như vậy, lúc cô ấy đang nói chuyện kia liền tuyệt đối không thể nào tràn đầy lòng tin như vậy.

Đưa số liệu chuyển vào trong máy vi tính, Đường Dự liền ngồi vào một bên, không có nhìn lại hình mà mình vừa chụp.

Nhìn trước máy vi tính, hai người xem hình càng kinh ngạc.

Đường Dự chỉ kéo kéo khóe miệng, không có nhiều lời.

Những bức hình kia mang đến rung động, anh lại rất hiểu rõ.

Hình trên màn hình, sau một hồi tuần hoàn, lại dừng ở bức hình ban đầu kia.

Trong hình, cô gái nằm nghiêng, một đôi mắt đẹp, thu hút lòng người.

“Xem ra vào buổi chụp ảnh lần trước, cô ấy che giấu không ít thực lực.” Có lẽ là bởi vì cô gái biết mình không phải nhân vật chính của buổi chụp ảnh quần áo mùa đông sang trọng, cho nên cố ý giảm bớt sự tồn tại của mình, để phối hợp vào buổi chụp ảnh.

Hiểu biết nặng nề như vậy, ngược lại không giống một người mẫu nhỏ mới vào nghề.

Nhưng cô, lại hết lần này tới lần khác chỉ là một người mẫu hạng C mới vào nghề chưa tới nửa năm. Al—va vuốt vuốt huyết hai bên, giống như muốn làm tiêu tan suy nghĩ rối loạn trong đầu.

“Từ tấm hình này cậu nhìn ra điều gì?” Lúc này, Đường Du bỗng quay đầu hỏi Al—va, trong giọng nói có nghiêm túc, “Không, tôi không phải là muốn hỏi cậu từ tấm hình này có thấy bộ dạng của Đan Ninh hay không, đơn giản là tôi chỉ muốn nói về tấm hình này.”

Alva ngẩng người, nhìn Tĩnh An trong tấm hình lần nữa, “Vam—pire, Vampire dạo chơi trong bóng đêm ở thế giới phương Tây, khoác áo khoác tao nhã tà mị, lại ẩn giấu màu máu nguy hiểm.” Al—va dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng “Nhưng không thể phủ nhận, mặc dù nguy hiểm hơn, tôi cũng cam nguyện bị cô ấy thu hút.”

“Mà tôi lại cảm thấy đây là một người con gái xinh đẹp cao quý nhuộm một chút men say mới từ trên tiệc rượu trở về, giữa sự lười biếng là cao quý lịch sự, dịu dàng không thể so sánh lại vừa kiêu căng lạnh nhạt.”

Đường Du vừa nói chuyện, hô hấp có chút nặng nề, “Al—va, There are a thou-sand Ham—lets in a thou—sand peo—ple’ s eyes. (Trong mắt một ngàn người thì có một ngàn Hamlet)*, chẳng lẽ những lời này của Shakespeare cũng không đại diện cho một loại thần bí.”

*: Danh ngôn của Shakepeare, ý nói cùng một việc nhưng mỗi người sẽ có một cách nghĩ riêng.

“Mà cô ấy thật sự làm được.” Đường Du tựa lưng vào ghế ngồi, có chút mờ mịt, “Đường Dự, bọn họ... Quả thật không giống nhau.”

Câu nói của Đường Du, Al—va và Đường Dự cũng nghe rõ ý nghĩa trong đó.

“So với hình của Đan Ninh trong buổi chụp ảnh, trong hình Tĩnh An biểu đạt tình cảm tỉ mỉ phong phú hơn.” Mà những thứ biến đổi tình cảm nhỏ nhặt như thế nào này mà lúc Đan Ninh 21 tuổi hay là Tĩnh An 18 tuổi có thể thông thạo, mà dung nhập vào trong đó... Nhưng thực tế lại hiện ra rõ ràng trước mặt, đối với cái này, Al—va cũng chỉ có thể cảm thán, “Đường Du, Tĩnh Quang của chị đào được một thiên tài.”

“Cũng khó trách nhiếp ảnh gia có tài năng mà quý Đường Dự lại ấn chụp không ngừng như ma đuổi như vậy.” Al—va nhạo báng.

Đường Dự ngược mắt, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Al—va cùng với Đường Du, cất giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Buổi chụp ảnh tiếp tục do Lý Tường phụ trách, mà Đường Du, tin tưởng chị đã biết sự lựa chọn của em.”

Sau khi nói dứt lời, Đường Dự liền đứng dậy tính rời đi phòng chụp ảnh.

“Này, không nên sai khiến người khác như vậy, Đường Dự! 23 người mẫu trước Tĩnh An đều do tôi phụ trách chụp ảnh, tại sao cậu chỉ chụp một người đó thông thả rời khỏi, mà tôi còn phải ở lại chứ!” Al—va rõ ràng đã ở ranh giới nổi nóng, “Buổi thử vai chọn người này chính là ý của cậu, cái này cũng được đi nhưng tại sao chịu khổ vĩnh viễn đều là tôi...”

Đối với găm thét oán trách của Alva, Đường Du tập mãi thành thói quen nhún nhún vai.

Mà Đường Dự, càng trực tiếp coi thường tiếng ồn phía sau lưng hơn, lạnh nhạt đi ra khỏi phòng chụp ảnh.

Sau khi Đường Dự đi ra khỏi phòng chụp ảnh về mặt uất ức của Alva đột nhiên đổi lại bộ dáng quần là áo lượt về mặt cười đùa, híp mắt, hơi không có ý tốt hỏi Đường Du, “Cô Đường xinh đẹp, chị đoán, lúc này em trai thân yêu của chị là muốn đi đâu đây?”

Khóe miệng tràn ra nụ cười lúm đồng tiền, khóe mắt Đường Du cũng mang theo chút ý đùa vui vẻ, “Tôi chỉ biết là, Al—va thân yêu, thời gian nghỉ ngơi của chúng ta cũng nên kết thúc.”

“Phía sau còn trên dưới 100 người chờ cậu chụp ảnh đấy.” Đường Du lật lật tài liệu người mẫu trong tay, bổ sung,....

8. Chương 6: Hợp Tác Vui Vẻ

Trên sân thượng tòa công ty Tinh Quang có một vườn hoa nhỏ xinh trên không, chiếm lấy một góc sân thượng.

Mà cái chỗ này, chính là nơi Đường Dự muốn đến nhất.

Ở trong trí nhớ của Đường Dự, mô hình vườn hoa nhỏ trên không này vẫn luôn là một chỗ thật yên tĩnh bí mật, rất ít người đến đây, càng đừng nói là buổi trưa nơi này rất nóng.

Huống chi trong mấy năm này, trừ mình còn thỉnh thoảng đến chỗ này ngồi thì còn ai còn nhớ vườn hoa đã từ từ tan hoang này.

Nhưng, ánh mắt Đường Dự hơi tự giễu, bất ngờ nhìn thấy một bóng lưng màu đen ngơ ngác thoáng hiện ở ngoài vườn hoa.

Là người mẫu tên Tĩnh An kia.

Lông mi dày đậm trên mắt Đường Dự run rẩy, cup xuống che giấu vẻ mặt khó lường của anh lúc này.

Trước đó, làm người ta ấn tượng sâu sắc trong buổi chụp ảnh, trái ngược với sự thần phục của Lý Tường và Đường Du, khuôn mặt Đường Dự vẫn bình tĩnh, vô cùng trầm tĩnh.

Mà trên thực tế, đối với biểu hiện của cô gái này, phải nói là Đường Dự ngạc nhiên, càng không bằng nói là... Nghi ngờ.

Nhưng những thứ nghi ngờ này của anh, liền không có ý định nói cho những người khác nghe.

Một một hành động cử chỉ của Tĩnh An từ lúc đi vào ống kính, bao gồm động tác nhỏ nhìn về đèn máy ảnh và tấm ánh sáng phản chiếu cùng cho tới lúc cố ý điều chỉnh vị trí và dùng tư thế đứng hoặc nằm bày ra dáng chụp.

Không một chút nào không khiến Đường Dự cảm thấy...

Người con gái này, hiểu được làm như thế nào để tìm kiếm vị trí ánh sáng thích hợp cho mỗi một tạo tác của mình, hơn nữa còn hiểu được làm như thế nào để cho trong màn ảnh không lộ ra góc độ xấu của mình.

Lần chụp ảnh này.

Lần đầu tiên, để cho nhiếp ảnh gia Đường Dự cảm thấy không phải là mình đang khổng chế ống kính trong tay.

Nhìn về cô gái như đang mất hồn cách đó không xa, Đường Dự chần chờ một chút, cuối cùng vẫn đi tới.

“Sao em lại ở đây?”

Sau lưng bỗng có tiếng nói, làm cho Tĩnh An không có chuẩn bị hơi hoảng sợ, mặc dù giọng nói này nghe rất là dễ nghe... Có chút quen thuộc.

Nở nụ cười, Tĩnh An xoay người, hai tròng mắt đúng lúc chạm vào đáy mắt đen bóng sâu xa của người đàn ông.

“Là anh?” Đối với người xuất hiện, Tĩnh An có chút bất ngờ, nhưng cũng chỉ là bất ngờ thôi, “Tôi chỉ là muốn hóng mát một chút, vừa đúng lúc tới nơi này.”

Tĩnh An lễ phép trả lời câu hỏi của người đàn ông, nhưng cũng không hiểu vì sao giọng điệu người đàn ông này đối với chuyện mình xuất hiện ở đây có chút... kỳ quái không nói ra được?

Trong thời tiết nóng bức này, chạy đến sân thượng hóng mát?

Đường Dự ngoắc ngoắc khoe miệng, nhìn cô gái bất cứ lúc nào cũng nghĩ muốn rời khỏi, “Nếu như không việc gì, thì cùng đi dạo nói chuyện với tôi đi.”

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông vừa nói chuyện nhìn như có chút lạnh nhạt nhưng đường nét trên mặt lại phủ lên một cảm giác ấm áp mờ nhạt.

Tĩnh An đang tìm kiếm ngôn ngữ định rời khỏi, rất kinh ngạc sững sốt, nhưng ngay sau đó liền che giấu dưới mỉm cười: “Đây là vinh hạnh của tôi.”

Đúng vậy, đây là vinh hạnh cũng là... Cơ hội của cô.

Bởi vì dù đến giờ cũng còn không biết tên của người đàn ông trẻ tuổi này, nhưng Tĩnh An cũng có thể biết người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản.

Thử hỏi đại diện “FAINT SCENT” quan trọng như vậy, lúc thử vai có Alva ở đó thì sao có thể lại đi tìm một nhiếp ảnh gia khác tới phụ trách buổi chụp ảnh, trừ phi, nhiếp ảnh gia này... Ở trong giới thời thượng có địa vị cao hơn Alva

Hơn nữa, lúc này, theo lý thuyết người đàn ông này nên ở phòng chụp ảnh tiếp tục vì chụp hình người mẫu thử vai, nhưng anh, lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa định đi dạo nói chuyện với mình, đây là đại biểu cái gì?

Tĩnh An có chút thấp thỏm, mà thấp thỏm nhiều hơn cũng là bởi vì kích động.

“Mấy năm trước, nơi này còn bố trí rất nhiều bồn hoa, càng giống vườn hoa hơn so với bây giờ.” Ánh mắt Đường Dự xuyên qua vai cô gái, rơi vào một vùng trên mặt đất nhìn có vẻ dơ dáy bẩn thỉu, “Tôi nhớ còn có vài gốc cây không nhớ rõ tên, nhưng là thực vật trưởng thành rất tươi tốt.”

“Đáng tiếc, đây đều là chuyện mấy năm trước.” Đường Dự liếc nhìn Tĩnh An, vẻ mặt có chút hoảng hốt giống như còn đắm chìm trong trí nhớ của mình, “Nếu như em đã gặp qua, có thể nói cho tôi biết tên nó.”

Đúng vậy, mấy chậu cây tươi tốt không biết đã được người nào sắp xếp lại với nhau, cành lá dài rộng rãi ngược lại xanh um tươi tốt vô cùng.

Nhưng mình thật sự không biết tên của bọn nó là gì.

Có lẽ là bởi vì cũng có kỷ niệm đối với vườn hoa này, hình tượng Tĩnh An trong lòng Đường Dự êm dịu mấy phần.

“Khi đó, tôi còn chưa vào Tinh Quang.” Cười lắc đầu một cái, Tĩnh An trả lời “Hơn nữa mặc dù tôi đã thấy, cũng không nhất định là biết tên của bọn nó.”

Nghe được trả lời như vậy, Đường Dự không có lập tức nói chuyện, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô gái, ánh mắt trời bắn thẳng đến trên mặt vẻ mặt mơ hồ không rõ.

Sau một lúc im lặng, lúc Tĩnh An cho là người trước mắt muốn kết thúc cuộc nói chuyện này thì Đường Dự lại từ từ mà nói, nhưng lần này lời mà Tĩnh An nghe được lại không hiểu.

“Năm ngoái tôi chỉ tới nơi này một lần, năm nay, tôi cho là tôi sẽ không tới nơi này nữa...” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người đàn ông, chậm rãi nói đến nhưng lại làm cho trong lòng Tĩnh An không khỏi buồn phiền, “Nhưng tôi lại tới hai lần, một tháng trước và hiện tại.”

“Tôi nghĩ, có một số việc chỉ là chính tôi cho là mình không thêm để ý thôi.” Đường Dự tiếp tục lời nói không rõ ý nghĩa của anh, “Đánh mất cuối cùng cũng là đánh mất, mà tôi đã không có cơ hội đền bù tiếc nuối.”

Tĩnh An cảm thấy cặp mắt kia nhìn thẳng cô, giống như đang xuyên thấu qua cô để nhìn cái gì đó.

Không thể phủ nhận, lúc này người đàn ông trẻ tuổi được cho người xa lạ đứng ở trước mặt cô, làm cô có chút rợn cả tóc gáy.

“Vậy thì thật là đáng tiếc.”

Có mấy lời muốn nói liền dừng, dò hỏi quá nhiều luôn không tốt. Huống chi mình còn trong vòng luẩn quẩn của giới giải trí.

Nghe nhiều, nghĩ nhiều, nói nhiều, sẽ mắc lỗi nhiều. Cho nên Tĩnh An không có liền lên tiếng hỏi rõ người đàn ông vấn đề không hiểu trong lòng mình, mặc dù cô có loại cảm giác kỳ lạ là người đàn ông này cố ý nói cho cô nghe.

Khách sáo đáp lời, nghe vào trong tai Đường Dự, lại cảm thấy hơi muốn cười.

Người này, nói không chừng, ngoài mặt rõ ràng nhìn như tự nhiên hào phóng, dịu dàng lễ độ, trên thực tế lại rất cẩn thận, lạnh lùng xa cách.

Nhưng cho dù suy đoán của mình có chính xác hay không... Lần này, anh đều không muốn bỏ lỡ nữa.

Môi mỏng của Đường Dự luôn luôn lạnh nhạt, dâng lên nụ cười vui vẻ chân thành.

Bộ dạng cười lên, thật đúng là... Câu người.

Khó trách bộ dáng người đàn ông nhìn như dạng lạnh như băng ăn nói cẩn thận, nếu là thỉnh thoảng mỉm cười, ai còn bình tĩnh được hả ?

Tĩnh An thấy thế có chút đỡ hẳn, sau khi phản ứng kịp, lúc người đàn ông nhìn cô càng vui vẻ hơn làm cô rất là lúng túng.

“Tĩnh An.”

Cô nghe được tên của mình từ trong miệng người đàn ông gọi ra, không có phập phồng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại có chút nhiệt độ nắng ấm.

“Tôi là Đường dự.” Đường Dự nói.

“Ách, chào anh, Đường tiên sinh.” Người đàn ông bỗng tự giới thiệu mình, làm cho Tĩnh An phản ứng có chút vội vàng.

“Gọi tôi là Đường Dự được rồi.” Đường Dự vẫn cong môi mỏng đẹp đẽ của anh, mắt nhuộm ý cười, cũng dời tầm mắt khỏi Tĩnh An, “Em đi trước đi, tôi muốn ở lại một chút.”

“Vậy tôi đi trước.” Xem ra rốt cục thì có thể kết thúc cuộc nói chuyện kỳ quái này, Tĩnh An gật đầu một cái, không chậm trễ chút nào mà đi qua người Đường Dự.

Nhưng, lúc đi thoáng qua, Tĩnh An kinh ngạc mở to mắt.

Có chút không dám tin có chút nghi ngờ xoay người, bốn mắt nhìn nhau, cô há miệng, “Anh mới vừa...”

Nhìn ánh mắt giữa ngạc nhiên không che giấu vui mừng của cô gái kia, Đường Dự cười lặp lại lời nói trước một lần nữa: “Tĩnh An, hợp tác vui vẻ.” Đồng thời vươn tay.

Hợp tác vui vẻ? !

Nếu như cô không có đoán sai...

Dời tầm mắt dừng lại ở giữa bọn họ, trên bàn tay kia là các đốt xương ngón tay rõ ràng, Tĩnh An không nhìn được đáy lòng kích động nở nụ cười vui sướng, sáng rực.

“Hợp tác vui vẻ.” Tĩnh An vươn tay của mình ra, cầm tay của người đàn ông.

Hai bàn tay thon dài đẹp mắt giống nhau, vào giờ phút này quấn quanh lại với nhau thật chắc.

Sau đó Tĩnh An rời khỏi sân thượng, mà Đường Dự tự mình ở lại lẳng lặng nhìn vườn hoa vườn hoa tan hoang trước mắt, trong mắt lạnh nhạt mơ hồ loáng thoáng nhớ nhung.

Dường như trước mắt Đường Dự ừ từ dâng lên một làn hơi nước mỏng, cách hơi nước mơ hồ nhìn thấy một thân thể duyên dáng của cô gái trẻ đang bước qua từng bước theo tiết tấu như khi bước trên sàn diễn, dáng vẻ tao nhã mê hoặc người ta.

9. Chương 7: Dư Luận

Ba ngày sau, cấp trên của Tinh Quang công bố người đại diện “FAINT SCENT” lần này.

Một người mẫu gọi là Tĩnh An.

Một người mẫu không chút danh tiếng làm cho người trong giới lẫn bên ngoài đều mù mịt.

Sau khi cấp trên Tinh Quang công bố tin tức thì bình luận càng kéo đến lũ lượt.

Nhiều nhất chính là người hâm mộ Lý Na, đồng loạt dùng lời nói trách cứ ác liệt nghi ngờ lựa chọn của Tinh Quang, càng khinh bỉ mà cho rằng Tĩnh An là dựa vào quy tắc ngầm mới có thể chiếm vị trí trên cùng giành được cơ hội đại diện lần này.

Trong một lúc tất cả giải trí truyền thông, giải trí tạp chí cũng hưng phấn, rồi rít phách phóng viên thông qua các loại đường dây liên lạc với cấp cao Tinh Quang..... Sự thực vốn nên thuộc về người mẫu Lý Na, một số phóng viên có ánh mắt nham hiểm lặng lẽ bấm số điện thoại của trợ lý Tiêu Mạc Phàm.

Hôm sau, chỉ là sau mười tiếng Tinh Quang công bố tin tức này, bản tin về Tĩnh An ừ ừ kéo đến đầy trên trang đầu cả báo giải trí và kênh giải trí.

Các nhà báo truyền thông ranh mãnh không chỉ đào chuyện Tĩnh An đâm xe tự sát ào hơn một tháng trước, càng không biết từ đâu lấy được bình luận về Tĩnh An của các ngôi sao nổi tiếng thuộc công ty Tinh Quang, không biết cố ý bỏ chữ lấy ý hay không hoặc là những thứ bình luận này đều là bịa đặt nói bừa, tóm lại đều là những tin tiêu cực.

“Tôi muốn biết tên những người mẫu trong này, dường như tôi chỉ gặp qua cặp chị em sinh đôi.” Lúc này, cô gái mặc T-shirt trắng đang dùng ngón trỏ trơn bóng trắng nõn chậm rãi lướt qua từng chữ mờ đen trên báo chí, ánh mắt của cô lóe lên một cái, lông mi dài nhỏ lại vững vàng che kín đáy mắt lên tình cảm phức tạp này, “Làm bậy ném lựu lên trên người những người mẫu khác? Sao tôi nhớ là chính tôi bị lựu đập trúng?”

“Trong một buổi tối chim sẽ biến thành phượng hoàng, làm sao có thể làm người khác không ghen tỵ. Cái này với em cũng tốt, ở không biết sắp tới có thể thành phượng hoàng hay không, nói không chừng liền bị những thứ tin tiêu cực này làm cho sụp đổ.” Trần Sâm mới vừa nói xong, chợt cảm giác lời nói này của mình có chút không ổn, đưa mắt nhìn về mặt như thường của cô gái, thật sự không biết nên làm thế nào sửa lại.

“Cái đó, mặc dù không biết tại sao Tinh Quang lựa chọn em, nhưng dù sao danh tiếng của em quá nhỏ, cho nên FAINT SCENT yêu cầu em một mình thử vài một lần nữa cũng không quá đáng.” Trần Sâm giả bộ như bất đắc dĩ tiếp tục nói, trong lòng lại cho là yêu cầu của FAINT SCENT cực kỳ đúng đắn, đây cũng không phải là anh ta không muốn người mẫu của mình có thể mượn cơ hội đại diện này làm nên danh tiếng, chẳng qua là bây giờ không yên lòng Tinh An có thể gánh vác nhiệm vụ quan trọng này. Cứ thế đến bây giờ Trần Sâm cũng còn cảm thấy lựa chọn lúc trước của Tinh Quang nhất định là xảy ra nhầm lẫn.

“Nói là cho một mình em thử vai, nhưng tôi hỏi thăm được người mẫu thử vai lần này... Còn bao gồm Lý Na.”

Trần Sâm nhìn Tinh An ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trên mặt là vẻ mặt không rõ.

Sau chốc lát, Tinh An chợt nở nụ cười nhẹ, giữa hai lông mày vẫn là vẻ không chắc, “Nếu người phụ trách FAINT SCENT còn chưa tới, tôi muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, tôi sợ đợi mình sẽ quá thất lễ.”

Cùng thử vai với người mẫu, làm sao có thể không khẩn trương hốt hoảng đến thất lễ.

Trần Sâm cũng không nói thêm cái gì, chỉ là gật đầu một cái.

“U, cô đây là không có mắt thì còn là thế nào, đi đường cũng có thể làm đổ cà phê của tôi, thật là xui xẻo!”

“Tiểu Lý, còn ngại người cái gì, còn không đem một ly khác cho tôi!”

Đi trên đường có hơi vắng vẻ, mặt Tinh An không thay đổi nhìn trợ lý nhỏ khúm núm và người mẫu Bắc Huyền ở trước mắt.

Vốn là tâm trạng phiền loạn, càng tăng thêm mấy phần không vui.

Liếc mắt nhìn trợ lý nhỏ đụng nhau với mình, rồi sau đó chuyển dời ánh mắt đến trên mặt Bắc Huyền, ánh mắt Tinh An lạnh lùng, “Cũng phải cảm ơn ly cà phê lúc đầu không nóng.”

Mặc dù lúc đi bộ có chút mê mẩn, nhưng mình dọc theo tường chậm rãi mà đi cũng có thể đụng vào người?

Tinh An cảm thấy buồn cười, là đường đi này quá chật, hay là trong mắt phía bên kia căn bản không thấy sự tồn tại của cô?

Có một số đáp án, không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Tinh An nhếch nhẹ, lúc nhìn camera ở một góc trần nhà thì lạnh lùng cười một tiếng.

Không tiếng động thay đổi vị trí của mình, để cho mình hoàn toàn tiến vào bên trong phạm vi camera.

“Nghe ý này của cô, là tôi cố ý gọi người đổ cà phê lên người cô sao?” Tính tình Bắc Huyền luôn luôn không tốt, hướng chỉ là đối với người mẫu mới nhìn không vừa mắt này, sau khi chê cười nói xong câu đó, mắt cũng không nghiêng một cái lại đi tới bên cạnh trợ lý nhỏ hỏi, “Tiểu Lý, cô nói xem, tôi có kêu cô đem cà phê hắt lên người đại diện FAINT SCENT tương lai này không?”

Mặc dù sự thật đúng là cô ta thấy một mình người mẫu nhỏ này, mới ác ý gọi trợ lý bưng cà phê đụng vào người cô, nhưng lời nói của Bắc Huyền vẫn hùng hồn như vậy.

“Không... Không phải, là tôi đụng vào cô.” Trợ lý nhỏ trả lời, không khỏi liếc trộm Bắc Huyền một cái, ngón tay vô ý thức co rúc xuống.

Lúc này Tinh An khẽ rũ mi mắt xuống, sâu trong đáy mắt là lạnh lẽo, cô cười khẽ một tiếng mở miệng, trong giọng nói rõ ràng mang theo khinh thường cùng kiêu ngạo lạnh lùng, “Đúng là Lâm Lang nói không sai, tính tình cô như vậy, có thể tiếp tục phát triển ở giới người mẫu thậm chí là cả làng giải trí, thật có thể nói là đầm rồng hang hổ, không, nên nói là một chuyện cười, không phải sao?”

Bị Tĩnh An có thái độ kích thích ghét bỏ, sắc mặt Bắc Huyền thoáng qua đen xuống, nóng nảy như cô, hoàn toàn không có suy tính đến đây là trên đường lúc nào cũng có người đi ngang qua, liền hung hăng giơ tay lên tát Tĩnh An.

Khóe miệng cong hiện lên ý lạnh, ánh sáng trong mắt Tĩnh An chợt lóe rồi biến mất.

Theo hướng bàn tay đánh tới, Tĩnh An đứng lúc mà lui về phía sau một bước và nghiêng đầu đi, cũng nhanh chóng lấy tay đặt lên nên bị chỗ gương mặt bị bàn tay đánh tới.

Về mặt kính ngạc, ủy khuất hoàn mỹ vừa lúc được camera ghi hình lại.

“Rất tốt, lại dám né tránh!” Mở một đôi mắt đẹp tức giận, Bắc Huyền càng không vừa ý giơ tay lên lần nữa.

Nhưng đường đi cuối thang máy lúc này lại từ từ mở ra, trợ lý nhỏ chú ý đến đầu tiên lập tức kéo tay Bắc Huyền lại, sử dụng ánh mắt ra hiệu ở đầu thang máy kia.

Nhận được tín hiệu cảnh báo, hất tay trợ lý ra, Bắc Huyền lạnh lùng “Hừ” một tiếng với Tĩnh An sau đó liền cứ thế đi ra một đầu khác, cũng không quay đầu lại nói một câu với người phía sau : “Dựa vào cô, còn chưa đủ tư cách nói tôi!”

Không có tư cách sao? Tĩnh An để tay đang bụm mặt xuống, nhìn về phía Bắc Huyền rời khỏi.

“Tĩnh An?” Bỗng nhiên vang lên tiếng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo chút dịu dàng, có mùi vị quen thuộc.

Còn chưa giấu kỹ ánh sáng trong mắt, Tĩnh An quay đầu lại chỉ thấy bóng dáng thon dài cao ngất đang vững bước tới gần cô.

Ánh nắng mùa hè xuyên thấu qua đường đi và cửa sổ sát đất rơi vào, ánh mặt trời chiếu rọi đường nét trên mặt cô gái, ấm áp mà đẹp mắt.

Vậy mà...

Trong mắt Tĩnh An lúc này, lại làm cho Đường Dự càng tới gần bỗng kinh ngạc.

Trong mắt này, có lạnh nhạt, có tự tin... Còn có kiêu ngạo lạnh lùng, cùng với vẻ phức tạp mà Đường Dự nhìn không rõ.

“Đường... Dự.” Tĩnh An phản ứng kịp, trong nháy mắt liền che giấu làm cho Đường Dự kinh ngạc.

Cô gái nở nụ cười một lần nữa, hình như mới vừa rồi thấy chẳng qua là cảnh tượng huyền ảo, lúc về mặt Đường Dự hơi động đậy thì lại chú ý tới dấu vết ô bẩn trên quần áo của Tĩnh An.

“Em cứ như vậy mà đi tham gia thử vai FAINT SCENT?” Đường Dự híp híp mắt.

Cúi đầu nhìn áo T-shirt trắng đã bị cà phê nhuộm một mảng vẩn đục, Tĩnh An không có ngưng ngừng, chẳng qua là có vẻ hơi lúng túng cười khổ nói: “Không biết có trở về thay một bộ đồ hay không?”

“Nếu như em không muốn bởi vì lý do không tuân theo này mà làm cho FAINT SCENT bỏ qua em.” Đường Dự lắc đầu một cái, trong mắt nhìn Tĩnh An có ý trêu ghẹo, “Huống chi, ý của tôi là em tính mặc áo T-shirt quần jean tham gia thử vai sao?”

Mặc dù quần áo như vậy, cô gái nhỏ mặc, có loại thích thú thời thượng gần liền thoải mái đơn giản.

Tĩnh An không nhịn được cười một tiếng, ý của Đường Dự sao cô lại không hiểu, buổi thử vai giống như FAINT SCENT, một bộ tốt hơn có thể nói quần áo có nhãn hiệu cao quý là trang bị không thể thiếu của người mẫu, không thể phủ nhận những thứ kia nếu nói nhãn hiệu cao quý, đúng là lúc mặc lên người có thể thấy thân thể và khí chất của mình tốt hơn.

Đạo lý người dựa vào trang sức quần áo, không phải là cô không hiểu. Nhưng mà...

Tĩnh An khoa trương mà thở dài một cái, nhún mày, trong lúc hưng phấn vụng về nói : “Không có cách, ai bảo tôi chỉ là người mẫu nhỏ, tiền này... Đủ ăn no liền không tệ. Nếu như chi phí này công ty thanh toán, tôi cũng sẽ không để ý mà đi càn quét các cửa hàng nhãn hiệu nổi tiếng.”

Sau khi nói xong vẫn không quên làm vẻ mặt hâm mộ đưa mắt nhìn Đường Dự toàn thân là quần áo hàng hiệu nổi tiếng.

Có thể bị vẻ mặt và lời nói của mình bây giờ chọc cười, Tĩnh An lại nở nụ cười trước, “Cho nên nếu không ra tay từ quần áo, không bằng trái lại đi một con đường riêng.”

Cô gái trong ấn tượng của Đường Dự vẫn luôn cười, có lúc là cười lễ phép, có lúc là cười chân thành, có khi lại là cười xa cách, nhưng... Vào giờ phút này, vẻ mặt cô gái cười đến bướng bỉnh, cũng là lần đầu tiên Đường Dự thấy.

Ngay sau đó, khóe miệng Đường Dự cũng mở ra cười vui vẻ thật sâu, “Mặc dù giá trị đồ cổ cao hơn, nhưng lại không cách nào giống như giống như kim cương, vào lúc mới gặp gỡ liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, mà một bộ quần áo có thể làm cho ưu điểm hoàn mỹ của chủ nhân hiện ra trong lần đầu tiên thử vai thường sẽ đưa đến tác dụng mấu chốt. Cho nên...”

“Tôi sẽ thanh toán chi phí quần áo trang sức cho em.” Đường Dự càng vui vẻ hơn.

Rõ ràng Tĩnh An giật mình, nhưng lại hết sức chần chờ nhìn về Đường Dự đang cười dịu dàng.

“Tôi cũng không muốn để cho người khác nghi ngờ ánh mắt chọn người mẫu của mình.” Nhận thấy hoài nghi và không xác định của Tĩnh An đối với mình, Đường Dự lại bổ sung một câu.

Lần này Tĩnh Quang lựa chọn người đại diện FAINT SCENT chẳng lẽ là... Người trước mắt này quyết định?
!

Hiểu được ý trong lời nói, Tĩnh An có chút khiếp sợ, còn tưởng rằng lần trước lời nói “Hợp tác vui vẻ” là tổng giám đốc Đường Du của Tĩnh Quang thực hiện, không nghĩ tới....

Sau khi Tĩnh An phản ứng kịp, nhìn Đường Dự trước mắt, trịnh trọng mà chân thành nói một tiếng: “Cảm ơn” .

10. Chương 8: Người Mẫu, Lý Na

“Vậy liền đi chọn một bộ quần áo thích hợp đi.”

Đường Dự mỉm cười xoay người, đi lên phía sòng vai cùng với Tĩnh An, cùng đi vào thang máy.

Tĩnh Quang với tư cách là công ty người mẫu kinh tế, hơn nửa vị trí đứng đầu trong ngành người mẫu luôn ổn định trong nước. đương nhiên ở tổng công ty này sẽ có nhiều cửa hàng mua sắm có tiếng để cho người mẫu nổi tiếng dưới tay công ty sử dụng, trong đó không thiếu quần áo cao cấp thịnh hành hoặc là quần áo hướng cổ điển.

Tĩnh An là người mới, mặc dù biết có chuyện này, nhưng cũng biết rõ những thứ quần áo kia mình còn chưa có quyền sử dụng.

Nhớ tới lúc mình là Đan Ninh, ngược lại trường hợp chỉ xuất hiện một chút thì công ty cũng sẽ cố ý gọi người lấy lựa chọn quần áo trang sức lộng lẩy tinh xảo cho cô.

Thời gian trôi qua, chuyện cũ như khói.

Thế nhưng lúc đỉnh cao rực rỡ kia, Tĩnh An lại không cho rằng mình không thể làm cho nó xuất hiện lại, hoặc là càng rực rỡ hơn xưa.

Nhìn trên con số nhảy trong thang máy, Tĩnh An hơi suy nghĩ lung tung.

Cô nghĩ, sau khi sống lại ở đời này, vì sao từ lúc mới bắt đầu dường như mình lại cố chấp với trở thành một người mẫu đứng đầu?

Là chỉ có nhiệt tình yêu thích đối với sự nghiệp sao, hay còn muốn đền bù tiếc nuối một đời trước?

Cái vấn đề này, Tĩnh An từng nghĩ, lại cũng chỉ là từng nghĩ, muốn hỏi nguyên nhân trong đó, có lẽ, ngay cả chính cô cũng... Không muốn suy nghĩ sâu xa.

Là cái nguyên nhân gì hay là có điều quan trọng gì, Tĩnh An chỉ biết là, bây giờ mình tuyệt đối phải lấy được cơ hội đại diện “FAINT SCENT”.

Cô có dự cảm, đây là bước đầu tiên cô bước đến đỉnh rực rỡ, cũng bước đi vô cùng quan trọng.

Cửa thang máy mở ra lần nữa, Tĩnh An nhếch môi cười một tiếng, đi theo Đường Dự ra ngoài.

Mặc dù không biết vì sao mình có thể có may mắn có được sự ưu ái của Đường Dự, nhưng có người này tồn tại, con đường thông đến thành công nhìn như là bằng phẳng đi rất nhiều.

Tựa như đã từng suy nghĩ nhiều lần từ lâu, lúc Đường Dự đi vào cửa hàng quần áo dưới ánh mắt kinh ngạc của Tĩnh An, quen thuộc lại nhanh chóng chọn lựa quần áo thích hợp.

Cầm lấy quần áo trên tay Đường Dự, Tĩnh An phối hợp đi vào phòng thay quần áo.

Thời gian thay quần áo không lâu, đợi Tĩnh An xuất hiện trước mặt Đường Dự thì người đàn ông hoảng hốt giấy lát.

Chiếc váy dài màu xanh biển hồ hững dao động lộ ra da thịt trắng mịn của cô gái càng rực rỡ trong suốt hơn mấy phần, lá sen bên vạt áo từ mắt cá chân được nhà thiết kế suy nghĩ độc đáo gọt giũa lôi kéo lên mà thành, làm cô gái nhỏ nhắn mềm mại bước đến lay động từng đợt sóng gợn, mềm mại uốn lượn như một đóa hoa sen ngọc bích thanh tao khiêu vũ trong gió.

“Rất đẹp.” Bất thốt lên khen ngợi, khóe miệng Đường Dự cũng giương lên nụ cười lúm đồng tiền đẹp mắt, đồng thời đưa cho Tĩnh An một đôi giày cao gót Ý cùng dạng với chiếc váy, “Sau khi mang nó vào, em chỉ có thể càng chói mắt hơn.”

“Tôi thích thiết kế của Val, anh ta có ma thuật có thể làm cho vệt con xấu xí biến thành thiên nga trắng.” Sau khi Tĩnh An mang giày vào, đứng ở trước gương sửa sang lại lần cuối cùng, cũng nhìn ảnh ngược Đường Dự trong gương đang cười nói, “Anh ta là một nhà thiết kế thiên tài, cũng là nhà thiết kế tôi thích nhất.”

“Anh cũng thích thiết kế của Val phải không...” Cô gái dường như xúc động nói, Đường Dự nhớ lại chuyện cũ, an cười cười, “Đã từng có người rất là yêu thích quần áo thiết kế của Val... Mặc dù khi đó Val chỉ là một nhà thiết kế nghèo khổ tính tình quái gở, có thể nói người nọ là người hâm mộ đầu tiên của Val.”

Chẳng lẽ cũng có người giống như mình, thậm chí còn sùng bái Val cái người tâm trạng thất thường kia sớm hơn cô sao?

Lời của Đường Dự, Tĩnh An không có so đo quá nhiều, nghĩ đến, cũng không phải là chỉ có mình từ đầu liền thấy được tài hoa của Val.

“Vậy chứng minh người bạn kia của anh có ánh mắt rất là không tệ, không phải sao?” Lúc nói đến người nọ là vẻ mặt quen thuộc mà hàm chứa ảm áp, chỉ là bạn bè đơn giản như vậy sao? Nhìn Đường Dự trong gương, Tĩnh An có chút ngạc nhiên, nhưng dính đến chuyện riêng tư của người khác, mặc dù có tốt hơn nữa cũng chỉ có thể là tò mò, Tĩnh An xoay người nói, “Quan hệ của các người nhất định cũng rất tốt.”

Vốn là câu nói rất bình thường, lại không nghĩ rằng trong nháy mắt sắc mặt của Đường Dự cũng tái nhợt xuống, anh giống như lần trước ở sân thượng nhìn thẳng vào cô gái, con người lạnh nhạt vừa như xuyên thấu qua cô gái để nhìn...ai đó. Tĩnh An liền có chút lo lắng.

“Đường...” Yên lặng chốc lát, Tĩnh An cố gắng mở miệng nói.

“Không phải là bạn.” Đường Dự chợt nói chuyện, vẻ mặt vẫn mang theo cứng nhắc mất tự nhiên, nhưng sắc mặt đã khôi phục như thường, “Cho đến lúc người nọ rời đi, có thể, cũng không biết sự tồn tại của tôi...”

“Đi thôi, Tĩnh An, chúng ta nên đi thử vai rồi.”

Đường Dự nhếch khóe miệng cười, miễn cưỡng mà khổ sở.

Khi thấy hai người đi tới ngoài cửa, Trần Sâm dựa vào tường, vẻ mặt tuyệt đối có thể nói là trợn mắt há hốc mồm.

“Em đây là từ cô bé lọ lem biến thành công chúa Bạch Tuyết rồi !” Quan sát nhiều lần Tĩnh An rực rỡ hẳn lên, Trần Sâm không nhịn được kinh ngạc kêu lên, đồng thời cũng có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh cô gái nhỏ, tiếp tục nói, “Đúng lúc người bên FAINT SCENT cũng đến bên trong ngồi rồi, em mau vào đi thôi. Bây giờ nhìn em mặc đồ này thật là có phong thái người mẫu, nói không chừng là có thể giành lại cơ hội đại diện này.”

“Tôi sẽ ở bên ngoài chờ tin.” Nói xong lời cuối cùng, Trần Sâm vỗ vai Tĩnh An một cái, trong mắt là lời chúc chân thành, “Bất kể như thế nào, tôi hy vọng có thể nghe được tin tốt.”

Tĩnh An nhìn vào trong mắt Trần Sâm, mang theo đốm nhỏ vui vẻ, “Chỉ cần anh đừng hoài nghi năng lực của tôi nữa, vậy thì nhất định sẽ là một tin tốt đó.”

Trần Sâm sửng sốt, không được tự nhiên cười gượng hai cái.

Lúc này, Đường Dự đẩy cửa trước mắt ra, ý bảo Tĩnh An đi vào trước, ngay sau đó nhàn nhạt nhìn Trần Sâm một cái mình cũng đi theo sau lưng cô gái nhỏ đi vào phòng.

Thử vai “FAINT SCENT”, ngay cả người quản lý mình cũng không được phép vào, người đàn ông này sao lại tự nhiên mà đi vào như vậy? Trần Sâm bị giữ ngoài cửa đối với thân phận người đàn ông kia có chút ngu muội.

Mà bên trong cửa, Tĩnh An đi vào trước lại chạm mặt với người phụ nữ ngồi trên ghế salo cầm tài liệu.

“Chào chị.” Tĩnh An mỉm cười nói.

Không nghĩ tới “FAINT SCENT” phái tới sẽ là một người đẹp cao quý có vẻ ngoài lạnh lùng như vậy.

Người đẹp mặt lạnh lẽo gật gù đầu, coi như là đáp lại chào hỏi của Tĩnh An.

Nhưng nhìn về người phía sau Tĩnh An thì đường cong khoe miệng lạnh cứng lại bỗng dịu dàng, “Đã lâu không gặp, Đường Dự.”

“Không nghĩ tới em đến FAINT SCENT, Anna.” Đường Dự đi về phía trước, vừa như có ý vừa như vô ý kéo tay Tĩnh An qua, giới thiệu với bạn tốt của mình, “Đây là người mẫu tôi chọn.”

Mu bàn tay bỗng nhiên bao phủ ấm áp, làm cho tim Tĩnh An đập nhanh, kinh ngạc dùng khoe mắt nhìn Đường Dự.

Nhìn đến vẻ mặt người đàn ông hoàn toàn tự nhiên thì cũng liền không nghĩ nhiều mà phối hợp nói: “Chào chị Anna, em là Tĩnh An.”

Khoe miệng như cười như không, Anna đưa chồng tài liệu cho giám khảo FAINT SCENT khác bị trực tiếp bỏ quên ở bên cạnh.

“Đường Dự, là người phụ trách ‘FAINT SCENT’ khu vực Trung Quốc, em không muốn bởi vì một người mẫu không tên tuổi mà phá hủy tương lai của em.” Lời nói của Anna không chút nể mặt, “Trừ phi...”

Dừng một chút, Anna nhìn về phía Đường Dự chợt nhướn miệng cười: “Trừ phi anh có thể trở thành nhiếp ảnh gia riêng cho ‘FAINT SCENT’, hơn nữa bọn em cũng muốn quyền chụp ảnh của anh.”

Đường Dự lắc đầu, yêu cầu của Anna anh không cách nào đồng ý, cũng không cần đồng ý, “An—na, tôi tin tưởng tương lai của em sẽ không hủy trong vấn đề đại diện lần này, huống chi gương mặt mới càng có thể lấy được chú ý, không phải sao?”

Thấy An—na hơi nhú mi lại, Đường Dự cũng không làm khó, “Được rồi, nếu như lần này không thành công. Tôi sẽ suy nghĩ điều kiện của em.”

Giữa trán người đàn ông là tự tin cùng ngạo nghễ, không phải chính là tin tưởng người mẫu nhỏ này sao. Anna thở dài, lúc này mới nghiêm túc đưa ánh mắt đánh giá kỹ Tĩnh An.

Người mẫu làm cho Đường Dự tự đề cử, không biết có phải thật sự là có chút bản lĩnh hay không.

Mà nhìn kỹ trên dưới, An-na cũng là có chút hài lòng ngoài ý muốn.

Đây, không thể không nói cô gái nhỏ có khuôn mặt thời thượng có đầy mùi vị Phương Đông, nhưng làm Anna cảm thấy thú vị cũng là Tỉnh An tản ra khí chất vô hình, giữa dịu dàng tao nhã mang theo từng đợt tươi đẹp hồ hững.

“Anh phải biết, người đại diện liền không chỉ là chụp hình thôi, chúng ta còn phải nhìn hành động cử chỉ bình thường của cô ấy có phù hợp với sản phẩm của chúng ta hay không.” Anna tùy ý lại nghiêm túc nói, “Như vậy, trước hết từ đầu này đi tới đầu kia trong phòng, tin chắc việc này không làm khó người mẫu như cô”

Thần thái khi bước trên sàn diễn đương nhiên là không làm khó được cô, nhưng trong lời nói dụng ý của Anna tại sao có thể là để cho cô thật sự dùng thần thái trên sàn diễn đi từ đầu này tới đầu kia trong gian phòng... Hành động cử chỉ bình thường sao?

Khóe môi Tỉnh An hiện một tia cười yếu ớt, rút bàn tay chẳng biết tại sao còn bị nắm ra, “Nếu như có chỗ nào chưa tốt, còn phải mong Anna chỉ dạy.” Sau khi nói xong liền đi tới một bên gian phòng, nói chính xác hơn khảo nghiệm này từ lúc cô gái xoải bước đi đầu tiên liền bắt đầu .

Đường Dự theo bản năng liếc mắt nhìn, nhìn lúc đối phương đi lại có cảm giác hơi nhẹ nhàng lưu loát , ánh sáng trong mắt sáng lên mấy phần.

Mà từ lúc cô gái bước ra bước đầu tiên liền vững vàng thu hút Anna, càng không che dấu chút tán thưởng nào trong mắt.

Cái người mẫu này, đúng là không chỉ là bình hoa không tài mà thôi.

Trong mắt Anna, cô gái nhỏ thông minh không có cố chấp lựa chọn cách bước đi như trên sàn diễn tới đối phó khảo nghiệm của hô, mà là nhìn như đang đi dạo trong phòng, thế nhưng trong đó lại xen lẫn dáng vẻ và tiết tấu khi đi trên sàn diễn.

Anna xem qua rất nhiều đợt trình diễn, mà trong mỗi đợt trình diễn không gì ngoài rất nhiều người mẫu trong và ngoài nước nổi tiếng hoặc là rất nổi tiếng. Mà Anna thừa nhận cảm nhận âm nhạc của cô quả thật không tốt, cho nên không cách nào nhìn ra nhịp bước chân chuẩn xác của người mẫu chuyên nghiệp, nhịp bước chân chuẩn xác sao, Anna có thể nhìn ra bước đi của người mẫu có phối hợp đúng với âm nhạc hay không đã không dễ rồi.

Nhưng người mẫu nhỏ này... Anna không thể không nói, ở trung tâm bước đi lại của cô đã thấy âm nhạc. Đúng vậy, không phải là nghe được, mà là thấy. Những thứ tiếng nhạc kia, ở mỗi một động tác nhỏ của cô gái liền phối hợp đúng lúc thật giống như linh hồn sinh động toát ra trước mắt của cô.

Nếu như đây là một buổi trình diễn thời trang cá nhân, như vậy cái người mẫu này liền có phối hợp tay chân và ánh mắt tốt nhất mà kéo theo tất cả ánh mắt của mọi người.

Sau một lần đi tới đi lui, Tỉnh An dừng bước lại, xoay người đối mặt với Anna, chờ đáp án của cô ấy.

Mà Anna chỉ là nhú mày, có nhiều thú vị mà nhìn người mẫu mới vào nghề này, còn chưa kịp mở miệng liền bị một loạt tiếng gõ cửa cắt đứt.

“Tôi nghĩ, dường như là tôi đến muộn.”

Người phụ nữ đẩy cửa vào, nhìn trên cổ tay một chút, áy náy nói.

... Lại gặp mặt.

Khi giây phút giọng nói quen thuộc kia vang lên, Tỉnh An cho là đã có chuẩn bị nhưng tim vẫn hung hăng co rút đau một cái.

Trong đầu bỗng hiện rõ hình ảnh ngày đó, mang theo một chút cảm giác hít thở không thông.

Ngày đó, người phụ nữ mang kính mát màu đen, một câu kia đầy đồng tình đùa cợt.

“Đan Ninh, xem xem cô bây giờ, còn có một chút nào là bộ dạng người mẫu.”

“Người phụ nữ bị lừa gạt, thật là đáng đồng tình, không phải sao?”

“Cô cho rằng anh ấy yêu cô sao? Nếu như tôi nói, từ đầu tới đuôi người anh ấy yêu đều là tôi, cô tin không?”

“Vừa bắt đầu chính là một âm mưu, cũng chỉ có cô ngu như vậy mới tin anh ấy.”

“Đúng rồi, tôi tới tìm cô, là muốn mời cô đi tham gia hôn lễ của chúng tôi, nhìn xem, tờ thiệp mời này xinh đẹp quá không phải?”

.....

“À, là Lý Na sao.” Nhìn người tới, Anna không thân thiện cũng không coi là vô lễ mà chào hỏi, “Không, cô tới đúng lúc. Bởi vì tôi mới vừa quyết định xong.”

11. Chương 9: Ăn Cơm!

“A, nhanh như vậy thì có quyết định? Là quyết định gì?”

Lý Na hơi sững sờ, khách sáo mà hỏi ngược lại.

Để cho trợ lý và người quản lý của mình ra ngoài trước, Lý Na đóng cửa lại đi vào phòng, đi ngang qua Tĩnh An thì tựa như không phát hiện sự tồn tại của cô, hờ hững đi qua.

“Anna của FAINT SCENT, quả nhiên giống như lời đồn là một người đẹp lạnh lùng.” Nàng môi mỉm cười, lễ nghi tiêu chuẩn hoàn mỹ phù hợp xã giao, sau khi khách sáo với Anna xong, Lý Na nhìn về phía Đường Dự đứng một bên, trong mắt có chút gì không dễ dàng phát hiện, “Vị này là... Đường tiên sinh, tôi vẫn luôn rất thích anh chụp hình đấy, nếu như tôi biết Đường tiên sinh thì ra là một người hào phóng anh tuần như vậy, tôi nghĩ tôi sẽ si mê hình của anh từ lâu rồi.”

“Không biết lát nữa Đường tiên sinh có thể ký tên cho tôi được không, đây chính là chuyện tôi ước mong.” Đề tài chủ yếu không tự chủ đang hướng về Đường Dự, có cố ý lấy lòng.

Đem ánh mắt vẫn dừng ở trên người Tĩnh An chuyển dời đến người phụ nữ lớn tiếng này, Sâu thẳm trong mắt Đường Dự là vẻ khó lường.

Trước mắt được gọi là người mẫu Lý Na, có thể nói là người mẫu đứng đầu trong giới người mẫu trong nước, cũng là người mẫu một tay Tinh Quang nâng lên.

Cô ta có một đầu tóc quần dài tới eo, tóc màu nâu ở dưới ánh mặt trời luôn lộ ra sáng bóng tốt đẹp.

Trên khuôn mặt lớn cỡ bàn tay có nét con lai giống như vừa sâu sắc lại không quá mức Châu Âu, dưới lớp trang điểm khéo léo, càng phá lệ hút mắt người khác. Ngoài ra, một đôi mắt đẹp chuyển động cùng với dáng vẻ mềm mại và khỏe miệng nở nụ cười, trong lúc lơ đãng quanh quẩn vẻ quyến rũ làm người ta say mê.

Không thể phủ nhận, đây là một báu vật động lòng người, hơn nữa là một phụ nữ hiểu được làm như thế nào bày ra toàn bộ sức quyến rũ của mình, nhưng...

Sau khi Đường Dự nhìn thoáng qua người phụ nữ xinh đẹp này một lần, cũng là dáng vẻ tự nhiên mà chuyển ánh mắt về hướng cô gái kia, từ sau khi Lý Na xuất hiện vẻ mặt của cô hơi không đúng, mi nhíu lại lộ ra lo lắng và không hiểu của anh.

“Thật xin lỗi, tôi không thích ký tên cho người khác.” Không nhìn lại người phụ nữ lần thứ 2, nói xong từ chối của mình, Đường Dự liền đi tới chỗ của Tĩnh An.

“Tôi không cho là cái trường hợp này thích hợp để em ngăn người.” Đi tới nhìn lên, sắc mặt của cô gái càng có vẻ tái nhợt hơn, ánh mắt trống rỗng mà rã rời, làm cho Đường Dự không xác định người yếu ớt trước mắt này có phải là cái người mẫu luôn kiêu ngạo mà mình đã lựa chọn hay không, “Tĩnh An?”

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ là tôi có chút đói bụng.” Tĩnh An kinh ngạc nhìn ngẩng đầu, chống lại ánh mắt lo lắng của Đường Dự, trong mắt vốn có chút nét cứng ngắc dần dần dần ra, ngay sau đó cong mày cười yếu ớt nói, “Sớm biết thì tôi sẽ ăn sáng xong rồi đến.”

Đường Dự không đồng ý nhẹ tròng mắt liếc cô gái, đang muốn trách cứ cô không chú ý thân thể mình thì lúc này Lý Na lại đạp giày cao gót bước tới bên người anh.

“Xem mắt của tôi này, sao lại không nhìn thấy vị tiểu thư xinh đẹp mê người như thế này ở đây.” Bàn tay được bảo dưỡng tốt ưu nhã đưa về phía Tĩnh An, Lý Na mặc quần dài màu trắng cười tươi như hoa, “Lần đầu gặp mặt, tôi là Lý Na.”

Ngoài cửa sổ chiếu thẳng ánh nắng vào, trong con người xoay chuyển của Tĩnh An như bỗng sáng sủa mấy phần, khiến cho con người màu nâu của cô gái nhỏ cơ rụt mím cười.

“Chào cô, tôi là Tĩnh An.” Cô cũng vươn tay, tay của hai người chỉ thoáng nắm chặt liền buông lỏng ra, thời gian ngắn ngủi có chút không đủ thành ý.

Hai bóng dáng một trắng một xanh lam, đứng đối mặt nhau, bên nhìn nhau cười, lại làm cho ánh mắt Anna nhìn bọn họ càng sáng càng sâu hơn.

Có lẽ không bao lâu nữa, giới người mẫu sẽ trải qua lần thay đổi nữa, đúng không? Anna hí hí mắt, mà lần thay đổi này sẽ là ai đứng trên đỉnh cao, tự mình dẫn đầu.

“Chẳng lẽ không có ai muốn biết quyết định của tôi sao?” Anna bưng ly nước trà lạnh lên, uống xong một hớp nhỏ, “Tôi còn tưởng rằng các người không thể chờ đợi mà muốn biết đây.”

“Quyết định của Anna, dĩ nhiên là tôi rất muốn biết.” Mặc dù trong miệng nói rất muốn, nhưng về mặt Lý Na lại không thấy chút vội vàng nào, ngược lại vô cùng vững vàng, giống như tin chắc rằng Anna chọn chính là mình.

“Anna, đáp án của em có nói hay không thì có khác gì nhau.” Đường Dự cười cười, tự tin trong mắt càng không kém Lý Na.

Nhìn qua người phụ nữ bên cạnh một cái, Đường Dự bình tĩnh nói, “Mặc dù tôi không biết tại sao Tĩnh Quang còn để cho cô tới thử vai, nhưng cũng chỉ là hành động thừa thải.”

“Đường tiên sinh là nói đùa sao.” Nụ cười của Lý Na hơi vặn vẹo, nhưng vẫn duy trì dáng vẻ xinh đẹp, “Quyết định của công ty luôn có nguyên nhân, có lẽ cho là...” Nói đến chỗ này mà dừng, ý nghĩ cũng đã sáng tỏ.

Là đang ám chỉ cô không biết tự lượng sức mình sao?

Tĩnh An hơi nhếch khóe môi lên, nhìn Anna dù bận vẫn ung dung, “Anna, tôi vẫn luôn chờ chị chỉ ra thiếu sót của ta.”

Mặc dù là cô khảo nghiệm dáng vẻ bước đi, nhưng đáp án này, vừa đúng là quyết định cuối cùng.

“Chỗ thiếu sót sao?” Không để ý đến lời của Lý Na và Đường Dự, Anna nhìn vào đôi mắt lạnh nhạt của Tĩnh An, giả bộ như buồn rầu nói, “Không tìm ra được cô thiếu sót chỗ nào cả? Đây cũng không phải không tốt sao?”

Tĩnh An nhướn mày cười một tiếng, đang chuẩn bị trả lời thì lại bị Lý Na đoạt trước, “Anna, tôi nghĩ tôi không có cách nào hiểu được ý trong lời nói của cô.”

Lý Na đúng là không rõ thiếu sót trong lời nói của Anna và người mẫu nhỏ kia là chỉ cái gì, nhưng thái độ của Anna... Nụ cười của cô ta hơi vụt tắt.

Không có trả lời ngay lời nói của Lý Na, Anna chỉ thông thả mà đứng lên, nhìn về phía Đường Dự, cười nói: “Đường Dự, em đem cơ hội đại diện FAINT SCENT lần này giao cho người mẫu nhỏ mà anh chọn, cũng đừng làm cho em thất vọng.”

Nghe đáp án này, trong phút chốc đáy mắt Lý Na xông lên cảm xúc rối ren, kinh ngạc, hoang đường, buồn cười, không cam lòng... Cùng với một tia oán hận vừa cạn vừa sâu. Từ lúc ra mắt đến nay, trừ nhiều lần

thua trong tay người mẫu kia, cho tới bây giờ cô ta cũng luôn chiến thắng, mà hôm nay, lúc mà cô ta cho rằng cõi đời này không còn ai có thể khiến cô ta nếm mùi thất bại nữa thì... Cô ta lại bại dưới tay một người mẫu nhỏ mới ký hợp đồng chưa tới nửa năm này? !

“Anna, tôi cho rằng cô nên suy nghĩ lại một chút.” Không biết cuộn tay bao lâu, chỗ xương ngón tay đã nổi lên gân xanh trắng, Lý Na đè nén xúc động muốn quát lên, cổ chấp tự mình mỉm cười nói, “It nhất, tôi muốn biết tôi đã thua chỗ nào.”

“Bởi vì cô ấy...” Anna nghiêng ngả cười một tiếng, cũng không có tức giận trong giọng nói của Lý Na có thái độ miệt thị khinh thường quyết định của mình, Anna dùng ngón tay chỉ Tĩnh An, nói với Lý Na, “Là người mẫu trời sinh.”

“Cô không sánh bằng cô ấy, cô ấy là người mẫu trời sinh.”

“Từ bỏ đi, cho dù cô có đi bao nhiêu lần đáng vẽ bước đi trên sân khấu, luyện tập bao lâu thì cũng đánh không sánh bằng tài nghệ của cô ấy. Phải biết, cô ấy đó là năng khiếu trời sinh.”

“Trời sinh chính là người mẫu, thật là hâm mộ nha, cô nói phải không, Lý Na?”

...

Lại nghe câu nói giống như cơn ác mộng kia một lần nữa, sắc mặt Lý Na bỗng nhiên trắng như tờ giấy, không tự chủ lui về phía sau từng bước, vẻ mặt có vẻ căng chặt vật hơn.

“Anna, em đã quyết định xong, như vậy chúng tôi liền rời đi trước.” Sau khi lấy được đáp án mình hài lòng, vui vẻ trong mắt Đường Dự càng dày đặc hơn, lại một lần nữa tự nhiên kéo tay Tĩnh An qua, tạm biệt Anna.

Mà Tĩnh An đặt ánh mắt cùng suy nghĩ ở trên người Lý Na cũng không có để nhiệt độ trên này lần này nữa.

Tĩnh An lấy được cơ hội đại diện FAINT SCENT là bất ngờ nhưng cũng không khó hiểu.

Nhớ tới trước kia, cô và Lý Na cũng chỉ là người mẫu sơ cấp thì cho dù là kỳ thi huấn luyện người mẫu, chỉ tiêu người biểu diễn thời trang trên sân khấu hay là cơ hội đại diện sản phẩm, không biết có phải là trùng hợp hay không, người mà mỗi lần cạnh tranh đến cuối cùng với cô luôn là Lý Na, mà người thắng được cũng luôn là cô. Với thành tích người mẫu mới xuất sắc nổi trội, cô bước đến cuộc sống trở thành người mẫu hạng A trước Lý Na một năm.

Cô và Lý Na không quen, cho nên một năm sau khi cô đã là người mẫu hạng A thì nghe được người khác nói người mẫu Lý Na hạng A lấy được thành tích như thế nào thì trong ấn tượng của cô cũng chỉ là một cô gái luôn dùng ánh mắt nặng nề sắc nhọn nhìn cô sau cuộc cạnh tranh thất bại.

Mà vào lúc này của mấy năm sau, cảnh còn người mất, cô trở thành một người mẫu nho nhỏ vừa nổi, mà cô ta đã là siêu mẫu tiếng tăm lừng lẫy trong giới người mẫu.

Nhưng bây giờ, tại sao người này lại đột nhiên toát ra vẻ đau khổ mà cô nhìn không hiểu chứ? Là bởi vì thất bại trong cơ hội đại diện FAINT SCENT sao?

Vậy mà không kịp để cô suy nghĩ nhiều, cô liền bị một sức mạnh kéo ra ngoài cửa.

“Anh muốn kéo tôi đi đâu?” Tĩnh An sửng sốt một chút, bận rộn điều chỉnh bước chân hơi lảo đảo do bị kéo đi.

Quay đầu lại bắt gặp dĩ chừng mắt liếc nhìn cô gái nhỏ, Đường Dự tức giận nói: “Ăn cơm!”

12. Chương 10: Chỉ Vì Trả Thù Sao?

“Bây giờ ăn cơm trưa, có phải hơi sớm không?” Bị dẫn tới nhà hàng gần Tinh Quang, Tinh An nghĩ đến tình cảnh trước lúc đi vào bên trong sảnh không có một bóng người, uyển chuyển bàn bạc với người đàn ông đang lật thực đơn xem, “Anh đói bụng sao?”

Lật một trang thực đơn, Đường Dự nhếch mi, nghiêng người nhìn thoáng qua cô gái nhỏ, “Không phải là em đói bụng sao?”

“Tôi không...” Mắt hẹp dài của người đàn ông hơi híp, Tinh An giật mình một cái, nuốt câu nói tiếp theo vào trong bụng. Chợt nhớ lại lúc thử vai FAINT SCENT cô đã từng nói mình là vì đói bụng cho nên vẽ mặt mới hoảng hốt chốc lát.

Khóe miệng cô gái nhỏ co quắp, thật hối hận dậy sớm bữa sáng không nên húp một chén cháo trắng sau đó lại ăn một cái bánh bao.

Không có chú ý tới lúng túng và sững sờ trong mắt Tinh An, người đàn ông trẻ tuổi cúi đầu tùy ý mà gọi vài món ăn coi như vừa lòng trong thực đơn, ngón tay nhỏ dài gõ mấy lần, lộ ra lễ độ quý tộc tao nhã, làm người ta thích mắt tán thưởng.

“Còn gì nữa không.” Đem thực đơn đặt qua một bên, Đường Dự nhàn nhạt nói với phục vụ vẫn đang ghi chép ở bên cạnh, giọng nói bình thản không chút nào làm người khác cảm thấy tài năng ưu việt hơn người, rồi lại vô hình làm cho người ta nhìn ra người này có thân phận địa vị không bình thường, “Làm phiền đem súp nóng lên trước.”

“Được, tiên sinh.” Đối với người khách phong độ lễ phép, nụ cười trên mặt nhân viên phục vụ cũng chân thành rất nhiều, lúc lui ra cửa phòng cố ý đóng cửa nhẹ nhàng không ít.

Đưa tầm mắt dời lại trên người cô gái nhỏ ngồi đối diện mình, phát hiện chẳng biết từ lúc nào mà trong mắt người nọ đã lượn lờ dâng lên chút vui vẻ, Đường Dự hỏi, “Cười cái gì?”

“Đột nhiên nghĩ đến một câu nói mà thôi.” Nhìn thẳng vào mắt Đường Dự, Tinh An cười nói, “Cỡi ngựa trắng không nhất định là hoàng tử, mà hoàng tử bạch mã cũng không nhất định phải cỡi ngựa, không phải sao?”

Ánh mắt Đường Dự hàm chứa ấm áp, “Tôi ở trong lòng em là hoàng tử bạch mã sao?” Trong giọng nói càng là ý vị cười đùa.

“Không phải tôi đã nói rõ ràng như vậy sao?” Tinh An cười giỡn lại, “Nếu không phải là vị hoàng tử anh đây, sao tôi lại cam tâm tình nguyện mà từ bỏ Trần Sâm đi ăn bữa trưa với anh.”

Mới nhớ tới, lúc rời đi cô chỉ tới kịp vội vã nói mình đi ăn cơm trưa với Trần Sâm đang đứng chờ ngoài cửa, mà ngay cả tin tốt giành được cơ hội đại diện FAINT SCENT cũng còn chưa kịp mở miệng tự nói với người quản lý của mình.

“Tôi cho là tôi kéo em tới.” Giọng nói của Đường Dự đầy hứng thú.

Nhìn thấy bộ dạng cô gái là “Nhất định là anh nghĩ sai rồi” thì khóe miệng cười lên, nhiệt độ càng ấm áp hơn mấy phần so với gió xuân phất vào mặt.

Nếu như Alva ở chỗ này, thấy Đường Dự như vậy không biết sẽ buồn bực thành bộ dáng gì, trách mắng bạn tốt, trong đầu của anh ta thì nụ cười của Đường tiểu công tử căn bản là có thể đếm được trên đầu ngón tay, huống chi là loại này, nụ cười làm anh ta nổi da gà rơi đầy đất.

Chẳng qua là Alva không biết, cười như vậy, trong tương lai không lâu, anh ta nhìn thấy cũng không thể trách, bình tĩnh vô cùng.

Bởi vì bây giờ không phải là lúc ăn cơm trưa bình thường, trừ hai người Đường, Tinh bên ngoài liền không có người khách nào, cho nên tốc độ mang thức ăn lên tự nhiên nhanh hơn rất nhiều so với dự tính của Đường Dự.

Đợi đem đủ món ăn cuối cùng lên, Tĩnh An nhìn món ăn trên bàn không coi là nhiều nhưng tuyệt đối không ít món ngon, đau khổ trong lòng đã không phải là bút mực có thể miêu tả từ lâu, bất đắc dĩ cười một tiếng, “Hi vọng không phải là anh muốn tôi ăn hết những món này.”

“Tôi không ngại bắt em ăn hết những món này đâu.” Đường Dự nhún vai cười một tiếng, có chút ý tứ trêu đùa

Tuy lời nói giữa hai người như vậy, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ ăn hết một nửa thức ăn, trong đó đương nhiên phần lớn là vào bụng Đường Dự.

Ăn xong một ít, Tĩnh An để đĩa xuống, dùng giấy khăn giấy lau khóe miệng sau đó nhìn về Đường Dự cũng đã ăn xong, cười nói, “Đường Dự, anh không giống một nhiếp ảnh gia.” Trong ấn tượng, dù như thế nào thì nhiếp ảnh gia cũng có thể làm người ta nghĩ đến hai chữ nghệ thuật, giống như Alva.

“Mà anh càng giống như một công tử gia đình hiển hách không lo ăn mặc.” Có loại hơi thở cao quý thanh lịch làm phụ nữ điên cuồng.

“Công tử gia đình hiển hách?” Phát hiện lúc cô gái nhỏ trước mặt nói chuyện đã không còn cảm giác xa cách cẩn thận như lúc đầu nữa, khóe môi Đường Dự vẽ nên một đường cong mờ “Là nói tôi càng giống như một tên công tử quần là áo lụa?”

“Có lẽ dùng công tử cao quý thanh lịch để miêu tả thì thích hợp hơn.” Tĩnh An cảm thấy mấy lần chung đụng với Đường Dự có thể làm cho cô có cảm giác an tâm, đây có lẽ là chỗ hấp dẫn riêng của người đàn ông này, “Hiện tại tôi tò mò là nguyên nhân gì làm cho anh trở thành một nhiếp ảnh gia.”

Ánh mắt Đường Dự nhìn về phía Tĩnh An hơi ngừng lại, rũ mi mắt xuống, trong mắt có vẻ hơi hỗn loạn.

Im lặng một lát sau, anh bình tĩnh nói, “Bởi vì hình có thể lưu giữ giây phút đẹp nhất.”

Đáp án như thật mà như giả, đối lấy Tĩnh An gật đầu mỉm cười.

Mà trên người anh không che giấu được buồn bã, phản ứng giống như lúc ở Tinh Quang mình đã nhắc tới người bạn kia của Đường Dự. Tĩnh An âm thầm không tiếng động mà thở dài: Trên người ai mà không có một số chuyện không muốn nhắc đến mà mình đã từng trải qua, những vết thương kia, mặc dù thời gian trôi qua sẽ lặng lẽ khép lại nhưng cũng lưu lại vết thương chồng chất.

“Còn em, tại sao muốn làm một người mẫu?” Có lẽ chỉ là vì đổi đề tài, lúc không khí ngột ngạt dần thông thả, Đường Dự dựa lưng vào ghế dựa, hỏi ngược lại, “Em phải biết người mẫu nổi tiếng thật sự là ít lại càng ít, một số người mẫu trước có tốt đẹp cũng chỉ là một người mẫu nhỏ không được truyền bá tên tuổi.”

Đường Dự bỗng hỏi ngược lại, làm cho sắc mặt Tĩnh An thay đổi, cảm giác câu hỏi của anh giống như vấn đề của cô, trong lúc vô tình đâm thủng bí mật sâu trong lòng cô

Tĩnh An nhận ra điểm này, sống lưng cả người bỗng lạnh toát, ánh mắt hốt hoảng mà há miệng, cũng không phản bác được.

Không! Tại sao câu hỏi của Đường Dự lại làm cô có cảm giác hoảng loạn bối rối vì bị vạch trần vết thương?

Chẳng lẽ trong tiềm thức, tiếp tục làm người mẫu ở đời này không phải là vì đền bù tiếc nuối của mình, không phải là vì nhiệt tình yêu thích của mình, không phải là vì...

Mà chẳng qua là... Vì... Trả thù... Người đó sao...

“Tĩnh An? !” Sau mấy lần gọi tên lặp lại, khuôn mặt cô gái mới từ ngạc nhiên hoảng sợ phục hồi tinh thần lại khó hiểu mà nhìn anh, ánh mắt Đường Dự nhấp nháy, rút bàn tay vốn muốn thăm dò Tĩnh An lại, không nhận được hồi ra, “Em nghĩ tới điều gì?”

Hôm nay đây là lần thứ hai Tĩnh An mất hồn, làm cho trong lòng Đường Dự sinh ra đầy nghi ngờ.

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ là tôi hơi không khỏe, hay là rời đi trước được không.” Đột nhiên Tĩnh An đứng lên, không đợi Đường Dự trả lời liền đi ra ngoài cửa.

“Tôi đưa em đi.” Tĩnh An đang cố gắng mở cửa ra thì Đường Dự nắm lấy cổ tay căng thẳng của cô từ phía sau, giọng nói vững vàng mang theo âm áp làm người ta yên lòng.

“Không cần phiền phức, tôi có thể gọi xe trở về.”

Lời nói của Tĩnh An có chút vội, nhưng trong giọng nói của cô Đường Dự nghe rõ kiên trì “VẬY CŨNG PHẢI ĐỂ TÔI NHÌN EM LÊN XE.” Nhưng giống nhau, anh cũng có kiên trì của anh.

Nhìn cô gái nhỏ ngồi vào xe chạy đi, ánh mắt Đường Dự u ám.

Đường Dự đang muốn đi trở về thì nghĩ đến cái gì, ngừng bước, lấy điện thoại di động từ trong túi ra điện thoại cho Đường Du.

“Chị cho là vĩnh viễn cũng sẽ không nhận được điện thoại của em đấy, em trai thân mến của chị.” Điện thoại được kết nối nhanh chóng, giọng nói của Đường Du không thể kiềm nén chút hưng phấn.

“Đường Du, em cần làm phiền chị một chuyện.” Trong giọng nói bình tĩnh của Đường Dự có hơi lạnh nhạt.

“Chuyện của em, cho dù bao nhiêu chuyện, chị cũng rất vui lòng giúp một tay.”

“Em muốn băng ghi hình tầng 20 vào sáng nay.”

“Tĩnh Quang?”

“Ừ.” Đường Dự dừng một chút, nói tiếp. “Mau mau gửi vào email của em.”

“... Em cần cái này làm cái gì?”

“Chị chỉ cần gửi cho em là được rồi, em cúp trước.”

Lấy điện thoại bỏ lại vào trong túi, trước mắt Đường Dự hiện ra tình cảnh Tĩnh An gặp lúc sáng. Nếu như anh không nhìn lầm, sau cánh cửa thang máy dần dần đóng lại, dường như anh thấy được một bàn tay giờ lên lại để xuống của người khác.

13. Chương 11: Quảng Cáo Nước Hoa

Đây là một tiệc rượu được bố trí trong khu nhà cao cấp xa hoa, dưới ánh đèn sáng rực rỡ là một mảnh mù mịt ngợp trong vàng son.

Mà dưới màn đen u tối sâu thẳm bên ngoài khu nhà cao cấp khác với bên trong, chỉ có chút ít ánh trăng êm dịu lẳng lẳng chiếu xuống.

Một bóng sáng mỏng không biết từ đâu tới, lẳng lẽ xuyên qua bóng đêm bao phủ ở trên người cô gái trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp, chỉ thấy trong lòng bàn tay sau lưng cô có một dòng nước chất lỏng trong suốt lạnh nhạt chảy xuôi dưới ánh sáng mờ hồ tràn đầy quyến rũ.

Cùng lúc đó, trong ánh trăng mờ mỏng manh, đôi môi đỏ tươi trơn bóng của cô gái hé mở một nụ cười lúm đồng tiền suy ngắm.

Cảnh tượng chợt chuyển đổi, vào trong buổi tiệc rượu, cô gái mặc lễ phục dạ hội nở cười tao nhã đi tới, khoe miệng cong lên độ cong lại ngay ánh trăng mờ trước bóng đêm làm cho cô trở nên thần bí.

Cô gái xinh đẹp, vào giây phút xuất hiện, đã mê hoặc ánh mắt tò mò si mê của mọi người.

Trong khúc nhạc đang vang, sau khi chủ nhân tiệc rượu hơi ngẩn ra, mỉm cười chân thành đi về phía cô gái xinh đẹp xa lạ.

“Cắt! Rất tốt, nghỉ ngơi một chút trước đi, sau đó chụp cảnh kế tiếp!” Sau khi đạo diễn Dư Kiến Tân nổi tiếng đang làm việc bên trong hô cắt, đi về phía Đường Dự từ lúc mở máy quay vẫn luôn cầm máy chụp ảnh, “Nhập ảnh gia có rất ít loại người như cậu, không cần cho diễn viên bày ra tư thế, vừa nhìn đáng vẻ chính là có tài năng, hơn nữa bộ dáng anh tuần này của cậu, thật là không tệ không tệ.”

Dư Kiến Tân có một tật xấu nhỏ, chính là lúc nhàn rỗi trong lúc làm việc rất thích kéo người ta nói chuyện một chút, gọi là thả lỏng tinh thần. Chẳng qua là ông ta không biết một số người thích yên tĩnh có thể dùng thời gian đó để nhắm mắt nghỉ ngơi hơn là làm chuyện đó.

Đường Dự không có trả lời, cũng không có hứng thú tiếp nhận đề tài của Dư Kiến Tân.

Mà đối với phản ứng hơi lạnh lùng của Đường Dự, Dư Kiến Tân ngược lại không nhìn thấy mà tiếp tục trò chuyện nhàn rỗi “Diễn viên nữ này nghe nói là một người mẫu, dáng dấp ngược lại vô cùng thời thượng, vẻ mặt, động tác nhìn đều rất có cảm giác, chẳng qua là...” Người đàn ông trung niên cup mi giống như không biết nên miêu tả ý nghĩ của mình như thế nào, “Nhưng mà nghe nói là một người mới, diễn được như vậy cũng xem là không tệ.”

Đường Dự vốn không có tính nói chuyện nhưng nghe Dư Kiến Tân nhắc tới Tĩnh An thì vẻ mặt có chút thay đổi, “Đạo diễn Dư cảm thấy Tĩnh An diễn có vấn đề gì?”

“Tĩnh An? À! Chính là cô diễn viên nữ kia sao.” Có được đáp lại của đối phương, Dư Kiến Tân nói chuyện hăng hái tự nhiên cũng cao lên, nói một cách tự nhiên, “Cậu nói kỹ năng diễn xuất của ấy, ách, nói như thế nào đây... Kỹ năng diễn xuất của cô ấy như vậy, cũng không phải là không tốt, chụp quảng cáo, MV thật ra cũng không có gì, chỉ là thật sự chụp một bộ truyền hình điện ảnh gì đó liền có chút vấn đề rồi.”

Dư Kiến Tân bĩu môi, con ngươi vòng vo mấy cái chợt sáng lên, “Tôi biết phải miêu tả như thế nào rồi ! Chính là sự khác nhau giữa điện ảnh và phim hoạt hình! Đúng đúng, chính là cái vấn đề này... Cậu nói xem, chế tác phim hoạt hình có phải làm ra một hình ảnh làm sau đó mới nối liền lại hay không? Nhưng ở điện ảnh không thể được, trong phim ảnh đầu nhân vật chính là phải sống sờ sờ diễn xuất tình tiết ra!”

“Cô ấy gọi là người mẫu Tĩnh An đúng không?” Dư Kiến Tân xoa cằm, “Trên mặt diễn xuất liền thiếu nhiều cảm giác như vậy, nhưng cậu khoan hãy nói, nếu để cho cô ấy dùng tư thế vẻ mặt bày ra mỗi một giây phút tình tiết ra sau đó lấy một mảnh đi giống như phim hoạt hình, hiệu quả này không nói chính xác được có thể làm cô ấy nắm chắc vị trí ảnh hậu.”

Đối với ý tứ trong lời nói của Dư Kiến Tân, thật ra Đường Dự cũng có cảm giác đó, không tự kìm chế được nhìn thoáng qua Tĩnh An đang trang điểm lại.

“À À, tôi còn nghĩ, tôi nói dường như lúc người mẫu nhỏ này diễn xuất tôi có cảm giác giống một người, mới vừa rồi còn chưa nghĩ tới là giống ai, thì ra là giống như người kia!”

Dư Kiến Tân chợt kêu lên làm cho Đường Dự kinh ngạc rất nhiều, không khỏi bật thốt hỏi ra: “Người kia là ai vậy?”

“Đan Ninh! Đó chính là người mẫu mà vợ tôi thích nhất, nhưng đáng tiếc, sau đó lại chạy đi làm diễn viên.” Trong giọng nói của Dư Kiến Tân lộ ra hơn phân nửa là tiếc hận, “Ngay cả tin tức chết trong tai nạn xe cộ cũng còn không có báo động tới Tiêu Mặc Phàm kết hôn. Cho đến bây giờ vợ tôi cũng còn la hét đáng tiếc.”

“Ai, không nói nữa không nói nữa, trời sắp tối, nên tranh thủ hoàn thành buổi chụp ảnh nhanh một chút liền nghỉ ngơi.” Dư Kiến Tân vội vã kết thúc cuộc nói chuyện, xoay người tránh ra sau liền mở to cổ họng quát nhân viên làm việc và diễn viên, “Bắt đầu làm việc, diễn viên vào vị trí, nhanh lên một chút!”

Mà phía sau ông ta, vẻ mặt Đường Dự cũng thay đổi thất thường.

Làm người đại diện cho nước hoa FAINT SCENT, nhiệm vụ chủ yếu của Tĩnh An chính là làm chủ diễn xuất hoàn thành buổi chụp ảnh quảng cáo này.

Chủ đề lần này nước hoa FAINT SCENT chọn là “Thần bí và quyến rũ”, linh cảm xuất hiện lúc Anna nhìn thấy bức ảnh của Tĩnh An trước buổi chụp ảnh.

Lần quảng cáo này Tĩnh An hóa trang thành một phóng viên giải trí, nhưng hình tượng xuất hiện lúc ban đầu Tĩnh An cũng là lấy dáng vẻ thanh lịch trong một bộ lễ phục dạ hội màu trắng xuất hiện ở buổi tiệc rượu đầy nhân vật cao quý nổi tiếng, mà chuyện xưa cũng mở màn vào lúc này.

Giữa tiệc rượu ăn uống linh đình, cô gái xinh đẹp thần bí và...cùng nhảy điệu Wallz với công tử con nhà danh tiếng được dư luận chú ý nhất hiện tại, khuyen tai trên vành tai của cô gái ẩn giấu camera bỏ túi ở thoáng hiện tia ánh sáng lạnh dưới ánh đèn.

Giống như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, tiếng chuông lên vào nửa đêm, ánh mắt hoàng tử lưu luyến nhưng không cách nào ngăn được bước chân rời đi của cô bé lọ lem.

Cô gái ranh mãnh, đầu ngón tay lướt qua miệng bình nước hoa, rồi sau đó bưng bình mà chạm vào chóp mũi của hoàng tử, rồi giống như bướm bướm bay tự nhiên xoay người đi, vào lúc rời đi còn quay đầu lại cười một tiếng mê hoặc với hoàng tử vẫn còn đứng đó.

Chuyện xưa kết thúc vào buổi sáng ngày thứ hai cô gái cầm tờ báo trên tay, nheo mắt cười nhìn bức ảnh công tử gia đình danh tiếng si mê một cô nàng đơn độc trên tạp chí mà cô đã chụp.

Khi ống kính ngừng dừng lại trên nụ cười ngoạn đầu nhìn lại của Tĩnh An thì đạo diễn Dư Kiến Tân mới hài lòng hô lần nữa: “Cắt!”

“Tốt lắm tốt lắm, mọi người kết thúc công việc trước, đợi ngày mai chụp xong cảnh cuối cùng thì cô thể hoàn thành nhiệm vụ!” Quá trình của buổi chụp ảnh quảng cáo này thuận lợi hơn so với ông ta dự tính, Dư Kiến Tân nở nụ cười lớn giơ tay ý bảo với người ở đây, “Tối nay chúng ta ngủ ở trong khu nhà cao cấp này, cũng có thể cảm nhận một chút cuộc sống của người có tiền!”

Lập tức có tiếng huýt gió và tiếng trêu chọc vang lên, ồn ào nói là khu nhà cao cấp này là Đường thị tài trợ miễn phí.

Bóng đêm càng sâu thẳm thì Tĩnh An đang cùng mấy nhân viên làm việc nữ ngủ ở trong phòng lại không ngủ được, trần trọc trở mình cuối cùng quyết định đi ra ngoài một chút.

Vậy mà trong bóng đêm một mõi này, còn có một người không buồn ngủ giống như cô.

“Đường Dự?” Trong phòng khách lớn, khuôn mặt bị bóng tối ngoài cửa sổ cắn nuốt không thấy rõ, nhưng bóng dáng cao to lộ ra hơi thở cao quý tao nhã, không phải là Đường Dự thì là ai?

Đối với lúc này có thể nhìn thấy Đường Dự, Tĩnh An có chút kinh ngạc.

“Em cũng không buồn ngủ?” Đường Dự xoay người, nhìn theo hướng tiếng nói, cũng là bất ngờ ngưng mắt nhìn cô gái.

Tĩnh An gạt đầu một cái, đi tới bên người Đường Dự, ánh mắt nhìn theo ánh mắt của người đàn ông hướng ra đêm tối ngoài cửa sổ, “Tôi nghĩ tôi hơi không quen giường.”

Dường như cô đã mơ hồ hiểu được cảm giác cuộc đời chứa lòng thù hận thì liền có rất ít yên ổn và ánh sáng.

“Nếu cũng không ngủ được, vậy thì lại ngồi trên ghế sa lon nói chuyện đi.” Tĩnh An duỗi thắt lưng, đề nghị, “Đứng như vậy nói chuyện cũng có chút mệt mỏi.”

Đường Dự gạt đầu đồng ý, cùng Tĩnh An ngồi lên trên ghế sa lon bằng da trong phòng khách lớn, nhưng lúng túng là trong một lúc hai người cũng không tìm ra đề tài thú vị nào để nói chuyện.

Làm người đề nghị, dưới sự ngưng ngửng Tĩnh An cố gắng tìm chút vấn đề hai người cùng hiểu mà nói : “Đường Dự, không nghĩ tới anh lại là nhiếp ảnh gia tài năng trong giới một công nhận Mr.Tang” Nếu không phải là hỏi Trần Sâm cái tên Đường Dự này, cô còn thật sự là không biết cái tên Đường Dự này ở trong giới mốt còn có địa vị vinh quang lẫy lừng hơn Alva.

Không phải không thừa nhận, vào lúc năm năm là diễn viên kia, mình làm Đan Ninh, khi đó trong thế giới trừ Tiêu Mặc Phạm ra thì kiến thức của mình lại hạn hẹp như vậy.

“Cũng không tham dự bất kỳ tiệc rượu trong giới nào, cũng không công khai dáng vẻ của mình với quản lý riêng, nhiếp ảnh gia thần bí Mr. Tang.” Thay vì nói là khen tặng thì không bằng nói là trêu chọc, Tĩnh An mỉm cười nói, “Sao bọn họ liền bỏ qua gương mặt tuyệt đối có thể nâng cao tỷ suất doanh thu như anh vậy.”

“Bởi vì tôi là...” Đường Dự cố ý ngừng lại, chờ Tĩnh An ném ánh mắt hỏi thăm tới mới cười cười nói tiếp, “Người của nhà họ Đường, Đường Du là chị gái của tôi.”

Nhà họ Đường, người sau lưng nắm quyền Tỉnh Quang, hơn nữa còn là một trong những tập đoàn gia tộc tiếng tăm lừng lẫy trong giới kinh doanh trong nước, thậm chí có thể nói phía dưới công ty còn dính dáng tới rất nhiều ngành nghề có thể kiếm tiền nhất hiện nay.

Hôm nay Đường Kiên Thịnh người đang nắm quyền nhà họ Đường, từng lộ ra ngoài với truyền thông mình có một gái một trai, nhưng mấy năm qua, người ngoài lại chỉ biết là con gái lớn chính là Đường Du đảm nhiệm chức tổng giám đốc công ty Tỉnh Quang, mà không biết bất cứ gì về đứa con trai, chỉ nghe nói được đưa đến nước ngoài đào tạo.

Khó trách lúc này ánh mắt Tĩnh An trùng lớn, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn vẻ mặt tinh thần bình tĩnh của Đường Dự giống như đang nói "hôm nay thời tiết thật tốt".

"Khó trách..." Có bối cảnh như vậy, muốn can thiệp quyết định của truyền thông thì có gì khó khăn? Huống chi chỉ là phong tỏa hình của mình. Tĩnh An nhỏ giọng lầm bầm hai tiếng, cũng liền khôi phục yên tĩnh thường ngày, nhưng trong lòng lại không cách nào đối đãi với Đường Dự như một nhiếp ảnh gia nữa.

Tĩnh An thừa nhận, nếu như Đường Dự chỉ là một nhiếp ảnh gia có giá trị rất cao, cô không ngại thậm chí là may mắn có thể được anh đối đãi khác và giúp đỡ. Nhưng... Thân phận thật sự của anh, cũng là...

Có lẽ đối với đa số người mà nói mượn Đường Dự để đi lên chính là lựa chọn thông minh nhất dùng ít sức nhất, nhưng Tĩnh An lại không cho là như vậy, nói cô cổ hủ cũng được, ngu dốt cũng được, kiếp trước đến nay cô có cực hạn cũng có nguyên tắc của mình, thành công đối với cô mà nói đương nhiên là quan trọng nhưng thành công trên con đường của mình, bước từng bước một mới là chuyện trân quý nhất.

Mặc dù thất bại, nhưng đã từng cố gắng. Nếu có hơi ngu dốt, cũng là tiêu chuẩn làm việc của Tĩnh An, ở trên người yêu của mình, cũng là ở trên sự nghiệp của mình.

Đường Dự nhìn cô gái hơi nhíu lại mi cùng với vẻ mặt phức tạp, trong giây lát có ánh sáng trong mắt của anh không biết là gì, chợt giơ tay lên, đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng lướt qua vết nhăn giữa mi, "Không nên suy nghĩ nhiều."

Nhiệt độ phủ lên rồi lại trời đi trong nháy mắt, làm cho Tĩnh An giật mình tỉnh táo một chút, lấy lại tinh thần thấy trong mắt người đàn ông nhàn nhạt dịu dàng ấm áp khiến cho cô có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu lắc nhẹ, lắc bỏ nghi ngờ trong đầu.

"Chẳng qua là bị thân phận của anh hù sợ."

Thật ra thì Đường Dự có thể không cần phải nói ra thân phận của mình, huống chi thân phận này từ trước đến giờ anh đều không muốn nhắc tới.

Nhưng đối mặt với Tĩnh An, thế nhưng anh lại muốn cho cô biết.

Ở nơi ban đêm yên tĩnh, hai người lại dứt quãng mà nói đến những đề tài khác.

"... Trong lúc chụp trời sao, dù có thể thấy rất nhiều ngôi sao, nhưng nếu như không có người chỉ ra, những thứ kia cũng chỉ là mấy ánh sao bình thường, nhưng đúng là rất đẹp, giống như..." Vai phải bỗng nhiên nặng xuống, nhiệt độ mập mờ theo tiếng hít thở nhẹ của Đường Dự mà truyền đến từ bả vai, hơi thở của người đàn ông hơi chậm lại, quay đầu thì hàm dưới chạm vào sợi tóc mềm mại róc rách của cô gái nhỏ, "Tĩnh An?" Trong giọng nói êm tai hàm chứa một chút khàn khàn.

Đầu nhỏ chôn ở vai người đàn ông khẽ giật giật, có thể là tư thế bây giờ có chút không thoải mái, đầu cô gái trượt từ cổ Đường Dự, chậm rãi rơi xuống lồng ngực.

Kịp thời vươn tay ôm lấy Tĩnh An rơi xuống trên người, Đường Dự bắt đầu dĩ cười cười, nhẹ nhàng mà cẩn thận gối đầu cô gái lên trên đùi của mình.

Cô gái buồn ngủ, lại giật giật, dường như rất cuộc tìm được vị trí mình thích, chui vào người Đường Dự an ổn mà chìm vào mộng đẹp, chỉ chốc lát sau liền truyền đến từng tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Đường Dự để một tay xuống bên người, một tay ôm cả người cô gái để tránh cô đang ngủ lúc xoay người thì bị rơi xuống ngoài ý muốn.

Anh cúi đầu nhìn vẻ mặt sau khi Tĩnh An ngủ có vẻ rất trong suốt hồn nhiên, dần dần có chút hoảng hốt.

14. Chương 12: Gặp Vận May

Sau khi kết thúc buổi chụp ảnh quảng cáo nước hoa FAINT SCENT không lâu liền lục tục xuất hiện ở các kênh trung tâm giờ vàng, đồng thời các bảng in quảng cáo nước hoa càng được triển lãm ở nơi đông đúc trên tất cả các thành phố phát triển.

Hình ảnh chiếm một phần tư góc trái bảng in quảng cáo nước hoa FAINT SCENT, là một cô gái nhỏ mặc lễ phục dạ hội màu trắng hiện ra ánh sáng nổi bật, liên tiếp hấp dẫn ánh mắt lưu luyến của người qua đường.

Cô gái có một đôi mắt phượng và dáng vẻ thướt tha của phương Đông được người phương Tây ca tụng, không lớn không nhỏ, tỷ lệ vừa vặn hoàn mỹ vẽ nên dáng vẻ quyến rũ riêng biệt, nhưng trong sự quyến rũ của cô lại khéo léo mà không trộn lẫn vào một chút cảm giác tùy tiện nào, thậm chí ở cái quay mắt cười một tiếng, ảnh ngược của ánh đèn trong suốt trong mắt lộ ra là một loại yêu mị thanh cao thần bí làm người ta mơ màng.

Từ hình đến góc độ chụp ảnh của nhiếp ảnh gia liền không quá đặc biệt, chỉ là hoàn toàn trực tiếp bắt được cảnh cô gái quay đầu nhướn mày cười một tiếng. Vậy mà bức ảnh nhìn như đơn giản này, người hơi có kinh nghiệm chụp ảnh cũng không khỏi âm thầm thán phục sâu sắc, đây là người có một ánh mắt như thế nào mới có thể canh được ánh sáng và góc độ thích hợp nhất, thậm chí là nhanh chóng bắt được thần thái trong nháy mắt thích hợp nhất làm cho tâm trí của người khác mê mẩn.

“Thằng nhóc này, không hổ là danh hiệu ” Nhiếp Ảnh Gia Quý Tài .” Hai mắt Alva phát sáng long lanh nhìn chằm chằm Fashion Magazine trên tay, không ngừng cảm thán, “Chắc chắn, một hình ảnh bình thường như vậy cũng có thể được Đường Dự chụp thành ranh mãnh hoàn mỹ như thế... Shit! Đây rõ ràng là muốn đánh vào lòng tin của đối với tác phẩm của mình mà!”

Thuận tay cầm tạp chí trong tay Alva qua, Đường Du không chịu nổi liếc mắt người đàn ông bỗng rơi vào thái độ tổn thương , “Tôi còn tưởng rằng cậu đã nhận rõ sự thật từ lâu rồi.”

“Từ bức ảnh trong tờ tạp chí này, bản thân tôi chỉ nhìn ra...” Đường Du đưa ánh mắt nhìn đến hình ảnh bên trên tạp chí, vẫn không khỏi cảm khái nói, “Cô người mẫu nhỏ này, nhất định là sẽ nổi tiếng.”

“Không biết cái này sẽ làm cho bao nhiêu người mở rộng tầm mắt, lại càng không biết lại có bao nhiêu người mù quáng.” Đường Du xuy cười một tiếng, “Một người mẫu nhỏ vào nghề không tới nửa năm, mà lại có thành tích như vậy, tôi có nên vì Tỉnh Quang mà cảm thấy kiêu ngạo không?”

Câu nói cuối, Đường Du không kiềm được mà thở dài bổ sung một câu, “Cả người kia cũng không có thành tựu như vậy.”

“Không có chút cảm giác ngây ngô vì là người mẫu mới, điểm này, cô ấy có thể ưu tú hơn nhiều so với Đan Ninh lúc mới vào nghề.” Al—va tính lại từ trong kích động, tiếp lời Đường Du, nói, “Huống chi tài năng của cô ấy tuyệt đối không thua kém Đan Ninh.”

“Tài năng? Hiện nay có mấy ai thật sự chỉ dựa vào tài năng nổi tiếng, huống chi còn trong thời gian ngắn ngủi như vậy?” Đường Du có chút không cam lòng trả lời, trong giọng nói, hai phần cười nhạo, ba phần giận dỗi, lại còn có năm phần nghiêm túc, “So với tài năng, thì bản thân tôi tin tưởng vận may hơn.”

“Cô ấy chỉ là may mắn hơn so với người khác, gặp được Đường Dự.” Đường Du khẽ hừ một tiếng, “Đúng hơn là may mắn ở trên người cô ấy chúng ta thấy được bóng dáng Đan Ninh.”

Lời nói của Đường Du làm cho Alva thoáng qua một tia lo lắng, “Đường Du, chẳng lẽ chị cho rằng Đường Dự chỉ xem Tỉnh An là thể thân của Đan Ninh?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Đường Du nhếch khóe miệng, đùa cợt nói.

Alva giữ vững im lặng, nhìn về phía cô gái trên bìa tạp chí, ánh mắt đen sâu thăm xoay quanh phức tạp.

Giờ phút này, đột nhiên anh ta nghi ngờ, ban đầu anh ta lợi dụng Tỉnh An giống Đan Ninh khiến Đường Dự từ Hô Luân Bối Nhĩ trở về Tỉnh Quang, rốt cuộc là đúng hay sai?

Đường Du nói đúng, Tĩnh An may mắn, thật sự may mắn!

Theo tuần hoàn truyền bá quảng cáo nước hoa FAINT SCENT cho đến cô gái làm người ta xem qua trên bìa tạp chí liền khó quên kia, rất nhanh, cái tên Tĩnh An này kích động nổi lên một phong trào rầm rộ không nhỏ. Gần như là ở trong mấy ngày ngắn ngủn, vốn là nghi vấn cùng tranh cãi đối với việc Tĩnh An có thể được lựa chọn và bổ nhiệm thành người đại diện cho FAINT SCENT đột nhiên tiêu tan không để lại dấu vết, thay vào đó là các trang giải trí lớn, trong diễn đàn áp đảo nghiêng về một bên ca ngợi, thậm chí có không ít bạn trên mạng xã hội giải trí khoa trương châm chọc mình ban đầu có mắt không trông, thề rằng sau này vĩnh viễn quỳ gối ở dưới váy của Tĩnh An.

Đối với cái kết quả này, hưng phấn nhất chính là Trần Sâm.

Trần Sâm dùng máy vi tính trong công ty vào diễn đàn giải trí, cười toe toét thật to miệng, tay nắm con chuột bởi vì cực kỳ kích động mà hơi run rẩy, sau một lần nhìn bài viết về Tĩnh An, anh ta chuyển hơn phân nửa người ngồi đối diện với cô gái ngồi cách đó không xa, hô lên, “Trời ạ, Tĩnh An, em không biết bây giờ em có bao nhiêu nổi tiếng đâu! A, ông trời, em lại là người mẫu dưới tay anh! Anh lại là người quản lý của em, anh...”

Cực kỳ hưng phấn làm cho câu nói của Trần Sâm hỗn loạn khiến cho Tĩnh An cười đến lắc đầu cắt đứt lời của anh ta, “Trần Sâm, anh cao hứng quá sớm, loại trình độ này thời gian nổi tiếng có giới hạn.” Chờ quảng cáo FAINT SCENT mua mới xuất hiện, hoặc là chờ đến sau khi phong trào đợt quảng cáo này, lại còn có bao nhiêu người có thể tiếp tục thích cô.

“Cho nên, đây chỉ là bước đầu tiên.” Trước mắt đây là bước đầu tiên mà vô số người đều coi rục rờ thì biểu hiện của Tĩnh An nhìn cũng rất bình tĩnh, trong mắt lộ ra vui mừng thích hợp không có dư một phần cũng không có thiếu một phần, sẽ không làm cho người ta có cảm giác lạnh nhạt hoặc là kiêu ngạo.

“Đúng đúng được rồi, chẳng qua là bước đầu tiên, bước đầu tiên mà thôi! Tiếp tục như vậy nhất định có thể càng nổi tiếng hơn! Chờ anh chọn lọc những thông báo vừa nhận trên tay xong, tuyệt đối chỉ có thể chọn tốt nhất để cho em được nghênh đón nổi tiếng!” Trần Sâm còn chìm đắm trong vui mừng, hoàn toàn quên mất lần này với mức độ Tĩnh An nhảy tót lên nổi tiếng căn bản cũng không thể nhận được thông báo có giá trị làm cô thành công lớn.

Tĩnh An cười gật đầu một cái, không quên đề nghị với Trần Sâm, “Nếu như có thông báo tiết mục biểu diễn thời trang, thích hợp thì nhận giúp em đi.” Người mẫu mới nổi tiếng một chút giống như cô, so với tiếp tục đại diện cho sản phẩm mới, không bằng tham gia thêm mấy cái tiết mục biểu diễn thời trang sắp tới, đây chính là đường tắt nâng cao nổi tiếng nhanh nhất.

“Trần Sâm, em đi về trước.” Hôm nay mình tới công ty cũng chỉ là xử lý một số vấn đề sau đại diện FAINT SCENT, mà Trần Sâm còn có một chút công việc phải hoàn thành, cho nên Tĩnh An muốn rời đi trước.

Khi cửa thang máy mở ra thì người bên trong và ngoài cửa đều có chút kinh ngạc.

“Thật là đúng lúc.” Đi vào thang máy, trên mặt Tĩnh An hiện lên một chút đỏ ửng nhẹ, ngượng ngùng chào hỏi Đường Dự đang đứng một mình trong thang máy.

Khoảnh khắc tiếp xúc ánh mắt của Đường Dự, Tĩnh An lại nhớ đến cái buổi sáng làm cô lúng túng đó, nhớ tới khi tỉnh lại trên đùi người đàn ông nhếch môi mỉm cười với mình. Thật may là lúc đó còn sớm, không có bị những người khác phát hiện vẻ mặt ngượng ngùng của cô.

Làm sao lại dễ dàng ngủ như vậy? Tĩnh An âm thầm hối hận, cô chỉ có thể trách là giọng nói của người đàn ông này quá mức êm ái dễ nghe, cực kỳ giống khúc nhạc thôi miên, cứ thế mà làm cho cô giống như bị thôi miên buông lỏng tinh thần sau nhiều ngày căng thẳng chìm vào mộng đẹp?

“Ừ, thật đúng lúc.” Đường như nhìn ra cô gái nhỏ không được tự nhiên, Đường Dự thả nhẹ ánh mắt, “Muốn về sao?” Tầm mắt rơi vào trên cái nút tầng lầu Tĩnh An ấn vào.

“Ừ, anh cũng vậy sao?” Trả lời câu hỏi của người đàn ông, đồng thời Tĩnh An cũng nhìn thấy một con số khác sáng lên, đi thông đến tầng ngầm giữ xe.

“Thuê xe sao?” Đường Dự tiếp tục hỏi.

“Ừ.”

Lấy được đáp án như vậy, Đường Dự cười cười, “Để cho tôi đưa em về... Nếu như em không muốn bị người khác lôi kéo ký tên chụp hình.”

Phản ứng kịp ý trong lời nói của Đường Dự, Tĩnh An mới ý thức được mình bây giờ cũng coi là một ngôi sao nhỏ có chút nổi tiếng.

“Tôi nghĩ hình và người vẫn còn có chút chênh lệch?” Cô gái không xác định hỏi.

“Đáng tiếc, cái chênh lệch này ở trên người em rất khó tìm ra.” Trong lời nói của Đường Dự không có giễu cợt, chẳng qua là tuyên bố sự thật. Cũng không biết một người hỏi một người đáp như vậy rơi vào trong tai người khác là chuyện mập mờ như thế nào.

“Tôi đưa em về.” Không cho Tĩnh An có cơ hội từ chối, lúc thang máy dừng ở tầng một Đường Dự trực tiếp đưa tay nhấn nút đóng cửa.

“... Vậy, cảm ơn.” Sau khi ngẩn người, Tĩnh An cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận ý tốt của Đường Dự.

Dọc theo đường đi, Đường Dự lái xe rất thông thả, như con người của anh, có cảm giác chín chắn làm người ta an tâm.

Lúc sắp về đến nhà, di động của Tĩnh An vang lên, là Trần Sâm gọi điện thoại, sau khi nhận điện thoại nói mấy câu ngắn gọn liền cúp.

“Là tin tức tốt?” Liếc thấy cô gái nhỏ sau khi cúp máy có vẻ mặt vui vẻ, Đường Dự hỏi.

“Chỉ có thể coi là một nửa tin tức tốt.” Tĩnh An không phủ nhận, “Là chương trình nghệ thuật đài XX, có một nửa cơ hội có thể tham dự.”

“Một nửa?”

“Ừ, nghe nói muốn xem có mời được khách quý hay không, nếu như đối phương từ chối, liền hủy bỏ buổi ghi hình này.” Trái ngược với khách quý được ban tổ chức coi trọng, cô cũng chỉ là làm nền thôi.

Nghe đến đó, Đường Dự nhún mày một cái, như nghĩ tới điều gì, “Là cái chương trình nghệ thuật có tỷ số lượt xem cao nhất trong nước sao?”

Tĩnh An gật đầu một cái, “Nhưng nghe ý tứ của chế tác chương trình, khả năng hủy bỏ ghi hình lớn hơn.”

Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng Tĩnh An cũng biết chỉ dựa vào trình độ nổi tiếng của mình bây giờ có thể được mời tham gia cái chương trình này đã là may mắn rồi.

Ánh sáng trong mắt Đường Dự chợt khê hiện, nhìn về vẻ mặt có chút tiếc nuối của cô gái, cười nói, “Không cần lo lắng, cũng sẽ không hủy bỏ ghi hình.”

Nếu như Tĩnh An lắng nghe, liền sẽ phát hiện khi Đường Dự nói lời này thì trong giọng nói dường như rất khẳng định.

Nhưng lúc này, suy nghĩ của cô gái đều đặt vào chương trình kia chỉ là lễ phép trả lời, “Hi vọng như thế.”

15. Chương 13: Tham Gia Chương Trình . .

Edit: babynhox

Thời đại “Hi Cáp” là chương trình giải trí tổng hợp của đài truyền hình ở thành phố S ra mắt vào năm 2000, nội dung đơn giản chỉ là đối với khách mời tùy ý thăm hỏi hay tương tác cùng các trò chơi vận động hoặc biểu diễn thú vị, nhưng cũng may lối nói chuyện của hai người dẫn chương trình tràn đầy sắc bén thú vị, nghênh hợp sở thích người xem, cứ thế nên sau khi chương trình tự truyền bá trong thời gian trên dưới 10 năm gần gũi đã thu về tỷ suất lượt xem dẫn đầu, hơn nữa trong vòng năm năm liên tục vững vàng giữ vị trí tỷ suất lượt xem đứng đầu, mà với thành tích cao như thế, ban tổ chức chương trình đối với việc lựa một khách mời đương nhiên là càng là tốt còn muốn tốt hơn.

Phía sau trong phòng hóa trang đài truyền hình, Tĩnh An mới vừa trang điểm xong, đang nghiêng đầu nhoẻn miệng cười với thợ trang điểm, đôi môi thoa màu hồng, cong lên thì mê người không nói nên lời. Làm cho thợ trang điểm là nữ cũng mê mắt, tim rối loạn.

“A, đây không phải là người đẹp mà tôi mê muốn chết gần đây sao!” Một người phụ nữ từ phòng hóa trang đi ra ngoài, mặc một bộ âu phục nhỏ đơn giản, đi về phía Tĩnh An, nụ cười khách khí trên mặt là vui mừng ngạc nhiên đúng mức, dường như cô gái nhỏ đến làm cho cô ấy cảm thấy hết sức vui vẻ, “Khi biết Tĩnh An chính là khách mời kỳ này, tôi phải khen ngợi chế tác một lần đấy.”

“Chị Hi quá khen.” Tĩnh An đứng lên, nở nụ cười nhìn lên người phụ nữ đang đi tới trước mặt, biết rõ người này đã không còn trẻ nữa nhưng làn da được bảo dưỡng rất tốt, làn da nhẵn nhụi trắng nõn, cộng thêm dáng ngoài có chút nhỏ nhắn, đột nhiên vừa nhìn, lại rõ ràng như cô gái nhỏ tuổi hoa tươi.

“Chị Hi còn trẻ tuổi xinh đẹp hơn so với trong ti vi nữa.” Tĩnh An tiếp tục cười, “Có thể nói chuyện với chị Hi là vinh hạnh của em đấy.”

Lời nói dễ nghe, dù nói không đúng sự thật thế nào dù đối trá khách khí thế nào cũng là chuyện vui vẻ có thể lấy lòng người khác, hướng chi trong mắt cô gái vừa nói chuyện là thần nhiên chân thật, khóe miệng Hi Sắt vui vẻ sâu hơn cũng là vì khó đoán, thật không biết ý nghĩ trong lòng của người mẫu mới này có giống như biểu hiện mà cô bày ra hay không, nếu như đúng, chỉ có thể nói hai trông mắt cô gái này có loại tinh khiết sạch sẽ hiếm thấy, nhưng nếu như không phải...

Hi Sắt cảm thấy có chút hoang đường thất bại, ở làng giải trí lẫn lộn mấy năm mình lại không nhìn thấu vẻ chân thật của cô, không thể không nói cô gái người mẫu mới này có một mặt nạ như tờ giấy trắng không chèn vào đâu được.

“Tốt lắm, tôi nghĩ tôi nên đi tìm Cáp Kỳ nói chuyện sắp xếp phân đoạn tiết mục một chút, vậy lát nữa gặp lại Tĩnh An.” Lúc trước khi xoay người nhếch mi cười một tiếng với Tĩnh An, Hi Sắt thầm kín làm cho người ta cảm giác hoàn toàn khác với quái dị cay độc đến tột đại trên chương trình.

“Đúng rồi Tĩnh An, vì hiệu quả chương trình chúng tôi cần giữ bí mật nhỏ khách mời đặc biệt là ai, em chỉ cần làm theo kịch bản là được rồi.” Đi ra mấy bước đường Hi Sắt chợt quay đầu lại nói một câu như vậy, khi nhìn thấy Tĩnh An gật đầu cười cười, liền đạp chân lên giày cao gót rồi đi.

Phân đoạn đầu tiên trong kịch bản là để cho Tĩnh An đoán khách mời đặc biệt là ai, cho nên vì để cho biểu hiện của cô được tự nhiên chân thật, ban tổ chức chương trình cố ý giấu giếm cũng hết sức bình thường. Nhưng thật đúng là cô có chút tò mò, là ai đến yêu cầu cô tham gia.

Lúc Tĩnh An lên sân khấu, đầu thu trên màn ảnh đang dừng hình ảnh của cô về buổi chụp ảnh nước hoa FAINT SCENT, trong một mảnh tiếng vỗ tay hoan hô cô gái nhỏ mang nụ cười thanh nhã thân thiết xuất hiện trước ống kính chụp ảnh, đồng thời dùng giọng nói dịu dàng của mình chào hỏi người xem dưới sân khấu.

“Anh xem, em nói không sai chứ, người thật và hình không có kém nhau! Rõ ràng chính là một người đẹp!” Hi Sắt hơi hất cằm lên, đắc ý khoe khoang chính mình, “Sao hả, Cáp Kỳ, anh nói một chút xem có phải đã bị người ta quyến rũ hồn phách rồi hay không?”

Cáp Kỳ, là người dẫn nam của thời đại “Hi Cáp”, phong cách nói chuyện có chút “yên lặng” so với Hi Sắt, nhưng trình độ dẫn chương trình của anh ta lại không thua Hi Sắt, trong đó nguyên nhân chủ yếu thuộc về một hiện tượng thú vị xảy ra thường xuyên, mà hiện tượng này tin tưởng người xem thời đại “Hi Cáp” đều không khó để phát hiện, đó chính là mỗi lần Hi Sắt nói lời quá mức bén nhọn hay từ ngữ nhạy cảm làm cho khách mời không thoải mái cũng khiến cho mình không biết làm thế nào cho phải thì Cáp Kỳ luôn là có thể kịp thời làm lắng xuống, làm cho không khí vốn căng thẳng lúng túng tan biến không thấy, càng thay đổi bầu không khí sôi nổi hơn trước.

Đối với cái hiện tượng này, một lần Hi Sắt đang đối mặt với phóng viên từng trêu nói: “Cô xem nếu Cáp Kỳ nhà tôi không giống một người hùng anh dũng bảo vệ công chúa, thì cũng có thể rút kiếm giúp đỡ vào lúc công chúa gặp nạn? Dĩ nhiên, tôi chính là công chúa điện hạ ngồi tít trên cao kia!”

Sau những lời này, vốn tưởng rằng người xem sẽ dùng công chúa và người hùng để miêu tả tổ hợp cô ấy và Cáp Kỳ, nhưng suy nghĩ đã bị mạng lưới giải trí trên mạng hun đúc thay đổi miêu tả gọi tổ hợp bọn họ là tình yêu nữ vương và chó.

“Làm sao có thể, hồn của anh vẫn luôn ở trên người nữ vương ngài đấy!” Cáp Kỳ giả bộ làm mặt nghiêm túc đáp trả trêu chọc Hi Sắt.

“Cáp Kỳ... Anh quả nhiên là một con Husky! Ngoan, thật ngoan!” Hi Sắt hài lòng vỗ vỗ bả vai Cáp Kỳ, nhìn về phía Tĩnh An, tiếc hận nói, “Em xem, Tĩnh An, vẫn còn có người không bị em mê hoặc đấy.”

Tĩnh An đi tới giữa hai người đứng ngay ngắn, nhìn chung quanh một chút, cũng mang theo giọng nói hơi tiếc nuối thở dài nói, “Tin tưởng em, chị Hi, giữa chị và anh Kỳ tuyệt đối không ai có thể chen vào được.”

Lời nói của Tĩnh An làm cho phía dưới sân khấu vang lên tiếng hoan hô tán thành, “Chị xem, không chỉ em cho là như thế đâu.” Nói xong còn bưng bình trưng mắt nhìn phía dưới sân khấu.

“Trời ạ, tiếp tục như vậy, sao em còn có thể đợi được hoàng tử điện hạ của em đây, Cáp Kỳ anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn!” Hi Sắt nũng nịu dùng tầm mắt hung hăng trừng mắt liếc Cáp Kỳ vô tội sau đó lại chuyển tầm mắt xuống dưới sân khấu, “Thời gian chương trình có hạn, cũng không thể toàn bộ phá vỡ trên người tôi và Cáp Kỳ, chẳng lẽ các bạn không thấy người chế tác đã gờ chân ở bên đó sao?” Ngón tay chỉ một nơi bên ngoài hội trường, Hi Sắt cười nói.

“Tốt lắm tốt lắm, chúng ta cũng nên đi vào chủ đề chính hôm nay, tin tưởng mọi người và Tĩnh An đều muốn biết vị khách mời đặc biệt thần bí kỳ này là ai?” Vừa nói, Hi Sắt vừa nhìn về phía Tĩnh An, “Tôi cảm thấy là vậy, nói không chừng người được mời tới sẽ là người Tĩnh An luôn thích.”

“Nghe nói Tĩnh An rất mến mộ Tiêu Ảnh Đế?” Trong lời nói của Hi Sắt là tràn đầy tò mò, nhưng ba người trong cuộc cũng biết, nét mặt của cô ấy hỏi cô là vì hiệu quả chương trình.

Mặc dù biết lời của Hi Sắt không phải là cố ý thăm dò, Tĩnh An vẫn không khỏi cứng đờ, nhưng nụ cười trên mặt cô lại không có có thay đổi chút nào, nhưng cũng không biết đón lấy cái vấn đề này như thế nào.

Mến mộ? Là ai mến mộ? Đan Ninh hay là Tĩnh An?

“Đây là thật sao?! Chẳng lẽ ban tổ chức chương trình của chúng ta vĩ đại như vậy, mời Tiêu Ảnh Đế từ Newyork đến? Có lẽ nhìn ra Tĩnh An không phản bác được, đúng lúc này Cáp Kỳ giành nói, cố làm ra vẻ hưng phấn.

Mà Hi Sắt cũng hợp tác đổi đề tài khác, “Cáp Kỳ! Anh tuyệt đối là cố ý! Anh đây là muốn nhắc nhở người xem và Tĩnh An, Tiêu Ảnh Đế đang ở nước ngoài quay MV sao!”

“Nếu lát nữa đi ra không phải là Tiêu Ảnh Đế, em là muốn người xem oán trách chương trình của chúng ta thích lấy những thứ mảnh khốc này tới gia tăng tỷ suất lượt xem sao?” Cáp Kỳ buông tay, chứng minh là mình vì suy tính cho chương trình, “Hơn nữa, nếu như khách quý xuất hiện không có sức hút bằng Tiêu Ảnh Đế, làm sao người ta chịu nổi.”

Đối với Cáp Kỳ hừ nhẹ một tiếng, Hi Sắt buồn bực trong giây lát nhưng khi nhắc tới vị khách mời đặc biệt thần bí lát nữa sẽ ra kia liền đổi thành khuôn mặt hoa si, “Lần này anh sai rồi, em dám nói vị khách mời

thần bị lần này của chúng ta càng khó mời được hơn so với Tiêu Ảnh Đế nữa. Hắc hắc, hơn nữa còn là một người đàn ông tuần tú không hề kém Tiêu Ảnh Đế!”

“... Thật ra thì em có thể không cần phải nói ra giới tính của khách mời, như vậy không phải là phạm vi suy đoán rõ ràng đã ít hơn rồi sao?”

“...”

“Đến đây đi, che kín mắt của Tĩnh An lại, nhìn Tĩnh An có thể chỉ bằng sờ khuôn mặt khách mời là có thể đoán tên được hay không nhé!” Trực tiếp bỏ qua lời của Cáp Kỳ, Hi Sắt buồn bực chốc lát rồi nhận lấy miếng che mắt của nhân viên làm việc đưa lên giao cho Tĩnh An, cùng lúc hưng phấn nhìn xuống sân khấu hô to, “Khán giả chú ý, đợi lát nữa nhìn thấy người đàn ông tuần tú đi ra cũng không nên kêu lên, nhưng dù các bạn có kêu la thì tôi cũng rất yên tâm, bởi vì trước lúc công bố kết quả tôi cũng không nhận ra có ai có thể gọi được tên của anh ta!”

Nhận lấy miếng che mắt đeo lên, khoe miệng Tĩnh An vẫn luôn mỉm cười, suy sụp khổ não nói, “Chị Hi, tin tưởng em, xác suất em có thể đoán ra được vị khách thần bí này tuyệt đối là cực kỳ nhỏ có thể là bằng không.”

Thật ra thì trước đó xem cái kịch bản viết trò chơi này Tĩnh An cũng có chút cười khở, lúc ấy cô liền nghĩ, nếu như đối phương là nam, cô có thể xử dụng lý do nam nữ khác biệt đề nghị đổi cách chơi trò này? Đáp án dĩ nhiên là không thể, nhưng nếu như là khách quý đặc biệt nêu ý kiến, chắc chắn tuyệt đối là sẽ được áp dụng, chẳng qua là đáng tiếc, khách quý đặc biệt không phải là cô.

Mà mới vừa rồi trong lời nói của Hi Sắt rõ ràng có nói ra giới tính của khách mời, đúng thật là phái nam, Tĩnh An bất đắc dĩ.

Nhắm mắt lại, Tĩnh An chỉ có thể dựa vào khả năng nghe ngóng suy đoán sự thay đổi ở hiện trường.

Tiếng bước chân từ sau lưng vang lên, dưới đài đột nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi làm Tĩnh An không có chuẩn bị rung một cái.

Phản ứng kịp mới chậm lụt phát hiện hai tay của mình đang bị Hi Sắt giơ lên đi về hướng nào đó.

“Đến đây, Cáp Kỳ, chúng ta đánh cược một cái xem Tĩnh An có thể trong ba mươi giây đoán ra vị khách mời này hay không!”

“Đánh cược cái gì? Cược hẹn buổi tối? Vậy anh cược là có thể.”

“Ai muốn hẹn hò với anh! Em muốn hoàng tử của hoàng tử của em! Em sẽ cược là không thể, sau khi thắng em muốn nghỉ ngơi thật tốt, trong lúc nghỉ thì anh liền tự mình dẫn chương trình này đi!”

Bên tai vẫn là tiếng thảo luận khuấy động của Hi Sắt và Cáp Kỳ cùng với tiếng nói âm ỹ dưới sân khấu, nhưng mà đầu ngón tay lại chạm vào da thịt ấm áp làm cô không được tự nhiên.

Tĩnh An âm thầm thở dài, không chế ngón tay mình hết sức nhỏ nhẹ đụng chạm lấy đường nét trên mặt của người kia, suy nghĩ tùy ý sờ mó hai cái liền tuyên bố đoán không ra là được, miễn phải tiếp tục lúng túng.

Người kia chắc là đang cười, lòng ngón tay chạm vào cánh môi mỏng cong lên đường cong mờ, dường như bên trái khoe miệng còn có cái má lúm đồng tiền nhỏ, không mất mấy phần đáng yêu.

Tĩnh An chợt nghĩ đến, dường như có một người vào lúc cười lên cũng là chỉ có một má lúm đồng tiền, đúng lúc cũng là bên trái khoe miệng.

“Đường Dự!” Vào lúc Tĩnh An bật thốt lên gọi ra cái tên này liền tự lấy miếng che mắt xuống.

Bỗng đang ánh sáng rực rỡ lên làm cho ánh mắt của cô híp một cái, chờ lúc lóa mắt qua đi, trong tầm mắt rõ ràng là đường nét tuần tú hơn người của người đàn ông quen thuộc, khiến cho cô ngạc nhiên mở mồm trong một lúc.

16. Chương 14: Tôi Chỉ Chụp Ảnh Cho Người Mà Tôi Muốn Chụp

“Trời ạ! Tại sao có thể nhanh như vậy liền đoán được!” Hi Sắt là người đầu tiên ao nào la hoảng lên, “Tình An, em làm cho tôi thua!”

Mà bên kia Cáp Kỳ còn thổi sáo huyết gió, hưng phấn nói, “Để anh nghĩ một chút xem buổi hẹn tối này nên mặc bộ quần áo nào, không biết Nữ Vương điện hạ vừa ý kiểu dáng nào?”

“... Cáp Kỳ, anh có thể không mặc.” Hi Sắt không cam lòng trả lời.

“Hi Sắt... Thật ra thì cái ý nghĩ này của em có thể nói riêng với anh, anh nghĩ khi đó anh nhất định sẽ hờn hờ đồng ý. Nhưng bây giờ...” Cáp Kỳ dùng ánh mắt ý bảo Hi Sắt nhìn khán giả dưới sân khấu, người xem bị câu chuyện của bọn họ làm cho hấp dẫn mà dùng ánh mắt nóng bỏng lấp lánh nhìn chăm chú vào bọn họ, “Anh cảm thấy chúng ta nhất định phải kín đáo chút.”

“Khụ, cái đó, các bạn khán giả, chẳng lẽ các bạn không tò mò vị Đường Dự tiên sinh này là ai sao? Còn có quan hệ gì với người đẹp Tình An của chúng ta?” Dưới ánh mắt tò mò và reo hò của người xem, Hi Sắt bình tĩnh trở lại chủ đề, “Muốn biết hay không?”

“Muốn!” Trong nơi này lại vang dội đều đặn từ này, lúc này ở trong lòng người xem, vị khách thần bí tuấn tú bỗng xuất hiện này còn có lực hút hơn so với mặt mờ của hai vị MC nữa.

Mà một tiếng ‘muốn’ điếc tai nhức óc này cũng đưa Tình An từ không dám tin kéo trở lại, dùng khoeo mắt len lén liếc một cái người đàn ông đã đứng sóng vai bên người cô, cô lại có chút hoảng hốt.

Thật ra thì lúc nhận được thông báo tham gia chương trình này, liền được ban tổ chức báo cô dẫn vị khách mời đặc biệt này ra thì Tình An đã đoán được có lẽ vị khách này có liên kết gì đó với cô, mà rất có thể chính là quan hệ công việc.

Nhớ khi đó người đầu tiên nghĩ đến chính là Đường Dự. Nhưng cái ý nghĩ này cũng chỉ là một cái thoáng qua mà thôi, cô cũng không cho rằng ngay cả hình mình cũng không muốn bị đăng lên tạp chí thì người đàn ông này sẽ tham gia xuất hiện trên chương trình giải trí này.

Nhưng bây giờ... Lại là chuyện gì xảy ra?

Trong suy nghĩ ngẩn ngui, Tình An lại nghĩ tới mấy ngày trước trên đường Đường Dự đưa cô trở về, cô đã tiếc nuối nói có lẽ chương trình này sẽ bởi vì không mời được khách quý mà không thu hình, hình như người đàn ông này nói với cô yên tâm... Khi đó, anh là đã biết mình và anh rất có thể cùng xuất hiện trong chương trình này hay sao?

“Như vậy, sao chúng ta không để cho anh Đường đẹp trai tự mình nói cho chúng ta biết đáp án đây?” Hưởng ứng người xem kêu gọi, Hi Sắt cười hỏi Đường Dự vẫn không mở miệng.

“Tôi chỉ là một nhiếp ảnh gia.” Giọng nói được micro khuếch tán ra, giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà súc tích tao nhã, người đàn ông giống như trong mắt người xem, kết hợp lạnh lùng và quý khí không mâu thuẫn.

Rõ ràng đáp án nhiếp ảnh gia này làm người xem dưới sân khấu tỏ ra ngạc nhiên và nghi ngờ, trong lòng mọi người rất kinh ngạc hơn nữa là tiếc nuối, người đàn ông đẹp trai như vậy cũng chỉ là một người nhiếp ảnh gia làm việc phía sau hậu trường? ! Thật là, thật là... Lãng phí!

Thậm chí có vài cô gái trẻ tuổi đã bắt đầu ảo tưởng, nếu như người này cùng Tiêu Ảnh Đế đứng ở một chỗ sẽ là tình cảnh như thế nào, hai loại khí chất và đẹp trai không phân cao thấp, làm cho người ta hoa cả mắt, đồng thời không khỏi cảm thán đấng nam nhi tạo hóa không công bằng, người ta rõ ràng đều là người tinh tế sắc tuyệt như điêu khắc, mà xem xét lại người đàn ông bên cạnh... Khụ...

“Sao tôi cảm thấy ánh mắt của người xem không đúng nhỉ?” Cáp Kỳ làm bộ như suy nghĩ vừa để một tay trước ngực, vừa vươn tay phải vuốt cằm, “Anh dám đánh cược, bọn họ khẳng định không hài lòng câu trả lời của Đường Dự. Sao hả Hi Sắt, còn phải đánh cược nữa không?”

Vừa một tiếng hừ nhẹ, vào lúc này ngay cả khoeo mắt Hi Sắt cũng lười phải liếc về phía Cáp Kỳ, “Đó là bởi vì mọi người đối với lĩnh vực nhiếp ảnh gia này rất là xa lạ, nhưng nếu như nói ra tác phẩm của Đường Dự,

em nghĩ...” Người phụ nữ nhú nhú mi, trong lời nói là tràn đầy tự tin, “Mọi người nhất định không xa lạ gì!”

Theo lời của Hi Sắt, bao gồm cả Tĩnh An và tất cả mọi người đồng loạt đưa ánh mắt hướng về phía màn hình lớn sắp truyền bá tin tức.

Có thể thấy được hình ảnh trong màn hình được nhân viên làm việc tỉ mỉ chia cắt sắp xếp, sinh động bày ra thành tựu huy hoàng của người đàn ông thần bí chỉ có tên mà chưa ai thấy mặt ra ngoài, trong đó bao gồm các cuộc thi đấu chụp ảnh quốc tế mà người đàn ông tham gia, cùng với các loại tạp chí thời trang hoặc các tác phẩm trong bộ sưu tập nổi tiếng quốc tế.

“Kia là tác phẩm được tạp chí MODE của Mỹ đăng trên trang bìa liên tục sáu kỳ... Từng hợp tác với người mẫu Beate của Ý, người mẫu Aimee của Anh cho đến những người mẫu nổi tiếng thế giới cho ra những bức hình tươi đẹp làm người xem khó quên, trong đó thứ khiến cho cả thế giới bàn luận hằng say chính là bức ảnh người mẫu nhìn gương vẽ mi ở trong phòng trang điểm hỗn loạn mà Mr.Tang tùy ý chụp được, cũng chính là tấm hình này làm cho người mẫu Carrie vốn là cũng không xuất sắc liên lan truyền tên tuổi khắp nước Mỹ, trở thành người mẫu đầu tiên lọt vào mắt các nhãn hiệu thời trang có tiếng vào các mùa ở Mỹ... Mr. Tang có địa vị cao quý có một không hai trong giới chụp ảnh, sau khi về nước càng được đông đảo người mẫu siêu sao tranh nhau hẹn trước, nhưng lại bị Mr. Tang từ chối hết toàn bộ. Mà buổi chụp ảnh thương nghiệp nước hoa FAINT SCENT lần này, có thể nói là lần đầu hoặc cũng là lần duy nhất chụp ảnh tác phẩm.”

Sau khi tiếng nói trên màn hình thu lặng lẽ kết thúc, hiện trường thu hình chương trình lại tràn ngập một cảm giác khiếp sợ trong loại thỏa ước mong nguyện.

Nhiếp ảnh gia còn có danh tiếng lớn hơn so với người mẫu siêu sao? ! Vậy... Vẫn chỉ là một nhiếp ảnh gia sao? ! Sau kinh ngạc, vốn im lặng không tiếng động bỗng nhiên truyền đến tiếng thảo luận kêu lên mạnh mẽ.

“MODE, trời ạ, đây chính là tạp chí đứng đầu toàn cầu trong trào lưu thời thượng đấy!”

“Cô có thấy hay không, bức ảnh khiến cho người mẫu Beata đạt được giải hạng nhất người mẫu nữ thế giới vào năm trước!”

“Anh ấy không phải là nhiếp ảnh gia gốc Hoa mà người mẫu Aimee công khai muốn theo đuổi ở trước mặt truyền thông chứ! Trời ạ, tôi lại có thể thấy người thật!”

“Mr. Tang! Thì ra anh ấy chính là Mr. Tang! Cái người nhiếp ảnh gia quý tài không lộ mặt Mr. Tang! Người thật, chính là người thật đó!”

“Car—rie! Thì ra anh ấy chính là nhiếp ảnh gia của bức hình kia!”

“Tôi không biết những người mẫu này, nhưng những bức hình này cũng quá đẹp đi!”

“ ... ”

Tiếng than sợ và tiếng ca ngợi liên tục không gián đoạn, khiến cho Hi Sắt không thể không hô: “Hừ, bình tĩnh, tôi còn có một số câu hỏi muốn hỏi Mr. Tang của chúng ta!”

Hi Sắt cười khẽ nháy mắt mấy cái, ý bảo người xem giữ bình tĩnh sau đó nghiêng người hướng về Đường Dự, lúc bắt đầu đã chuẩn bị câu hỏi xong từ sớm, dĩ nhiên câu hỏi thứ nhất này cũng là nghi ngờ mà rất nhiều người muốn biết, “Tại sao nhiếp ảnh gia quý tài Mr. Tang không công khai mặt mũi lại được mời tới chương trình chúng ta, chẳng lẽ là chương trình của chúng ta rất hấp dẫn?” Nói đến đây, giọng nói của Hi Sắt chợt trở nên buồn bã, “Nhưng dĩ nhiên là không thể nào, phải biết đây đã là lần thứ mười ban tổ chức chương trình của chúng ta mời Đường tiên sinh rồi.”

“Có lẽ là bởi vì... Lần này chúng ta mời người đẹp Tĩnh An?” Hi Sắt dùng ánh mắt mập mờ liếc mắt nhìn cô gái vẫn mang nụ cười không màng danh lợi.

Mà từ sau khi Đường Dự ra sân khấu Tĩnh An liền bị lạnh nhạt, lúc nghe tên của mình được nhắc đến trong câu hỏi này chỉ là lộ ra nên sợ hãi cùng ngưng ngừng thích hợp, “Chị Hi, đây là chị đang trêu đùa em sao.”

“Chị luôn luôn tin tưởng giác quan thứ sáu của phụ nữ.” Hi Sắt trêu ghẹo nói, “Như vậy đáp án của Đường Dự là?”

“Chỉ là muốn tới mà thôi.” Đường Dự trả lời đơn giản nhưng cũng mông lung, làm cho người ta càng tò mò cái “muốn” đó là vì chuyện gì hoặc là vì... ai?

“Là tại sao muốn đến đây?” Hi Sắt bám riết không tha hỏi.

Nhưng Đường Dự chỉ mỉm cười nhẹ một tiếng, không có tiếp tục trả lời câu hỏi này.

“So với câu hỏi của Hi Sắt, tôi càng tò mò...” Vào lúc Hi Sắt còn muốn dây dưa cái vấn đề của cô ấy, Cấp Kỳ chợt lên tiếng đưa ra một câu hỏi mới, “Nhiếp ảnh gia Đường, thật chẳng lẽ theo như trên màn hình lớn, buổi chụp ảnh quảng cáo FAINT SCENT lần này là lần chụp ảnh duy nhất sau khi anh về nước sao?”

Người quan tâm Đường Dự không khó biết, ban đầu Đường Dự trở về nước, từ chối rất nhiều siêu sao người mẫu hẹn chụp ảnh, đều uyển chuyển bày tỏ mình sẽ không tiến hành chụp ảnh cho bất kỳ người mẫu nào.

Chẳng qua là, luôn luôn nói là giữ lời Đường Dự cũng đang thực hiện cái quyết định này trong vòng một năm nhưng lại nhận lời chụp ảnh cho FAINT SCENT. Đây không khỏi làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Đối với câu hỏi của Cấp Kỳ, Đường Dự lại trả lời rất nhanh, “Không, sau này tôi sẽ tuyển chọn tiếp tục chụp ảnh.”

“Vậy điều kiện tuyển chọn là gì?” Hi Sắt lập tức tiếp nhận câu hỏi của Cấp Kỳ, dò hỏi.

Sau khi Đường Dự mỉm cười nhẹ lần nữa, Hi Sắt cho là cũng sẽ không có đáp án đang dùng ánh mắt ý bảo Cấp Kỳ tiếp theo nên làm thế nào cho phải thì không ngờ tới người đàn ông đang im lặng nhưng lại nhàn nhạt mà kiên định chợt mở miệng nói, “Tôi chỉ chụp ảnh cho người mà tôi muốn chụp.”

Tĩnh An cũng tò mò cái vấn đề này, lúc Đường Dự trả lời lại hơi ngắn gọn, không biết có phải ảo giác hay không, mới vừa rồi, giống như lúc người đàn ông này nói chuyện tầm mắt như lướt qua bên cô, trong phút chốc chạm vào trong tầm mắt, biểu hiện trong mắt người đàn ông làm cho cô nghĩ người trong miệng anh chính là cô.

Thế nhưng ánh nhìn quá nhanh, khiến cho Tĩnh An không cách nào tìm kiếm thay đổi sâu hơn trong mắt anh.

Nhất định là mình suy nghĩ nhiều... Tĩnh An nhú nhú mi.

Đài truyền hình cũng ở trong thành phố này nhưng nằm tương đối xa tiếp giáp miền nam, nó được xây dựng ở gần sân bay thành phố S.

Mà lúc này, ở nơi này còn chưa tản ra không khí sầm tổi, lúc Tĩnh An và Đường Dự đang bẽ bộn với thời gian thu hình chương trình.

Có một người, lại đang lúc mọi người bất ngờ trở lại thành phố S.

“Không phải anh đã nói em không cần cố ý chạy tới một chuyến sao.” Một giọng nói dễ nghe ở sau lưng cô truyền đến, Lý Na xoay người, một cái liếc nhìn thấy người đàn ông đẹp mắt kính đang đi ra theo dòng người trong sảnh lớn, chính xác mà nói phải là đa số mọi người trong sảnh đều dừng ánh mắt trên người của người đàn ông này.

Người đàn ông kia, thâm trầm vững vàng mà đứng cách cô ta chừng một thước, mặc một áo T-shirt màu đen đơn giản, thân hình cao lớn một mét chín, bị mắt kính che đi hơn phân nửa khuôn mặt, môi mỏng nhấp nhẹ, cho dù là đường nét khuôn mặt hay là khí chất phát ra quanh người đều lộ ra mùi vị tuấn tú sắc bén làm người ta run rẩy, Lý Na cũng đeo mắt kính nhìn về người nhiều ngày không gặp, nhưng lại hốt hoảng cảm thấy có chút xa lạ.

Người đàn ông kia, khóe môi cong lên nụ cười mê hoặc, đi tới gần cô ta, trong một lúc như có dòng điện nhảy qua run nhẹ trong lòng của cô ta. Lý Na hơi lo lắng, nhưng khôi phục dáng vẻ bình tĩnh thường ngày rất nhanh, êm ái mà gọi người đàn ông đã đi tới đứng trước mặt cô ta: “Mạc Phàm.”

17. Chương 15: Ảnh Đế, Tiêu Mạc Phàm. .

“Lý Na, em tự mình trở về trước đi.” Ngồi lên xe trợ lý đã chuẩn bị từ trước, Tiêu Mạc Phàm nắm tay lá nói với người phụ nữ muốn ngồi vào ghế phụ.

Giọng nói của người đàn ông êm ái dễ nghe, không hiểu sao làm cho Lý Na bỗng thấy lạnh toàn thân, “Anh muốn đi đâu?” Nàng nhìn vào trong mắt anh rõ ràng cố chấp với vấn đề này... Không khỏi thấp thỏm, “Có chỗ nào mà em không thể đi, Phàm?”

Tiêu Mạc Phàm yên lặng mấy giây sau, quay đầu về mặt lạnh nhạt nhìn vào lo lắng trong mắt người phụ nữ, “Lý Na, anh cần không gian riêng của mình.” Lời của anh ta ám chỉ cô ta thăm dò cũng phải dừng lại đúng lúc.

“Anh muốn đi nhìn người phụ nữ kia có phải hay không!” Người phụ nữ hết sức nhẫn nhịn, cảm hận vẫn bỗng cất cao giọng nói, “Tiêu Mạc Phàm, anh cần gì làm bộ làm tịch!”

“Anh cho rằng em không biết từ sau khi người phụ nữ kia chết anh đã từng đi đến trước mộ cô ta mấy lần sao, Mạc Phàm, anh cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?” Về mặt cương cứng trắng bệch của Lý Na sau mắt kính thoát nhìn có loại thái độ điên cuồng, “Đừng quên, anh cũng không thoát khỏi liên quan đến cái chết của cô ta!”

Lời của Lý Na làm cho hai tay Tiêu Mạc Phàm đang để trên tay lái nắm chặt lại, gân xanh nổi lên, ánh mắt đeo mắt kính che giấu không lộ ra chút nào, giọng nói lại không xảy ra thay đổi rõ ràng, vẫn là lạnh nhạt kiên nhẫn, chẳng qua là trong lời nói có ý châm chọc nhẹ nhưng có thể nghe ra rõ ràng, “Lý Na, em có cái gì phải lo lắng?”

“Đúng vậy, có cái gì tốt mà phải tranh với người chết?” Lạnh lùng cười mỉa một tiếng, trong miệng Lý Na trộn lẫn lạnh thấu xương và một chút run rẩy, “Chẳng qua là Tiêu Mạc phàm, anh tự hỏi lòng em là cái gì ở trong lòng anh, mà Đan Ninh kia là cái gì!”

“Nếu như không phải là vì người phụ nữ kia, Tiêu Mạc Phàm, tại sao đến bây giờ anh vẫn nguyện ở trong căn nhà trọ, mà không phải vào ở trong nhà của chúng ta!” Có mấy lời đã sớm đè nén ở lòng đã lâu, lúc này cũng chỉ là tìm được một cơ hội bộc phát, “Không phải cũng chỉ vì căn nhà trọ đó còn lưu lại dấu vết tồn tại của người phụ nữ kia sao! Buồn cười chính là bây giờ anh cũng chỉ có thể dựa vào những thứ này để sám hối tội lỗi của mình thôi!”

“... Lý Na.” Giọng của Tiêu Mạc Phàm lộ ra một loại cảm giác suy sụp, “Đừng để cho tôi không muốn gặp em nữa.”

“Tôi không cho là với thân phận của chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện ở chỗ này, em vẫn nên lái xe của mình đi về trước đi.” Bên ngoài kính chắn gió, Tiêu Mạc Phàm đã thấy đã có mấy người nam nữ trẻ tuổi đi tới chỗ bọn họ

Đóng mạnh cửa xe, Lý Na tập tễnh lui về phía sau từng bước, u ám nhìn xe khởi động từ từ chạy nhanh, lời nói rất nhẹ rất nhẹ, “Mạc Phàm, anh vẫn chính là anh.”

“Đan Ninh! Nếu như không phải là cô...” Câu nói kế tiếp người phụ nữ không có tiếp tục nói nữa, thế nhưng hận thù trong mắt lại càng thâm sâu.

Khoảnh khắc khi đèn đỏ sáng lên, Tiêu Mạc Phàm đạp thắng xe.

Trong thời gian chờ đợi, ánh mắt không mục đích của người đàn ông tùy ý quét qua cảnh vật ngoài cửa sổ.

Ở nơi này nhà cửa cao tầng san sát nhau chính là cơ sở hạ tầng sầm uất trong thành phố, giống như có một chút thay đổi nhỏ gần đây, tòa nhà cao tầng mới xây, mặt tiền cửa hàng đổi mới, hoặc là khuôn mặt không giống nhau trên biển quảng cáo.

Trước kia, trong một đoạn thời gian, luôn là có một người như vậy trong anh ta lúc lái xe, ngồi ở bên tay phải của anh ta, dùng ngón tay thon dài mềm mại chỉ vào nơi nào đó ngoài cửa sổ, hằng hái dâng trào báo cáo theo sát đủ loại thay đổi khác nhau với anh ta.

Khi đó mình có phản ứng gì, đồng ý? Qua loa? Hoặc là không rảnh để ý? Tiêu Mạc Phàm cười khỏ.

Nhớ cũng là ở đoạn đường này, người nọ từng chỉ vào một biển quảng cáo, kích động chúc mừng lần đầu được truyền bá quảng cáo, tương lai nhất định có thể thành công.

Trên biển quảng cáo hôm nay lại đổi người nào rồi?

Người đàn ông hơi nghiêng đầu phía sau, lộ ra hình dáng hàm dưới tuần tú, sống mũi cao thẳng, lông mi dày cùng với khóe miệng kéo căng.

Sau khi tầm mắt của anh ta xẹt qua mấy biển quảng cáo, cuối cùng dừng ở lại một nơi trên biển quảng cáo.

Không tính là gần cũng không coi là cách xa, trên mặt phẳng quảng cáo là đường nét mơ hồ của người phụ nữ, Tiêu Mạc Phàm chỉ có thể loáng thoáng thấy một đôi mắt phượng hẹp dài đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào anh ta.

Trong phút chốc cảm giác quen thuộc đánh úp đến, là một loại sợ hãi hốt hoảng giống như đã từng quen!

Người đàn ông giật giật môi chấn động ngạc nhiên, tựa như muốn hô lên một cái tên quen thuộc, cuối cùng chỉ là bức ảnh không tiếng động.

“Tin —— Tin ——” Sau xe không ngừng vang lên tiếng kèn, cho dù cách lớp thủy tinh cũng có công hiệu dao động.

Tiêu Mạc Phàm lấy lại tinh thần, nhìn về phía đèn giao thông đã biến thành màu xanh.

Chần chờ một chút, anh ta khởi động xe đến ven đường dừng lại.

Xoải bước xuống xe, lúc càng đến gần biển quảng cáo thì càng trở nên càng dồn dập.

Ở mặt phẳng biển quảng cáo hiện rõ khuôn mặt của người phụ chiếu vào trong mắt Tiêu Mạc Phàm thì anh ta ngớ ngẩn.

Khuôn mặt không giống nhau, mặt mũi không giống như vậy, chỉ có một cặp mắt giống bốn năm phần.

Cô gái này và cô ấy, rõ ràng là hai người không cùng tuổi, nhưng cô gái trên hình này lại làm cho anh ta có loại cảm giác quen thuộc hoảng hồn.

“Ninh...” Cuối cùng kêu ra tên, chỉ là âm cuối kéo vỡ vụn.

Đột nhiên Tiêu Mạc Phàm khẽ nở nụ cười, chua chát mà trào phúng, “Làm sao có thể sẽ là em.”

Tiêu Mạc Phàm chìm vào suy nghĩ, hoàn toàn không có chú ý tới người vội vã trên đường phố, đã có một số người dừng bước lại, đang xì xào bàn tán nhìn anh ta, còn có người đã lấy điện thoại di động chụp ảnh người đàn ông nhìn giống Tiêu Ảnh Đế này, mà người đi đường có lá gan lớn một chút đã móc giấy bút ra đi tới chỗ anh ta.

“Nhìn thấy gì?” Trên xe chạy như bay, sau khi thu hình chương trình xong Đường Dự hỏi Tĩnh An đang hứng thú nhìn ngoài cửa sổ.

Nghe được câu hỏi của Đường Dự, Tĩnh An quay đầu, nở nụ cười hoa sáng rỡ, “Chẳng qua là tò mò trên đường phố mới đi qua sao lại có nhiều người vây quanh như vậy.”

Đường Dự liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, cười giễu giễu nói, “Tôi còn tưởng rằng em đang say mê nhìn biển quảng cáo của mình.”

“Ách?” Cũng liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, mới phát hiện phía trên đám người hỗn loạn kia đúng là bức ảnh mình chụp quảng cáo FAINT SCENT, Tĩnh An không khỏi cười một tiếng, “Đây cũng là vì nhiếp ảnh gia Đường trở lại chụp ảnh cho tôi lần đầu nha, tại sao có thể không nhìn nhiều hơn mấy lần.”

Nếu không phải là thông tin trên màn hình, Tĩnh An còn thật sự không biết may mắn của mình không chỉ là trở thành người đại diện cho FAINT SCENT thôi.

“Không biết lần sau có còn vinh hạnh có thể trở thành người mẫu chụp ảnh của Mr.Tang hay không?” Những lời này hỏi ra, Tĩnh An đơn giản là ôm tâm trạng đùa.

Khóe miệng Đường Dự mở ra nụ cười yếu ớt, nhìn chăm chú vào chiếc xe phía trước, ánh mắt thâm thúy mà xa xa, “Sẽ có cơ hội.” Dứt lời, đổi lấy hai tròng mắt không che dấu được vui mừng của cô gái nhỏ.

Mà khi kính chiếu hậu không thấy được tình hình phía sau nữa thì Tiêu Mạc Phàm mới tránh ra khỏi đám người ngồi lại vào trong xe của mình.

Khởi động xe, dần dần cách xa đám người nam nữ trẻ tuổi vô cùng hưng phấn, cũng nhìn lại khuôn mặt khéo léo trên biển quảng cáo lần nữa.

Khóe mắt vô ý thức nhìn về phía kính chiếu hậu bên trong, con người Tiêu Mạc Phàm u ám.

Trong gương phản xạ ra, là một bó hoa lưu ly màu tím nhạt ở chỗ ngồi phía sau xe, cánh hoa lung linh khéo léo lộ ra hết sức yếu ớt.

Nó, là khi Tiêu Mạc Phàm đi ngang qua một tiệm bán hoa mua, là đóa hoa mà người nọ thích nhất lúc còn sống.

Lưu Ly (Không Quên). Cái tên làm người ta ấn tượng sâu sắc, cũng có một loại cảm giác hạnh phúc dài lâu.

Nhưng hạnh phúc này... Anh ta cũng đã thất lạc...

Đúng như lần cuối cùng anh ta là cô gặp mặt, cô hỏi anh ta, Mạc Phàm, anh còn có thể nhớ em sao?

Nhưng cho dù anh có nhớ hay không, Mạc Phàm, em muốn nhớ anh. Không đợi anh ta trả lời, cô mạnh mẽ nở nụ cười lúm đồng tiền khó coi, nhàn nhạt kiên cường.

Hôm nay tới hơi trễ, ánh sáng không tính là đầy đủ, người phụ nữ trong tấm ảnh cười tươi, dịu dàng vui mừng nhìn chăm chú vào người đàn ông ngoài hình.

Tiêu Mạc Phàm khụy một gối xuống đất, để bó hoa trong tay xuống, nâng ngón tay thon dài lên chậm chậm di chuyển trên bức ảnh, tựa như vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của người nọ.

Mi quen thuộc, mắt quen thuộc, mũi quen thuộc cùng với môi quen thuộc.

“Em không nên gặp anh, Ninh.” Mỗi một lần, ở trước mặt người phụ nữ này, anh ta luôn nói qua một câu nói như vậy, không ngại phiền toái, vững như bàn thạch nhưng cũng rất nặng nề, “Mà anh cũng không nên gặp em.”

Tiếng chuông di động chói tai, vào thời khắc này đột ngột vang lên.

Số trên điện thoại di động, là dành riêng cho người quản lý của anh ta, Lưu Bạch.

Nhú mào một cái, do dự một chút Tiêu Mạc Phàm đứng lên, nhận điện thoại.

“Nghe tiểu Trần nói cậu gọi cậu ấy đem xe của cậu dừng ở ngoài sân bay thành phố S?” Tiểu Trần là một trong hai trợ lý cá nhân của anh ta, “Thế nào, cậu trở lại trước thời gian ba ngày?”

“Ngày nghỉ của cậu kết thúc sao?” Người ngoài chỉ biết là Tiêu Ảnh Đế đi Newyork quay MV cho album mới, nhưng không biết trên thực tế là anh ta cho mình lời mời giả trong nửa tháng.”Hi vọng lần này cậu trở về trạng thái có thể khôi phục thành bộ dáng lúc trước, tôi không muốn phải nhìn cậu là cái xác không hồn nữa.”

“Ừ, tôi đã trở về, Chị Lưu.” Giọng nói của Tiêu Mạc Phàm trước sau như một nhàn nhạt nói, “Gần đây có sắp xếp hoạt động gì?”

“Chương trình gần đây tôi đã từ chối cho cậu rồi, ngược lại đạo diễn Trịnh có một bộ phim hy vọng cậu có thể đảm nhiệm vai nam chính.”

“Đạo diễn phim điện ảnh Trịnh Lăng?”

Trịnh Lăng ở trong nước cũng được coi là một đạo diễn, phòng bán vé phim điện ảnh cũng khá bảo đảm, thậm chí có mấy bộ phim tung ra vào dịp cuối năm thì phòng bán vé thu vào cũng dẫn đầu rất nhiều, nhưng những thứ phim ảnh đắt khách này lại quá mức thương mại, lý do mà từ đầu đến cuối bị từ chối giải thưởng.

Tiêu Mạc Phàm nhú mày, “Xem ra đạo diễn Trịnh là tính toán dựa vào bộ phim này cầm lấy giải thưởng thế giới về.”

“Mặc dù một giải thưởng cũng hơn ông ấy tay trắng.” Rõ ràng ý nghĩ của Lưu Bạch và Tiêu Mạc Phàm giống nhau, “Yên tâm, tôi xem qua kịch bản, là một chuyện xưa thật sự có ý nghĩa. Nhân vật tạo nên, rất có hi vọng có thể khiến cho cậu trở thành diễn viên xuất sắc nhất.”

“Đúng rồi, đạo diễn Trịnh có đề cập tới, nếu như cậu có thể đồng ý, nữ chính trong bộ phim cậu có thể tùy ý chọn.” Lưu Bạch tiếp tục nói, chẳng qua là câu nói kế tiếp có chút chế nhạo, “Tôi xem, ý tứ của ông ta tám phần là muốn cho cậu kéo Lý Na vào. Lý Na có một chút danh tiếng, lại là lần đầu tiên đóng phim. Phải biết, có hai vợ chồng các người, bộ phim này coi như là một bộ phim khiến cho người xem không hiểu nghệ thuật cũng nhất định có thể chen lấn nhiều.”

Vợ chồng sao... Tiêu Mạc Phàm không nói.

“Alo, alo, Mạc Phàm?” Đầu bên kia chợt im lặng, làm cho Lưu Bạch có chút mờ mịt, “Cậu có nghe được lời của tôi nói không? Tín hiệu chỗ cậu không tốt sao?”

Buông tầm mắt xuống, Tiêu Mạc Phàm lẳng lẳng nhìn cô gái trong tấm ảnh, trong trí nhớ ấn tượng sâu nhất chính là mắt của cô gái, cặp mắt xinh đẹp kia nhìn như luôn là sự yên lặng lạnh nhạt, cũng sẽ thỉnh thoảng thoáng qua ánh sáng rực rỡ kiêu ngạo, người như vậy không thể nghi ngờ có một tính tình bướng bỉnh kiên cường.

Như vậy mắt... Trong hoảng hốt như chợt nhớ tới cái gì, mắt người đàn ông sáng lên, “Chị Lưu, người đại diện mới nhất của nước hoa FAINT SCENT là ai?”

Xem quảng cáo FAINT SCENT, cặp mắt kiêu ngạo kia...

Bị Tiêu Mạc Phàm chợt chuyển đề tài làm cho sững sốt, Lưu Bạch chậm nửa nhịp trả lời, “Sao đột nhiên hỏi cái này, là một người mẫu tên là Tĩnh An, hình như gần đây mới nổi tiếng nhưng tốc độ không phải bình thường.”

“Vậy thì liên lạc cô ấy.”

“Liên lạc cô ấy? Liên lạc cái gì?”

“Phim của đạo diễn Trịnh.” Tiêu Mạc Phàm dừng một chút, rồi sau đó khẳng định nói, “Tôi hi vọng cô ấy có thể là nữ chính.”

18. Chương 16: Từ Chối Lời Mời . . .

Editor: Gà

Hiệu suất làm việc của Lưu Bạch rất cao, vì vậy sáng sớm ngày thứ hai đã thông báo quyết định của Tiêu Mạc Phàm và đạo diễn Trịnh cho người đại diện Trần Sâm quản lý của Tĩnh An ở Tỉnh Quang biết.

Tin tức đột ngột này, cho dù đối với Tĩnh Quang hay Trần Sâm, cũng giống như trúng giải nhất.

Tiêu Ảnh để có thân phận gì, có thể đóng chung với Tiêu Ảnh để thì sẽ mang đến rất nhiều sự chú ý?! Có thể nói nhờ Tiêu Ảnh để để trở thành Ảnh hậu, diễn viên đóng phim cùng với anh ta, dù chỉ là một nhân

vật phụ cũng có thể được mọi người nhớ rõ trong khoảng thời gian ngắn, huống chi là ‘người yêu’ màn ảnh với Tiêu Ảnh đế.

Vậy mà, sau khi Trần Sâm có được tin tức này, Tĩnh An cự tuyệt, từ chối không do dự.

“Tĩnh An, em nói đùa hả?!” Tựa như bị dội một thùng nước lạnh, một phát dập tắt hết tất cả nhiệt huyết của Trần Sâm, mặt Trần Sâm nhăn nhó nhìn Tĩnh An như nhìn kẻ điên: “Chẳng lẽ em không biết mượn cơ hội này có thể không cần tốn nhiều sức em sẽ có thể trở thành người mẫu hạng A, không, rất có thể sẽ trở thành siêu mẫu hạng A!”

“Tĩnh An, đừng nói với anh vì tai nạn xe lần trước, dẫn đến quyết định thiếu sáng suốt này của em!” Cuối cùng Trần Sâm đổ thừa lý do từ chối của cô gái cho vấn đề tinh thần bị rối loạn sau khi gây thương tích vì tình.

Tĩnh An không vì lời nói hơi kích động của Trần Sâm mà ngắc đầu, vẫn tập trung nhìn cái cốc trong tay, nhìn nước trái cây màu vàng cam trong cốc đang lắc lư theo cổ tay xoay tròn của cô.

Sau khi im lặng, một tiếng thở dài nhẹ như có như không tràn ra từ môi cô gái, cô nhìn Trần Sâm, vẻ mặt lúc sáng lúc tối: “Trần Sâm, không phải tất cả mọi người đều thích hợp làm diễn viên.”

“Em chưa thử qua thì làm sao biết!” Mặc dù nghe trong lời nói của Tĩnh An có sự bất đắc dĩ và một chút không khỏe, nhưng không thể không nói cô gái này già mồm át lễ phải: “Tĩnh An, nghề người mẫu này rất khó trộn lẫn, nếu vậy sẽ không có nhiều người mẫu đổ nghề vào giới giải trí rồi, cơ hội lần này dù là người mẫu đã thành danh rất lâu cũng tuyệt đối sẽ tha thiết mơ ước, sao em không quý trọng vậy chứ!” Trần Sâm nói, càng nói thì càng như tận tình khuyên lơn.

Từ người mẫu thành diễn viên.....

Em thử năm năm, cũng đã nỗ lực năm năm, sao có thể không rõ ràng, không hiểu chứ.....

Lời này, dĩ nhiên Tĩnh An không thể nói ra, không tự chủ tự giễu cười một tiếng: “Làm gì có ai hoàn mỹ, dù là người mẫu nổi tiếng đến đâu, không có thực lực đóng phim thì cuối cùng cũng sẽ bị người quên lãng không phải sao? Trần Sâm, em không muốn lại là Đan Ninh thêm lần nữa.”

Không muốn lại là Đan Ninh, mà không phải nói không muốn trở thành một Đan Ninh thứ hai.

Trong lời nói của Tĩnh An rõ ràng có chỗ sơ hở, chỉ tiếc Trần Sâm hoàn toàn không nhận ra.

“Đan Ninh.....” Ấp úng lặp lại tên này, mới vừa nãy Trần Sâm còn xúc động phần nộ chợt sững sờ.

“Người mẫu Đan Ninh kia, cuối cùng cũng chỉ đạt được một từ ‘Ngốc.’” Nhìn tinh thần Trần Sâm hoảng loạn, Tĩnh An cất lời, chất giọng ôn hòa, lại mang theo một phần châm biếm nhẹ: “Người xem chỉ thấy kỹ năng diễn xuất vụng về của cô ấy, nhưng không nhìn thấy sự cố gắng phía sau cô ấy..... Có lẽ cô ấy là một người mẫu bẩm sinh, nhưng không phải là một diễn viên đủ tư cách.”

“Cho nên, không thể quá tham lam, Trần Sâm à.”

Cuối cùng giọng nói Tĩnh An không hề có cảm xúc, Trần Sâm nghe thấy lại thấy lo sợ khó hiểu, vốn quyết tâm muốn tìm cách khiến cô gái nhận cơ hội lần này thì hôm nay cũng bắt đầu dao động.

Cho dù thế nào, nghĩ đến Đan Ninh, lại nhìn cô gái trước mắt, Trần Sâm do dự: “Nếu chỉ diễn một bộ phim duy nhất này thôi.....” Cho dù không thành công, vẫn có thể tiếp tục làm người mẫu không phải ư?

Tĩnh An lắc đầu một cái: “Dán cái mác chỉ biết đi và chụp ảnh chứ không biết diễn xuất, em nghĩ điều này sẽ cản trở sự phát triển của em.”

“Mà điều này, nhất định không phải điều chúng ta hy vọng sẽ thấy.” Thiếu nữ chậm rãi nói: “Em cũng không muốn tạo ra thêm một tiếc nuối như Đan Ninh.”

Tiếc nuối như Đan Ninh, mà Tĩnh An..... Chẳng lẽ mình còn phải dùng tỷ lệ 50% đẩy cô ấy vào sự tiếc nuối tái diễn này sao?

Trần Sâm không dám đánh cược cũng không muốn đánh cược, nếu không thể nắm chắc thắng lợi trong tay, cần gì phải mạo hiểm như vậy, có lúc nhìn như cơ hội nói không chừng chính là một vực sâu thăm tối.

Trần Sâm buông lỏng thân thể cứng ngắc, tựa lưng vào ghế ngồi nói ra cảm nghĩ: “Được rồi, hy vọng sau này, em sẽ không bị Tinh Quang đóng băng.”

Lần này hợp tác với Tiêu Ảnh đế, cũng là lần đầu tiên Tinh Quang và Hoa Hạ của Tiêu Mạc Phàm hợp tác.

Tập đoàn truyền thông Hoa Hạ, tuyệt đối được hưởng địa vị đầu rồng của giới giải trí trong nước, dưới cờ có diễn viên, đạo diễn, ca sĩ tùy tiện kể ví dụ cũng có đến mấy người, đều là nhân vật siêu sao nổi tiếng.

Dựa vào lần này, đợt hợp tác này, rất có ý nghĩa với Tinh Quang không thể khinh thường.

Nói cách khác, nếu người trong cuộc Tinh An từ chối cơ hội lần này thì khả năng bị đóng băng chắc chắn không nhỏ.

Quản cô có tài năng thiên phú hay không, so với ích lợi thì thực lực gì đó không đáng nhắc đến. Thật không biết thiếu nữ này lấy dũng khí ở đâu ra còn chưa trở thành người mẫu của công ty mà đã đi ngược lại với ý muốn của công ty rồi.

“Chỉ phù hộ lần đóng băng này sẽ không quá lâu.” Trần Sâm tiếc rẻ nói.

“Ngại quá, Trần Sâm.” Làm một người đại diện thường xuyên bị người giễu cợt là đồ xui xẻo ở sau lưng, đối với khát vọng nổi tiếng Trần Sâm tuyệt đối khấn cấp hơn mình, nhưng cuối cùng anh vẫn lựa chọn đứng về phía cô, Tinh An cảm thấy ấm áp: “Cho dù bây giờ bị đóng băng rồi, cũng nhất định sẽ có ngày thành công thôi.”

Đối với khả năng bị công ty đóng băng, không phải Tinh An không lo lắng.

Nếu thật sự bị đóng băng một khoảng thời gian, như vậy toàn bộ những gì đạt được hiện giờ sẽ phải bắt đầu lại từ đầu rồi.

“Thật không hiểu nổi sao Tiêu Mạc Phàm tìm em đóng chung vậy, có lẽ anh ta không biết em là người đã tông vào xe anh ta.” Trần Sâm day day huyết thái dương, để thả lỏng đầu óc: “Nói không chừng anh ta vừa nói ra, bên anh ta đã hủy bỏ cái quyết định này trước rồi, dù sao cũng tốt hơn chúng ta tìm cách từ chối.”

“Cậu xem anh chọn phải hạng người gì đây.” Lưu Bạch đặt tờ báo giải trí xuống trước mặt Tiêu Mạc Phàm, giọng điệu không tốt: “Đoạn thời gian trước vì cậu được nghỉ nên không chú ý đến tin tức giải trí, vừa nãy đột nhiên cảm thấy tên Tinh An này rất quen, lên mạng tra một chút thì lại phát hiện chuyện này. Chắc, thì ra chính là kẻ ngu ngốc tông vào xe cậu lần đó! Cậu nói chúng ta có cần gọi điện thoại cho Tinh Quang không hả?”

“Mạc Phàm, cậu nói gì đi chứ!” Làm người đại diện hạng nhất của công ty Hoa Hạ, tính khí Lưu Bạch khá nóng nảy, nhưng điều này lại không làm cản trở năng lực làm việc xuất sắc của cô: “Quảng cáo này cậu đã xem không dưới trăm lần rồi, tại sao còn chưa chán!”

Nói xem trăm lần có thể hơi khoa trương, nhưng lúc Lưu Bạch cầm tờ báo chạy đến chỗ ở của Tiêu Mạc Phàm thì người đàn ông này cho đến bây giờ mặt vẫn không thay đổi tập trung nhìn vào màn hình máy tính đang chiếu đi chiếu lại quảng cáo nước hoa “FAINT SCENT”.

Nhìn vành mắt thâm đen của anh ta, thậm chí Lưu Bạch hoài nghi không phải từ tối hôm qua người này đã bắt đầu xem đi xem lại quảng cáo đó rồi chứ.

“Chị Lưu, em và Ninh chưa từng đóng chung bộ phim nào.” Lời nói đột ngột của Tiêu Mạc Phàm cũng khá kỳ lạ, cả đêm sắc mặt đỏ dần lúc này đã hơi tái nhợt: “Em đã từng đồng ý, một ngày nào đó em sẽ cùng cô ấy xuất hiện trên màn ảnh.”

Lưu Bạch cau mày, khó hiểu nhìn về phía Tiêu Mạc Phàm đang như điên rồ nhìn vào mỗi một cái nhãn mác một nụ cười của thiếu nữ trong phim quảng cáo: “Mạc Phàm! Rốt cuộc cậu đang nhìn ai vậy!”

Đan Ninh, Lý Na, Tiêu Mạc Phàm, cuộc tình tay ba đã từng chấn động một thời, Lưu Bạch xem như là nửa người biết chuyện này. Có lẽ ở trong tiềm thức của cô, cô muốn thấy người đi đến đoạn cuối với Tiêu Mạc Phàm sẽ là cô gái luôn mặt mày cong cong gọi cô là ‘chị Bạch Bạch’.

Không thể phủ nhận, lần đầu tiên cô nhìn thấy sự kiên định của Tĩnh An trên áp phích nước hoa “FAINT SCENT” thì cô đã từng nghĩ đó là cô gái ấy, nhưng cuối cùng, họ không phải cùng một người.

“Mạc Phàm, cậu xem rõ rồi chứ! Cô bé đó không phải Đan Ninh!” Sớm nên nghĩ đến, nếu không phải vì giống nhau, làm sao Tiêu Mạc Phàm có thể tìm một người mẫu mới như vậy đảm nhiệm vai nữ chính.

“..... Em biết rõ là không phải.” Rõ ràng là trả lời khá tỉnh táo, nhưng nghe vào tai Lưu Bạch lại sinh ra kiểu sợ hãi khác: “Nhưng nhìn cô ấy, em sẽ cảm thấy Ninh vẫn còn sống, chỉ rời khỏi em mà thôi.”

“Em thiếu Ninh cái gì, em sẽ trả hết lại cho cô ấy.”

Cậu phải bồi thường tình cảm cho Đan Ninh thế nào, mà cô đang ám chỉ ai vậy? Là người đã chết kia, hay người vẫn còn sống này!

Trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông đơn phương cam nguyện chịu áy náy hành hạ, Lưu Bạch không thể giải thích vì sao, chỉ cảm thấy thật bất lực.

Màn đêm bao phủ thành phố, trong một căn phòng cao cấp của khách sạn nào đó, đang tiến hành một cuộc thịt/thể cuồng hoan.

Từ cửa đến giường xa hoa không chỗ nào không tán loạn quần áo của hai người, tiếng nam nữ hoan ái dâm / mị tiếng luật động của thịt / thể và thịt / thể dừng lại rồi lắng lặng hòa hoãn, chỉ còn lại âm thanh thoả mãn sau cuộc triển miên.

Một tay nhỏ như dương chi bạch ngọc, mang theo sắc / dục đang đùa giỡn hấp dẫn gã đàn ông ngực trần trông có vẻ già, hơn nữa còn cố ý dùng giọng nói mềm mại đáng yêu nói: “Ông chủ Đường, không phải anh đã đồng ý để người ta diễn phim thần tượng rồi sao?”

Hô hấp của gã đàn ông bị thủy tinh hạng A xẹt qua ngực mang đến cảm giác đau tê dại khiến đầu óc hỗn loạn vẩn đục, tay không an phận lần nữa sờ vào da thịt trắng nõn của cô gái, giọng nói cũng bắt đầu lắng lắng: “Tiểu Bắc Huyền của anh, anh đây không phải đã giúp em lưu ý rồi sao.”

“Thật ra thì người ta rất muốn diễn phim điện ảnh gì gì đó a..., chỉ tiếc em không có may mắn được đạo diễn và chế tác nhìn trúng.” Phụ nữ kiều mỹ, hơi thở thơm như hoa lan oán trách.

“Nói đến đóng phim, hôm nay ngược lại gặp phải đồ ngu. Một bộ phim rất tốt, còn do ảnh đế Tiêu Mạc Phàm đóng chính, gọi cho người mẫu tên Tĩnh An gì đó cho đóng vai nữ chính, kết quả em đoán thử xem?” Nhắc đến chuyện này lại khiến ông ta phiền muộn, dục vọng trong mắt Đường Khải Thắng biến mất: “Từ chối từ chối! Thật sự bị bệnh mà!”

Đường Khải Thắng, hậu thuẫn của Bắc Huyền, là em trai của người nắm quyền nhà họ Đường Đường Kiên Thành, cũng là chú của Đường Du và Đường Dự.

Bởi vì ham thích hoạt sắc sinh hương trong giới giải trí, cho nên xin Đường Kiên Thành cho ông ta đến làm ông chủ của Tinh Quang. Sau lưng sự phong quang vô hạn là một mảnh xa hoa lãng phí dâm / loạn.

Nghe được điều đó khiến con mắt cô ta đỏ mắt lên, ngón tay Bắc Huyền hung hăng vạch một cái, khiến Đường Khải Thắng rên rỉ đầy khoái cảm: “Ông chủ Đường, vậy anh phải xử trí con người mẫu cứng đầu cứng cổ này thế nào.”

“Còn có thể làm sao, con bé Đường Du kia bảo bọc nó lắm, anh có thể động cái rắm đấy!” Bắc Huyền không chút thương tiếc bấm một cái, sắc mặt Đường Khải Thắng thật không đẹp mắt gì cả: “Mấy cái quảng cáo phát ngôn gì trước đây cũng do thằng nhóc Đường Dự kia giúp nó lấy được, thật không biết sức quyền rũ của cô bé người mẫu này lớn bao nhiêu đấy!”

“Thấy bọn nó làm như vậy, anh cũng muốn ném thử hương vị của cô bé người mẫu này một chút, không chừng tư vị này còn cao cấp vô cùng.” Con người Đường Khải Thắng đảo một vòng, mặt già đăm đúi khiến Bắc Huyền nhìn mắc ói, nhưng khuôn mặt cô ta vẫn tỏ ra kiều mỹ cười lúm đồng tiền.

Người phụ nữ rũ mặt xuống, trong mắt dần dần hiện rõ vẻ oán độc, thả mềm thân thể cố ý đến gần gã đàn ông, cũng dâng môi đỏ mọng đến tai ông ta, Bắc Huyền neoh mắt thủ thủ thì gì đó.

Một lát sau, đợi Bắc Huyền dứt lời, trong mắt Đường Khải Thăng đã sớm rộn rạo sắc dục.

19. Chương 17: Đề Nghị Của Lâm Lang (sửa Đổi) . . .

Editor: Gà

Tác giả có lời muốn nói: chương này sửa lại đoạn đối thoại giữa Trần Sâm và Tĩnh An một chút.

Cả ngày nay Trần Sâm quả thật rất không an ổn, sáng sớm đã đến công ty chờ đợi kết quả về sự từ chối của Tĩnh An lần này.

“Muốn chết muốn sống thì nói một câu đi, giày vò lâu như vậy muốn làm tinh thần người ta suy sụp à!” Trong phòng trà nước vắng vẻ, Trần Sâm phiền não vừa ngâm café gói vừa lăm bầm.

Không thể không trách anh ta gấp gáp, vốn nghĩ rằng chiều hôm qua thông báo ý kiến của Tĩnh An xong, buổi tối có thể nhận được tin tức, không ngờ lại bị báo lại rằng ông chủ cần suy nghĩ một chút, mà khi Trần Sâm hỏi ‘Một chút’ là bao lâu, bên kia lại ấp úng không nói đáp án cụ thể.

Có lẽ mấy ngày qua dường như mỗi ngày anh ta đều đến công ty cắm trại luôn rồi.

“Lâu rồi không gặp nha, Trần Sâm.” Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nữ khiến Trần Sâm nhất thời không nghĩ ra là ai, xoay người mới phát hiện là Lâm Lang.

“A, là chị Lâm à, thật trùng hợp thật trùng hợp.” Sắc mặt khó chịu vừa rồi của Trần Sâm nhanh chóng đổi thành vẻ a dua: “Chị Lâm muốn uống gì, em giúp chị lấy.”

Tuổi của Lâm Lang nhỏ hơn Trần Sâm vài tuổi, cũng vào Tỉnh Quang trẻ hơn Trần Sâm hai năm. Nhưng hôm nay Lâm Lang đã sớm là một trong những người đại diện có thể đếm trên đầu ngón tay của Tỉnh Quang, bàn về địa vị, Trần Sâm gọi ‘chị Lâm’ cũng xem như hợp lý.

Nhưng nói bực bội cũng là thật.

“Pha cho tôi ly café được rồi.” Lâm Lang đã quen được người nịnh hót nên ngay cả một câu cảm ơn cũng không thèm nói với Trần Sâm, muốn trách thì trách địa vị của Trần Sâm ở Tỉnh Quang thật sự không cao nổi, mà không cao nổi này cũng bị người ta thảo luận nhiều đề tài hay ho: “Nghe người ta nói, người mẫu mới nổi dưới tay cậu từ chối đóng phim với Tiêu Ảnh để à?”

Không hổ là người đại diện lớn, tin tức nhanh thật. Trần Sâm có chút khó chịu, nhưng trong lời nói cũng không dám biểu lộ ra ý nghĩ trong lòng: “Đúng vậy, chiều hôm qua đã báo với bên trên, nhưng chưa, đang chờ tin tức đấy.” Lúc nói chuyện lại pha thêm một ly café.

“Tin tức này thật sự có thể không phải là một tin tức tốt.” Lâm Lang đẩy chiếc mắt kính gọng đen vừa mua trên sống mũi lên, chợt có chút tiếc nuối nói với Trần Sâm nói: “Trần Sâm, không phải do tôi nói, vận khí xui xẻo của cậu phần nửa đều do người cậu quản lý tạo ra đấy, nếu không dựa vào tư cách của cậu đã sớm bằng cấp bậc với tôi rồi.”

Tay khuấy café cứng đờ, rõ ràng nghe được hàm ý trong lời của Lâm Lang, Trần Sâm lập tức hỏi tới: “Chị Lâm, đang muốn dạy bảo em ư?”

“Không thể nói là dạy, rõ ràng thấy cậu không hiểu quy tắc, nên nhắc nhở chút thôi.”

Lâm Lang nói vô cùng đơn giản nhẹ nhõm, Trần Sâm mơ hồ cũng nghe hiểu ý nghĩa bên trong, tiếp đó nụ cười bên khóe môi anh ta đã có chút gượng gạo: “Chị Lâm, nói chung em cũng hiểu quy tắc này, nhưng người của em luôn không thích những thứ này.”

Trần Sâm trả lời rõ ràng, khiến Lâm Lang không khỏi nhìn anh ta thêm vài lần. Thật ra thì cô ta và Trần Sâm hoàn toàn không có giao tình gì, ấn tượng nhiều nhất đối với người này chỉ dừng lại ở tướng mạo và

gương mặt xui xẻo, rõ ràng đã lẫn lộn ở Tỉnh Quang gần đây thời gian, hơn nữa còn lâu hơn cô ta vậy mà không đạt được thành tích gì, huống chi thành tích này còn nát đến nỗi khiến cô ta chỉ muốn giẫm cọt.

Nghe nói nếu không phải do Đường Du phản đối, tên này đã sớm đã bị Tỉnh Quang sa thải rồi.

Nhớ hai năm trước, cô ta và mấy người kinh tế khác ở Tỉnh Quang cũng bàn tán về vận xui của Trần Sâm rồi đều không hên mà cùng nhạo báng Trần Sâm là không thức thời, ở nơi này trải rộng quy tắc ngầm, vậy mà người đàn ông này làm như không thấy, không phải là một gã quá ngu thì chính là cứng nhắc hoàn toàn không hiểu quy tắc trong đó.

Cho nên Lâm Lang mới vừa nhắc nhở về việc đó.

Nhưng lúc này, Lâm Lang nhìn sườn mặt của người đàn ông này, trong lòng lại sinh ra một loại cảm xúc mang tên phức tạp.

“Thật vất vả ra mới có một người mẫu có tiền đồ, chẳng lẽ cậu lại thật sự để cô ta hủy bỏ cơ hội lần này?” Người phụ nữ nâng khóe môi: “Không như trong tưởng tượng của cậu đâu, cũng chỉ là đi bồi rượu làm quen thôi, nếu không thoải mái thì có thể tìm lý do xin ra ngoài.”

“Trần Sâm, đây có lẽ là cơ hội duy nhất để cậu được nổi tiếng, nếu quả thật người mẫu này bị cậu đóng băng thì thật sự có thể không có ngày nổi tiếng rồi.” Giọng Lâm Lang tràn đầy ý thương hại.

Đã sớm pha xong café, Trần Sâm không bưng đến cho Lâm Lang, mà Lâm Lang cũng không thúc giục, nhất thời trong phòng giải khát im lặng không có người thứ ba bước vào.

“Trần Sâm, tôi không nghĩ tôi đang hại cậu, tốt nhất cậu nên suy nghĩ một chút.” Lâm Lang tiếp tục lấy ý nghĩ này để dụ dỗ người đàn ông đang dần buông lỏng kia.

Vốn hai người không có liên hệ gì với nhau, quan hệ nhạt nhẽo, đang lúc này lại ném ra một đề nghị “không hại cậu”, nếu đang không có xung đột lợi ích, Trần Sâm nhất định sẽ có một hoài nghi không nhỏ.

Nhưng mà, Lâm Lang lại đề nghị vừa lúc anh ta cũng đang buồn rầu chuyện của Tĩnh An, khiến anh ta không còn nửa phần tỉnh táo của ngày thường.

“Thật sự đơn giản như chị nói?”

Để người mẫu dưới tay mình tham gia tiệc rượu gì đó của nhân vật nổi tiếng, từ đó lấy được lợi ích có lợi dù nhỏ hay lớn, Trần Sâm vẫn luôn biết, nhưng anh ta chưa từng làm chuyện này, cũng không có ai nói rõ tất cả chi tiết kẽ rãnh trong đó, cho nên chỉ biết mặt ngoài.

“Nếu như.....” Trần Sâm còn muốn nói thêm gì đó, lại bị Lâm Lang cắt đứt.

“Không có nếu như, nếu cậu thật sự không yên tâm thì có thể chờ bên ngoài.” Dựa vào thân phận người đại diện thấp kém như Trần Sâm nếu xuất hiện ở tiệc rượu thì sẽ rất xấu hổ. Lâm Lang tự mình đến bưng ly café mà Trần Sâm đã giúp cô ta pha xong, tốt bụng bổ sung: “Vừa hay tối hôm nay ông chủ chúng ta muốn tổ chức một tiệc rượu ở khách sạn XX, tôi có dư một tấm thiệp mời, vậy cho cậu thôi.”

“..... Cảm ơn chị Lâm.”

Nhìn người phụ nữ đi ra khỏi phòng trà nước, trong lòng Trần Sâm hỗn loạn từng bừng, nhưng nói không động lòng với đề nghị của Lâm Lang thì cũng không phải.

Mà bên kia, sau khi Lâm Lang đi ra khỏi phòng trà nước không lâu, Bắc Huyền đã chờ đợi thật lâu đến căn đường.

“Chị Lâm, như thế nào?”

Đối mặt với sự vội vàng của Bắc Huyền, Lâm Lang chỉ gật đầu, ý không cần nói cũng biết.

“Thật sự rất cảm ơn chị Lâm!” Lấy được câu trả lời hài lòng, Bắc Huyền nhếch môi cười một tiếng, ánh mắt xấu xa làm người ta không khỏi phát run: “Hừ, nhìn xem sau này ả còn dám thanh cao gì nữa không!”

Lạnh lùng liếc xéo Bắc Huyền đang bắt đầu điệu võ dương oai, Lâm Lang nhàn nhàn: “Không phải tôi giúp cô.” Nếu không phải vì người sau lưng Bắc Huyền, làm sao cô ta có thể làm loại chuyện lừa gạt này.

Buổi tối hôm đó, Tĩnh An từ trên xe Trần Sâm đi xuống, mặc một bộ váy ngắn kiểu âu phục màu đen, yên tĩnh nhìn khách sạn trang hoàng hoa lệ trước mắt.

“Trần Sâm, chẳng lẽ tự mình nói xin lỗi với ông chủ Đường ở tiệc rượu sẽ tốt hơn sao?” Trước đó người đàn ông này có chút né tránh nói ra đề nghị này, Tĩnh An vẫn hơi nghi ngờ: “Nhưng sao anh không cùng vào?”

“Tốt hơn cái gì cũng không làm, cứ ngồi chờ tin tức công ty quyết định đóng băng em.” Trần Sâm ngồi ở chỗ tài xế giải thích: “Tiệc rượu này, anh đâu có tư cách tiến vào, em chỉ đi vào nói một câu là được, nói xong thì ra, anh sẽ chờ bên ngoài.”

“Uống rượu, nói chuyện này, nếu ngay lúc tâm tình ông chủ Đường cao hứng, có lẽ Tinh Quang sẽ không chỉ trích chuyện em từ chối lời mời.”

“Trần Sâm, anh nghĩ quá đơn giản rồi.”

“Chuyện gặp gỡ như thế này cũng rất khó nói, không thử một lần thì ai biết em có gặp được hay không.” Trần Sâm phản bác: “Tĩnh An, chẳng lẽ em không tin anh?”

Không ngờ sau nhiều năm như vậy, cô lại nghe được câu này.

Nếu không phải nhờ những lời này và sự giúp đỡ của Trần Sâm, có lẽ trong giới người mẫu sẽ hoàn toàn không xuất hiện Đan Ninh, sau khi sống lại lại càng không có cô của hiện tại.

Tĩnh An lắc đầu: “Đương nhiên em tin.” Có lẽ phần tin tưởng này hơi mù quáng, nhưng sao có thể so với năm đó Trần Sâm không vụ lợi mà trợ giúp cô.

Thoáng sững sờ với lời nói tin cậy không rõ chân tướng của Tĩnh An, Trần Sâm vốn đang bất an thì càng rối loạn, câu nói cũng không còn lưu loát: “Em tin vậy..... Quá nhanh rồi!” Huống chi quan hệ công việc giữa bọn họ vẫn chưa đến nửa năm!

“Vậy thì vào thử một chút thôi.” Cười với Trần Sâm, Tĩnh An cũng không suy nghĩ nhiều đã đi vào khách sạn: “Nói vài câu thôi, em nghĩ em sẽ nhanh chóng quay ra.”

Nhưng lúc này Tĩnh An và Trần Sâm, một người tin lời đối phương, một người được Lâm Lang nhắc nhở bị xoay đến chóng mặt, cứ thế cũng không hề hoài nghi đến cái tiệc rượu của công ty này, đã vượt qua ý nghĩa xa hoa bình thường của ‘Tiệc rượu’.

Trùng hợp, đang đợi thang máy, Tĩnh An gặp một người không tính là quen thuộc nhưng cũng không xa lạ gì.

“Xin chào, An-na.” Người phụ nữ xinh đẹp đi đến, khiến Tĩnh An lộ ra vẻ mặt tươi cười khách khí.

Lúc Tĩnh An gọi An-na, An-na cũng nhận ra thiếu nữ trước mắt.

Là kiểu người phóng khoáng lạc quan, đầu tiên An-na đánh giá cách ăn mặc của thiếu nữ: “Ừ, váy này rất hợp với da em, nhưng lần quay thử hôm đó vẫn khiến tôi kinh ngạc hơn.”

“Cảm ơn.” Bị quan sát như hàng hóa, ngược lại Tĩnh An vẫn tươi sáng cười một tiếng.

Liếc mắt nhìn vừa thấy tầng thang máy, An-na đang chờ thang máy xuống đồng thời hỏi Tĩnh An: “Muốn đến tầng mấy? Đến tham gia tiệc gì à?”

“Lầu ba, tổ chức tiệc rượu của công ty.” Tĩnh An trả lời.

“Lầu ba? Tiệc rượu của Tinh Quang?” An-na có chút không rõ nhú mày, luôn cảm thấy có nhiều chỗ không đúng, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra được là sai ở đâu.

20. Chương 18: Rơi Vào Bẫy Rập (sửa Đổi) . . .

Editor: Gà

Tác giả có lời muốn nói: chương này là sửa đổi một ít nội dung nửa đoạn trước.

Sau khi An—na tạm biệt đi đến lầu 6, Tĩnh An đi vào phòng tiệc lầu 3, dưới ánh đèn đẹp mắt lộ ra nam nữ đang trong trạng thái say rượu, hơi cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa Tĩnh An thấy, tiệc rượu của Tinh Quang so với tiệc rượu mà cô đã dự, càng làm cô cảm thấy kỳ dị hơn, mặc dù trong buổi tiệc quả thật cô thấy không ít phục vụ đã từng xuất hiện trong lúc quay thử cho “FAINT SCENT”.

Nhưng mà không đợi cô suy nghĩ sâu hơn về sự kỳ lạ này, thì có người đã kêu tên cô.

“Đây không phải là Tĩnh An sao!” Giọng kiêu căng quen thuộc, khiến Tĩnh An không khó đoán được tiếng nói này xuất phát từ Bắc Huyền.

Chuyển tầm nhìn, quả nhiên bóng dáng Bắc Huyền xuất hiện, hôm nay cô ta ăn mặc cực kỳ..... Hấp dẫn, ặc, thật ra thì đối với hai khối lớp vải như ẩn như hiện hợp lại thành áo mà nói, Tĩnh An càng muốn dùng từ bại lộ để hình dung cách ăn mặc của đối phương.

“Ông chủ Đường, vị này chính là ngôi sao Tĩnh An đã từ chối lời mời đấy.” Bắc Huyền cười nói tự nhiên với người bên cạnh.

Hai từ ‘ngôi sao’ nói xong cũng không phải là một loại châm chọc, Tĩnh An cười đi đến chỗ đôi nam nữ, thiếu nữ trẻ tuổi có dáng người thướt tha này dựa hơn nửa người vào trong lòng gã đàn ông.

Như vậy dễ đi lắm à? Tĩnh An nghiêng mắt nhìn lòng bàn chân mảnh khảnh mang giày cao gót của thiếu nữ rồi thu mắt lại quan sát gã đàn ông trước mặt.

“Xin chào, ông chủ Đường.” Tĩnh An nở nụ cười lễ độ, sự xuất hiện của ông ta cũng giúp cô tiết kiệm thời gian tìm kiếm.

Ông chủ Tinh Quang, Đường Khải Thắng. Hình như năm thứ hai sau khi Đan Ninh rời đi thì ông ta lên nhậm chức, chỉ biết ông ta thông qua bình luận trong báo chí, thật hay không, cũng không thể nào kiểm chứng.

Nhưng nhìn từ bề ngoài, người đàn ông này hơi già rồi, mặc dù cơ thể được chăm sóc tốt, nhưng không thể làm biến mất vết thâm ô trên khuôn mặt đã đắm chìm trong tử sắc quá lâu kia được, cộng thêm con người đục ngầu và bụng bia lộ ra.

Thấy người thật trước mặt, lại liên tưởng đến hình được đăng trên tạp chí giải trí đã được chỉnh sửa, Tĩnh An không nói gì nhưng trong suy nghĩ chợt có chút buồn cười.

Ngược lại, Đường Khải Thắng nhìn cô người mẫu nhỏ gọi là Tĩnh An này, càng nhìn càng cảm thấy có ý vị bộc lộ từ bên trong, hơn nữa mặc dù ban đầu diện mạo cô không khiến hai mắt gã tỏa sáng, nhưng dường như mỗi lần liếc nhìn lại càng thấy hấp dẫn.

Chắc chắn, người thật này không hề kém so với trong quảng cáo nước hoa “FAINT SCENT” bao nhiêu cả. Đường Khải Thắng hí mắt, nói: “Tĩnh An à, đang muốn tìm em nói về lời mời kia một chút, vừa lúc có thể nói ngay bây giờ.” Lấy khuỷu tay Bắc Huyền đang quán trên tay gã ra, lão già tiến lên vỗ vai Tĩnh An: “Đi nào, vừa lúc tôi cũng đã thuê phòng ở khách sạn này, có thể thảo luận việc này.”

Vì tránh bàn tay đã quên thu lại của gã đàn ông, Tĩnh An lặng lẽ tránh qua phía bên kia nửa bước: “Ông chủ Đường, đối với quyết định đã từ chối lời mời, tôi sẽ không thay đổi.”

Lời nói và hành vi lỗ mãng của gã đàn ông, khiến trong lòng cô cảm thấy khó chịu. Nhưng thân phận đối phương vẫn còn đó, trung gian từ chối không phải loại phúc lợi mà người mẫu nhỏ như cô được hưởng. “Tôi đến tiệc rượu lần này chỉ muốn tự mình biểu đạt sự xin lỗi, hi vọng nó sẽ không tạo thành phiền nhiễu cho công ty.” Tĩnh An khẽ khom người một cái bày tỏ lòng áy náy của mình.

“Ông chủ Đường, buổi tối tôi còn có buổi diễn, người đại diện cũng đang chờ bên ngoài, cho nên phải rời đi trước.” Buổi diễn là giả, phải đi chính là thật. Tiệc rượu này, cùng với nam nữ trước mắt khiến Tĩnh An hơi cảnh giác.

“Cho dù cô đã từ chối lời mời, cũng nên nghe đề nghị của ông chủ Đường đúng không? Đi gấp như vậy làm gì.” Bắc Huyền giả vờ không biết phải trái, sắc mặt quyền rũ nhìn Đường Khải Thắng: “Ông chủ Đường cũng thật hồ đồ, làm sao có thể hẹn người ta đến phòng để nói chuyện chứ, cô nam quả nữ, dĩ nhiên Tĩnh An không yên lòng rồi.”

“Đúng đúng đúng, nhìn tôi này, vẫn là tiểu Bắc Huyền nói rất có lý.” Đường Khải Thắng giả vờ áy náy cười cười với Tĩnh An, đồng thời bảo phục vụ cầm hai ly sâm banh ra, mình giữ lại một ly, chuyển cho Tĩnh An một ly: “Nhìn xem tôi không thể giữ miệng này, thật hồ đồ, đều do tôi nói lung tung, nên tự phạt một ly.”

Sau khi nói xong, Đường Khải Thắng cụng ly, rồi ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Uống rượu xong, Đường Khải Thắng nói tự phạt một ly rồi cũng cười nhìn Tĩnh An và ly rượu trên tay cô.

Ý trong đó, dĩ nhiên là muốn Tĩnh An cũng uống.

“Nếu đến tham gia tiệc rượu thì đương nhiên là phải uống một ly rượu, hơn nữa còn do ông chủ Đường kính rượu, mặt mũi của Tĩnh An lớn thật đấy.” Lúc này, Bắc Huyền cũng nói thêm vào, nói gần nói xa đều muốn nói Tĩnh An nên thức thời một chút: “Cho dù không thể uống, cũng nên uống nửa ly đúng không?”

Tĩnh An nhìn rượu trong ly không nhiều lắm, cho dù trong lòng do dự thế nào, vì giữ mặt mũi cho Đường Khải Thắng, cô cũng không thể làm gì khác hơn đành ngửa đầu uống.

Hài lòng gật đầu, sau khi đặt ly rượu vào khay của phục vụ, gã đàn ông già chỉ vào một góc vắng vẻ của phòng tiệc.

“Nếu không như vậy đi, Tĩnh An, chúng ta đến đó được không? Chỗ này nhiều người, như vậy em sẽ không sợ tôi đâu nhỉ?”

“Ông chủ Đường nói đùa.”

“Việc này không nói sẽ không ổn, em phải biết, lời mời lần này, có ý nghĩa rất quan trọng với Tinh Quang. Nếu sau khi chúng ta nói chuyện xong mà em vẫn từ chối, Tinh Quang cũng sẽ không làm khó dễ em.”

Đường Khải Thắng nói câu nói sau cùng kia, khiến Tĩnh An nhất thời không có lý do thoái thác, do dự một lát vẫn gật đầu.

Nổi gót Đường Khải Thắng và Bắc Huyền đang treo lên người gã đàn ông già đó đến góc đại sảnh.

Nhưng điều khiến Tĩnh An không ngờ là, sau khi đứng lại xoay người nhìn về phía cô câu nói đầu tiên của Đường Khải Thắng là: “Tĩnh An, chỉ cần tôi nói không sao cả, em có thể hoàn toàn không cần phải gánh chịu hậu quả của việc từ chối lời mời này.”

Trong lòng Tĩnh An cả kinh, nhưng nhìn lại vẻ mặt Đường Khải Thắng thì chỉ toát ra chút ngây thơ, kinh ngạc và không rõ, đúng như một người mới vẫn còn xa lạ với các loại quy tắc.

Lúc Đường Khải Thắng đang suy tính xem có nên nói thẳng thắn không thì Bắc Huyền ‘khanh khách’ cười hai tiếng, đến gần bên tai Tĩnh An nói năm từ rồi lại lui về bên cạnh gã đàn ông.

“Quy tắc ngầm biết chưa?” Lời quanh quẩn ở bên tai, kèm theo mùi nước hoa sực nức chỉ thuộc về Bắc Huyền.

Tĩnh An rũ lông mi xuống xẹt qua vẻ lạnh lùng sắc bén.

Khóe mắt liếc thấy vài đôi nam nữ đang có cử chỉ vô cùng thân mật, bỗng nhiên Tĩnh An tỉnh ngộ hiểu được chỗ nào kỳ lạ rồi.

Hầu như bên cạnh người mẫu cao gầy xinh đẹp nào ở đây cũng có một vài nam nữ giàu có, trẻ có già có, ai nấy đều lộ ra vẻ háo sắc.

Đột nhiên nghĩ đến những thứ mình chỉ từng nghe nói trong giới giải trí, những hoạt động khó coi trong đó, có cả những người trẻ tuổi lấy thân thể ra giao dịch để đổi lấy tiền đồ gấm vóc cho mình.

Tiệc rượu công ty? Trần Sâm, tôi tin lắm anh rồi sao?

“Tình An, trong giới thời thượng luôn đều trần trề máu mới, huống chi có khối người mẫu trẻ tuổi và xinh đẹp hơn em, thật vất vả mới nổi tiếng như vậy, chẳng lẽ em chấp nhận bị công ty đóng băng sao? Phải biết, từ trước đến nay công ty chưa bao giờ nường tay với người mẫu không biết nghe lời.” Đường Khải Thắng uy hiếp nói xong không hề cảm thấy chột dạ.

Làm sao có thể đồng ý đây..... Trong lòng Tình An lạnh lùng cười một tiếng. Khóe mắt đã chú ý đến cửa lớn cách mình gần nhất.

“Ngại quá ông chủ Đường, tôi cảm thấy hơi không thoải mái, đi trước.” Lời khước từ này không phải giả, bây giờ thật sự cơ thể cô rất không thoải mái, gần huyết thái dương đã choáng váng khó hiểu.

Nhớ đến rượu vừa uống xong, cơ thể này không thể chịu được còn ư? Hai hàng lông mày của Tình An khóa chặt.

Không đợi Đường Khải Thắng nói gì, Tình An đã nhấc chân đi về hướng mà cô đã nhắm. Cô không nhận ra đây là chỗ giao dịch cái loại đó, liệu tiếng kêu cứu của cô sẽ có người quan tâm.

So với hoảng loạn trong lòng, lúc này cô càng cần phải nhanh chóng rời khỏi đây.

“Không thoải mái?” Bắc Huyền nghe vậy, nhìn bóng dáng kia sau khi đi hai bước thì bắt đầu lay động, nhấc lên nụ cười quỷ dị: “Yên tâm, chỉ do thuốc phát tác mà thôi.”

Nghe thế, trong đầu Tình An đột nhiên giật mình, đầu óc càng mù mịt, thấy không ổn khi phát hiện tay chân mình đang nhanh chóng xụi lơ: “Các người, trong rượu.....” Ngay cả giọng nói cũng không thể kéo dài.

Muốn trách cũng chỉ có thể trách bản thân phát hiện quá muộn.

Ý thức dần dần mơ hồ, Bắc Huyền cười đắc ý, khiến hai mắt Tình An đóng băng.

Bắc Huyền, chẳng lẽ cô cho rằng qua buổi tối này sau khi sỉ nhục tôi xong, tôi sẽ không còn là tôi sao?

Tiếp đó, Tình An mê man, nhận thấy mình đang bị người vòng chặt vai, nửa ôm ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong phòng khách quý lầu 6, An-na đang bị câu chuyện lý thú của Al-va chọc cười.

“Được rồi được rồi, cậu đừng lôi mấy chuyện hoang đường thú vị thời đại học của chúng ta ra nói nữa.” An-na khoát tay, ý bảo Al-va có thể thu nhỏ miệng lại rồi: “Hôm nay tớ tìm cậu, là vì muốn mời cậu chụp hình cho ‘FAINT SCENT’, thế nào, nể mặt quen biết nhiều năm có đồng ý không?”

“Trời ơi, An-na, cậu lại tìm tớ sau lưng thẳng nhóc họ Đường!” Al-va giơ tay đầu hàng: “Cậu biết tớ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ chụp bên cạnh với Đường Dự. Một sự so sánh quá đau đớn!” Trong mắt người vô tội, khắp nơi đều là một mảng thê lương.

Không chịu nổi phải liếc Al-va một cái: “Trong nước cũng chỉ có tác phẩm ảnh của cậu mới có thể chịu được áp lực của Đường Dự.”

“Cũng không phải không được, chỉ cần.....” Al-va nhướng mày, thương lượng với An-na: “Chỉ cần người mẫu của ‘FAINT SCENT’ đợt kế tiếp vẫn là Tình An, thì tớ nhận.”

“Tình An?” Lần nữa nghe được tên thiếu nữ này, An-na tự nhiên nghĩ đến lúc này vô tình gặp gỡ: “Al-va, tối nay Tình Quang cũng cử hành tiệc rượu ở khách sạn này sao? Ý của Đường Du à?”

“Làm sao Đường đại mỹ nhân có thể có ý nghĩ này!” Đung đưa ngón trỏ trái phải Al-va quả quyết hủy bỏ cách nói của An-na: “Trong vòng luẩn quẩn này ai cũng đều biết nơi này được Đường Khải Thắng thường xuyên tụ tập mở tiệc rượu, không đúng, là nơi cử hành tửu trì nhục lâm [1]. Đường Du luôn luôn không hợp với Đường Khải Thắng thì sao sẽ tổ chức tiệc của Tình Quang ở nơi này.”

[1] tửu trì nhục lâm: ví von với cách nói hưởng lạc của Trụ Vương ngày xưa. Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là “Tửu Trì” (suối rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ bơi, với các cây được trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng treo lơ lửng trên hồ bơi dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là “Nhục Lâm” (rừng thịt). (Nguồn: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Tr%E1%BB%A5_V%C6%B0%C6%A1ng](https://vi.wikipedia.org/wiki/Tr%E1%BB%A5_V%C6%B0%C6%A1ng))

Thỉnh thoảng Đường Khải Thắng sẽ cử hành tửu trì nhục lâm, An-na sớm có nghe qua. Sao lại quên mất chuyện này, khó trách khi nghe Tĩnh An nói tiệc rượu của Tĩnh Quang tổ chức ở đây thì cô luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Ngược lại không nhìn ra, thì ra Tĩnh An là người như vậy, lẫn vào vòng tròn này, sự nổi tiếng kia cũng lấy được nhờ đường tắt.” Người phụ nữ giễu cợt nói.

“Tĩnh An thế nào?” Người đàn ông mới vừa đẩy cửa đi vào phòng, không hiểu hỏi An-na.

Giọng nói thứ ba chợt vang lên, khiến An-na kinh ngạc nhìn lại.

“Đường Dự, sao cậu lại đến đây?!” Người đến hoàn toàn xuất hiện ngoài suy nghĩ và dự đoán của An-na.

“Là tớ gọi đến.” Al-va duỗi lưng một cái, rảnh rỗi giải thích: “Rất lâu không có họp mặt bạn bè, nhân dịp này, đương nhiên tớ muốn gọi học đệ đến, chúng ta thân là học trưởng và học tỷ thì nên kéo gần tình cảm với nhau.”

“An-na, tớ cũng đang muốn hỏi cậu vừa rồi cậu nhắc đến Tĩnh An là chuyện gì?”

Đối với câu hỏi của hai bạn tốt, An-na cũng không giấu giếm, kể rõ chuyện khi nãy đã gặp Tĩnh An.

“Không biết có phải cô ấy chấp nhận tiềm (tiềm quy tắc = quy tắc ngầm) không.” Nói vậy, nhưng An-na nghĩ người mẫu có thể đến tham gia loại tiệc rượu này, chẳng lẽ còn bị ép buộc sao?

“Tớ tin tưởng cô ấy không phải người như vậy!” Al-va trừng mắt không dám tin kêu lên, vội vàng đứng dậy muốn chạy xuống lầu dưới thì mới ngạc nhiên phát hiện, Đường Dự đã sớm không thấy bóng dáng.

“Sao không thấy Đường Dự?”

An-na liếc Al-va một cái: “Tớ vừa nói đến lúc ở lầu 3 thì cậu ta đã chạy ra ngoài rồi.”

21. Chương 19: Cuối Cùng Đêm Cũng Yên Tĩnh. . .

Đường Dự bỏ qua thang máy mà đổi thành chạy xuống cầu thang, gương mặt luôn lạnh nhạt vì hai hàng lông mày nhíu lại mà nhiều thêm lạnh lùng và lo âu.

Nhưng lúc này, cách thời gian Tĩnh An bị bỏ thuốc mang đi một khoảng không dài cũng không ngắn.

Nhưng tối nay, vì sự xuất hiện của một người mà phá vỡ kế hoạch của hai người kia, do đó kết quả đã thay đổi.

Quay trở lại việc Tĩnh An bị Đường Khải Thắng và Bắc Huyền mang ra khỏi tiệc rượu, đang chờ thang máy.

Hai thang máy, đầu tiên là cửa thang máy bên trái mở ra.

“Tĩnh An!”

Chờ bên trong thang máy, đầu tiên Trần Sâm nhìn thấy được Tĩnh An, nhưng trong nháy mắt, anh ta cũng nhìn thấy thêm hai người khác xuất hiện, hiển nhiên trạng thái không đúng.

“Tại sao là anh, Trần Sâm?” Bắc Huyền không ngờ Trần Sâm xuất hiện, nhưng cũng không để ý lắm, sử dụng ánh mắt ý bảo người đại diện luôn xui xẻo này thức thời đi ra khỏi thang máy: “Sao anh chưa tránh ra, chẳng lẽ muốn để ông chủ Đường chờ sao?”

Cho dù lần đầu tiên gặp mặt, Trần Sâm cũng không thể không nhận ra lão già có chút phát tướng trước mắt, ông chủ Tinh Quang - Đường Khải Thắng.

“Ông chủ Đường!” Không biết vô tình hay cố ý, Trần Sâm khúm núm đi ra khỏi thang máy hoàn toàn chặn đường Đường Khải Thắng muốn đi về phía thang máy.

Ánh mắt Trần Sâm kính cẩn nhìn về phía ông chủ mình nhưng cũng chú ý đến Tĩnh An đang dựa vào lòng gã đàn ông, âm thầm cắn răng, anh ta nói: “Thật không ngờ có thể gặp được ông chủ Đường ở đây, thật là vinh hạnh của Trần Sâm, ông chủ Đường mặc bộ quần áo này thật có loại khí khái hăng hái, là một thành viên của Tinh Quang tôi đã sớm muốn.....”

Bỏ qua lời nịnh hót vô nghĩa, Đường Khải Thắng không nhịn được đi qua hướng khác, dự định đi vòng qua cái tên đang lăm nhăm này để vào thang máy, nhưng mà.....

“Còn chưa tránh ra!” Cuối cùng vẫn bị ngăn cản, khiến Đường Khải Thắng ý thức được người đứng đây tuyệt đối không phải tình cờ, hừ một tiếng cười nói: “Nếu không muốn bị cuốn gói, bây giờ lập tức cút ngay cho tôi!”

Trên mặt Trần Sâm vẫn lộ ra nét mặt tươi cười, nhưng trong lòng đã sớm rối tinh rối mù, nhắm mắt tiếp tục nói: “Ông chủ Đường, ông xem người mẫu của tôi dường như có chút không thoải mái, nếu không tôi đưa cô ấy đến bệnh viện trước?”

“Để ông đỡ cô ấy, sẽ làm mất mặt mũi của ông.”

“Cậu là người đại diện của Tĩnh An?” Trần Sâm hèn mọn khiến Đường Khải Thắng chán ghét: “Tôi mặc kệ cậu có phải hay không, tóm lại bây giờ cậu đã bị đuổi việc, không cần đứng chường mắt ở đây nữa!”

Bắc Huyền đã đi vào bên trong thang máy vẫn đang ấn giữ cửa, thấy Đường Khải Thắng vẫn chưa vào hơn nữa còn nghe thấy Trần Sâm đang nói năng lộn xộn, bực bội giẫm giày cao gót đi ra.

“Trần Sâm, anh bị mù à!” Một bạt tai vang dội đánh vào mặt trái của Trần Sâm, nhưng vì không phải đánh từ chính diện nên không quá đau đớn, nhưng trên mặt đã bị móng tay bén nhọn cào ra vết máu, hơi đau rồi.

Bắc Huyền khinh bỉ nói: “Không có mắt nhìn, thì không cần ở đây cản đường của người khác.”

Thân là người giàu luôn có cảm giác ưu việt khiến Đường Khải Thắng rất phiền não hành động ngu muội của Trần Sâm, nhưng cũng khinh thường ra tay dạy dỗ. Vậy mà giờ phút này Bắc Huyền hành động như thế, để cho ông ta cảm thấy thô tục hơn là tán thành.

Khinh miệt liếc mắt nhìn người đàn ông bị đánh đến u mê, Đường Khải Thắng xoay người đi về phía thang máy bên phải chờ đợi.

Đúng lúc này, thang máy bên phải cũng đúng lúc dừng ở lầu ba.

Đường Khải Thắng vừa định bước vào, bỗng nhiên cánh tay bị giữ lấy, cảm tức nhìn tên đàn ông đang lôi kéo mình, quát: “Anh làm gì vậy hả!”

“Ông chủ Đường, tôi chỉ muốn dẫn người mẫu của mình đến gặp bác sĩ thôi.” Vẫn là thái độ khúm núm, nhưng rõ ràng trong mắt Trần Sâm hiện lên vẻ kiên trì.

“MD (Mẹ nó), cậu mau buông tay cho tôi!” Bỏ không ra, khiến Đường Khải Thắng nổi giận, không khỏi thô tục mắng: “Cẩn thận tôi cho người đánh chết cậu!”

Trần Sâm không nói tiếng nào, vẫn ngoan cố giằng co với Đường Khải Thắng.

Có vài người, mặc dù nhỏ bé, thấp hèn, nhưng luôn có cổ chấp của riêng mình.

“Nên buông tay là ông, Đường Khải Thắng.” Giọng nói trầm thấp, thuộc về một người đàn ông trẻ tuổi lúc này có chút chật vật, lại sinh ra một dạng lãnh khốc.

Đường Dự vội vàng chạy đến, còn chưa vào sảnh phòng tiệc đã thấy được người anh muốn tìm.

Dưới ánh sáng, thiếu nữ khép hờ mắt, biểu hiện hơi giãy dụa thống khổ, khiến sắc mặt Đường Dự vốn đã lạnh lẽo lại càng thêm âm trầm.

“..... Đường Dự.” Trong lòng Đường Khải Thắng dâng lên sự tức giận khó nói với người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên xông vào này, bức mình, ghen tỵ thậm chí tồn tại các loại cảm xúc tiêu cực khác. Mà chút cảm xúc này ngay từ lúc Đường Can Thịnh đưa thẳng nhóc này về nhà đã bắt đầu trở nên rõ ràng.

Mà sau khi sự chú ý của Đường Khải Thắng bị Đường Dự cướp mất, Trần Sâm tùy cơ ứng biến đã giành lấy Tĩnh An đang bị ôm trong lòng ông ta, né qua một bên.

Đường Dự không nhìn về phía Trần Sâm, anh chỉ mặt không thay đổi đi thẳng đến chỗ Đường Khải Thắng.

Kinh sợ khi thấy ánh mắt đầy tức giận hiem có của Đường Dự, trong lòng lão già hơi hốt hoảng và sợ hãi.

“Á”. Trong tiếng phụ nữ thét chói tai, Đường Dự không chút lưu tình hung ác đánh một quyền vào bụng Đường Khải Thắng.

“Đường Khải Thắng, ông sẽ phải hối hận.” Lạnh lùng nói xong những lời này, Đường Dự xoay người tránh ra nháy mắt liếc nhìn người phụ nữ phần son dày đặc đứng bên cạnh gã đàn ông.

Sau khi bóng dáng kia đi mất, chỉ còn lại Bắc Huyền há to mồm, vẻ mặt kinh sợ và Đường Khải Thắng đang khom người, mặt mũi vì đau đớn mà vô cùng vặn vẹo.

“Đường Dự, chẳng qua mày chỉ là một đứa con riêng!” Tiếng nói khàn khàn phát ra, Đường Khải Thắng oán hận không để ý hoàn cảnh nghiêng răng nói.

Không rảnh để ý đến tiếng mắng chửi phía sau lưng, Đường Dự đi đến trước mặt Trần Sâm vươn tay, ôm lấy thiếu nữ từ trong lòng người đàn ông đang ngây ngốc vì hành động vừa nãy của anh: “Là người đại diện, mà ngay cả an nguy của người mẫu cũng không thể chú ý được?”

“Hiện giờ không phải là lúc anh nên ngăn người, tôi muốn anh chịu trách nhiệm lái xe.” Đường Dự nhú mào, hơi bất mãn với người đại diện này của Tĩnh An.

Hai tay Trần Sâm nắm chặt rử xuống, anh ta khê nguyên rửa bản thân một tiếng, im lặng đi theo sau lưng Đường Dự xuống lầu.

“Đến bệnh viện à?” Sau khi lái xe, Trần Sâm nhìn qua kính chiếu hậu về phía Đường Dự và Tĩnh An rõ ràng không đúng đang ngồi ở ghế sau: “Nhìn đáng vẻ, là bị bỏ thuốc.”

“Không thể đến bệnh viện, nếu không muốn làm lớn chuyện.” Cơ thể trong lòng dần dần nóng lên, không phải Đường Dự không lo lắng, nhưng ngoài lo lắng ra vẫn còn lý trí: “Đi đến chỗ tôi sống trước, tương đối gần đây, tôi sẽ liên hệ với bác sĩ gia đình đến.” Rồi sau đó nhìn Trần Sâm nói địa chỉ.

Trần Sâm cũng không hỏi nhiều, lập tức lái xe đến nơi Đường Dự nói.

Đối với Đường Dự này, tuy hôm nay chỉ gặp mặt lần thứ hai, nhưng từ lời của Tĩnh An và việc vừa xảy ra thì không khó biết được đây là một người đáng tin.

Sau một phen giãy vò, Trần Sâm nhìn Tĩnh An được đặt trên giường phòng khách, trong lòng đau đớn ép anh ta không thở nổi.

“Đáng ghét, sao bác sĩ còn chưa đến?!” Mạnh mẽ đâm tay vào vách tường, Trần Sâm nhờ vào đó để phát tiết phiền muộn ở đáy lòng.

Đường Dự không trả lời vấn đề của Trần Sâm, nhất thời hai người yên tĩnh lại, dồn toàn lực chú ý vào người của Tĩnh An.

“Nước.....” Dường như đọng lại trong không khí, thiếu nữ cố gắng mở hai mắt ra, cách làn nước mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, tựa như ánh trăng lộ ra vẻ đẹp mỏng lung.

“Tĩnh An.” Đường Dự ngồi ở mép giường nhẹ giọng hỏi, gờ tay vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi của thiếu nữ ra sau tai: “Muốn uống nước sao?”

Có lẽ tác dụng của thuốc mê trong cơ thể đang dần dần rút đi, Tĩnh An đã có thể nói chuyện, cố hết sức, rũ bỏ một mảng mê mang nóng bỏng trong đầu: “Đặt tôi..... vào nước lạnh..... nóng.....”

“Cô ấy đang nói gì thế?” Tiếng nói Tĩnh An quá nhỏ, Trần Sâm cách xa nên không thể nghe rõ.

Không trả lời, Đường Dự chỉ nặng nề nhìn Tĩnh An đang đau khổ trong biển lửa sôi trào, không biết suy nghĩ điều gì.

Không biết khi nào bác sĩ mới đến, đôi má thiếu nữ càng ngày càng đỏ bừng.

Thở dài rất nhỏ, chàng trai trẻ tuổi đứng lên cúi người, nhẹ nhàng chậm rãi ôm lấy thiếu nữ lần nữa.

Khó hiểu nhìn hành động của Đường Dự, Trần Sâm hỏi: “Chẳng lẽ bây giờ muốn đến bệnh viện à?”

“Không phải.” Đường Dự nhìn thoáng qua Trần Sâm trả lời.

Tĩnh An được ôm, hai tay vòng qua, khoác lên gáy Đường Dự.

Cánh tay nóng bỏng áp lên làn da mát rượi, hấp dẫn khiến thiếu nữ muốn tiếp xúc gần hơn.

Tĩnh An chớp đôi mắt phiếm nước, hơi thở trở nên nóng bỏng nặng nề hơn, từng đợt từng đợt không chút kiêng kỵ ôm chặt cơ thể mát mẻ này.

Dường như trúng tà, nhập ma, ý nghĩ hỗn loạn bị gián đoạn thành nhiều ngọn lửa diêm tình, thiêu đốt lý trí còn sót lại của cô.

Đôi môi đỏ như máu, như có như không theo gáy Đường Dự dờ xuống cảm, rải rác, nhưng lại có xu thế như lửa.

Trong phòng khách của Đường Dự không có phòng tắm, từ phòng khách đến phòng ngủ chính mới có phòng tắm, không mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng mà, khoảng thời gian ngắn ngủi này, thiếu nữ trong lòng anh mờ ám không yên, đối với một người đàn ông bình thường mà nói cũng là một hành hạ không nhỏ.

Bất đắc dĩ cười cười, Đường Dự điều chỉnh tư thế ôm Tĩnh An, tay phải dè cái đầu đang lộn xộn ở cổ, sợi tóc mềm mại dưới tay, xúc cảm rất tốt.

“Tĩnh An, ngoan nào.” Người đàn ông hơi cúi đầu, nặng nề nói bên tai thiếu nữ, tốc độ chậm rãi ngữ điệu thật thấp, mê hoặc lòng người.

Trong chớp nhoáng này, hình ảnh dừng lại, đúng như hình ảnh người đàn ông trong ống kính, duy mỹ ấm áp.

Chỉ tiếc Trần Sâm đi phía sau bọn họ, không thể nhìn thấy khoảnh khắc này.

Anh ta chỉ nông cạn cảm thấy chàng trai trẻ đi ở trước mặt này, sống lưng thẳng tắp, dáng người cao lớn, đủ để khiến mọi phụ nữ điên cuồng. Được rồi, trong lý do điên cuồng này, cũng không thể thiếu gương mặt điển trai của người đàn ông.

Khi nước lạnh trong bồn tắm tràn qua làn váy màu đen của Tĩnh An, Trần Sâm vẫn nhìn bọn họ không xác định hỏi Đường Dự đang đứng ngoài bồn tắm một tay vịn bả vai thiếu nữ: “Như vậy không có chuyện gì sao?”

Mặc dù bây giờ trời ấm, nhưng khi Trần Sâm tắm vẫn luôn dùng nước lạnh.

“Trước khi bác sĩ đến, làm vậy, để cô ấy có thể dễ chịu hơn.”

Chứng minh cho lời nói của Đường Dự, thiếu nữ nửa ngâm mình trong nước lạnh, vẻ mặt từ từ buông lỏng.

Nhưng giữa lông mày vẫn nhíu lại khá sâu, làm cho trái tim chàng trai thương tiếc, không tự chủ đưa tay trái ra muốn lau đi vết nhăn kia.

Đầu ngón tay dừng lại trong chốc lát, còn chưa kịp thu hồi đã được một bàn tay mềm mại ướt đẫm chặt chẽ bắt lấy.

Nhìn tay mình bị giữ chặt rồi kéo xuống nước, Đường Dự hơi sững sờ, rồi nhả mảy lại.

Đầu ngón tay anh bị nắm khá chặt, hình như sức hơi lớn. Tựa như người chết đuối sắp tắt thở trong khoảnh khắc dùng hơi sức cả người bắt lấy sợi dây thừng cứu mạng duy nhất.

Chàng trai có chút kinh ngạc, chẳng lẽ đau đớn mà cô gái này phải chịu còn hơn hẳn những gì cô biểu hiện ra ngoài?

“Tại sao Tĩnh An lại xuất hiện ở tiệc rượu của Đường Khải Thắng?” Đường Dự quay đầu nhìn Trần Sâm, trách móc.

Bị hỏi như vậy, Trần Sâm vốn chột dạ, đành nói thật: “Nếu không phải vì tôi ngu, tin lời Lâm Lang thì sẽ không có tình huống như thế này rồi!” Mặc dù sau đó anh ta vì lo lắng, nên đã lên lầu..... Nhưng không thể phủ nhận, suýt nữa tín nhiệm của cô gái không tính là quá mức quen thuộc với anh ta đã bị hủy rồi.

Trong vòng luẩn quẩn này quy tắc ngầm dựa vào bán sắc đẹp, thân thể, Trần Sâm luôn khinh thường. Nguyên nhân bên trong, trừ tính cách của anh ta ra, còn có liên quan đến người đã từng giao hẹn kia.

“Mộc Tam, chúng ta đã nói rồi đấy, muốn thành công phải nhờ vào bản lĩnh thật sự!” Những lời này, là sau khi người ấy đã giành được quyền phát ngôn quan trọng đầu tiên, lúc uống rượu ăn mừng thì bọn họ đã cùng hứa với nhau.

Đường Dự còn muốn tiếp tục trách cứ Trần Sâm, thì đành dừng lại trong tiếng chuông cửa vang lên.

“Mở cửa trước đi, chắc là bác sĩ đến.”

Người đến thật sự chính là bác sĩ gia đình mà Đường Dự đã gọi.

Bác sĩ Vương là một trong bác sĩ gia đình của nhà họ Đường, được Đường Can Thịnh đặc biệt sắp xếp đến phụ trách sức khỏe của Đường Dự.

Lúc này bác sĩ Vương, đang khom hông già nhìn cô gái có đáy mắt tan rã trong bồn tắm.

“Sao rồi?” Đường Dự vẫn bị nắm tay hỏi.

“Đường tiên sinh, người bạn này của ngài, chính xác là bị bỏ thuốc mê và thuốc trợ tình.” Bác sĩ Vương mở hòm thuốc, từ bên trong lấy ống tiêm và thuốc nước ra: “Thuốc mê vẫn còn phát tác, còn công hiệu của loại thuốc trợ tình này rất mạnh.”

“Chỉ có thể nói cô bé này đủ bướng bỉnh, trúng thuốc trợ tình mạnh như vậy mà vẫn có thể chống đỡ đến bây giờ, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn có thể tiếp tục chống đỡ thêm một lúc.” Tìm được vị trí trên cánh tay của Tĩnh An, bác sĩ Vương tiêm thuốc nước vào: “Bây giờ ngủ một giấc là ổn, khổ cho cô bé này phải chịu đựng đến giờ.”

Tiêm thuốc qua một lúc, hô hấp Tĩnh An vốn có chút rối loạn từ từ buông lỏng, ửng hồng không bình thường trên mặt cũng lặng lẽ nhạt dần. Còn Đường Dự cũng thu lại ngón tay đã được buông ra.

Cho đến lúc này, hai người Đường, Trần mới thở dài một hơi.

Tiến bác sĩ Vương, cuối cùng vấn đề phải giải quyết lại trở thành nên ôm Tĩnh An lên giường thế nào để có thể được ngủ yên ổn.

“Sớm biết lão đầu này không đến quá trễ, thì anh cũng không cần thả Tĩnh An vào nước, bây giờ làm sao đây? Làm sao thay quần áo cho cô ấy được?” Trần Sâm lén nhìn qua bồn tắm đang mở nước, liếc thấy vóc người của thiếu nữ được bó chặt trong váy đen: “Vẫn nên để phụ nữ làm chuyện này thôi.”

Mà lúc này trong phòng ngủ tiếng điện thoại vừa lúc không ngừng vang lên, là chủ nhà, sau khi Đường Dự liếc mắt nhìn Trần Sâm, thì đi ra khỏi phòng tắm.

Bị ánh mắt nhìn trước khi đi của người đàn ông kia khiến anh ta run rẩy, Trần Sâm run khéo môi.

Sau khi nhận điện thoại xong, phòng tắm chợt yên tĩnh lại, Trần Sâm cảm thấy có chút không tự nhiên.

Xoay người đang chuẩn bị ra khỏi phòng tắm, lại bị một tiếng nỉ non thật nhỏ khiến anh ta cả kinh mở to hai mắt.

“Mộc Tam.....”

22. Chương 20: Mộc Tam . . .

Editor: Gà

“Trần Sâm Trần Sâm, một khu rừng có ba cái cây [1], Tam Mộc, Mộc Tam.....” Cảnh vật trước mắt như trở về đêm của nhiều năm trước, trong chợ đêm huyền ảo, thiếu nữ cười như hoa nở thảo luận tên gọi với anh ta: “Mộc Tam thú vị đó, sau này sẽ gọi là Mộc Tam.”

[1] Tên của Trần Sâm , chữ Sâm có 3 bộ mộc, mộc nghĩa là cây, mà sâm nghĩa là rừng, ở đây nữ chính chơi chữ nhé.

Khi đó bọn họ mới quen tuổi cũng còn trẻ, một người 18, người kia 22.

Hôm nay, anh ta đã ba mươi tuổi, tám năm qua, chỉ có một người sẽ gọi anh ta bằng cái tên ‘Mộc Tam’ này. Ngoài Đan Ninh ra, còn ai sẽ biết cái tên đã rơi vào quên lãng này.

Cứng nhắc quay người lại, trong tầm mắt, vẫn là thiếu nữ trầm tĩnh đang nhắm chặt hai mắt ngủ say trong bồn tắm.

Phải..... Có lẽ là nghe nhầm rồi chẳng? Nhưng vì sao lại nghe được cái tên chỉ xuất hiện trong hồi ức đây?

Tuy nhiên, Trần Sâm không nhìn thấy, giờ phút này trong giấc mơ của Tĩnh An, cũng là khu chợ đêm huyền ảo kia, anh ta khi trẻ đang sờ mũi bất đắc dĩ nghe người bên cạnh gọi mình bằng cái tên hơi có vẻ đần độn mới ra lò.

Mà lúc này Đường Dự trở về, đi ngang qua Trần Sâm nhưng lại không chú ý anh ta thất thần.

Lấy khăn tắm lớn quấn vòng quanh cơ thể Tĩnh An, sau khi Đường Dự ôm lấy Tĩnh An mới nói với Trần Sâm: “Chờ một lát sẽ có người đến giúp một tay.” Điện thoại vừa nảy, chính là do AI—va và An—na gọi đến.

“Trước tiên đặt Tĩnh An lên giường đã rồi hãy nói.” Trần Sâm lấy lại tinh thần đáp một tiếng, cũng giúp Đường Dự vén chăn giường lên.

Trong lúc vén, Trần Sâm âm thầm buồn bực vì vừa rồi bản thân mê mang, tại sao đột nhiên lại nghĩ Tĩnh An và Đan Ninh là một chứ?

Rõ ràng hai người khác biệt như thế.....

Khi Đan Ninh mười tám tuổi, mới vào ngành người mẫu, dù cho có thiên phú cũng chỉ là người mới, và lại lúc ấy cô không cười nhiều lắm, nhưng mỗi lần cười lên rơi vào mắt người khác, thì thấy chỉ có vẻ đơn thuần, là sự vui vẻ mà thiếu nữ mười tám tuổi nên có.

Nhưng Tĩnh An, sau tai nạn xe cộ ấy đã thể hiện vẻ thiên phú, theo Trần Sâm thấy, ngoài vui mừng ra thì có cả kinh ngạc liên tiếp. Không nói, trước tai nạn xe, dưới mắt mình, dầu gì thiếu nữ này cũng đã chụp ảnh vài lần, có lẽ những hình kia so với biểu hiện trên sàn T, Tĩnh An tựa như một con rối gỗ, vẻ mặt và động tác đều vô cùng cứng nhắc khó chịu.

Vậy mà Tĩnh An sau tai nạn xe cộ, đã hoàn toàn thay da đổi thịt! Lần đầu tiên Trần Sâm thấy cô gái này ở buổi chụp tuyên truyền “FAINT SCENT” thì phải dùng cụm từ trợn mắt há mồm để hình dung phản ứng của anh ta lúc ấy.

Chỉ sợ là lần đầu tiên Đan Ninh chụp hình cũng không được..... Thuần thực? Không hề biểu hiện vẻ trẻ trung thuần thực như vậy.

Nếu như là thiên phú, cô ấy so với Đan Ninh, có lẽ ưu việt hơn.

Trừ lần đó ra, sau tai nạn xe cô về tính cách Tĩnh An rất khác biệt so với trước kia, vốn im lặng ít cười, chợt đã biết cách nở nụ cười, không lúc nào không cong khóe môi, tựa như cười, rồi như chế nhạo. Vả lại trong tươi cười của cô gái ấy, Trần Sâm càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc.

Nếu không phải anh ta tự mình dẫn theo người mẫu, cùng với đích thân anh ta giải quyết tốt sự cố đó. Thậm chí Trần Sâm hoài nghi, sau tai nạn xe thiếu nữ vốn đã không còn là Tĩnh An nữa.

Chẳng lẽ tai nạn xe lần đó, đã đánh bay nhân cách vốn có của Tĩnh An, từ đó khiến nhân cách ẩn lộ ra?

Đối với phỏng đoán kỳ lạ này, Trần Sâm vẫn giữ nguyên ý kiến.

Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, cô nhắm hai mắt, tay chân nặng nề không thể nhúc nhích.

Tầm mắt bao phủ bởi bóng đêm, ở ngực truyền đến sức ép khiến hô hấp của cô hơi dừng lại.

Bữa tiệc xa hoa, rượu bị bỏ thuốc, sức nặng của gã đàn ông trên người cô.....

Giật mình tỉnh lại từ cơn ác mộng, tiêu cự dần rõ ràng, quét mắt nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh thì bỗng sắc mặt Tĩnh tái nhợt.

Cơ thể cứng ngắc, Tĩnh An cố gắng trấn tĩnh bản thân, thì nhận thấy được lúc này thân thể trừ hơi suy yếu không có sức ra, dường như không xảy ra gì như cơn ác mộng tối qua cả.....

Chống người muốn đứng lên, vậy mà, sức nặng trên ngực bỗng nhiên trầm xuống.

Sau khi tỉnh lại, trong tiếng hít thở gần ở bên tai, Tĩnh An biết trên chiếc giường này không chỉ có mình cô.

Về mặt Tĩnh An lạnh lẽo.

“Đừng lộn xộn, để tôi ngủ một lúc nữa.” Dứt lời, bàn tay đặt trên ngực Tĩnh An còn vỗ vào chỗ mềm mại phía dưới.

Không vì lời nói mập mờ của đối phương và bàn tay không quy củ trên ngực mà tức giận, ngược lại Tĩnh An giật mình kinh ngạc nhìn người bên cạnh: “An-na?!”

Mỹ nhân đẹp lạnh lùng, sáng sớm, xõa ra một đầu tóc dài xốc xếch, còn buồn ngủ chăm chú nhìn Tĩnh An.

“Đáng chết, sao tôi lại quên đây không phải là nhà mình chứ.” Sau khi tỉnh táo An-na bắt đầu oán trách.

So với oán trách của An-na, Tĩnh An càng muốn biết: “An-na, tại sao tôi ở đây?”

Tĩnh An không biết hoàn cảnh hiện tại của mình là thế nào, nhưng An-na xuất hiện bất ngờ, khiến cô cảm thấy lộn xộn đồng thời vẫn không khỏi âm thầm may mắn.

“Tôi chỉ biết tôi xuất hiện ở đây vì đã không khéo gọi điện thoại cho Đường Dự.” Nếu không phải điện thoại di động của Đường Dự tự động tắt máy, Al-na tìm không thấy Đường Dự nên mới tự mình gọi cú điện thoại này, cô ấy cũng sẽ không bị Đường Dự gọi đến chăm sóc cô gái này rồi.

Đường Dự? Tĩnh An há miệng, muốn hỏi, nhưng không biết hỏi từ đâu.

Hiển nhiên nhìn ra nghi vấn của thiếu nữ, nhưng đối với chuyện Tĩnh An xuất hiện ở đây, cô cũng không hiểu rõ lắm: “Tối hôm qua, Đường Dự có chuyện phải trở về nhà lớn, cô có vấn đề gì thì có thể hỏi người đại diện của cô, tôi nghĩ chắc chắn anh ta biết.”

“Vừa hay, bây giờ anh ta đang đợi trong phòng khách.”

Trần Sâm? Trong lúc nhất thời cái tên hỗn loạn mà quen thuộc kia càng khiến Tĩnh An không hiểu rõ chuyện tối qua.

Nhưng trong trí nhớ mơ hồ, lúc vẫn chưa hoàn toàn lâm vào ý thức tối tăm, trước thang máy xảy ra một đoạn đối thoại, hình như cô có chút ấn tượng.

“Ở đây là nhà của Đường Dự à?”

“Nếu không thì ở đâu?” Nếu đã tỉnh lại, An-na vén chăn xuống giường.

Nhìn thoáng qua, xuống giường, thấy Tĩnh An cau mày nhìn quần áo trên người mình, cười trêu nói: “Yên tâm, là tôi đổi. Nhưng mà..... Đây là quần áo của Đường Dự á.”

Áo tay ngắn T shirt mặc lên người có vẻ quá rộng, khiến Tĩnh An cảm thấy hơi khó chịu.

Sau khi rửa mặt đơn giản xong, An-na nói tạm biệt với cô.

Lấy quần áo tối qua của mình ra khỏi máy sấy, thay xong, Tĩnh An và Trần Sâm cùng rời khỏi nhà Đường Dự.

Dọc theo đường đi, từ lúc bắt đầu Trần Sâm nói với Tĩnh An về đề nghị của Lâm Lang và sự xuất hiện tối qua của Đường Dự, thì không khí im lặng bỗng bao trùm giữa hai người.

Khi đậu xe ở dưới lầu nhà Tĩnh An.

Trần Sâm có chút không biết làm sao nhìn thiếu nữ còn chưa xuống xe tự trách nói: “Tĩnh An, tiệc rượu hôm qua..... Đều do lỗi của anh nên mới biến thành như vậy.”

“..... Có người đại diện như anh, quả nhiên là một chuyện xui xẻo.” Người đàn ông tự giễu: “Thỉnh thoảng suy nghĩ một chút, cho dù cố gắng thích công việc này bao nhiêu chăng nữa, người như anh, quả thật không thích hợp làm người đại diện.”

Đắc tội Đường Khải Thắng, không nói bản thân khó thể ở lại Tinh Quang, cô gái có thiên phú này cũng sợ khó có ngày hào quang bắn ra bốn phía.

“Trần Sâm, anh nghĩ em cần một người đại diện thế nào?” Tĩnh An nhìn về phía Trần Sâm, thản nhiên hỏi: “Biết ăn nói? Giao thiệp rộng rãi?.....”

Nghe thiếu nữ liên tiếp thốt ra yêu cầu nên có ở một người đại diện tốt, Trần Sâm hơi dờ dẫm: “Điều kiện này chẳng phải.....”

Trần Sâm đang muốn nói chẳng lẽ em không muốn có người đại diện hội đủ điều kiện như vậy sao?

“Trần Sâm, những điều kiện này chỉ cần cố gắng, không khó đạt được.”

Tĩnh An không đợi người đàn ông nói hết lời, rồi nói tiếp: “Em chú trọng nhất là ba từ ‘có thể tin’.”

“Cho nên, đừng để em thất vọng, Trần Sâm.”

“Nhớ lấy sai lầm này, không được để nó tái phạm lần thứ hai là tốt rồi.” Những lời này, Tĩnh An có cảm giác đang nói cho bản thân nghe.

Sau đó hồi tưởng, tối hôm qua mình tùy tiện, chẳng lẽ không phải vì đánh giá không đúng địa vị của bản thân hiện tại sao?

Cô đã quên, bây giờ mình cũng chỉ là một người mới thôi, chưa thành công khiến người khác tôn trọng trước, như vậy sao có thể không bị tiếm đầy, nhưng mình cũng quá mức không biết đề phòng rồi.

Mặc kệ Tĩnh An có phải chỉ đang an ủi không, lời này đối với Trần Sâm mà nói khiến anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm: “Em không trách anh à? Chẳng lẽ em không sợ anh sẽ tái phạm sao?” Ánh mắt này tựa như nhìn thấu anh ta, Trần Sâm cảm thấy kỳ lạ, nhưng anh ta không để bụng vì bây giờ bọn họ vẫn đang nói chuyện, anh ta có thể ngầm xen vào một vấn đề ‘Trước kia chúng ta có biết nhau không’.

Nghĩ đến sau này sẽ có cơ hội hỏi Tĩnh An lòng tin của cô với anh ta từ đâu mà có?

Trách ư?

Nhưng mà Trần Sâm, anh không phải là người khác, anh là Mộc Tam. Em biết Mộc Tam mà, tự trách, đồng thời, cũng sẽ nghiêm khắc không để bản thân tái phạm lần thứ hai.

Tĩnh An lắc đầu, vẻ mặt kiên định: “Trần Sâm, cùng nhau thử cố gắng xem, xem lần này chúng ta có thể đi bao xa!”

Lúc thiếu nữ nói đến câu này, trong ánh mắt của cô giống như dấy lên ngọn lửa, tươi sáng kiêu ngạo chấp nhất sắc sảo, khiến Trần Sâm không tự giác bị hấp dẫn, trong lòng cũng dấy lên một ý chí kiên định mạnh mẽ.

Trước đó còn lo lắng Đường Khải Thắng có thể gây bất lợi với cô hay không đều quên hết sạch.

Nhưng ai cũng không ngờ, chờ bọn họ tiếp theo không phải Đường Khải Thắng đả kích, mà đến từ Tiêu Ảnh để lại có ý muốn hợp tác.

23. Chương 21: Phỏng Vấn Quảng Cáo Đá Quý . . .

Editor: Gà

Quả nhiên, trong vòng ba ngày sau tiệc rượu, tuy Tinh An có chút danh tiếng đã nhận được một số lời mời, nhưng bây giờ đều không còn gì nữa, cho dù là những buổi diễn nhỏ, hơn nữa Tinh Quang vốn sắp xếp cho Tinh An một số buổi phỏng vấn, Trần Sâm ba lần bốn lượt hỏi đến thì người ta nói đã cho người mẫu khác thay thế rồi.

Nói bị công ty đóng băng, ngược lại càng giống như có người ở trong cản trở.

Nhưng dưới tình cảnh không được tốt đẹp này, lại đột nhiên có chuyển biến.

“Tiêu Mặc Phàm.....”

Sau khi Trần Sâm cúp điện thoại, Tinh An đang nhìn hồ sơ đã được sắp xếp lại hơn phân nửa trên bàn, trong mắt hiện lên suy tư, là hình dáng mơ hồ của ai đó.

Nhớ đến người đàn ông cô đã từng yêu.

Tinh An không biết nên biểu đạt cảm xúc của mình đối với anh ta như thế nào.

Yêu ư?..... Cô cười khổ, nếu nói trước kia cô là một con ngốc vồ đôi cánh mỏng lao đầu vào lửa, như vậy, sau khi bị thiêu đốt thành tro rồi, may mắn lại được sống lại một lần, chẳng lẽ vẫn sẽ tiếp tục dẫm lên vết xe đổ của mỗi tình trước đó sao? Hiển nhiên, cuối cùng cô vẫn không có thiên tính của thiêu thân lao đầu vào lửa, không mù quáng như vậy.

Coi thường ư?..... Không thích thì không hận, tựa như bọn họ không gặp sẽ không quen biết, như hiện giờ cô đối với anh ta, chỉ như một người xa lạ? Cô phải sống cuộc sống thuộc về ‘Tinh An’, chỉ trong lúc tình cờ nhìn thấy hay nghe được những điều thuộc về anh ta và Lý Na mà thôi. Đáng tiếc, cô không phải ‘Tinh An’, cô có linh hồn của Đan Ninh, Đan Ninh của quá khứ, luôn oán hận, không cam lòng.

“Đan Ninh, nếu em không phải là người mẫu ưu tú thì tốt biết bao nhiêu.....”

“Đan Ninh, em muốn làm diễn viên không?..... Anh và em, cùng nhau cố gắng, sau đó cùng xuất hiện trên màn ảnh, cùng nhau đứng trên bục lĩnh thưởng diễn viên xuất sắc nhất có được không.....”

Vài câu nói đơn giản, khiến lúc ấy lần đầu tiên động tình khiến cô bất chấp tất cả đặt sự nghiệp của mình xuống, để ở cạnh Tiêu Mặc Phàm mới bước vào giới diễn viên, dùng mạng lưới của mình tạo dựng liên hệ giúp đỡ anh ta bước đầu đi đến thành công chói lọi.

Bản thân khi đó, thật quá ngốc, cho rằng Tiêu Mặc Phàm ngại vì địa vị hai người quá xa cách, cho rằng cô có thể vì cái gọi là tình yêu cam lòng buông tha sự nghiệp như ánh mặt trời ban trưa của mình.

Thời gian xoay vần, có lẽ tình yêu tuổi 21 của cô vẫn luôn được tự cho là đúng, vẫn còn dưng khí xúc động, dứt khoát không thể đoán được tương lai khó lường phía trước.

Chỉ vì, cô thương anh ta; chỉ vì, cô nghĩ anh ta yêu cô.

Sau khi sống lại, trong số nhiều suy nghĩ của mình, cô phát hiện cô chỉ muốn đền bù cho tiếc nuối của kiếp trước, đứng cạnh so với Lý Na, so với Tiêu Mặc Phàm, sau khi vị trí cao hơn, cô sẽ hỏi anh ta, có từng thật lòng yêu một cô gái tên Đan Ninh hay không?

Vấn đề này thật không có chút ý nghĩa nào, chỉ vì giải quyết ân oán của cô, không cam lòng của cô.

Cô không làm được, nhìn bọn họ ngọt ngào còn bản thân thì mù tịt không lối về.

Tĩnh An đã từng đoán cuộc gặp mặt lần nữa giữa cô và Tiêu Mặc Phàm, sẽ như thế nào, nhưng không bao giờ nghĩ anh ta lại đến tìm cô trước.

Đóng phim, cô từ chối, bởi vì cô không muốn lúc mình còn chưa thành công đã gặp lại anh ta, hơn nữa còn vì vết xe đổ của mình.

Nhưng không ngờ, sau khi anh ta bị từ chối, vậy mà vẫn đến tìm cô.

Lần này, không phải lời mời như lúc trước, mà đóng MV cho ca khúc mới của anh ta.

Là một nghệ sĩ phát triển ở cả giới phim ảnh và ca nhạc, vì vòng nguyệt quế Ảnh đế, album của anh ta, có lượng thành tích tiêu thụ khiến người ta vô cùng hâm mộ.

Mặc dù không rõ vì sao Tiêu Mặc Phàm muốn mời cô đóng nữ chính, cũng không rõ vì sao lại một lần nữa cố ý chọn cô đóng MV cho anh ta. Nhưng lần này thì khác, khác với diễn xuất chuyên nghiệp, hơn nữa vào thời điểm này, cô cũng không có lý do gì để từ chối.

Hướng chi, cô cần phải mượn cơ hội của việc quay MV lần này.

Qua điện thoại, một tháng sau MV sẽ khai máy, Tĩnh An đồng ý không hề do dự.

Xem ra, so với thời gian cô nghĩ, thì bọn họ sắp gặp mặt sớm hơn dự định rồi.

Mặc kệ tham gia đóng MV cho Tiêu Mặc Phàm có phải là một cơ hội hay không, đó cũng là chuyện của một tháng sau, mà trước đó, cô cũng không muốn cứ lẳng lặng ngồi chờ chết như vậy.

Lựa ra hai tấm hình trong hơn mười tấm từ trên bàn bỏ vào hồ sơ của mình.

Tĩnh An nhìn thấy đã đến lúc rồi, nên cầm bộ hồ sơ mới tinh, ra cửa.

Hôm nay nơi cô muốn đi, là đá quý Phúc Tường được thành lập tại trung tâm thành phố S.

Nơi đó sắp có một buổi phỏng vấn để chọn ra gương mặt đại diện quảng cáo cho đá quý của họ.

Phúc Tường, nhãn hiệu đá quý xếp thứ hai cả nước. Lần này muốn chụp quảng cáo vì đẩy mạnh series tình yêu màu tím mới được ra mắt.

Mà hình đại diện, không chỉ chiếm cứ được bốn trang màu của tờ Fashion Magazine có lượng tiêu thụ cao nhất cả nước, hơn nữa sẽ được đặt trên trang web chính thức của Phúc Tường.

Theo lý thuyết nhãn hiệu như vậy, không có gì bất ngờ là tuyệt đối sẽ lựa chọn người mẫu nữ đảm nhiệm. Nhưng lần này lại quyết định lựa chọn một người mẫu nam nổi tiếng chứ không phải người mẫu nữ, quảng cáo này có quan hệ rất lớn với danh tiếng lần này của Phúc Tường.

Trong ấn tượng của đa số mọi người, khách hàng chủ yếu của đá quý là nữ giới, chụp ảnh quảng cáo, không ngoại lệ đều lựa chọn dùng nhân vật chính là nữ, hơn nữa cho đến bây giờ nhân vật trong hình chỉ có một.

Nhưng lần quảng cáo này của Phúc Tường, lại hoàn toàn đi ngược lại với hiểu biết thông thường.

Không nói chọn một người mẫu nam nổi tiếng đảm nhiệm vai chính, còn cố ý chọn lựa một người mẫu nữ kém nổi hơn để phụ trợ việc chụp ảnh cho người mẫu nam đó. Can đảm đổi mới, mặc dù tạo ra hiệu quả không như ý muốn, nhưng nhất định có thể hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Suy tính chọn một người mẫu nữ để cô ấy không thể áp đảo người mẫu nam, cho nên Phúc Tường chỉ lựa chọn vài người mẫu không nổi tiếng của Tinh Quang, hoặc kém nổi tiếng một chút đến phỏng vấn.

Vốn thông tin phỏng vấn như vậy, Tĩnh An nhỏ bé cũng có một phần cơ hội.

Mặc kệ thế nào, cơ hội này, cô không muốn đánh mất nó.

Tĩnh An kéo vành nón xuống, đeo một đôi kính mắt vào tập đoàn Phúc Tường.

Nói rõ với nhân viên xong, thì tháo kính mắt và mũ xuống chứng minh thân phận người mẫu của mình, được người dẫn lên lầu đến chỗ phỏng vấn.

Không nghi ngờ gì, xem ra Phúc Tường hoàn toàn không hề biết những người mẫu mà Tĩnh Quang gửi đến, hoặc nên nói không quá mức chú ý.

Uổng công bản thân còn tính kiếm một vài lý do hợp lý, Tĩnh An lắc đầu một cái.

Mở cửa phòng có treo bảng phỏng vấn ra, tầm mắt người bên trong và bên ngoài giao nhau, người đó không vui cau mày: “Chẳng lẽ không ai nói cho cô biết, cô đã bị hủy tư cách cho lần phỏng vấn này rồi sao!”

Thừa dịp nhân viên phỏng vấn còn chưa đến, cô ta đã sớm đến địa điểm phỏng vấn người mẫu, lạnh lùng không khách khí nói.

Thì ra người Tĩnh Quang phái đến dự thi chính là cặp sinh đôi này, Nam Ninh và Bắc Huyền. Tĩnh An liếc mắt nhìn Bắc Huyền đang nói chuyện, vẻ mặt lạnh lùng: “Nếu tôi đã bị hủy bỏ tư cách phỏng vấn.....” Cô bình tĩnh hỏi ngược lại, giọng nói giả ý chất vấn Bắc Huyền: “Vậy sao tôi có thể ở đây chứ?”

Chuyện cô bị hủy bỏ tư cách phỏng vấn, trừ nhận được thông báo từ Trần Sâm ra, nội bộ Tĩnh Quang lại không hề thông báo rộng rãi, vì cô chưa hề nghe về việc này, càng không cần phải nói người mẫu đi dự thi sẽ không biết chuyện này. Vậy mà Bắc Huyền lại khẳng định không thể nghi ngờ.

Bắc Huyền..... Nhớ lại mọi chuyện trước đây, Tĩnh An không phải không muốn phản kích, chỉ cần cho cô thêm một chút thời gian nữa thôi.

Bị Tĩnh An hỏi như vậy, Bắc Huyền vừa muốn phản bác thì nhân viên phỏng vấn đã đẩy cửa đi vào.

Hai người, một trước một sau xuất hiện trong mắt của ba người Tĩnh An.

Một trong số đó là một người đàn ông trung niên mặc tây trang trắng thớm, dáng vẻ tinh anh của xã hội, người này hẳn là tổng phụ trách.

Mà người kia, Tĩnh An không khỏi liếc nhìn người đàn ông cao lớn đeo khẩu trang, mắt kính và đội mũ lưỡi trai, tò mò về thân phận của người này..... Là ai đây?

Người đàn ông kỳ lạ đi theo người trung niên ngồi sau bàn công tác.

“Ba người các cô chính là người mẫu do Tĩnh Quang đưa đến?” Không đợi họ trả lời, người đàn ông trung niên lại nói tiếp: “Trước tiên đưa hồ sơ của các cô cho tôi xem một chút.”

Mỗi người mẫu đều có một quyển hồ sơ thuộc về mình, bên trong, là ảnh chụp vừa lòng nhất của bản thân. Trong buổi phỏng vấn, có thể biểu hiện trực quan và nhanh chóng hiểu rõ tư liệu cơ bản cũng như tài năng của người mẫu.

Đội người đàn ông trung niên xem hết hồ sơ của Nam Ninh và Bắc Huyền và nghe họ giải thích quan điểm của mình về ảnh chụp xong, đến phiên Tĩnh An thì chỉ cười nhạt lật xem.

Trong khi người đàn ông trung niên đang nhìn những bức ảnh tốt nhất mà cô chụp ở studio hai ngày nay thì Tĩnh An chỉ mỉm cười im lặng.

Lật đến tờ cuối cùng, ngón trỏ của người đàn ông trung niên đặt nhẹ lên bức ảnh, ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn Tĩnh An, nói: “Tại sao cô lại đặt tấm ảnh tốt nhất ở cuối cùng? Phải biết rằng, nó có thể nâng cao giá trị của cô.”

Tấm ảnh tốt nhất, chính là tác phẩm Đường Dự chụp cô cho “FAINT SCENT”.

“Bởi vì tôi muốn chứng minh, ngoài kỹ thuật chụp ảnh thì còn có những thứ khác.” Thứ Bảy tuần trước thời đại “Hi Cáp” truyền ra, tất cả người xem sợ hãi nói có một vị nhiếp ảnh gia anh tuấn và nổi danh tồn tại thì có người đưa ra nghi vấn về quảng cáo của nước hoa “FAINT SCENT”: có phải vì nhiếp ảnh gia là quý tài Mr. Tang, cho nên mới khiến người ta khó quên được người mẫu mới trong tấm ảnh này không?

Giọng điệu Tĩnh An thông thả, trong mắt là sự tự tin của riêng mình: “Đặt ở cuối cùng, cũng chỉ muốn để người ta nghĩ tấm ảnh này là đương nhiên, vốn nên như thế.”

Thiếu nữ trả lời và vẽ mặt cô biểu lộ ra, khiến người đàn ông trung niên gật đầu một cái.

Hiện giờ người mẫu này vô cùng tự tin, không giống lần đầu tiên nhìn thấy có vẻ nhột nhòa như nước.

Khép lại bộ hồ sơ, người đàn ông trung niên mở ngăn kéo bàn làm việc, lấy một sợi dây chuyền nam kim cương ra, nhìn ba người mẫu dự thi nói: “Tiếp theo, các cô cầm sợi dây kim cương giả này, bày ra một Pose có thể khiến người ta chú ý đến nó nhiều nhất.” So với bày ra mấy tư thế mà nói, yêu cầu chỉ cần bày ra một tư thế thì càng nghiêm khắc hơn.

Hơn nữa quảng cáo đá quý, không phải người mẫu muốn thế nào thì người ta sẽ nghĩ thế ấy, mà phải để cho người xem không tự chủ nhìn vào trang sức mà người mẫu muốn triển lãm.

“Ai làm trước?”

Người mẫu có chút kinh nghiệm đều hiểu một điều, đó chính là, người mẫu tạo Pose đầu tiên có thể đạt được chỗ có lợi trong buổi phỏng vấn, bởi vì tư thế cô ta đã bày ra thì người mẫu sau sẽ khó thể lặp lại, cho nên người mẫu đầu tiên luôn biết thu hút sự chú ý nhất, cũng chọn kiểu Pose được ưa chuộng nhất.

“Tôi trước.” Bắc Huyền nói.

Đi lên phía trước lấy sợi dây chuyền ra rồi dừng một chút, suy nghĩ vài giây, Bắc Huyền quấn sợi dây chuyền vào ngón tay phải, điều chỉnh tốt phần chiều dài xong, khiến mặt khảm kim cương đối mặt với mình.

Cánh tay nâng lên góc độ thẳng đứng, năm ngón tay phải hơi xòe ra, tựa như che khuất một phần tư gương mặt của bản thân, bởi vì lực hấp dẫn mà sợi dây chuyền rủ xuống, chiều dài vừa đúng treo trước mặt Bắc Huyền.

Lăng diện (mặt kim cương) phản xạ ánh sáng, phối với mắt trái mơ màng của cô ta, khiến người ta không tự chủ so sánh đôi mắt đẹp với kim cương, cái nào hấp dẫn hơn.

Người đàn ông trung niên nhếch môi, có ý tán thưởng.

Tiếp theo Nam Ninh lên sàn, đã nghĩ xong nên bày tư thế ra, vừa lên thì chọn nghiêng cơ thể một chút xiu, biến sợi dây chuyền thành trang sức đeo trán, đôi tay để xuống sau tai, thoáng nắm phía sau dây chuyền, khiến kim cương phía trước vững vàng dính vào trán, đôi mắt xinh đẹp giống hệt Bắc Huyền nửa khép hờ, lộ ra vẻ ưu nhã yên tĩnh.

Nhưng so với em gái Bắc Huyền của cô ta, thì cô ta lại thiếu một chút sắc thái cá tính.

“Đến lượt cô, người mẫu cuối cùng.” Người đàn ông trung niên nói, đáy mắt có vẻ hơi mong đợi với Tĩnh An.

Mà từ sau khi vào người đàn ông kỳ lạ kia vẫn miễn cưỡng dựa vào ghế, giờ đã ưỡn thẳng người, mắt đeo kính cuối cùng cũng lộ ra hứng thú.

Nhận lấy dây chuyền kim cương trong tay Nam Ninh, Tĩnh An không vội tạo Pose, đầu tiên cô nhìn Bắc Huyền một cái, sau đó chậm rãi quấn sợi dây chuyền lên giữa năm ngón tay phải của mình.

Song, Bắc Huyền chú ý từng cử động Tĩnh An, chứng kiến cô quấn sợi dây chuyền lên thì vẻ mặt sững sờ, một cảm giác buồn bực như ghen ở cổ họng.

Tương tự! Cô muốn tạo thế Pose giống cô ta!

Đương nhiên không phải chỉ có cô ta mới đoán được ý định của Tĩnh An, vẻ mặt Nam Ninh khinh thường, người đàn ông trung niên khẽ gõ nhẹ hai cái lên mặt bàn, còn người đàn ông kỳ lạ cũng ngồi thẳng người lên.

24. Chương 22: Model Nam, La Hiên Kỳ . . .

Editor: Gà

Đường như Tĩnh An hoàn toàn xem nhẹ những ánh mắt quan sát cô.

Cô giơ cánh tay lên, đồng thời năm ngón tay khẽ nhếch, lòng bàn tay hướng vào mặt, ngay cả hoa tai kim cương treo phía dưới đều khiến mọi người có ảo giác nó vừa lúc dừng ở vị trí huyền diệu nhất.

Chợt liếc mắt nhìn qua thì tư thế khá giống Bắc Huyền đã bày ra, nhưng mà, nếu nhìn kỹ lại thì sẽ không có biến hóa giống thế.

Cánh tay phải hơi nghiêng, cổ tay khẽ gấp lại ở độ cong tinh tế, thậm chí sườn mặt xinh đẹp của thiếu nữ bị lòng bàn tay che khuất ánh sáng mà tạo ra một vệt tối mờ ảo.

Rất không giống nhau.

Tĩnh An của giây phút này, rõ ràng đã dừng lại, nhưng có loại mỹ cảm tuôn trào.

Tư thế đơn giản như vậy, nhưng so với kiểu Pose của Bắc Huyền, sự khác biệt nhất giữa Tĩnh An và Bắc Huyền chính là góc nhìn.

Nếu cái này được đăng lên bìa tạp chí, bày ra ở ngoài mắt trái, tầm mắt của mọi người sẽ dừng lại ở Bắc Huyền, nhưng Tĩnh An, đó là viên kim cương rực rỡ treo trước mắt phải.

Bờ môi Tĩnh An hơi hướng về phía trước, mắt trái ngẩng nhìn viên kim cương, ánh mắt khẽ chớp, như si như say, hơi lộ ra một sự cố chấp.

Về mặt được cường điệu, không hề phù phiếm, ngược lại xuất hiện một loại cảm giác thời thượng quý dị mà khiếp người.

Trong lúc vô thức, nhìn theo ánh mắt thiếu nữ, tầm mắt mọi người cũng dừng lại ở viên kim cương, từ từ biến thành si mê.

Người có ánh mắt sẽ có thể nhìn ra, Tĩnh An cố ý sử dụng cách này, rõ ràng muốn thể hiện sự chênh lệch giữa cô và Bắc Huyền.

Quả thật, sự đối lập này đã mang đến thành công rõ rệt, khiến sắc mặt Bắc Huyền vô cùng khó xem.

Với vai trò tuyển chọn người cho quảng cáo của Phúc Tường lần này, người đàn ông trung niên nhìn người mẫu trước mắt, trong mắt vốn có mong đợi đã sớm thay thế thành vẻ khiếp sợ.

Quay đầu thấy thân thể người đang ngồi bên cạnh hơi nghiêng về phía trước, trong lòng người đàn ông trung niên đã có câu trả lời, đồng thời nhả mồm, nghĩ đến quảng cáo lần này của công ty muốn để model nam đóng vai trò chủ đạo, không biết việc ông ta lựa chọn model nữ có sai lầm không đây.

Nhưng trong một giây, không đợi người đàn ông trung niên do dự chưa quyết định, người đàn ông kỳ lạ tháo khẩu trang xuống, môi mỏng gợi cảm tươi cười rực rỡ.

Anh ta đứng lên, hai chân thon dài bước ra từ sau bàn làm việc, đi đến chỗ cô gái đã thu lại tư thế Pose, nở nụ cười khó hiểu bước đến trước mặt thiếu nữ.

Không hề báo trước, Tĩnh An kinh ngạc, đột nhiên bị người đàn ông giang hai tay ôm vào lòng.

“Chính là cô!” Sau cái ôm ngắn ngủi, người đàn ông buông Tĩnh An ra, nhe răng cười: “Người cộng tác của tôi.”

Cộng..... tác.....?

Kinh ngạc giương mắt nhìn, người đàn ông cũng vừa lúc bỏ đi lớp nguy trang cuối cùng.

Một tay gỡ nón và mắt kính xuống, tay kia tùy ý chải vuốt mái tóc thẳng của mình.

Người đàn ông nghiêng ngẫm cười, một gương mặt quá mức âm nhu so với phái nam, nhưng lại có nét phong tình điển trai.

Ánh mắt nhỏ dài, môi hồng, miệng cười có lúm đồng tiền, thật sự phải dùng hai từ yêu mị để hình dung.

Người này quá đẹp, Tĩnh An biết thân phận của anh ta.

La Hiên Kỳ, model nam đứng đầu cả nước, sau khi hủy bỏ hợp đồng với công ty cũ, tự mình thành lập một công ty người mẫu bậc trung, thỉnh thoảng bản thân còn tự nhận một số buổi quảng cáo mà anh ta thấy hứng thú.

Không thể nghi ngờ, quảng cáo đá quý của Phúc Tường lần này, khiến La Hiên Kỳ thấy hứng thú.

“Là La.....”

Sau lưng Bắc Huyền thốt lên, bị La Hiên Kỳ nâng ngón tay làm động tác yên lặng đánh gãy lời cô ta.

Người đàn ông trừng mắt nhìn, lại nhìn Tĩnh An tràn đầy vui vẻ: “Thật vui vì chúng ta có thể hợp tác, Tĩnh An.”

“Tôi nói đúng không, người phỏng vấn.” Hời ý, nhưng giọng điệu khẳng định.

Không ngờ quyết định tham dự buổi phỏng vấn này, thật sự vô cùng chính xác. Để anh ta có thể nhìn thấy một ‘diễn xuất’ phần kịch thể này.

Người trung niên gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý.

Mặc dù sau đó Đường Khải Thắng biết cô đã đạt được quyền đại diện cho Phúc Tường, nhưng đã khó có thể sửa chữa lại sai lầm lần này.

Giải quyết xong cơm tối, thừa dịp rảnh rỗi, sau khi về đến nhà Tĩnh An vẫn tiếp tục làm bài tập như thường lệ.

Đi tới đi lui tập dáng vẻ điệu bộ vài lần, cho đến khi màn đêm phủ xuống.

Tĩnh An tắm rửa sạch sẽ, chậm rãi nằm xuống chiếc giường đơn trong phòng ngủ.

Thuận lợi thông qua buổi thi quảng cáo, trở thành bạn diễn với La Hiên Kỳ.

Khiến tâm tình Tĩnh An hơi thả lỏng.

Sau khi tắt đèn, đèn thành phố ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, bên trong yên tĩnh nửa sáng nửa tối.

Trong sự tĩnh lặng, âm báo tin nhắn của điện thoại di động ngắt ngủ vang lên sau đó im bật.

Đưa tay lấy điện thoại di động trên tủ ở đầu giường, kiểm tra tin nhắn.

Chỉ nhìn lướt qua, đôi mắt ẩn giấu một mối của Tĩnh An bỗng nhiên mất hồn.

‘Ngủ ngon’

Nội dung trong tin nhắn, bởi vì phía dưới ký tên Đường Dự, mà trở nên quái dị.

Trong đầu hoàn toàn không nghĩ đến vì sao Đường Dự lại có số của cô, mà Tĩnh An chỉ chờ đợi vì sao Đường Dự lại nhắn tin cho cô?

Đây không phải..... nhắn nhầm chứ? Tĩnh An nheo mắt.

Soạn tin nhắn trả lời, gõ từng chữ, rồi lại xóa đi.

Sau khi suy nghĩ vài phút, cuối cùng Tĩnh An cũng chỉ trả lời một câu ‘Ngủ ngon, cảm ơn’.

Khi biết tiệc rượu kia, Đường Dự xuất hiện, mới có thể khiến cô tránh khỏi tổn thương vốn có, Tĩnh An vẫn luôn muốn nói tiếng ‘Cảm ơn’ với Đường Dự.

Nhưng trừ liên lạc về công việc ra, nếu cô chạm mặt anh, cũng chỉ có thể vô tình gặp. Chỉ tiếc, xác suất của loại vô tình gặp gỡ này, tuyệt đối không thường xuyên như trong tiểu thuyết vậy.

Mặc kệ tin nhắn này có phải do Đường Dự gửi hay không, cũng không quan tâm tin nhắn có phải được gửi cho đối tượng là cô không.

Tĩnh An chỉ muốn mượn cơ hội này, biểu đạt lòng biết ơn của cô.

Nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, có lẽ không có hồi âm chứ.

Nên..... Chắc sẽ không có hồi âm đâu?

Chờ một khoảng thời gian, bị tin nhắn đột nhiên gửi đến này của Đường Dự đánh thức suy nghĩ, Tĩnh An lo lắng bản thân có nên ngủ tiếp không đây?

Vậy mà, chuông điện thoại di động lại đột ngột vang lên lần nữa, vội vã mở tin nhắn ra, liếc nhìn một cái, Tĩnh An sững sốt như mới tỉnh mộng.

‘Không cần cảm ơn ^-^’

Nhìn ký hiệu mặt cười vui vẻ ấy, nhớ lại sắc mặt lạnh nhạt của Đường Dự kia, da mặt Tĩnh An run rẩy.

Cho nên, nhất định..... Không phải tin nhắn của Đường Dự. Tĩnh An khẳng định nghĩ thầm.

Nhưng vẫn lễ phép trả lời bằng ký hiệu mặt cười tương tự.

Nhưng lần này khẳng định của Tĩnh An, thật sự đã sai rồi.

Trong nhà chính của Đường thị, Đường Dự ngồi trên giường trong phòng mình, nhìn khuôn mặt cười mà Tĩnh An nhắn lại trong điện thoại di động, thì khẽ nở nụ cười.

Vừa nãy tâm trạng đè ép khi nói chuyện với Đường Can Thịnh trong thư phòng, lúc này đã hòa hoãn không ít.

Đường Dự dập máy, nằm trên giường, trong mắt là những suy nghĩ trống rỗng.

Anh không biết vì sao trẻ thể này lại nhắn tin cho Tĩnh An, chỉ vì muốn, thì cứ làm thôi.

Giống như năm ấy, khi tâm tình anh phiền muộn thì sẽ đến hoa viên tầng trên cùng của Tinh Quang vào lúc hoàng hôn, lén nhìn dáng vẻ xinh đẹp khi đang tập luyện diễn xuất của người ấy.

Lần nữa gặp lại La Hiên Kỳ, là ở phim trường đóng quảng cáo của Phúc Tường.

“Thế nào, hai ngày nay không gặp, đã quên tôi rồi sao?” Đi theo phía sau là hai người phụ tá nam, sau khi trang điểm cho Tĩnh An xong thì từ phòng hóa trang đi thẳng ra ngoài.

“Sao tôi quên được chứ.” Tĩnh An mặc một bộ váy màu tím nhạt nở nụ cười chào người đàn ông đang bước đến.

Hôm nay, mái tóc dài thẳng của La Hiên Kỳ, được thợ trang điểm buộc chính tề lên sau đầu, áo sơ mi trắng nới lỏng khuy tay áo và nút áo trước ngực, cà vạt màu đen rộng lòng thùng, treo trên cổ áo dựng đứng, có cảm giác chán chường xa hoa lãng phí nhưng không mất vẻ ưu nhã cao quý vốn có.

“Tôi thích những đồ vật nhỏ màu tím.” La Hiên Kỳ nhìn trán và vành tai thiếu nữ đeo đá quý màu tím, cười khẽ ra tiếng: “Bởi vì chúng nó rất thu hút ánh mắt người khác.”

Váy dài màu tím, giống như nữ thần trong thần thoại Hy Lạp, trang nhã hào phóng, và kim cương màu tím mà Tĩnh An đeo chiếu sáng lẫn nhau.

Trang phục lộng lẫy của thiếu nữ, bị mê hoặc bởi sự cá tính của màu tím.

Lòng của La Hiên Kỳ hơi xao động.

Lúc bắt đầu chụp hình, nhiếp ảnh gia căn cứ vào ý tưởng quảng cáo của Phúc Tường mà thiết kế ý cảnh, để La Hiên Kỳ ngồi trên một chiếc ghế sofa trắng tinh.

Người đàn ông cong một chân lên, thân thể thư giãn nghiêng người dựa vào phía sau, một đôi mắt nhỏ dài, nửa khép lười nhác nhìn vào ống kính máy ảnh.

Từ tư thế đến vẻ mặt, La Hiên Kỳ xử lý cực kỳ chi tiết, thể hiện rõ sự chuyên nghiệp đúng chuẩn.

Trong động tác tiêu sái tùy ý, càng lộ ra một sự hoa mỹ diễm lệ câu hồn đoạt phách.

Không hổ là người mẫu nam đứng đầu cả nước.

Đảm nhiệm vai chính trong lần quảng cáo này của Phúc Tường, ngón tay phải của La Hiên Kỳ đeo một chiếc nhẫn được khảm nhiều viên kim cương nhỏ màu tím rực rỡ. Góc cạnh màu tím đậm lóe ra vẻ nam tính, tương phản với bàn tay trong suốt như ngọc, tạo thành sự hấp dẫn cực kỳ.

Tay phải của La Hiên Kỳ thả lỏng khoác lên ghế sofa, suy tính góc độ, để chiếc nhẫn trên tay có thể hoàn toàn hiển lộ tốt nhất trong hình.

Lúc này, Tĩnh An cũng được nhiếp ảnh gia chỉ đạo ngồi trên tấm thảm màu tím nhạt, làn váy rộng được nhà tạo mẫu xòe ra, như một đóa hoa màu tím xinh đẹp nở rộ.

Quanh người cô, phần cổ trắng như sứ, khe duỗi lộ ra đường cong, đẹp tuyệt vời và cao nhã.

Đôi môi nhỏ óng ánh của Tĩnh An hơi mở ra, dường như đang muốn đến gần chiếc nhẫn màu tím sáng chói trên ngón tay của La Hiên Kỳ.

Trong ống kính, ánh mắt cô gái tràn đầy chờ mong nhìn về phía trước, như hoa tuyết trong mùa đông, bập bênh, lạnh lùng, sắc bén và tuyệt đẹp.

Trong màu tím của kim cương, dưới khuyên tai và sự tô đậm của nam giới, đôi mắt thiếu nữ như tỏa sáng, dường như có thể nhìn vào khoảng giữa của chàng và nàng, khoảng giữa ấy không ai có thể đặt chân vào, màu tím thần bí bao phủ tình yêu ái muội lưu luyến.

Giữa hai người, trạng thái tĩnh và động kết hợp hoàn mỹ thể hiện rõ chủ đề tình yêu màu tím lần này.

Nhiếp ảnh gia hơi kích động, sau khi chụp được khoảnh khắc khiến mình hài lòng, thì để máy chụp hình xuống, ý bảo công việc chụp ảnh của bọn họ đã kết thúc.

La Hiên Kỳ, Tĩnh An còn chưa thay trang phục chụp ảnh ra, đứng sau lưng nhiếp ảnh gia, cùng nhau xem chọn ra những tấm ảnh hài lòng nhất.

Hình ảnh high definition [1] trong hình, La Hiên Kỳ là vai chính nên chiếm đa số không gian trong ảnh, mà anh ta trong hình quả thật có thể mạnh mẽ hấp dẫn ánh mắt si mê của phái nữ.

[1] high definition (HD): (độ phân giải cao hay độ nét cao) là một thuật ngữ chỉ các chương trình TV kỹ thuật số, các tập tin đa phương tiện (video, âm thanh, game) được trình chiếu với độ phân giải cao hơn các chuẩn thông thường đã có trước đây như PAL, SECAM, NTSC

Nhưng bên ngoài, ánh mắt La Hiên Kỳ vẫn dừng lại ở tấm hình mà thiếu nữ chỉ lộ ra sườn mặt, vẻ mặt hơi rung động.

25. Chương 23: Đối Tượng Scandal . . .

Editor: Gà

Tạm thời Tĩnh An không có trợ lý, một số nhu phẩm cần thiết, cô phải tự mình đi siêu thị mua.

Cô có thói quen đến siêu thị gần nhà mua đồ, nơi đó hầu như có đầy đủ mọi thứ, đủ để thỏa mãn nhu cầu của cuộc sống độc thân.

Quan trọng nhất là, vào chủ nhật cuối tuần, siêu thị gia đình đó có khá ít người, khiến khả năng Tĩnh An bị nhận ra không nhiều.

Đẩy xe hàng, vì Tĩnh An đang suy nghĩ về những hợp đồng quảng cáo và thông báo không có tiến triển gì gần đây, nên không phát hiện mình không chú ý đẩy xe trúng người khác.

Đột nhiên va chạm, khiến Tĩnh An giật mình, phát hiện vì mình thất thần, ngượng ngùng cười xin lỗi với người kia: “Thật sự xin lỗi.”

Thấy người kia không trả lời, Tĩnh An dự tính vòng xe đẩy qua hướng khác, để rời đi.

Nhưng khi cô đang muốn đẩy xe đi thì bàn tay của người đó đã giữ chặt xe đẩy của cô.

Một bàn tay được chăm sóc rất tốt, có vẻ trong suốt như ngọc.

Có lẽ qua vài ngày nữa, Tĩnh An sẽ không còn giống như bây giờ, khi nhìn thấy bàn tay này thì sẽ nhớ đến gương mặt yêu dã kia.

Dù sao ngày hôm qua cũng đã ‘quan sát’ ở khoảng cách gần như vậy, thì sao có thể quên được. Tĩnh An cảm thấy kinh ngạc nhìn về phía người khách ấy.

Lại nữa rồi.

Tĩnh An cảm thấy dùng cụm từ này để hình dung việc gặp La Hiên Kỳ, sẽ rất thích hợp.

Người trước mắt, đội tóc giả hơi quăn, đeo đôi mắt kính to, phía dưới còn gắn thêm một chùm râu nhỏ.

Hoàn toàn khác hẳn với cô..... chỉ đeo một cái kính râm.

Liếc thấy xung quanh vắng người, Tĩnh An thử dò xét gọi: “Có phải là..... đàn anh..... La không?” La Hiên Kỳ vào nghề trễ hơn Đan Ninh, nhưng lại sớm hơn Tĩnh An nhiều năm.

“Không phải đàn anh La, là La Hiên Kỳ.” Người đàn ông nhẹ kéo mắt kính xuống, mỉm cười chớp mắt nhìn Tĩnh An: “Dĩ nhiên, hoan nghênh Tĩnh An gọi anh là Hiên Kỳ hơn.”

Nhận ra giọng nói của Tĩnh An, nhưng La Hiên Kỳ không ngờ lại gặp được cô gái đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng anh ta.

Trong đầu nghĩ đến ngày hôm qua cô gái này không phân cao thấp với anh ta trong buổi chụp ảnh, thậm chí mơ hồ vượt qua anh ta, về khả năng điều chỉnh tư thế và biểu cảm của nét mặt.

Hiệu quả thật sự vô cùng rung động, tựa như lần đầu tiên La Hiên Kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy áp phích quảng cáo “FAINT SCENT”.

Anh ta không thể không thừa nhận, vừa tò mò vừa có ấn tượng tốt với cô người mẫu bé nhỏ này.

“À, đàn anh La đến..... để mua đồ sao?” Liếc mắt nhìn xe đẩy bên cạnh anh ta, Tĩnh An vẫn kiên trì dùng tôn xưng cảm thấy có chút kỳ lạ: “Đây không phải do trợ lý phụ trách sao?”

La Hiên Kỳ nổi tiếng như vậy, chẳng lẽ không sợ bị người ta nhận ra? Được rồi, không phủ nhận, quả thật rất khó nhận ra anh ta với kiểu hóa trang này.

“Sau thời gian dài làm việc sẽ gặp khá nhiều áp lực.” Chỉ vào xe đẩy hàng của mình, khước môi anh ta khẽ nhếch, giải thích: “Cách này, có thể xem là một biện pháp tốt.”

“Anh thật sự là một người đàn ông đảm đang, không phải sao?” Sau đó, La Hiên Kỳ buông tay, tự tăng bốc bản thân, khi người ta chú ý nhìn lại, chỉ thấy vết cười nhạt bên môi anh ta, bỗng chốc ngáy dại.

Ngoài dự liệu của Tĩnh An, cô hơi sững sờ, khẽ cười nói: “Thì ra mua sắm không chỉ giúp phụ nữ giải tỏa căng thẳng.”

Rồi nghĩ đến câu tự khen cuối cùng của La Hiên Kỳ, Tĩnh An cười đậm hơn: “Đàn anh La thật sự là một người đàn ông tốt.”

Đẩy xe, đi lang thang khắp siêu thị, trong tình huống thế này, mặc dù trong mắt mọi người La Hiên Kỳ xa không thể với đến, nhưng anh ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

“Chiều rồi, anh biết rõ có một nơi khá tốt, cùng đến đó nếm thử bánh ngọt được không?” Anh ta nhìn đồng hồ trên cổ tay, mời cô gái bên cạnh: “Rất lâu không có ăn Cheese Cake ở đó rồi, anh vẫn nhớ mãi không quên đấy.”

Giọng của La Hiên Kỳ trở nên ngọt ngào hơn khi anh ta nhắc đến bánh ngọt, Tĩnh An còn chưa ăn đã cảm thấy vô cùng ngon miệng rồi.

Tĩnh An gật đầu nhận lời.

Sau khi hai người mua đồ xong, tính tiền, xách theo bao lớn bao nhỏ ngồi vào xe của La Hiên Kỳ.

Đặt túi nặng ở ghế sau, La Hiên Kỳ ngồi vào ghế lái, tháo đồ hóa trang ra, lại trở thành người mẫu điển trai dưới ánh đèn flash.

Lúc này Tĩnh An nghĩ, nếu ban đầu mình tiếp tục đi trên con đường người mẫu, có lẽ sẽ có thể cùng La Hiên Kỳ - vào nghề trễ hơn cô ba năm, xuất hiện trên một trang bìa tạp chí nào đó, hoặc trong áp phích quảng cáo chẳng hạn.

So với dùng model nữ để làm chủ thị trường, nếu model nam muốn nổi tiếng, nhất định sẽ gặp nhiều khó khăn hơn so với model nữ.

Nhưng La Hiên Kỳ đã thành công, trừ khuôn mặt của anh ta ra, chắc hẳn cũng đã bỏ ra không ít thứ.

Không ai không biết, lúc người đàn ông này mới vào nghề, bởi vì khuôn mặt kia khó thể phân biệt là nam hay nữ, bị người ta sử dụng lý do ‘Chúng tôi không cần gay’ để từ chối bỏ qua biết bao nhiêu cơ hội được làm đại diện hoặc lên sàn catwalk, thậm chí nhiều lần được thuê, cũng yêu cầu phải mặc đồ nữ.

Có lúc vì công việc model nam cần mặc trang phục nữ cũng là việc bình thường, nhưng La Hiên Kỳ lúc đó, khi anh ta bước trên sàn catwalk, ngoại trừ những ánh mắt chế nhạo thì liệu có bao nhiêu người đang thật sự đánh giá đúng tài năng của anh ta đây.

Ngay cả người đại diện của cô lúc ấy, cũng không hề xem trọng người mẫu nam. Khi còn là Đan Ninh cô chỉ biết La Hiên Kỳ là người mới, không tham dự vào những cuộc thảo luận về người đàn ông này, chỉ chú ý đến người này đôi chút.

Vậy mà vài năm sau này, người mẫu nam đã từng bị kỳ thị và xem thường ấy, đã leo lên đỉnh cao, giữ vị trí người mẫu nam đứng đầu cả nước, rất được thị trường châu Á hoan nghênh.

Sau khi kiên trì thì đạt được thành tựu to lớn, ghen chết biết bao nhiêu ánh mắt, lại khiến cho bao người mẫu nam khác vì thành công ấy mà không ngừng tiếp tục bước trên con đường đam mê của chính mình.

Đổi lại là cô, khi trên lưng mang theo những vết thương vô hình kia, liệu cô có buông tay bỏ cuộc không đây?

Không có nếu như, nhưng đối với La Hiên Kỳ, Tĩnh An thật sự kính nể từ trong nội tâm.

“Muốn uống cà phê hả?”

La Hiên Kỳ chọn tiệm này vì đây là nơi người trong giới thường xuyên ghé qua, ít nhất khi ở đây, không lo lắng sự riêng tư bị quấy rầy.

“Không cần đâu, nước trái cây hoặc sữa tươi là được rồi.” Cô ngồi vào, lắc đầu.

Tĩnh An vẫn cảm thấy, trong cuộc sống đắng nhiều hơn ngọt, cần gì lại phải uống loại nước đắng chát kia. Điều này cũng dẫn đến việc đến bây giờ cô chưa từng thích ăn đồ cay đắng, cũng chưa bao giờ thích uống cà phê.

La Hiên Kỳ chọn hai ly nước trái cây, cười nói với Tĩnh An: “Anh cũng không thích uống cà phê, mùi vị đó luôn khiến anh nhớ lại chuyện không vui.”

Ánh mắt anh ta nhuốm nét cười, quyến rũ, mê hoặc, tinh khiết..... Không hề mang theo vẻ cô đơn khi nhắc đến những chuyện tiêu cực không vui.

Thật sự không thêm để ý, hay những điều ấy...đã chôn sâu xuống đáy lòng không thể chạm đến?

Buổi chiều qua nhanh trong lúc hai người trò chuyện vui vẻ với nhau, Tĩnh An cũng được thưởng thức Cheese Cake mà La Hiên Kỳ luôn nói nhớ mãi không quên, vị chanh thanh đậm và yogurt đặc phối hợp rất độc đáo, quanh quẩn giữa răng và môi, để lại cảm giác thèm ăn.

Ngoài lần đó ra, trong thời gian ngắn ngủi, Tĩnh An cảm thán về việc La Hiên Kỳ vô cùng ưa thích món ngọt.

Là người đàn ông ngọt ngào, Tĩnh An cười yếu ớt nghĩ.

Đi ra khỏi quán ăn tên ‘Trạm tiếp theo’ này, La Hiên Kỳ đi bên trái cô hơi dừng lại, nhìn về phía cô.

“Sao vậy?” Tình An dừng lại, hỏi.

La Hiên Kỳ thu tầm mắt nhìn sau lưng Tình An lại, lúc này anh ta chỉ đeo mắt kính, nét mặt trông có vẻ giả hoạt.

Anh ta dừng lại bên cạnh, sau đó hơi khom người, kề vào tai cô gái, nhỏ giọng nói: “Tình An, lấy anh làm đối tượng scandal hẳn sẽ không tệ đâu nhỉ?”

Không tệ..... Cái gì?!

Tình An chưa kịp phản ứng lại, vào giây phút này, loáng thoáng nghe được phía sau mình vang lên tiếng tách cách đây không xa.

“Ở góc độ này, ảnh mới đẹp được.” Anh ta đứng thẳng người lên, khoe môi nhếch lên thành nụ cười sáng rõ vì đã thực hiện được ý đồ.

26. Chương 24: Cô Ấy Là Người Mẫu Của Tôi. . .

Editor: Gà

Về mặt tình cảm, La Hiên Kỳ tuyệt không được xem như người đàn ông ‘giữ mình trong sạch’, đối tượng scandal càng nhiều không đếm xuể, trong đó không thiếu những người mẫu mới nổi, hoặc model nam điển trai, hoặc thiên kim, công tử nhà giàu, hoặc..... Mỗi một giai đoạn ‘tình yêu’ đều sẽ nhanh chóng bị một ‘tình yêu’ khác thay thế, thậm chí trong cùng một khoảng thời gian, trên cùng một tờ báo hoặc cùng một trang báo sẽ có tin anh ta đang ở cùng người nào đó, hoặc đang tươi cười rạng rỡ ‘qua lại’ với ai đó, cùng đi ăn tối hoặc cùng nhau ra vào khách sạn nào đó.

Bên cạnh La Hiên Kỳ không hề thiếu scandal tình cảm, không thấy rõ nhìn không thấu, như có như không có, thật thật giả giả, đúng như giới giải trí truyền thông định vị anh ta: Gã đàn ông ‘yêu nghiệt’.

Mà đối tượng scandal mới nhất của La Hiên Kỳ, chính là người mẫu mới vào nghề đã quay quảng cáo nước hoa ‘FAINT SCENT’, Tình An.

Kể từ khi quảng cáo nước hoa ‘FAINT SCENT’ ra đời thì đề tài vẫn luôn xoay quanh Tình An, qua sự kiện này cô càng được chú ý hơn nữa.

“Hiên Kỳ biết Tình An khi quay quảng cáo cho Phúc Tường phải không?” Người dẫn chương trình hỏi: “Trong lần hợp tác này bị sự quyến rũ của Tình An hấp dẫn à?”

Trong buổi họp báo sản phẩm mới của Phúc Tường, La Hiên Kỳ và Tình An cùng ra mắt, khi show diễn catwalk kết thúc, thì tương tác với người dẫn chương trình.

Buổi họp báo triển lãm trang sức tình yêu màu tím mang tính giải trí này, trong sự chú ý của người trẻ tuổi, đồng thời, cũng để người mẫu đeo trang sức này tuyên truyền ra bên ngoài. So với một buổi họp báo truyền thống, buổi họp báo kỳ này của Phúc Tường mang đến một hiệu quả khá tích cực, nhưng không ngờ người tổ chức hoạt động lần này cũng khá bất ngờ.

Lúc này, dưới bối cảnh của chủ đề quảng cáo tình yêu màu tím, La Hiên Kỳ nhắc tay phải lên, nhẹ vén tóc ra sau tai.

Đèn flash lần lượt lóe lên, trên ngón trỏ của anh ta phát ra ánh sáng rực rỡ.

“Sau khi xem áp phích quảng cáo của nước hoa ‘FAINT SCENT’.....” La Hiên Kỳ để tay xuống, cười nói: “Tôi muốn tất cả mọi người đều thấy được sự quyến rũ của Tình An.”

Dứt lời, ám chỉ trước khi hợp tác thì anh ta đã biết Tình An qua quảng cáo ‘FAINT SCENT’, cũng đã thấy được sự quyến rũ của cô lúc ấy.

Nhưng đáp thế này, cũng như khi anh ta đối mặt với câu hỏi về scandal tình cảm, hỏi một đấng, trả lời một nẻo.

“Vậy còn Tình An thế nào?” Đối với vấn đề này, giữa người đàn ông già dặn đã có kinh nghiệm và thiếu nữ mới lần đầu tiên vướng vào scandal tình cảm, nữ MC tự cho là thông minh lựa chọn người sau: “Lần đầu tiên hợp tác với Hiền Kỳ, nghe nói lúc quay phim tình cảm bỗng nhiên bộc phát, ngay cả nhiếp ảnh gia của chúng ta cũng hoài nghi hai người có phải đang bí mật quan hệ hay không đấy.”

Nửa câu nói sau hiển nhiên do MC tự mình thêm vào, không có liên quan gì đến suy nghĩ của nhiếp ảnh gia, chỉ vì muốn moi ra càng nhiều suy đoán hơn thôi.

“Chẳng lẽ Tình An và Hiền Kỳ..... Thật sự như trong tấm hình đó..... Ở cùng một chỗ sao?” MC không vòng quanh nữa, thẳng thắn hỏi ra vấn đề mà mọi người đều muốn biết.

“Bức hình trong báo kia.....” Mặc quần tím, giống như cách ăn mặc trong quảng cáo, cô không hề rối rắm, vẫn nói cười tự nhiên: “Do góc chụp có vấn đề, thật ra giữa tôi và đàn anh La không thân mật như trong tấm ảnh đâu.”

“Nói chung lúc chụp quảng cáo của Phúc Tường với đàn anh La, lúc đó tôi phải thể hiện nét mặt mà đạo diễn cần, ngoại trừ trong lúc vô thức đàn anh La đã tạo áp lực cho tôi ra.....” Tình An tươi cười rạng rỡ tiếp tục nói: “Thật ra thì phải nói sản phẩm lần này của Phúc Tường quá mức tuyệt vời, điều này khiến bản thân tôi thật sự rất thích, đánh bậy đánh bạ lại phù hợp với chủ đề.”

Nghe đáp án, biết rõ cái nào thật cái nào giả, nhưng cũng khiến người ta không thể tìm hiểu sâu hơn, dù sao đây là buổi họp báo công bố sản phẩm mới của Phúc Tường, là MC, cô ta nên hiểu phải chuyển chủ đề về ‘tình yêu màu tím’, thiếu nữ này nhìn như tùy ý thành thật trả lời, nhưng không biết có phải cố ý lộ ra vấn đề về trang sức hay không, nhắc nhở cô ta nên lựa thời điểm thu bớt lại.

MC nhận ra điều đó, thu lại bát quái trong giới giải trí, trong nháy mắt tươi cười tán gẫu với Tình An và La Hiền Kỳ về sản phẩm mới.

Nhưng trong lòng còn lăm lăm, người mới này, thật sự không giống ‘Người mới’ tí nào.

Ở trong buổi họp báo giới thiệu sản phẩm, người dẫn chương trình, Tình An và La Hiền Kỳ vốn chỉ tham gia giao lưu trong khoảng thời gian ngắn thôi.

Sau khi vội vã kết thúc, hai người trở về phòng hóa trang mà Phúc Tường đặc biệt chuẩn bị cho họ.

Mà quyền sử dụng phòng hóa trang, Tình An vì được lấy nhiệm ánh sáng của La Hiền Kỳ.

“Anh nghĩ em sẽ phủ nhận.” Hôm nay La Hiền Kỳ chỉ dẫn theo một trợ lý, cảm thức uống trợ lý đưa đến, anh ta ngồi đối diện Tình An nhún mày cười: “Bạn gái scandal của anh.”

Chỉ có ba người trong phòng, La Hiền Kỳ không lo lắng trợ lý của anh ta sẽ truyền tin ra ngoài.

“Em đã giải thích do góc chụp có vấn đề.” Tình An tháo đồ trang sức trên trán xuống, ngáy ra một hồi, cười trả lời.

“Giải thích giấu đầu hở đuôi, sớm đã không ai tin rồi.” Anh ta không tin, Tình An lại không biết câu trả lời của cô, trừ anh ta là người trong cuộc ra, những người khác sẽ nghĩ cách giải thích ‘chân thật’ này là đang muốn che giấu ‘sự thật’ mà ai cũng biết.

Cú bóng này, đánh rất đẹp.

La Hiền Kỳ nhìn chăm chăm cô, có thương thức, có tìm tòi nghiên cứu, có tò mò..... Cũng có một tình cảm khác khẽ rung động.

“Đàn anh La muốn mượn em gây scandal sao?” Thiếu nữ xoay đầu, hỏi.

Thân là nhân vật của công chúng, đương nhiên không thể thiếu yếu tố scandal, mà chế tạo và sử dụng yếu tố này thế nào cũng là một môn nghệ thuật.

Có thể nhắc lên quan hệ với người nổi tiếng hơn mình nhiều, từ đó tạo ra một chút vụ tai tiếng tình dục, cho đến bây giờ nghệ sĩ người mẫu muốn nổi tiếng đa số đều dùng cách này.

Tĩnh An sẽ không vì lợi ích cá nhân mà cố ý tạo ra những scandal như vậy, nhưng đừng phải một người cố ý đưa đến cửa như thế, vả lại đối với scandal có ích này cô không thể không cần.

Mặc dù cô không biết, tại sao La Hiên Kỳ đồng ý giúp người mới quen như cô, vẫn chỉ là một người mẫu nhỏ không được biết đến, scandal này hoàn toàn không có lợi gì cho anh ta.

La Hiên Kỳ cười không đáp, chỉ lắc đầu.

Scandal này vốn do anh ta gây nên, sao có thể nói ngại hay không ngại được.

Lúc ấy anh ta cố ý để chó săn chụp được hình ảnh mập mờ giữa anh ta và Tĩnh An, nhưng chỉ là hành động nông nổi nhất thời thôi.

Gần đây anh ta có rất nhiều scandal, cả nam lẫn nữ, dường như chưa từng dừng lại.

Nhớ gần đây trong nội dung của một tạp chí giải trí, còn vạch trần việc anh ta ‘nhiều lần đảm nhiệm chức tình nhân’, La Hiên Kỳ chỉ xem rồi cho qua, nhưng những người thật sự có quan hệ với anh ta, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hơn nữa, anh ta không nghi ngờ khuynh hướng giới tính của mình, anh ta thích phụ nữ, nhưng đối với việc mình nhiều lần là tình nhân của nam giới, La Hiên Kỳ nghĩ đến gương mặt nữ tính của mình, cảm thấy hơi bất đắc dĩ, cười.

“Có lẽ cảm thấy chỉ có một người quá nhàm chán.” La Hiên Kỳ tổng kết những quan hệ khá ngắn ngủi trong mấy năm gần đây, đột nhiên nói một câu như vậy, khiến Tĩnh An hoàn toàn không hiểu rõ ý của anh ta.

Vô thức, dưới sự giúp đỡ của trợ lý La Hiên Kỳ đã gỡ hóa trang xong rồi đứng lên, vặn eo, nhìn về phía Tĩnh An thì trong mắt có suy tư và nghiêm túc: “Tĩnh An, không bằng chúng ta biến scandal này trở thành sự thật?” Nếu không phải có ấn tượng tốt với cô gái này, anh ta cũng sẽ không nhất thời xúc động như vậy.

Cô gái thú vị này, tuy không phải anh ta yêu cô chỉ sau vài lần gặp mặt, nhưng cô lại khiến anh ta sinh ra cảm giác ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế.

Đối với cảm giác này, La Hiên Kỳ cảm thấy hơi hoang đường mà cũng hơi vui vẻ.

“Em.....” Tĩnh An sững sốt, muốn nói gì đó, nhưng mới mở lời, ngoài cửa đột nhiên có một bóng dáng xinh đẹp xông vào rồi dừng lại sau đó nói.

“Kỳ, em nhớ anh lắm!” Một cô gái mặt chiếc váy màu trắng xanh, tóc dài xoăn, hai tay ôm cổ La Hiên Kỳ, giọng oán trách nói: “Nếu không phải cha nói, em cũng không biết anh là đại diện cho sản phẩm mới của Phúc Tường, hơn nữa còn đến buổi họp báo lần này! Kỳ, có phải anh quên mất có người bạn gái là em rồi không!”

“Ngữ Mông, là cô đã quên, chúng ta chia tay rồi.” La Hiên Kỳ kéo cánh tay trên cổ mình ra, mỉm cười nói với cô ta: “Sao cô lại ở đây?”

“Họp báo của sản phẩm nhà mình, đương nhiên em phải đến rồi.” Dứt lời, cô gái mang theo ngạo khí và tùy hứng: “Kỳ, chúng ta đi ăn cơm đi?”

Giản Ngữ Mông, thiên kim tiểu thư của Phúc Tường, cũng là bạn gái tiền nhiệm gần đây nhất của La Hiên Kỳ.

Qua lại với Giản Ngữ Mông, khi đó La Hiên Kỳ mới kết thúc hợp đồng với công ty, chia tay với bạn gái lãnh tình cũ, cho nên muốn tìm một đối tượng tương phản người cũ để quen.

Nhưng sau đó Giản tiểu thư quá ái mộ và lệ thuộc vào anh ta, khiến anh ta kinh sợ rồi hối hận mình không nên tùy ý lựa chọn đối tượng như vậy.

“Ngữ Mông, chúng ta đã chia tay rồi.” La Hiên Kỳ nhắc nhở nói.

Lời của anh ta, khiến Giản Ngữ Mông hơi khó chịu, cười giả vờ không quan tâm: “Nhưng mà, Kỳ à, bây giờ không phải anh vẫn chưa có bạn gái sao? Có lẽ chúng ta.....”

Giản Ngữ Mông thật sự yêu La Hiên Kỳ, khi có được cơ hội trở thành bạn gái của anh ta, cô ta bỏ thái độ đại tiểu thư xuống, cố gắng hòa tan vào cuộc sống, nội tâm của La Hiên Kỳ, đáng tiếc không như mong muốn, anh ta không cho cô ấy cái quyền lợi đó.

La Hiên Kỳ tựa như một cánh bướm rực rỡ, anh ta đã tiếp xúc với quá nhiều đóa hoa, nên sẽ không dừng lại vì một đóa đặc biệt nào.

Lúc cùng người ấy chia tay, không phải Giản Ngữ Mông không có khúc mắc, không quẩn quýt si mê, nhưng đến cùng anh ta vẫn từ chối, đúng như khi ban đầu bọn họ qua lại, anh ta nói cho cô ta biết, anh ta sẽ tùy thời rút lui khỏi cuộc chơi tình yêu say đắm này.

“Ngữ Mông, tôi đã có đối tượng mới.” Thiên kim tiểu thư, vẫn nên nhẹ nhàng khuyên bảo thì tốt hơn. Huống chi trong thời gian qua lại với Giản Ngữ Mông, cô cũng không làm ra chuyện gì quá mức khiến cho anh ta không vui: “Cô phải biết, mỗi một đoạn tình cảm tôi đều rất chuyên nhất.”

Không giống với truyền thông đưa tin, La Hiên Kỳ không như trong tin đồn ‘trái ôm phải ấp’, trước khi đoạn tình cảm nào đó kết thúc anh ta đều chung thủy một lòng.

Nở nụ cười quyến rũ, anh ta chân thành đi về phía Tĩnh An, lúc đám người còn đang nghi ngờ thì anh ta đã khoác lên vai cô gái, nhếch môi nói: “Cô ấy chính là.....”

Bỗng bị một sức nặng đè lên, ánh mắt Tĩnh An trầm xuống.

Cô không muốn scandal của mình và La Hiên Kỳ trở thành sự thật, lúc anh ta chưa nói xong thì cô đang muốn rút khỏi tay anh ta, nhưng bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc, khiến cô hơi ngạc nhiên.

“Cô ấy là người mẫu của tôi.” Giọng nói bình đạm, rõ ràng áp đảo lời sắp nói của La Hiên Kỳ.

Kinh ngạc nhìn theo..... Chẳng biết lúc nào, Đường Dư đã xuất hiện ở cửa phòng hóa trang, cùng với..... Đường Dư

Nét mặt biểu cảm và đôi mắt màu sáng của Đường Dư, dần dần nhìn về phía cô.

27. Chương 25: Động Lòng . . .

Editor: Gà

Ánh mắt Đường Dư chỉ dừng trên vai Tĩnh An vài giây, rồi quay đầu nhìn La Hiên Kỳ đang đứng bên cạnh.

Ánh mắt sâu xa, như nước trong giếng cổ, không hề gợn sóng mà chỉ bình tĩnh nhưng lại ẩn chứa sự lạnh lẽo thấu xương.

La Hiên Kỳ bị một đôi mắt như vậy quan sát, sau khi sững sờ, thì mắt híp lại.

Diện mạo người đàn ông này..... Hình như anh ta đã từng thấy trên tin tức giải trí?

Trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại, chỉ chốc lát sau đã nhớ đến thân phận người đàn ông này, La Hiên Kỳ hơi kinh ngạc nở nụ cười: “Thì ra là Quý Tài Mr. Tang đã từng từ chối làm nhiếp ảnh gia cho tôi!”

Sau khi Đường Dư tự nguyện tham dự tiết mục thời đại “Hi HAAA”, trong giới chụp ảnh bắt đầu xuất hiện Quý Tài Mr. Tang không ai biết mặt.

Mà theo như lời La Hiên Kỳ nói, cũng không khó biết được, La Hiên Kỳ không khéo chính là một trong những nghệ sĩ đã bị vị Mr. Tang mới vừa về nước từ chối chụp ảnh cho anh ta.

Đường Dư không đáp lời La Hiên Kỳ, anh vẫn im lặng nhìn về phía bọn họ, rồi đi về phía đó.

Lúc này, mặc dù hai người đàn ông không nói tiếng nào, nhưng mọi người đều có thể cảm thấy dường như giữa bọn họ đang trong trạng thái ‘giằng co’.

Điều này cũng dẫn đến, trong lúc nhất thời trừ bọn họ ra không ai dám nói chuyện, xung quanh trở nên vô cùng kỳ lạ.

La Hiên Kỳ tươi cười, ý vị sâu xa nhìn Đường Dự không biến sắc đi đến trước mặt.

Anh ta càng giữ chặt vai Tĩnh An, thái độ rõ ràng.

“Anh Đường có ý gì?”

Người đàn ông lạnh nhạt, liếc mắt nhìn vai Tĩnh An, tay trái La Hiên Kỳ hơi dùng sức, khẽ nhúu mày.

“Đường Dự.” Đường Dự đưa tay trái ra, đột ngột lạnh nhạt nói, đơn giản giới thiệu bản thân.

Dù chỉ nói tên mình, nhưng hình như vẫn tỏa ra một loại sức ép vô hình từ anh.

Lần đầu tiên hai người xa lạ gặp mặt, dựa vào thân phận lễ nghi, bắt tay chỉ là một phép lịch sự đơn giản, biểu đạt ý tốt của hai bên.

Làm nghệ sĩ, còn là một nghệ sĩ thành danh rất lâu, đương nhiên La Hiên Kỳ hiểu rõ những phép tắc này, từ sách vở, hay từ kinh nghiệm, cũng biết bắt tay thì nên đưa tay phải ra.

Chẳng lẽ vì thói quen?

Sao chưa nghe nói nhiếp ảnh gia Quỷ Tài Mr. Tang là một người thuận tay trái nhỉ?

La Hiên Kỳ buồn bực, không biểu hiện ra ngoài.

Anh ta chỉ biết, từ chối cái bắt tay của đối phương là hành động vô cùng bất lịch sự, huống chi người này còn là Mr. Tang tiếng tăm lừng lẫy.

Nếu đối phương đưa tay trái ra, như vậy, anh ta phải chìa tay trái của mình ra.

Không suy nghĩ nhiều thu cánh tay trái đang đặt trên vai Tĩnh An lại, La Hiên Kỳ mỉm cười bắt tay với Đường Dự.

“La Hiên Kỳ.”

Hai người đàn ông tự giới thiệu mình, đơn giản nhưng dứt khoát.

Đường Dự gật đầu, thu tay trái lại.

Bả vai trắng nõn của cô gái lộ ra ngoài, khá thuận mắt.

Mà người đàn ông đẹp trai trước mắt này, chính là nam người mẫu La Hiên Kỳ, đang có scandal với cô gái ấy? Ánh mắt Đường Dự bỗng trở nên u ám.

Đối với người không thân quen, Đường Dự không bao giờ để ý, lại càng không có cái gọi là thích hay không thích.

Nhưng vừa mới gặp mặt La Hiên Kỳ, anh đã cảm thấy không thích người này rồi.

Khi nghe được anh ta gọi tên cô ấy thì trong lòng Đường Dự không khỏi buồn bã.

Nếu nói bắt tay là một loại ngôn ngữ, như vậy nó là một loại ngôn ngữ vô thanh, sự thờ ơ của Đường Dự khiến cho hành động này càng thêm lạnh nhạt.

“Có thể trở thành người mẫu trước ống kính của Mr. Tang, Tĩnh An, anh không quá lời đâu, anh rất ghen tỵ với em đấy.” Nhớ đến lúc Đường Dự xuất hiện đã cắt đứt lời anh ta định nói, lại nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng sắc bén của anh, La Hiên Kỳ vốn nghi ngờ, bỗng nảy ra một suy đoán.

Đột nhiên hờ hững bắt tay, cố ý đưa tay trái ra, chẳng lẽ vì thấy tay trái của anh ta đặt trên vai Tĩnh An sao?! Người đàn ông yêu nghiệt nhúu mày.

Cố ý dựa sát vào cô gái khẽ nói, quả nhiên khi liếc nhìn thì thấy lông mày Đường Dự hơi giật, nhưng vẻ mặt người đó lại không hề biến sắc.

Hình như La Hiên Kỳ đã hiểu ra gì đó rồi.

Bắt tay, thật là một cử chỉ.....'săn sóc' quá phải không? Nhưng không biết giai nhân đứng bên cạnh anh có hiểu ý nghĩa của nó không đây. Anh La cười chế giễu.

Hơi nghiêng người, Tĩnh An nhìn hai người đàn ông cao gầy trước mắt này, trong lòng có loại cảm xúc kỳ lạ.

Không khí giữa hai người này, hình như..... Có điều quỷ dị.

Hiển nhiên, người có suy nghĩ đó không phải chỉ có mình Tĩnh An.

“Các người như vậy, sẽ khiến tôi nghĩ lung tung đấy, mối quan hệ tam giác này khiến tôi mắc ói quá.” Đột nhiên Đường Du nói xen vào đúng lúc. Trong đó có ý trêu chọc nhưng không ai hiểu được ẩn ý của nó.

Nhưng lúc không ai phát hiện, Đường Du nhìn về phía Đường Dự, suy nghĩ sâu xa.

Chị đột nhiên nhớ lại cuộc đối thoại giữa chị và Đường Dự chiều hôm trước.

Ban đầu, chị thử dò hỏi: “Đường Dự, có phải em đã quá bận tâm đến cô người mẫu mới kia rồi không?”

Không thể trách chị nghi ngờ, chị cảm giác đột nhiên lần này Đường Dự không để tâm đến thân phận nhiếp ảnh gia, tiếp nhận an bài của cha, việc này hình như có liên quan đến cô người mẫu Tĩnh An kia?

“..... Em tự biết chừng mực.” Người đàn ông hơi do dự đáp lời.

Tự biết chừng mực? Chị cười lạnh.

Người đàn ông tự biết chừng mực này đã từng vì một người phụ nữ mà bỏ bê việc học để theo đuổi nghiệp nhiếp ảnh.

Mà bây giờ.....

“Đường Dự.....” Chị nhìn mắt anh, nói rõ từng từ một: “Tĩnh An không phải Đan Ninh.”

Chị không rõ tình cảm của Đường Dự với Đan Ninh là loại tình cảm gì.

Nếu nói là yêu, khi biết Đan Ninh buông bỏ sự nghiệp của mình vì Tiêu Mặc Phàm thì chẳng thể hiện gì nhiều, ‘Gió nhẹ nước chảy’ khiến người ta nghĩ anh chỉ tiếc nuối cho cô mà thôi.

Nếu nói chỉ đơn thuần thưởng thức, nhưng anh lại thay đổi vì cô, trở nên quái đản khác người.

.....

Nhưng, chị có thể xác định.

Đó là, Đường Dự rất chấp nhất với Đan Ninh, nói chính xác hơn là cố chấp với Đan Ninh qua ống kính.

“Em biết mà.” Lúc đó anh chỉ băng quơ nói, không hề thấy bất cứ tình cảm gì trong đáy mắt anh.

Nếu biết, vậy bây giờ đang xảy ra chuyện gì thế?

Đường Du âm thầm nghĩ ngợi, ngoài mặt vẫn lịch sự nói: “Chúng ta đến tìm Tĩnh An để bàn công việc..... Nhưng mà hình như đến không đúng lúc rồi.”

Sau đó chị mỉm cười hỏi cô gái đang có vẻ mù mờ: “Tĩnh An, vậy sau khi em thay quần áo xong, chúng ta nói về chuyện quay MV một chút nhé?”

Đường Du và Đường Dự xuất hiện, vì muốn tìm cô để thảo luận việc quay MV cho Tiêu Mặc Phàm sao?

Chọn nơi này, thời gian này á?

Tĩnh An hơi ngần ra, lý do xuất hiện này..... Có phải quá gượng ép rồi không?

“Giản tiểu thư.” Đường Du quay đầu, nhìn cô gái đứng một bên đã bị lơ lửng giờ, sau khi nhận ra là thiên kim Phúc Tường – Giản Ngừ Mông, chị lễ phép nói: “Xin giúp chúng tôi cảm ơn bác Giản đã mời, đồng thời chúc mừng buổi ra mắt sản phẩm lần này của bác Giản thành công tốt đẹp.”

Có lẽ..... Thật sự chỉ thuận tiện tìm mình thôi. Tĩnh An nghĩ.

Đội Tĩnh An thay quần áo xong, Đường Du mời cô đến quán café nói về việc quay MV cho Tiêu Mặc Phàm, sẽ có một chút thay đổi.

Một chút đó, Tĩnh An chưa kịp chuẩn bị.

“Đường Dự, đừng nói với chị rằng em để ý việc Tĩnh An và La Hiên Kỳ gây ra scandal tình ái đấy?” Sau khi Tĩnh An rời đi, thì chỉ còn lại Đường Du và Đường Dự, Đường Du sờ cằm, ánh mắt lơ đãng, cẩn thận chú ý thấy lông mày của anh khẽ biến.

Đường Dự không nói gì, thậm chí lúc anh nói chuyện với Đường Du cũng không nhìn vào chị.

“Em trai thân yêu của chị, nếu em không để ý, chúng ta sẽ không xuất hiện ở ngoài cửa phòng hóa trang của Tĩnh An và La Hiên Kỳ đâu đấy.” Đường Du than nhẹ một tiếng, dường như bất đắc dĩ: “Hơn nữa, chị không nghĩ em không hiểu rõ lễ nghi (ý nói cái bắt tay khi này) vậy đâu.”

Lần này Đường Du và Đường Dự đều tham gia buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của Phúc Tường, một mặt do bác Giản mời, mặt khác bọn họ còn cần thảo luận hạng mục hợp tác tiếp theo với Phúc Tường.

Nhưng trong số những việc này, không có việc nào là sẽ thảo luận về việc Tĩnh An quay MV cho Tiêu Mặc Phàm cả, những thứ này không nằm trong phạm vi công việc của chị.

Vậy mà, trên thực tế, chị phải dùng lý do gượng ép này để giải thích nguyên nhân xuất hiện của bọn họ.

“Không ngờ trong hoàn cảnh Đường Khải Thắng tẩy máy tay chân sau lưng như vậy, mà cô người mẫu này vẫn có thể tham gia vào quảng cáo đá quý cho Phúc Tường.” Đường Du tự hỏi tự trả lời, đột nhiên đề cập đến chuyện này, giọng điệu mang theo ý thưởng thức Tĩnh An: “Đường Dự, cô ấy không cần em và chị hỗ trợ đâu.”

“Hơn nữa bây giờ tạo ra scandal với La Hiên Kỳ, hôm nay Tĩnh An nổi tiếng, tuyệt đối không giống như người mẫu mới đắc tội với bên trên rồi không có khả năng xoay người.” Chị bổ sung.

Đường Du nói một tràng dài, cuối cùng khi nói đến mấy câu sau thì rước lấy cái liếc mắt của Đường Dự: “Chị nghĩ em sẽ không khoan tay đứng nhìn.” Cái khoan tay này đương nhiên nói về việc sự nghiệp của Tĩnh An bị Đường Khải Thắng chèn ép. Mà trước đó anh đã đi gặp Đường Can Thịnh, từng nói chuyện này với Đường Du, chuyện Đường Du khoan tay đứng nhìn không liên quan đến anh.

“Nếu không phải là bản khoản đến chị và em, Đường Khải Thắng đã không giở trò sau lưng rồi.” Uống được một phần ba ly café, Đường Du dùng ngón tay chậm chạp lướt dọc theo ly café, nở nụ cười: “Còn chị, thật sự muốn xem cô người mẫu này phản kháng lại thế nào, người mẫu bị em chọn trúng, nếu chỉ có tài năng trời ban thôi thì không chịu được bao lâu đâu.”

“Đường Dự, sự thật chứng minh, ngoài tài năng ra cô ấy còn khiến chị mở rộng tầm mắt, hơn nữa vận khí của cô ấy thật sự không tệ..... Đầu tiên là một Tiêu Mặc Phàm, sau lại đến La Hiên Kỳ, thật là ‘điểm phúc không cạn’ mà.”

Đường Dự dựa vào thành ghế, ý bảo Đường Du nói tiếp.

“Còn em, đã gia nhập vào ban quản lý của Tinh Quang, chẳng lẽ không phải vì cô người mẫu mới này sao?” Chị lặp đi lặp lại câu hỏi này, nhưng Đường Dự chưa từng đáp lại một cách thẳng thắn: “Đường Dự, em nói cô ấy không phải Đan Ninh, như vậy..... Cô ấy là ai?”

“Cô ấy là Tĩnh An.”

Mặc dù lúc đầu, anh tìm thấy bóng dáng tương tự ai đó qua cô, nhìn cô lại nhớ đến hình ảnh trước kia, cũng nghĩ rằng có thể qua sự rực rỡ của cô gái ấy trước ông kính để bổ khuyết cho ý nghĩ đó.

Nhưng, dần dần, trong đầu anh, cô ấy và bóng dáng kia đã không còn là một nữa.

Dường như người đó, đã trở thành một ảo ảnh huyền diệu, một tồn tại tốt đẹp không chân thật trong trí nhớ của anh.

Nhưng còn Tĩnh An.....

Trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, tài năng của cô ấy, cố gắng của cô ấy, nụ cười của cô ấy..... Trước ống kính, rõ ràng đầy mắt kiêu ngạo tự tin, lúc khổ sở lại cầm chặt tay anh tràn đầy vẻ cố chấp quật cường.....

So với người đó, cũng có tài năng, cũng chói sáng đấy, nhưng Tĩnh An lại linh động hơn, chân thật hơn.

“Cô ấy là Tĩnh An sao? Đường Dự, có phải em quá bận tâm đến cô ấy rồi không?” Chẳng lẽ không phải Đường Dự xem cô ấy trở thành người thay thế Đan Ninh? Đường Du kinh ngạc.

Quá bận tâm ư?

Đường Dự nhớ đến tấm ảnh mờ ảo mà anh thấy trên báo, La Hiên Kỳ ôm vai cô khiến anh khó chịu.

Những điều này là như thế nào.....

Còn lần này, anh nên lựa chọn ra sao.....

Sau khi im lặng thật lâu, Đường Dự như đã nghĩ thông suốt, khẽ nhếch môi, dịu dàng mà bá đạo, anh nói: “Có lẽ, đã động lòng rồi.”

Vậy sau khi động lòng, có phải sẽ động tình không?

Người đàn ông cười yếu ớt, cộng thêm lời anh vừa nói.

Khiến Đường Du ghen hờn nhìn trôn trời.

So với sự kinh ngạc của Đường Du, một lần nữa Trần Sâm nghe Tĩnh An nói công việc hạng mục MV có thay đổi thì ánh mắt phức tạp.

“Em nói Đường tiểu thư tự mình nói cho em tin này?” Tín hiệu có chút không tốt, trong điện thoại di động giọng Trần Sâm lúc to lúc nhỏ: “Chuyện này Đường tiểu thư cũng quản lý à?”

Tĩnh An “Ừ” một tiếng, cũng không biết bên kia nghe rõ không.

Bây giờ trong lòng cô không phải đang nghĩ vì sao đích thân Đường Du lại thông báo cho cô biết sự thay đổi này.

“Vốn anh ta nói cho em đóng vai nữ chính trong MV, sao lại để cho Lý Na diễn.” Giọng nói không rõ của Trần Sâm vang lên: “Nhưng tốt rồi, có Lý Na ở với Tiêu Mặc Phàm, cho dù em có diễn vai nữ phụ trong MV, cũng sẽ có bậc thang để nổi tiếng mà.....”

Cuối cùng bởi vì tín hiệu không tốt, xung quanh lời nói của Trần Sâm chỉ toàn tạp âm.

Tĩnh An cúp điện thoại trước.

Trước mắt, mơ hồ hiện lên bóng lưng của Tiêu Mặc Phàm và Lý Na.

Cô cười, nụ cười ấy bạc bẽo, lạnh lùng và băng giá.

28. Chương 26: Đan Ninh Của Tuổi Mười Tám (ngoại Truyện) . . .

Editor: Gà

Khi đó, cũng vào mùa hè, đang trong giai đoạn nghỉ hè, đa số sinh viên vội vàng trở về quê nhà, đó cũng là lần đầu tiên Tinh Quang mở một cuộc thi người mẫu.

Trong cuộc thi đó, Tinh Quang không chỉ đầu tư rất nhiều tiền vào truyền thông, ngoài ra, còn mạnh mẽ tuyên truyền trên mạng xã hội.

Trong cuộc thi người mẫu của Tinh Quang, trong giới người mẫu chưa từng có cuộc cạnh tranh quy mô lớn như vậy, nên lần đầu tiên tổ chức, từ vòng sơ loại cho đến chung kết, chỉ mất khoảng hai tháng ngắn ngủi.

Ngoài dự đoán, tỉ lệ người xem liên tiếp tăng cao, nhóm fan từ từ trở nên khổng lồ, quan trọng hơn là danh tiếng của người mẫu công ty Tinh Quang bắt đầu vượt lên dẫn đầu.

Vài năm sau này, Tinh Quang luôn tổ chức cuộc thi người mẫu định kỳ hàng năm.

Sau cuộc thi đầu tiên, một người mẫu nữ có dáng cao gầy bắt đầu được xem trọng và tuyển chọn.

Cô gái đó, họ Mâu, tên Đan Ninh, tên thật và cũng là nghệ danh.

Đan Ninh vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cái ngày đã thay đổi vận mệnh của đời cô, ngày sơ tuyển cuối cùng của cuộc thi người mẫu Tinh Quang.

Ngày đó ánh mặt trời rất chói chang, khiến làn da cô cũng trở nên đỏ ửng.

Áo T-shirt tay ngắn kém chất lượng vì ướt mồ hôi nên dính chặt vào người cô, khiến Đan Ninh rất không thoải mái, hơn nữa vừa đói vừa khát, khiến cô càng khó tỉnh táo.

Trong hoàn cảnh này cô vẫn không bị cảm nắng, thật sự là một chuyện lạ.

Giữa trưa nắng nóng, ai cũng như Đan Ninh vội vàng chạy về nhà.

Hôm nay ông chủ nhìn cô không vừa mắt đã cho cô thôi việc, bà chủ thấy cô đáng thương, nên tặng cô thêm một ít tiền lương.

Đan Ninh uất ức khó chịu trong lòng, công việc này, ban đầu vì tâm tính bà chủ thiện lương, mới đồng ý giữ cô lại làm việc vặt trong quán cơm. Ai biết chưa đến một tháng, ông chủ về chưa được mấy ngày đã chê cô có tướng nghèo kiết hủ lậu, rồi sa thải cô.

Không biết làm gì tiếp, cô phải đi đâu tìm việc đây. Nghĩ đến trong nhà chỉ còn lại một mình bà nội, Đan Ninh mới vừa tròn mười tám tuổi nhưng đã bị cuộc sống xô bồ ép buộc phải trưởng thành sớm, lúc này cô không biết nên làm thế nào.

Còn một đoạn nữa sẽ đến nhà, khi Đan Ninh hơi mệt thì vừa lúc nhìn thấy ven đường có một cái lều, trong đó ngoài bàn ghế và giấy ra thì không thấy ai, cô không chút nghĩ ngợi lập tức đi đến đó ngồi nghỉ.

Nhưng chỉ mới nghỉ ngơi chốc lát, thì cô bị giật mình vì có giọng nói vang lên sau lưng.

“Không phải đã nói hai giờ chiều mới có thể bắt đầu ghi danh sao, bây giờ cô ngồi đây cũng vô ích thôi!” Nghe tiếng có vẻ người nói chuyện còn rất trẻ tuổi.

Nhưng không đợi Đan Ninh quay đầu, người đó đã như một làn khói đi đến trước mặt cô, ngồi xuống cái bàn trước mặt.

“Bây giờ là giờ ăn trưa, cho dù cô có điền giấy đăng ký thì cũng không có ai xét hạch cho cô đâu!” Cậu trai vừa nói chuyện, vừa mở hộp cơm ra, đang muốn ăn, lại phát hiện người trước mặt nhìn thẳng tắp vào tay cậu ta, cậu nghĩ rằng cô muốn cậu đưa đơn đăng ký cho cô, Trần Sâm thuận tay lấy giấy đăng ký ở bên cạnh đặt ở chỗ cô, nói: “Nếu không, cô cầm về nhà điền trước được không? Chiều trở lại thêm lần nữa?”

Thấy ánh mắt cô gái không nhìn vào tờ phiếu đăng ký, Trần Sâm ngẩn người, nhìn theo cô, thì thấy cô ấy đang nhìn vào hộp cơm của mình, trong hộp cơm, có một đùi gà, ba món ăn và một ít cơm trắng.

Thật ra thì đây đã là hộp cơm thứ hai mà Trần Sâm thuận tay lấy được, Tinh Quang cấp cơm miễn phí không ăn chẳng phải sẽ lãng phí à.

Nhìn thấy cô thèm thuồng, Trần Sâm cũng không suy nghĩ nhiều thuận miệng hỏi một câu: “Muốn ăn không?”

Bị hỏi như vậy, mặt Đan Ninh vốn hồng hồng vì nắng nóng thì càng thêm đỏ bừng, nhanh chóng đứng lên, dự định về nhà, tránh để khỏi mất mặt.

Nhưng khi cô vừa mới bước ra một bước, đã bị lời của cậu trai đó hấp dẫn.

“Muốn ăn thì cô có thể cầm về nhà ăn.” Dầu gì cậu cũng no rồi, có ăn hay không thì cũng không sao cả.

Ngược lại cô gái này trông có vẻ dinh dưỡng không đầy đủ. Không thể phủ nhận, khi đó Trần Sâm thật sự nhất thời phát lòng từ bi.

“..... Miễn phí à?” Đan Ninh nhỏ giọng hỏi, tay rút vào túi nắm chặt mấy tờ tiền công vừa được phát.

“Yên tâm, không lấy tiền của cô đâu.” Trần Sâm khoát tay, đáp.

“Vậy, tôi có thể mang nó đi sao?” Mang về nhà, có thể cho bà nội ăn nữa. Bà lão luôn tiếc đồ ăn, mỗi lần đều giữ lại một ít cho cô, nếu đây là cơm hộp miễn phí, một mình cô cũng ăn không hết, trời đang nóng nực, bà nội sẽ ăn thôi.

Nghĩ đến đây, Đan Ninh cười vui vẻ.

Gương mặt cô gái hơi thiếu thịt, nhưng khi cười lên thì khá dễ nhìn.

Trần Sâm gật đầu: “Đúng đó, cô muốn mang hộp cơm này đi đâu cũng được.”

Không ngờ sau khi vừa mất việc, còn gặp được chuyện tốt như thế. Đan Ninh cười không ngừng nói cảm ơn Trần Sâm.

Đẩy nắp lại rồi đưa hộp cơm cho cô gái, Trần Sâm quan sát chiều cao của cô một chút, đột nhiên hỏi: “Cô cao bao nhiêu?”

“Sao cơ?” Sau khi sửng sốt, cô mới kịp phản ứng đối phương đang hỏi cô, nhưng câu hỏi này.....

Đan Ninh lắc đầu, ý nói mình cũng không rõ lắm.

“Chùng này chưa đến 180, nhưng chắc chắn đã qua 75 rồi!” Trần Sâm xoa cằm, nhìn chiều cao của cô xong rồi lại quan sát gương mặt cô: “Ăn nhiều lên một chút, sẽ càng xinh đẹp hơn đấy.”

“Cô đến đăng ký, đúng không?”

Đan Ninh lắc đầu, hỏi ngược lại: “Đăng ký cái gì?”

“Cô không biết hả?! Vậy sao cô ngồi ở đây?”

Trần Sâm quái dị nhìn cô gái, rồi rút giấy đăng ký và tờ rơi ra: “Biết chữ không? Xem một chút sẽ hiểu, xem tờ rơi này trước.”

“..... Biết chữ.” Đan Ninh trả lời.

Cô là một cô nhi, không biết vì sao cha mẹ ném trước cửa viện mồ côi, là bà nội lượm cô về. Hiện giờ bà nội già rồi, thường xuyên thì thâm bên tai cô, nói lúc ấy đáng lẽ không nên lượm cô về, để hôm nay cô phải sống khổ sở với bà lão này, không chừng lúc ấy sẽ có người khá giả nào đó lượm đi, hoặc đưa đến cô nhi viện rồi được người tốt bụng nhận nuôi.

Nhưng Đan Ninh cảm thấy rất may vì bà nội nhặt cô về, cô nói chắc chắn sẽ không ai đối xử với cô tốt như bà nội.

Ví như chuyện biết chữ này, mặc dù bà nội không có văn hóa gì, nhưng vì muốn cô học, nên bà đã vất vả suốt nửa năm để cầu xin một chú biết chữ kể bên nhà, nhờ ông ấy dạy cô cách viết một vài chữ, nếu không phải do sau này chú đó nói với cô, cô nghĩ nhất định bà nội sẽ lừa gạt cô cả đời.

“Cuộc thi người mẫu?” Nhìn tờ rơi trong tay, vẻ mặt Đan Ninh khó hiểu.

“Cô không thi thử xem?” Trần Sâm chỉ tờ đăng ký: “Theo tôi thấy, chiều cao này, hình thể này, dáng người này rất phù hợp, không đi thử thì đáng tiếc lắm.”

Tiếp đó Trần Sâm lại nhấn mạnh: “Mặc dù bây giờ tôi chưa phải là người đại diện của người mẫu, nhưng cô phải tin tưởng ánh mắt của người đại diện tương lai là tôi đấy!”

“Tôi chắc chắn không thi được đâu.” Cô chưa bao giờ tiếp xúc với nghề người mẫu này, nào dám đi tham gia cuộc thi thể này. Đan Ninh vội vàng trả tờ giấy lại cho Trần Sâm.

“Cơ hội ấy mà, rất khó nói, không thử một lần sẽ không ai biết cô có thể hay không.” Trần Sâm không đồng ý với cô: “Nếu buổi chiều cô rảnh rỗi thì cứ đến đây tham gia sơ tuyển..... Xem như đây là bữa trưa để cảm ơn, thế nào?”

Yêu cầu không quá khó khăn nên Đan Ninh gật đầu đồng ý.

Buổi chiều, Đan Ninh thật sự đúng hẹn cầm giấy báo danh đến.

29. Chương 27: Quay Mv (phần Đầu) . . .

Editor: Gà

Trong nháy mắt đã đến thời gian quay MV, quả thật trong hoàn cảnh này không ai được phép nghỉ ngơi quá lâu.

Trong thời gian này, công việc của Tỉnh An khá thuận lợi, tất cả những thông báo và cơ hội phỏng vấn, đã không còn rải rác ít ỏi nữa mà trở nên ổn định hơn, phù hợp với độ nổi tiếng hiện tại của cô.

Hơn nữa đãi ngộ bỗng trở nên khá tốt, khiến Trần Sâm vốn đang lo lắng cũng cảm thấy bất ngờ khó hiểu.

Hỏi Tỉnh An về đãi ngộ đột ngột này thì cô cũng chỉ lắc đầu, ý bảo anh ta không cần quá lo lắng.

Nhất định có liên quan đến scandal với La Hiên Kỳ và việc quay MV với Tiêu Ảnh đế rồi!

Đây là suy nghĩ của Trần Sâm.

Còn Tỉnh An, dường như cảm thấy kể từ khi Đường Dự xuất hiện đã thay đổi cục diện bất lợi của cô, nếu cô đoán không sai, có lẽ, cô lại thiếu người đàn ông kia một nhân tình không nhỏ nữa rồi.

Đối với sự xem trọng về MV của Tiêu Ảnh đế, từ mảng chế tác đầu tư, công ty Trung Hoa đã đặc biệt cẩn thận lựa chọn địa điểm, cùng với việc chú trọng xây dựng bối cảnh.

Địa điểm được chọn, là một cổ trấn gần thành phố S, cổ trấn không lớn, nhưng mỗi một góc ngách mỗi một chỗ rẽ đều lộ ra vết tích của năm tháng.

Vốn cổ trấn này là địa điểm du lịch, nhưng hôm nay vì quay MV mà phong tỏa tất cả cổng vào.

Bởi vì là thành phố lân cận, không xa lắm, cho nên không tập trung tất cả nhân viên và diễn viên làm việc cùng nhau lại để xuất phát chung, hơn nữa diễn viên chính của lần quay MV là hai đại thần Tiêu Mặc Phàm và Lý Na, càng không cần phải tập hợp rồi cùng lên đường.

Cho nên người phụ trách cho MV lần này đã đưa ra thời gian cụ thể, đương nhiên nhân viên phải đến đúng giờ, còn diễn viên chỉ cần không quá trễ là được, nhưng nam nữ chính thì không bị yêu cầu này ràng buộc.

Nếu một người trong đôi vợ chồng này không thể đến, tổ quay cũng có thể thương định lại thời gian và sắp xếp lại các hạng mục.

Lúc Tỉnh An đến, hình như nhân viên cũng mới đến và đang chuyển đạo cụ xuống xe.

Đạo diễn quay MV thấy Tỉnh An đến sớm, thì bước lên chào hỏi: “Cô xem, chúng ta lại hợp tác rồi, Tỉnh An.”

“Lại gặp mặt rồi, đạo diễn Dư.” Tỉnh An giơ tay, đến chào hỏi bắt tay với ông ta, rồi mỉm cười nói.

Dư Kiến Tân, từng hợp tác với Tỉnh An trong quảng cáo nước hoa ‘FAINTS—CENT’.

“Biết đạo diễn cho MV là đạo diễn Dư thì tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nếu không phải nhờ ngài phụ trách quảng cáo của nước hoa ‘FAINTS—CENT’, tôi cũng không có tiếng như bây giờ.” Cô gái xấu hổ cười, nghiêm túc nói cảm ơn: “Còn chưa có cơ hội cảm ơn đạo diễn Dư nữa.”

“Tôi đâu có công lao gì!” Dư Kiến Tân khoa trương khoát tay, vẻ mặt không đồng ý: “Rõ ràng loạt ảnh đó quá nhập thần, mạnh hơn nhiều so với quảng cáo của tôi ấy chứ!”

Tuy nói thế, nhưng trong mắt ông rất hài lòng với cô gái biết lễ độ này.

Không biết bao nhiêu người mẫu minh tinh mới nổi, cho dù bao nhiêu tuổi, cũng khiến ‘lão tiền bối’ như ông ta đỡ khốc đỡ cười.

Nhưng cô người mẫu này, trong thời gian ngắn đã nổi tiếng đến vậy, vậy mà vẫn không tỏ ra ta đây tự cho mình là đúng. Chỉ bằng điểm này thôi Dư Kiến Tân đã rất xem trọng và kỳ vọng vào tương lai phát triển của cô gái này.

Nhưng khi nhắc đến loạt ảnh kia thì Dư Kiến Tân lại nhớ đến cậu nhiếp ảnh gia trẻ tuổi ấy.

“Người tuổi trẻ kia chính là nhiếp ảnh gia Quý Tài”. Ông tiếp tục vui vẻ trò chuyện: “Khó trách tôi cảm thấy thực lực của cậu ta hơn hẳn những nhiếp ảnh gia khác.”

“Tôi cảm thấy những thước phim của mình không thể so được với cậu ấy.....”

“Lĩnh vực của đạo diễn Dư và anh Đường khác nhau, sao có thể lấy ra so sánh chứ.” Tĩnh An kịp thời đánh gãy câu nói chưa xốt của ông: “Người trong nghề cũng đã công nhận cách xử lý góc quay của đạo diễn Dư, nếu không đã không cố ý muốn mời ngài đến quay MV cho Tiêu Ảnh đế rồi, chẳng lẽ điều này không đủ để chứng minh thành tựu hơn người của đạo diễn Dư sao?”

Dư Kiến Tân nghe xong thì khá vui lòng, đang muốn lịch sự đáp lời cô, thì thấy có người trong tổ dựng cảnh vẫy tay với ông, hình như có chuyện gì đó.

“Tĩnh An, cô cứ đi dạo hoặc lên xe nghỉ ngơi một lát đi, bây giờ chưa quay đâu, cứ đứng đây thì không hay lắm.” Bởi vì những lời Tĩnh An nói trước đó, khiến ông rất hài lòng, nên thái độ nói chuyện cũng thân thiết hơn hẳn: “Tôi có chuyện cần giải quyết, khi nào khai máy tôi sẽ cho người thông báo với cô.”

“Thật sự đã làm phiền đạo diễn Dư rồi.” Tĩnh An hơi gật đầu: “Vậy tôi đi quanh đây một lát vậy.”

Đi trên đường ở thành phố Thanh Thạch Bản, Tĩnh An cảm thấy an tâm, những điều thăng trầm trong quá khứ cũng dần bình ổn lại.

Khi này nói chuyện Dư Kiến Tân, cô lễ độ khách khí, thậm chí có hơi lấy lòng, không phải không có ý nghĩa gì.

Nếu cô vẫn là cô người mẫu vô danh khi còn chụp quảng cáo cho nước hoa ‘FAINTS—CENT’, Tĩnh An không nghĩ Dư Kiến Tân sẽ chủ động đến chào hỏi mình. Hơn nữa cho dù Dư Kiến Tân vốn là người nhiệt tình, thì lúc đầu ông cũng sẽ không nhắc về lần hợp tác đầu tiên của họ.

Nhưng so với nam nữ chính trong MV lần này, thì sự nổi tiếng của cô chẳng là gì cả.

Cô không biết diễn xuất của Lý Na thế nào, nhưng có diễn xuất hoàn mỹ của Tiêu Mặc Phàm trước mắt, đối với diễn xuất không tốt của mình, cô không hi vọng sẽ bị quá nhiều NG từ đạo diễn.

Vì thế, cô muốn gây ấn tượng tốt với Dư Kiến Tân trước, như thế trong quá trình quay sẽ thuận lợi hơn một chút.

Đi dạo trong cổ trấn hồi lâu, Tĩnh An trở về vừa lúc gặp nhân viên đoàn phim.

Nhờ vậy, cô biết Tiêu Mặc Phàm và Lý Na sẽ đến đoàn sau vài phút, còn cô cũng nên bắt đầu hóa trang, chuẩn bị quay thôi.

Tĩnh An nhìn về phía vách tường đá xanh đã loang lổ kia hồi lâu, rồi theo nhân viên đi đến trường quay.

Khi Tĩnh An thay đồ, trang điểm ổn thỏa xong đang muốn vào khu vực quay phim thì Tiêu Mạc Phàm và Lý Na đã đến.

Mà nơi Tĩnh An đứng lúc này, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ sự xuất hiện của bọn họ.

Đám người vây quanh, tổ hợp tuần nam mỹ nữ, thật sự quá dễ thấy, nhưng cũng vô cùng chói mắt.

Trong khoảnh khắc cô gái dời tầm mắt đi, thì Tiêu Mạc Phàm đã nhìn lại với vẻ mặt phức tạp.

“Phàm.” Khi nhân viên đang dẫn đường, thì Lý Na chợt phát hiện người đàn ông đi cùng mình vẫn đứng nguyên tại chỗ, quay đầu nhắc nhở thì thấy anh ta đang hoảng hốt nhìn về một hướng: “Chúng ta nên đi hóa trang thôi.”

Nhìn theo ánh mắt của anh ta, cô ta nhìn thấy cô gái với chiếc váy màu đỏ thắm ở phía đó, cô ta cũng không xa lạ gì cô gái ấy. Lý Na nheo mắt, mím môi.

“Em đi hóa trang trước đi, anh có việc một lát.” Xem ra, cô gái này sẽ quay trước.

Tiêu Mạc Phàm không nhìn về phía Lý Na, vẫn dừng mắt nhìn phía trước, hơn nữa giọng nói của anh ta nghe có vẻ khá qua loa.

Nghe Tiêu Mạc Phàm nói xong, Lý Na nheo mắt, môi mở ra sau đó lại khép lại.

Cuối cùng cô ta cười với nhân viên đoàn nói: “Nếu vậy thì dẫn tôi đi hóa trang trước đi.”

Đi một khoảng, Lý Na quay đầu lại, lần nữa liếc thấy cô gái đã chuẩn bị xong tư thế, mới tiếp tục đi đến phòng hóa trang.

Chủ đề trong album mới này của Tiêu Mạc Phàm, chính là một ca khúc mang đậm phong cách Trung Quốc, dù là âm luật hay ca từ, đều tràn đầy hơi thở cổ xưa, mà trong đó, là một tình yêu nhẹ nhàng mà thê mỹ của vùng Giang Nam.

Trước đó vài ngày Tĩnh An đã xem kịch bản về MV cho ca khúc này, hơn nữa ca khúc này còn có tên là ‘Hồi ức và quên lãng’.

Lấy ca khúc ‘Hồi ức và quên lãng’ làm chủ đề, kịch bản khá ngắn gọn, kể về câu chuyện tình yêu trong chốn giang hồ, có yêu có hận, có nhớ có quên.....

Bắt đầu của toàn bộ MV là hình ảnh của một cô gái.

Nhưng cô gái này, không phải là nữ chính trong MV, mà chỉ là vai diễn của Tĩnh An thôi.

Trước ống kính.

Một cô gái tao nhã, mặc chiếc váy đỏ thắm, tóc đen với dung mạo xinh đẹp, cô gái ấy nằm bên cạnh một dòng suối, đang ngửa đầu, tay cầm bầu rượu, nâng lên uống từng ngụm lớn, gương mặt lười biếng và thỏa mãn, hơn nữa ánh mắt kia mông lung và trong trẻo như ánh trăng đêm mùa xuân, sáng rõ nhìn vào ống kính.

Sau đó, ống kính dần lui về phía sau, trong ống kính cô gái áo đỏ cong đầu gối phải, đang muốn đứng lên.....

“Cắt...!”

Dư Kiến Tân đột nhiên kêu cắt trong khi chưa diễn xong, khiến trong lòng Tĩnh An hơi lảo đảo.

“Cảnh sau không cần quay nữa.” Dư Kiến Tân nói sau khi Tĩnh An đã đứng lên: “Quay lại cảnh vừa này, lần này máy quay dừng lại ở cảnh Tĩnh An uống rượu lâu hơn một chút.”

Từng có kinh nghiệm hợp tác quay quảng cáo nước hoa ‘FAINTS—CENT’ lần trước, Dư Kiến Tân hiểu rõ diễn xuất của Tĩnh An.

Đáng lẽ vừa rồi ông có thể cho qua, mặc dù diễn xuất của cô không chắc tay, nhưng có thể bỏ qua sự cứng nhắc này. Tuy nhiên lúc trước cô gái này đã gây ấn tượng tốt với ông, nên ông rất vui lòng tìm cách khiến biểu hiện của cô gái áo đỏ trong ống kính càng thêm phong hoa tuyết đại.

Cô người mẫu này giỏi về chụp ảnh ở trạng thái tĩnh, vậy thì ông có thể xóa những cảnh động kia, tăng thêm nhiều hình ảnh tĩnh cho cô.

Nhưng không thể không nói, chỉ cần một trạng thái tĩnh, ánh mắt cô gái lúc ngẩng lên uống rượu nhìn về phía ống kính, lại khiến Dư Kiến Tân có ảo giác bộ giá y trên người cô ấy như một đám lửa đỏ, bốc cháy hừng hực trong đôi mắt cô, khiến cho người xem cũng bị lây nhiễm, dâng trào khát vọng chinh phục.

Khác hẳn với thần thái huyền huyền thần bí cao nhã khi quay quảng cáo nước hoa ‘FAINTS—CENT’.

Cảnh quay này vô cùng xinh đẹp và quyến rũ, đặc biệt là đôi mắt ấy.

Nhận được sự tán thưởng và ý trong câu nói của Dư Kiến Tân, Tĩnh An cảm thấy dường như ông đã hiểu được chỗ thiếu sót của cô, thật sự cảm thấy vui mừng vì ông đã rút ngắn cảnh diễn của cô trong MV.

Lập lại động tác và thần thái lúc trước một lần nữa, sau khi được Dư Kiến Tân hài lòng cho qua, Tĩnh An khẽ nâng làn váy màu đỏ đi ra khỏi khu vực quay phim, chờ đến phân đoạn ngắn còn lại của mình.

“Tiêu Ảnh đế, anh có thể hóa trang.....” Một nhân viên đứng bên trái Tiêu Mạc Phàm thỉnh thoảng liếc đồng đeo tay, do dự nhắc nhở Ảnh đế đại nhân đã đến phần diễn của anh ta rồi.

Không nhìn vào bóng lưng cô gái kia nữa, Tiêu Mạc Phàm nói: “Vậy đến phòng hóa trang thôi.”

“Rất cuộc Tiêu Ảnh đế đã muốn đến phòng hóa trang rồi.” Dư Kiến Tân liếc thấy Tiêu Mạc Phàm đã đi theo nhân viên đoàn phim, thở dài một hơi: “Vừa rồi không biết vì sao cứ đứng yên một chỗ thế? Nhưng mà, đợi họ hóa trang xong chắc cũng lâu đấy.”

Trong lúc rảnh rỗi, tính bà tám của Dư Kiến Tân bắt đầu rục rịch nhìn Tĩnh An đang đứng bên cạnh, đề nghị: “Vừa hay vẫn còn thời gian, Tĩnh An à, chúng ta thương lượng cảnh kế tiếp của cô được chứ.”

“Không biết có thể đổi thành hình ảnh tĩnh không?” Tĩnh An cảm thấy ánh mắt nhìn chằm chằm mình đã biến mất thì trầm ngâm một chút.

Đề nghị của cô, cũng là ý tưởng của ông. Dư Kiến Tân gật đầu đồng ý: “Chỉ cần cô cảm thấy ổn, thì trong MV phân đoạn của cô chưa đến mười giây.”

“Cám ơn đạo diễn Dư.” Vì một người mẫu nhỏ như cô mà thay đổi MV, mặc dù không lớn, nhưng cũng không mấy dễ dàng. Tĩnh An khéo léo cảm ơn.

Một lát sau, Tiêu Mạc Phàm và Lý Na cùng đi ra từ phòng hóa trang.

“Ồ, thật sự rất xứng đôi.” Dư Kiến Tân kích động nói.

Tĩnh An nghe vậy nghiêng người nhìn, quả thật hai người kia mặc đồ cổ trang rất xứng đôi.

Chàng trai mặc áo bào trắng, cô gái mặc hồng y, thân mật nắm tay đi thong thả từng bước, khiến mọi người đều phải ngoái nhìn.

Dưới sự chỉ đạo của Dư Kiến Tân, Lý Na và Tiêu Mạc Phàm đi đến trước ống kính.

Vẫn là dòng chảy ấy, hành lang ấy, ghế nằm ấy..... Nhưng, vật còn người mất.

Trên ghế nằm, cô gái cầm bầu rượu, mặc chiếc váy màu hồng.

Lúc này, cô gái có dung nhan xinh đẹp nhưng đã được che kín đang tập trung nhìn vào chàng trai mặc áo bào trắng.

Trước ống kính, gương mặt của chàng trai tràn đầy vẻ thất vọng và đau thương, đáy mắt trống rỗng nhìn cô gái áo hồng phía trước.

Lúc bọn họ gặp gỡ, thì chuyện xưa mới thật sự bắt đầu.

Theo kịch bản.

Sau khi báo xong huyết hải thâm thù cho người yêu đã chết năm năm, chàng trai trở lại trấn Giang Nam, nơi đã khắc sâu trong hồi ức của chàng.

Trong một góc của cổ trấn, nơi người yêu chàng thích nhất, bỗng chàng thấy một cô gái áo hồng đang cầm bầu rượu nằm bên dòng nước, vẫn cử chỉ ấy, vẫn hình ảnh ấy, chợt chàng trai cảm thấy hoảng hốt.

Cô gái áo hồng rạng rỡ xinh đẹp, chàng trai áo trắng u buồn lạnh lùng, cứ thế, vướng mắc đã bắt đầu từ đây.

Khi ấy, cô gái đã từng yêu chàng trai đến đau lòng. Còn chàng trai áo bào trắng kia cũng dần dần bị tình cảm chân thành và sự si mê chờ đợi của nàng khiến bản thân mình rung động.

Vậy mà, trong hồi ức, mình đã không thể nào nhớ lại người mình đã từng yêu, đồng thời, cũng không cách nào quên được.

Chuyện xưa không có kết cục, MV kết thúc với hình ảnh chàng trai áo bào trắng giục ngựa đi mất, sau lưng, cô gái áo hồng vẫn dõi mắt nhìn theo.

Cổ trấn Giang Nam, tình sâu lưu luyến.

Kịch bản như vậy, rất hợp với mâu thuẫn trong ca khúc ‘Hồi ức và quên lãng’ của Tiêu Mạc Phàm, tựa như sự giãy dụa trong nội tâm của anh ta.

Kịch bản này..... Có phải..... Quá mức buồn cười rồi không? Về mặt Tĩnh An hơi buồn xuống nhìn màn diễn trước mắt, khi cô gái ấy gặp lại chàng trai kia.

30. Chương 28: Quay Mv (phần Cuối) . . .

Editor: Gà

Dựa theo sự điều chỉnh của kịch bản mà thay đổi phân cảnh, cảnh sau của MV chỉ cần quay một số địa điểm và hình ảnh của cổ trấn.

Sau khi kết thúc phần lấy cảnh cổ trấn, Dư Kiến Tân dẫn tổ quay phim về trường quay.

Lúc Tiêu Ảnh đế và Lý Na đến phòng hóa trang thay quần áo thì Tĩnh An đã được Dư Kiến Tân kéo đi trò chuyện một chút.

“Quả nhiên là vợ chồng, diễn với nhau tương đối thoải mái, NG vài lần thì đã có thể vượt qua.” Dư Kiến Tân uống một hớp nước trà, nói ra tình trạng sau khi quay xong: “Tuy nhiên, diễn xuất của Lý Na so với Tiêu Ảnh đế thật sự phải dùng câu ‘hiển sơn lộ thủy’ để hình dung rồi..... Thật may lần này chủ yếu do Ảnh đế đặc tả cảm xúc, nên diễn xuất của Lý Na vẫn có thể theo kịp.” Mặc dù ý nói Lý Na diễn không đúng ý mình, nhưng không khó nghe ra Dư Kiến Tân vẫn khá hài lòng với biểu hiện của cô ta.

“Đáng tiếc cô không thấy, Ảnh đế Tiêu Mạc Phàm quả không ngoa, dù không có một lời thoại nào nhưng mà anh ta vẫn có thể diễn vô cùng xuất sắc, nhiều khi nhìn ánh mắt của Tiêu Ảnh đế, ngay cả tôi cũng hoài nghi có phải trong đầu anh ta đang nhớ về người phụ nữ khác hay không.” Nói đến đây, trong mắt Dư Kiến Tân có loại cảm giác hẫ hẫ khi người gặp họa: “Cô không thấy đâu, mỗi khi Tiêu Ảnh Đế lộ ra loại ánh mắt này thì về mặt Lý Na rất kỳ lạ, chắc chắn, thật vô cùng thú vị, chỉ tiếc không có dấu hiệu ngoài lề gì rõ rệt.”

“Thật sao?” Ngoài cảnh lúc hai người gặp mặt ra, Tĩnh An vẫn chưa xem cảnh khác. Đối với dấu hiệu ‘ngoài lề’ mà Dư Kiến Tân nói đến, cô càng không đặc biệt chú ý, cô biết rõ, diễn xuất của anh ta, cho dù trong màn ảnh hay bên ngoài, đều vô cùng xuất sắc.....

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Nhìn thấy mặt trời dần lặn về tây, Tĩnh An cười trừ: “Tôi cũng không muốn kéo bộ cổ trang này đi khắp nơi đâu, chẳng bằng ngồi đây chờ cảnh kế của mình vậy.”

“Chỉ còn lấy cảnh của cô và Tiêu Ảnh để trong cổ trần thôi.” Dư Kiến Tân đặt ly trà xuống chiếc ghế bên cạnh, liếc mắt nhìn Dư Dương: “Nếu không phải vì muốn lấy cảnh chiều tà thì cô cũng không cần đợi đến lúc này.”

Tĩnh An đang muốn nói bản thân không cảm thấy khổ cực thì đề tài của Dư Kiến Tân lại đột nhiên vòng vo, hoặc nói tìm thêm chuyện khác để bàn tiếp.

“Cô nói xem sau khi Tiêu Ảnh để và Lý Na kết hôn, có nhớ Đan Ninh không?” Dù sao cũng là đạo diễn đã nhiều năm, Dư Kiến Tân càng cảm thấy vẻ mặt của Tiêu Mặc Phàm trong màn ảnh, không chỉ như đang ‘diễn’. Ông đột nhiên nhớ đến vài bài báo về tình cảm của Tiêu Ảnh để: “Có một khoảng thời gian, vợ tôi còn tin chắc giữa Tiêu Ảnh để và Đan Ninh có ‘tình cảm thật’ với nhau đấy, bà ấy còn lôi ra mấy sự thật lộn xộn để chứng minh, khiến tôi cũng phải nửa tin nửa ngờ, phải biết chỉ có những người ngoài giới mới tin vào thứ gọi là ‘tình cảm thật’ ấy. Bây giờ suy nghĩ một chút, năm đó Đan Ninh.....”

Ông mãi mê nói chuyện, nên không nhìn thấy Tĩnh An ở bên cạnh ông, sắc mặt bỗng trắng bệch khi ông nhắc đến cái tên Đan Ninh này“..... Không ngờ sau này còn mọc ra thêm một Lý Na, càng không ngờ xuất hiện mối quan hệ tam giác, Đan Ninh lại là người thứ ba.” Dư Kiến Tân than thở: “Bên trong hẳn có nhiều chân tướng, cũng không có phóng viên nào dám đi tìm hiểu..... Người cũng đã mất, bụi về với bụi, đất về với đất, không nên làm phiền sự thanh thản của người đã khuất.....”

Dư Kiến Tân xoay người, muốn hỏi Tĩnh An có biết sự đột biến trên phương diện tình cảm của Tiêu Mặc Phàm năm đó không, nhưng chưa kịp hỏi, thì đã thấy Tiêu Ảnh để mặc một bộ hỉ bào đỏ tươi đi cùng một nhân viên công tác đến bên này.

“Cảnh cuối của cô đấy.” Dư Kiến Tân vỗ vai cô, hài hước nhìn Tĩnh An và Tiêu Mặc Phàm cùng mặc một bộ giá y đỏ thẫm, cười nói: “Đáng tiếc cảnh này chẳng phải cảnh báỉ đường thành thân.”

Tĩnh An đã sớm thu lại vẻ không tự nhiên, phối hợp cười với sự trêu đùa của Dư Kiến Tân, không hề liếc nhìn chàng trai anh tuấn đang mặc hỉ bào kia.

Đây là một đoạn trong ký ức của chàng trai áo bào trắng.

Hình ảnh này, đúng như Dư Kiến Tân nói, thật sự không hề liên quan gì đến báỉ đường cả.

Trong nắng chiều tà.

Nữ tử áo đỏ nghiêng đầu, bình thản nhìn về phía vầng dương đang dần dần khuất bóng, ánh sáng từ từ tan rã trong đôi mắt nàng.

Hình như chỉ còn lại một đôi mắt nóng bỏng như lửa, vào giây phút này bỗng trở nên mờ mịt u buồn.

Ổng kính lia qua gương mặt như tranh vẽ của cô gái, vẻ mặt không còn huyết sắc nào, và vết máu đỏ thẫm chảy xuống từ khóe môi.

Máy quay lia ra xa, rồi dừng lại ở đôi tay gắt gao nắm chặt.

Trong hỉ bào đỏ, một bàn tay đặt lên tay phải đang che bụng của cô gái vững vàng ôm trọn nó, mu bàn tay dán chặt vào lòng bàn tay, mười ngón tay đan xen.

Trong hình ảnh đó, cô gái mặc giá y ấy tựa vào lồng ngực nam tử, vẫn ở cạnh dòng sông ấy, nàng được chàng dịu dàng ôm chặt.

Chàng trai cúi thấp đầu, ánh mắt vẫn tập trung nhìn vào dung nhan cô gái, nhưng mí mắt rũ xuống giấu đi suy nghĩ thật sự trong lòng, không muốn người khác nhìn ra.

Dưới ánh tà dương, khắc sâu hình ảnh của chàng và nàng.

Giữa bọn họ, sự tĩnh lặng bao trùm, cũng là sinh tử ly biệt.

Thiên địa giao nhau, cuối cùng ánh sáng biến mất, tràn ngập sự bi thương.

Cho dù trong màn ảnh tình cảm của hai người ra sao, tóm lại bên ngoài ống kính Dư Kiến Tân xem đến nhập thần: “Rất tốt rất tốt!” Lúc này ông tán thưởng, cũng có nghĩa cảnh cuối đã kết thúc.

Dư Kiến Tân nhìn vào ống kính, hai người vừa đứng lên, thì ông đã không tự chủ nhìn về phía cô gái áo đỏ kia.

Vẫn là trạng thái tĩnh, Tĩnh An đã thể hiện ‘diễn xuất’ của mình không hề thua kém Tiêu Ảnh đế.

Sau khi so sánh hai cách diễn này, quả thật Dư Kiến Tân phải nhìn Tĩnh An với đôi mắt khác xưa, ý thức rõ ràng cô người mẫu này tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở đây, tiền đồ của cô sẽ khó thể lường được.

“..... Tĩnh An?”

Tiêu Mặc Phàm nhìn thấy sau khi cô gái quay xong thì bỏ đi không quay đầu, nhỏ giọng gọi tên của cô ấy, trong giọng nói mang theo nghi ngờ không xác định.

Khi bị người ta kêu, còn là giọng nói mà cô vô cùng quen thuộc, nhưng cô vẫn vững vàng bước ra ngoài.

Tĩnh An không ngờ, người đàn ông ấy lại gọi cái tên mà cô đã trùng sinh.

Danh tiếng của cô bây giờ không đáng để anh ta chú ý, vậy mà người này còn để tâm đến ‘tiểu nhân vật’ như cô sao?

Thấy bóng dáng kia đã đi đến phòng hóa trang, anh ta cau mày cũng cất bước theo sau.

Tiêu Mặc Phàm cảm thấy suy nghĩ của mình hơi hoang đường, nhưng sự hoang đường này lại mãnh liệt đến nỗi khiến anh ta muốn kéo cô lại, nhìn vào mắt cô.

Khi quay, trong đôi mắt anh ta, bỗng sôi trào cảm xúc đau thương, hoảng hốt, mờ mịt mà kịch bản không cần.....

Vì khi anh ta nhìn vào mắt cô, thì bóng dáng trong ký ức ấy lại hiện lên.

Lần đầu tiên, anh ta bị lạc trong diễn xuất của mình.

Sau khi hoàn toàn kết thúc cảnh ở cổ trấn thì ai nấy đều ôm cảm giác có thể thoải mái về nhà rồi, nhân viên tham gia quay MV cũng tích cực dọn dẹp phần việc cuối cùng.

Nhân viên được sắp xếp cho Tiêu Mặc Phàm và Lý Na cũng tạm thời bị kêu đi hỗ trợ tổ phục trang, thiết bị.

Trong lúc mọi người bận rộn, nên không ai chú ý đến cách phòng hóa trang không xa đang có một cuộc tranh cãi nhỏ.

“Phàm, em đã nói nên dẫn theo trợ lý đến rồi, anh xem bây giờ mới bận rộn chút xíu thôi, mà không có ai bên cạnh để gọi cả.” Lý Na thay xong đồ hóa trang ra thì khoan thai đi đến, ăn mặc hơi rộng và kín đáo.

Đầu tiên cô ta nhẹ giọng trách cứ Tiêu Mặc Phàm, rồi sau đó nhìn về phía cô gái đối diện Tiêu Mặc Phàm thì nụ cười trong mắt chợt trở nên lạnh cứng: “Phàm, anh đang nói gì với Tĩnh An vậy?”

Tĩnh An, cô ta sẽ không bao giờ quên cái tên này, người này đã khiến cô ta bỏ lỡ quảng cáo nước hoa “FAINTS—CENT” nổi tiếng.

“Tôi cũng muốn biết anh tìm tôi có chuyện gì?”

Đến thật đúng lúc, vừa rồi Tĩnh An bị Tiêu Mặc Phàm cản đường, tuy ánh mắt cô nhìn cô ta, nhưng lại muốn nói cho anh ta nghe.

Lúc ánh mắt hai người giao nhau – thoáng chốc, Lý Na nhú chặt mày, đáy lòng đột nhiên dâng lên cảm xúc chán ghét khó hiểu.

Cô ta nheo mắt, bỗng nhớ lại cảnh quay khi nãy.

Cảnh đó, biến hóa trong ánh mắt cô gái, cử chỉ gần như không thay đổi.

Trong mắt người mẫu lâu năm như Lý Na, thay vì nói cô gái này đang diễn, thì nói cô ấy đang chụp hình thì đúng hơn.

Hơn nữa khi đó, thoát nhìn cô ấy đang chụp hình cho Fashion Magazine, chứ không phải đang hóa thân thành nhân vật trong MV.

Nếu..... Nếu như, đó là một tấm ảnh..... thì tư thế này không có gì lạ, nhưng ánh mắt đó của cô ấy lại làm sáng cả bức hình.

Trong chớp mắt, cách cô ấy chụp quảng cáo cho 'FAINTS—CENT' và Phúc Tường chột nhảy vào đầu Lý Na.

Đôi mắt sắc bén đó..... khiến cô ta nhớ đến một gương mặt khác.

Tĩnh An, một người mẫu mới toanh, trước khi vào nghề người mẫu thì chưa từng làm bất cứ công việc gì, sao đôi mắt lại có thể sắc bén khiến người ta khó quên như vậy.

Người như thế, giống như nữ vương trước ống kính, tác động chủ yếu đến buổi chụp.

Người như thế, chỉ cần một ánh mắt, vẫn tỏa ra sức hấp dẫn mà người khác khổ luyện nhiều năm cũng không thể đạt được, vì cô gái đó có một thứ đáng chết gọi là thiên phú!

Người đó là..... Đan Ninh!

Lâm vào cảm xúc căm ghét với người kia, trong lúc nhất thời Lý Na khó phân biệt được rằng cô gái trước mắt và người trong trí nhớ có dáng vẻ không giống nhau.

“Lời mời đó, cô không nên từ chối, nó có thể khiến cô nổi tiếng hơn.”

Tiêu Mạc Phàm cất lời, ánh mắt nhìn Tĩnh An vô cùng nghiêm túc, nhưng đó chỉ là một cái cố.

Tìm cô vì chuyện đó? Nhưng không phải nữ chính của bộ phim kia đã được chọn rồi sao?

Nếu cô nhớ không lầm, người được chọn chẳng phải là.....

Sắc mặt Lý Na chột cứng đờ khi Tiêu Mạc Phàm dứt lời.

Mặc dù khôi phục rất nhanh, nhưng vẫn bị Tĩnh An nhìn thấy.

“Nếu lẩn sân sang điện ảnh, tôi sẽ càng không có cơ hội nổi tiếng.” Mặc dù lời của cô mang theo vẻ suy đoán, nhưng giọng nói lại chắc chắn lạ thường.

“Tại sao?”

Từ đầu đến cuối đối tượng Tiêu Mạc Phàm nói chuyện vẫn chỉ có Tĩnh An.

Lý Na hơi không khống chế được sự lúng túng và đè nén tức giận dưới khuôn mặt tươi cười, giành trả lời trước Tĩnh An, cô ta nói: “Phàm, hôm nay anh làm sao thế?!” Bắt đầu lộ ra vẻ cố tình gây sự.

Đâu chỉ hôm nay có vấn đề? Trong lòng cô ta cười giễu.

Chuyện đóng phim, tuyển vai cho MV, cái nào cũng liên quan đến cô gái này!

Thậm chí sau khi kết thúc quay cho đến giờ phút này, trong mắt của anh ta trừ cô gái đó, nào còn chỗ cho Lý Na tồn tại?!

Quả nhiên, không chỉ có cô ta, người mà anh ta muốn tìm kiếm qua bóng dáng người mẫu mới Tĩnh An là..... con ả kia.

“Phàm, ‘ý tốt’ của anh không phải ai cũng có thể hiểu.” Lý Na cười nói, tựa như nhắm vào Tiêu Mạc Phàm, vừa tựa như đang nói người nào đó: “Nếu đã từ chối rồi, còn hỏi lý do gì nữa.”

Vốn Tiêu Mạc Phàm chỉ lịch sự hỏi Tĩnh An vậy thôi, nhưng sau khi nghe Lý Na nói xong thì thay đổi chủ ý.

Cô gái nâng mắt cười như không cười, nhìn thẳng Lý Na, cố ý nói ra một câu mà cô ta từng ‘khuyên cô’: “Cũng không có lý do gì cả, chẳng qua vì có người nói với tôi rằng, nếu chỉ có tài năng thôi thì không nên làm việc ngu ngốc không biết tự lượng sức.”

“Mà tôi biết, nếu tham gia vào bộ phim này, thì tôi đang làm một việc ‘ngu ngốc không biết tự lượng sức’ đó.” Ánh mắt mỉm cười, Tĩnh An chậm rãi tiếp tục nói với Lý Na: “Đồng thời, tôi cũng rất chờ mong biểu hiện của chị Lý Na trong phim, hi vọng việc chị Lý Na đóng phim sẽ là việc rất ‘biết lượng sức’”

Dứt lời, Tĩnh An liếc mắt nhìn vẻ biến sắc của cô ta và cái nhíu mày của người đàn ông kia, rồi xoay người rời đi, tháo xuống nụ cười lạnh nhạt vốn có.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nói chuyện với nhau, Tĩnh An phát hiện, thì ra không khó khăn như cô tưởng tượng.

31. Chương 29: Vị Khách Không Ngờ . . .

Editor: Gà

“Bài hát vừa này, chính là ca khúc chủ đề trong album sắp phát hành của Mạc Phàm ‘Hồi ức và quên lãng.’” Trầm Vân, MC được báo giải trí mời đến, mỉm cười hỏi Tiêu Mạc Phàm sau khi đã hát xong rồi trở về chỗ ngồi: “Nhân đây, phải cảm ơn Mạc Phàm đã mang đến bài hát này cho chúng ta.”

Tiêu Mạc Phàm khoác một chiếc áo len mỏng, tay áo xắn đến khuỷu tay, bên trong là chiếc áo T shirt trắng, chiếc quần màu đậm phối với đôi giày mũi trắng, khiến anh ta trông khá tuần tú.

“Tôi cũng chỉ mượn chương trình để tuyên truyền cho bản thân thôi mà.” Tiêu Mạc Phàm ngồi xuống bắt chéo hai chân, khoe môi cười khách sáo: “Đúng ra, tôi nên cảm ơn chương trình mới phải.”

Sau khi hàn huyên qua lại, tiết mục phỏng vấn chính thức bắt đầu.

Theo lệ thường, Trầm Vân thường mở đầu bằng ‘tác phẩm’ của khách mời.

“‘Hồi ức và quên lãng’ là ca khúc chủ đề, có phải có điểm đặc biệt so với các ca khúc khác không?” Trầm Vân hơi suy tư: “Có lẽ..... có ý nghĩa đặc biệt nào đó với Mạc Phàm chăng?”

Tiêu Mạc Phàm cúi đầu, che giấu ý nghĩ thoáng qua trong mắt, chỉ nghe anh ta cười khê, hài hước nói: “Tôi nghĩ, chị nhất định không phải fan của tôi đâu.”

“Nếu không, sao lại không biết nguồn gốc của ca khúc ‘Hồi ức và quên lãng’ chứ?”

“Oan cho tôi rồi, tất cả các phim của Mạc Phàm tôi đều nhớ rõ, ngay cả tác phẩm đầu tay cũng nhớ đấy.” Trầm Vân nói đùa đáp lại lời Tiêu Mạc Phàm: “Chẳng lẽ việc này không được tính là fan sao?”

Anh ta lắc đầu, giả vờ nghiêm túc phản bác Trầm Vân: “Chuyện này chỉ có thể chứng minh, MC phỏng vấn tôi trước đây vô cùng chuyên nghiệp.” Bỗng nhiên, Tiêu Mạc Phàm nở nụ cười: “Lúc đầu tôi gia nhập giới điện ảnh, không biết tổ chức tác có tìm ra vai phụ trước kia của tôi hay không? Đều là phim cũ, chắc không dễ tìm ra rồi.”

Trầm Vân cũng phối hợp với vẻ mặt chân tướng đã bị nói toạc ra, ánh mắt nhẹ nhàng, nghiêm túc nói: “À..... Thật ra thì, tổ chức tác có thu được một số phim cũ mà Mạc Phàm đóng vai phụ. Nếu không, bây giờ chúng ta chiếu một vài đoạn ngắn để người xem thấy ‘phong thái’ năm đó của Ảnh đế nhé?”

Trầm Vân thiếu kiên nhẫn, cười thành tiếng: “Sau khi tôi xem xong mấy bộ phim này, nhờ người khác nhắc nhở mới biết được nhân vật của Mạc Phàm đấy.”

Tiêu Mạc Phàm đã biết có việc này từ trước, cho nên cũng chỉ giả vờ kinh ngạc thôi: “Hi vọng sau khi xem những đoạn này, fan của tôi sẽ không kịch liệt giảm xuống.”

Đã không phải lần đầu tiên tham gia tiết mục phỏng vấn thế này, anh ta đã sớm hiểu được lúc nào nên hài hước đùa nghịch.

Quả nhiên, lúc Trầm Vân nói “Mạc Phàm thật hài hước” xong, trên màn hình TV chiếu một đoạn phim ngắn.

Chỉ có ánh sáng màn ảnh TV chiếu vào phòng khách, Tĩnh An ôm đầu gối ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt thản nhiên xem tiết mục phỏng vấn giữa MC và người đàn ông kia trên TV.

Có lẽ MC không phát hiện, lúc ban đầu khi cô ấy hỏi về ca khúc ‘Hồi ức và quên lãng’, trong lúc vô tình đã bị Tiêu Mạc Phàm dùng lời nói chuyển hướng một cách tự nhiên, dời đến vấn đề đóng phim của anh ta.

Nhưng cho dù có phát hiện, đề tài cũng khó có thể trở lại vấn đề lúc bắt đầu ấy.

Trừ khi hỏi lại một lần nữa.

Tĩnh An cầm điều khiển ti vi bên cạnh chân lên, đang muốn đổi kênh thì vừa lúc đoạn phim ngắn kia cũng kết thúc.

Dừng trong chốc lát, Tĩnh An nghe Trầm Vân nhắc lại vấn đề của ‘Hồi ức và quên lãng’, nhưng lần này lại đổi một cách khác.

“Mặc dù chỉ là vai phụ nhỏ, nhưng chắc chắn Mạc Phàm sẽ không quên, có lẽ thỉnh thoảng vẫn nhớ lại. Đây có phải cũng được xem là một kiểu ‘Hồi ức và quên lãng’ không?”

Khi được Tiêu Mạc Phàm gật đầu đáp lại, Trầm Vân nhân lúc không khí vui vẻ thế này, nắm lấy thời cơ hỏi: “Nghe nói nội dung của MV ‘Hồi ức và quên lãng’, là nói về cuộc tình tay ba giữa ba người?”

Thật ra thì nội dung và dàn diễn viên của MV ‘Hồi ức và quên lãng’ đã được tóm tắt và công bố trên website chính thức của Tiêu Mạc Phàm.

Cho nên anh ta cũng không giấu giếm nói: “Đúng vậy”.

“Tôi còn tưởng rằng lần đầu tiên Mạc Phàm và Lý Na hợp tác sẽ là một bộ phim của đạo diễn Trịnh Lăng chứ, nhưng không ngờ cô ấy đã đóng MV với Mạc Phàm trước rồi.” Trầm Vân không ác ý cười trêu nói: “Nhưng rất có ý nghĩa đúng chứ? Không biết tôi có thể giải thích lần hợp tác này bằng câu ‘nước phù sa không chảy ruộng ngoài’ không?”

“Nước phù sa không chảy ruộng ngoài thì ra còn có thể dùng như vậy à.” Tiêu Mạc Phàm cười, cũng không ai chú ý nụ cười đó là chân thành hay giả dối.

Lúc này Trầm Vân lại nhắc đến một người khác cũng được chú ý trong MV: “Không chỉ có người mẫu Lý Na, lần này MV của Mạc Phàm còn mời một người mẫu mới nổi gần đây, Tĩnh An.”

“Từ nội dung tóm tắt của MV có thể thấy được, hình như trong MV, Tĩnh An từng là người yêu của Mạc Phàm, cũng là người Mạc Phàm yêu không cách nào quên được.” Trầm Vân cười hỏi, trên mặt cố ý lộ rõ nghi ngờ: “Chẳng lẽ ở hiện trường đóng MV, Lý Na không ăn dấm sao?”

“Quay MV cũng chỉ giống như quay phim thôi.” Anh ta nói: “Những việc này, đều không phải là chuyện thật sự sẽ xảy ra.” Anh ta trả lời câu hỏi của Trầm Vân.

“Trên thực tế, có phải có người khiến Mạc Phàm có ‘Hồi ức và quên lãng’ không? Dĩ nhiên, tôi không nói người này là người yêu của cậu đâu.” Trầm Vân ném ra vấn đề lần nữa.

Song lần này, Tiêu Mạc Phàm không trả lời ngay.

Sau mấy giây, anh ta nói: “Thật sự có người như vậy.” Giọng nói bình thường.

“Trong lòng Mạc Phàm, ‘người ấy’ là người như thế nào?” Trầm Vân dựa vào câu trả lời của anh ta tiếp tục hỏi: “Thật ra thì tôi càng hiểu kỳ ‘người ấy’ là ai?”

Là một người thế nào, hay là ai, vấn đề như vậy, nhìn vẻ mặt Trầm Vân cũng có thể đoán ra thật ra cô ấy không quan tâm lắm.

Bình thường mình tình thường dùng hai từ ‘người ấy’ đó để chỉ người thân của mình, hoặc ai đó ở xa, hoặc..... Tóm lại không phải là những người sẽ làm chúng ta hiểu lầm.

Tĩnh An nghĩ, câu trả lời của anh ta sẽ không khác mấy.

Trên TV, thật sự câu trả lời của Tiêu Mặc Phàm cũng vô cùng lập lờ, anh ta nói: “Là một người đặc biệt.”

Không muốn tiếp tục nghe cuộc phỏng vấn trên ti vi nữa.

Tĩnh An cầm điều khiển TV, khéo môi nở nụ cười châm chọc.

“Ninh, đối với anh, em là một người đặc biệt.” Giọng nói trong ký ức ấy, đã sớm mờ hồ rồi.

Ngày thứ hai tỉnh lại lúc gần trưa, Tĩnh An phát hiện mình đang cuộn tròn trên ghế sofa trong phòng khách.

Nhớ đến sáng sớm hôm qua Trần Sâm còn nhắc nhở cô, nói buổi tối sẽ hơi lạnh.

Tĩnh An không hề bất ngờ khi cảm thấy đầu mình choáng váng và mê mang.

Bất đắc dĩ nhắm đôi mắt đau nhức lại, sau khi thích ứng một chút thì cố gắng mở mắt ra rồi đứng lên, dời bước đến nhà bếp.

Rót cho mình một ly nước ấm, sau đó bưng vào phòng ngủ chính.

Lúc đặt ly lên tủ đầu giường thì Tĩnh An thuận tay rút sạc di động ra.

Trên màn hình điện thoại di động hiện lên vài cuộc gọi nhỡ, đều do Trần Sâm gọi vào lúc sáng sớm.

Vì xế chiều hôm nay có một buổi phỏng vấn, nhưng trạng thái của mình bây giờ.....

Tĩnh An nhíu mày, nhấn phím gọi.

“Trần Sâm, buổi phỏng vấn chiều nay.....” Lúc nói chuyện, cổ họng đau rát càng thể hiện rõ tình trạng không ổn của cô.

“Đang muốn nói cho em biết buổi phỏng vấn chiều nay đã dời lên buổi trưa.” Giọng nói trong điện thoại di động cắt đứt lời Tĩnh An: “Tĩnh An, giọng em sao thế?”

Phải hẹn lại ngày mai thật sao? Chỉ có thể hi vọng sau đó tình trạng cơ thể khá hơn một chút.

Tĩnh An hơi khó khăn nói, giọng nói nhẹ gần như không: “Vâng, là bị cảm.”

“Có nghiêm trọng không? Có cần anh đến đưa em đi bệnh viện không? Có đi phỏng vấn được không?” Liên tiếp hỏi, Tĩnh An có thể cảm thấy được sự quan tâm của Trần Sâm.

“Không cần đi bệnh viện đâu, uống chút thuốc cảm là được rồi.” Đi bệnh viện phiền toái lắm, chẳng bằng tự mình vượt qua: “Trần Sâm, em cúp máy trước.”

“Đồ bướng bỉnh, vậy em mau uống nhiều nước rồi nghỉ ngơi đi.”

Cúp điện thoại, Tĩnh An không tìm thấy thuốc cảm, nên uống một ngụm nước ấm rồi nằm vào chăn.

Mắt mới nhắm lại không đến nửa phút, tiếng điện thoại di động lại vang lên lần nữa.

Nghĩ rằng vì Trần Sâm quên nói chuyện gì, Tĩnh An nhắm mắt nhận điện thoại, hỏi một cách tự nhiên: “Trần Sâm, còn có chuyện gì à?”

“Bệnh rồi sao?” Không phải giọng Trần Sâm, đây là một chất giọng lạnh nhạt và ôn hòa.

Nhưng dường như Tĩnh An có thể nhìn thấy anh nhíu lông mày.

“Đường Dự?!” Đột nhiên kinh ngạc mở mắt, khàn khàn hỏi.

Đầu dây bên kia không khẳng định thân phận của mình, chỉ lặp lại câu hỏi: “Bệnh rồi?”

Lần thứ hai càng khẳng định hơn lần đầu tiên.

“Cảm mạo thôi.” Tĩnh An không phủ nhận, tối đa cũng chỉ cảm lạnh thôi.

“Bác sĩ nói thế nào?”

“..... Vừa tỉnh thôi.....”

“Chưa ăn sáng à?”

“À..... Ủ.....” Đầu óc mê mang có chút không nắm rõ mấy câu hỏi của Đường Dự.

“.....”

Đột nhiên im lặng trong chốc lát, Tĩnh An còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng ‘Tút —— tut ——’ còn sót lại.

Đường Dự cúp điện thoại mà không nói gì, khiến cô cảm thấy suy nghĩ trong đầu..... càng mờ mờ hơn rồi.

Khi chuông cửa vang lên, Tĩnh An vốn tưởng rằng có thể tiếp tục ngủ lại bị chuông điện thoại di động đánh thức lần nữa.

Bởi vì cảm mà thân thể khó chịu khác thường, khiến động tác nghe điện thoại của Tĩnh An hơi chậm chạp.

“A lô?” Đôi mắt đau rát, hình như mệt mỏi hơn rồi.

Trong cơn buồn ngủ, cô không nhìn tên hiện trên màn hình điện thoại di động.

“Mở cửa đi, anh đang đứng trước cửa nhà em.”

“Cái gì?!” Dù Tĩnh An nghe ra giọng Đường Dự, nhưng cô vẫn mê mang khó hiểu.

Vậy mà, trả lời cô vẫn chỉ là tiếng chuông cửa.

Anh đang đứng trước cửa nhà em.....

Sau khi đã hoàn toàn hiểu câu nói của Đường Dự, Tĩnh An kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Không kịp sửa soạn, cô cố chống cơ thể yếu ớt, vội vàng đứng dậy.

Vội vàng mở ra, trừ Đường Dự, còn có một người.

Tóc tai bù xù, mặt mộc không trang điểm, quần áo mặc ở nhà rộng thùng thình cùng với một đôi dép đã cũ.

Trong mắt Đường Dự, nhất định bản thân cô rất nhếch nhác.

Tĩnh An lúng túng tránh người qua bên cạnh, để hai người ngoài cửa vào trong.

“Là cháu à, cô bé.” Người đàn ông đi theo phía sau Đường Dự, đã khá đứng tuổi, ông cười híp mắt gật đầu chào Tĩnh An.

Nhìn ra sự nghi ngờ của Tĩnh An, Đường Dự giới thiệu: “Bác sĩ Vương là bác sĩ gia đình của anh..... Chuyện lần trước cũng nhờ ông ấy giúp đỡ.”

Chuyện lần trước là chuyện gì, rõ ràng mọi người ở đây đều nhớ rõ.

Người được Đường Dự giới thiệu là bác sĩ Vương, trên tay mang theo dụng cụ chứng tỏ thân phận của ông, nhưng không ngờ ông đã từng giúp đỡ chuyện mình bị bỏ thuốc lần trước.

Sau khi Tĩnh An sững sốt, gật đầu cảm ơn bác sĩ Vương: “Lần trước làm phiền bác rồi.”

“Ngồi xuống để bác sĩ Vương khám cho em trước đã.” Chỉ nhìn thoáng qua đã có thể thấy trạng thái không ổn của cô, Đường Dự bất đắc dĩ than nhẹ, nói.

“..... Chỉ là cảm mạo thôi.” Ý thức Tĩnh An hỗn độn, ngoan ngoãn nghe theo Đường Dự, ngồi trên ghế salon, hàm hồ nói: “Uống thuốc là khỏe ngay mà, không cần phiền phức vậy đâu.....”

Mặc dù không muốn vì mình mà gây phiền cho người khác, nhưng..... có người đã tự giác dẫn bác sĩ đến rồi, chuyện này.....

Giọng mũi nong đậm còn chưa nói hết, đã bị bác sĩ Vương nhét nhiệt kế vào miệng, cản trở câu nói tiếp theo.

“Để kiểm tra bao nhiêu độ trước đã, cảm mạo này cũng khó nói.” Ông nói ra theo góc nhìn chuyên môn.

Sau khi chẩn bệnh xong, Đường Dự vẫn chưa rời đi lấy thuốc hạ sốt mà bác sĩ Vương đã để lại ra, xem cách dùng và liều lượng.

“Rất tốt, nhiệt độ không cao.” Giọng nói anh không cao, dịu dàng trầm ổn, rất dễ nghe.

“Em đã nói chỉ cần uống thuốc là khỏe rồi mà.” Nghe Đường Dự nói xong, Tĩnh An gơ mí mắt nặng trĩu, nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói thầm.

Nếu không phải do bị cảm nên cản trở khả năng suy nghĩ của cô, thì cô sẽ phát hiện giọng điệu của mình như đang làm nũng.

Chỉ thấy ánh mắt Đường Dự càng sâu và ấm áp hơn: “Trước khi uống thuốc, thì nên ăn trưa trước đã.”

Bây giờ Tĩnh An không có khẩu vị nên nghe hai từ ăn cơm thì lắc đầu theo bản năng: “Không đói, hay là.....” Ngủ một giấc thì tốt hơn đó.

Nhìn thấu suy nghĩ muốn nghỉ ngơi của cô, Đường Dự cũng không làm khó, cười yếu ớt gơ tay xoa đầu cô: “Đi ngủ trước vậy, chờ anh nấu cháo xong rồi dậy ăn nhé?”

Nấu..... Cháo..... Ai nấu?

Nghe lời nói và cảm nhận động tác thân mật của anh, Tĩnh An trừng mắt nhìn, vẻ mặt cứng ngắc hơi nghi ngờ, luống cuống.

Lúc này thừa dịp cô ngây ngốc, còn chưa được chủ nhà đồng ý, Đường Dự đã tự động đi vào phòng bếp.

Một lát sau, trong phòng bếp truyền đến tiếng nước chảy khiến Tĩnh An sực tỉnh.

Sau phản ứng mù mờ, thì đầu tiên cô nghĩ đến không biết anh có biết gạo để đâu không vậy.

Bỏ qua sự mệt mỏi của cơ thể, Tĩnh An nhanh chân chạy vào phòng bếp.

Kéo cửa kiếng ra, Tĩnh An ngây ngốc đứng đó, nhìn Đường Dự đang đứng trước bồn để vo gạo, đưa lưng về phía cô.

Nhà bếp không lớn, cộng thêm dáng người đàn ông cao gầy kia, Tĩnh An cảm thấy, không gian này thật chật hẹp.

Anh mặc một chiếc áo được thiết kế theo kiểu cổ màu café, tay áo xắn lên lộ ra cánh tay thon dài đẹp mắt.

Quần màu đen, ống quần giấu vào đôi ủng quần nhân cũng màu đen.

Hôm nay, cách ăn mặc của Đường Dự lộ ra thân thể cường tráng đẹp trai, phù hợp với phong cách người đàn ông lạnh nhạt. Mặc như vậy, dù tương phản với cảm giác ấm áp trong phòng bếp, nhưng lại không mất đi vẻ nhu hòa và nhã nhặn.

Giờ phút này, hình như có một cảm giác lạ lẫm nào đó xuất hiện khi ánh mắt cô nhìn anh.

“Đường Dự.....” Không nhận được kêu cái tên khiến người ta cảm thấy ấm áp bình tĩnh này.

“Hả?” Đường Dự hơi nghiêng người, thấy cô xuất hiện tại cửa nhà bếp, khó hiểu nhếch môi hỏi: “Sao không đi nghỉ ngơi?”

“Cháo trắng mùi vị quá nhạt.” Tĩnh An nhỏ giọng xen lẫn âm mũi, không trả lời câu hỏi của anh, nói tiếp: “Em có thể yêu cầu ăn cháo trứng muối thịt nạc được không?”

Đột nhiên, cô muốn biết anh ấy sẽ trả lời cô thế nào.

Nụ cười nơi khóe môi càng đậm, thậm chí vẻ mặt mang thêm sự cứng chiều, Đường Dự mỉm cười gật đầu: “Chỉ cần trong nhà bếp của em có tài liệu dạy làm cháo trứng muối thịt nạc.”

“Vậy thì quá tốt rồi!” Tĩnh An nghiêng đầu, nụ cười càng rực rỡ.

32. Chương 30: Trái Tim Gần Nhau Hơn . . .

Editor: Gà

Trước khi nấu xong cháo, Tĩnh An nghe theo lời khuyên của Đường Dự đi chợ mua một lúc.

Lúc tỉnh lại ra khỏi phòng ngủ, Đường Dự đã bày biện cháo một cách thịnh soạn lên bàn cơm.

Nghe được tiếng động, Đường Dự nhìn về phía cô.

Sau khi ánh mắt hai người giao nhau, Tĩnh An không được tự nhiên vò vạt áo rồi dời mắt về phía chén sứ trắng đang bốc hơi nóng nghi ngút.

“Cháo đã nấu xong rồi sao?” Cô mở lời.

Cửa sổ thủy tinh hình chữ nhật bên cạnh bàn, vì chưa buông rèm xuống, nên ánh mặt trời giữa trưa đã hắt vào nhà.

Chiếu vào lớp thủy tinh, dường như có thể phản chiếu một lớp ánh sáng mỏng.

Phút chốc, ánh mắt ngẩn ngui ấy, lúc Đường Dự ghé mắt nhìn lại thì dường như ánh sáng và bóng tối giao nhau, Tĩnh An chợt trông thấy ánh sáng đang động lại trên hàng mi anh.

“Vốn muốn để cháo nguội một chút rồi mới đánh thức em, nhưng mà em đã tỉnh trước rồi.” Đường Dự dọn xong chén muống, hỏi cô: “Nghỉ ngơi xong rồi, có thấy khá hơn chút nào không?”

“Ừ.....” Tĩnh An đáp lời đưa tay sờ trán mình, đồng thời thoải mái nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền: “Nếu em nói em đã khỏe rồi, vậy có thể không uống thuốc mà bác sĩ Vương để lại không?”

Ngủ một giấc, dù cơ thể vẫn cảm thấy mệt mỏi, nhưng đầu đã không còn choáng váng nhiều như lúc nãy nữa.

“Đường Dự, anh ăn cơm trưa chưa?” Nhớ lúc nãy anh vội vàng vàng đến đây vào buổi trưa thì Tĩnh An buông tay xuống chỉ chén sứ duy nhất sứ trên bàn, cười nói: “Đừng nói với em rằng anh biết mình làm không ngon, cho nên chỉ nấu có một phần thôi đó.”

“Mặc dù không rất ngon nhưng vẫn trên mức trung bình.” Đường Dự bật cười, ánh mắt dịu dàng: “Nói đến cơm trưa thì anh cần phải trở về rồi.”

“Nhớ sau khi ăn xong thì phải uống thuốc đấy.” Anh nhắc nhở.

Ý là phải ăn ở bên ngoài hoặc sau khi trở về mới giải quyết vấn đề cơm trưa sao? Tĩnh An chạy đến bên cạnh bàn ăn, chăm chú nhìn chén cháo hành băm.

Cháo này, nấu ở chỗ cô..... Mà người nấu cháo còn chưa ăn cơm.

Tĩnh An ngượng ngùng nói: “Có chuyện gấp phải xử lý ngay à?”

Nếu anh không có chuyện gấp, vậy thì ở lại ăn cháo với cô đi.

“..... Cũng không có gì.” Đường Dự có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, sau khi anh dừng lại, cười trả lời: “Chỉ ăn cơm thôi.”

“Vậy thì ở lại, ăn chung được không?” Người ta đã sử dụng nhà bếp của cô để nấu cháo rồi, chẳng lẽ còn ngại việc phải ở lại nhà cô, mặt đối mặt ăn cơm à? Tĩnh An ngẩng đầu nở nụ cười chân thành, gợi ý mời.

“Được.” Hình như đã sớm dự liệu như vậy, Đường Dự trả lời tương đối tự nhiên.

Điều này cũng khiến Tĩnh An hoài nghi có phải anh sợ cô lúng túng nên nói sẽ về không?

Tuy rằng ăn không nói, ngủ không nói. Nhưng không khí quá yên tĩnh này hình như hơi..... tĩnh mịch thì phải?

Tĩnh An cúi đầu hớp cháo, cắn cái muỗng lên nhìn người đối diện.

Anh cúi thấp đầu, ngón tay trắng sáng cầm muỗng từ từ múc một hớp cháo đưa vào miệng, sau đó, khẽ mở môi.....

Tĩnh An thu mắt lại, thăm nghĩ mới vừa rồi dòm ngó nam sắc, thật sự rất vui tai vui mắt.

Đã từng chứng kiến Đường Dự ăn cơm, nhưng hôm nay lại thấy vẻ lịch sự tao nhã trên bàn cơm của anh.

Tĩnh An cảm thấy không bằng cứ tiếp tục gặt lớp hành nhuyển trên cháo vậy.

Lúc cô nấu cơm vẫn cho một ít hành thái, nhưng chỉ giới hạn trong món xào rang để dẫn vị. Còn bỏ thẳng vào thể này, nhìn lớp xanh lá cắt nhỏ, thì xin miễn thứ cho kẻ bắt tài như cô.

Nếu không phải Đường Dự ngồi trước mặt, cô đã sớm cẩn thận lựa hết đồng hành này ra rồi, đặt qua một bên, chứ không phải như bây giờ, mỗi muỗng đều cố gắng gặt nó qua một bên.

“Không thích ăn hành à?” Tiếng nói Đường Dự truyền đến, khiến Tĩnh An hơi sững sốt.

“Ừ.” Nói chung cô không thích ăn, Tĩnh An lúng túng gạt đầu thừa nhận, đồng thời cũng kinh ngạc phát hiện lúc Đường Dự ăn vẫn có thể tán gẫu.

“Lựa ra đi, nếu không thì lúc húp cháo sẽ hơi khó khăn đấy.” Đường Dự nhìn thấy hơn phân nửa chén cháo của Tĩnh An đều là hành lá cắt nhỏ dính bên thành chén, chợt nhẹ giọng nói thêm: “Lần sau, anh sẽ nhớ.”

“Ặc?” Còn đang bối rối vì sợ Đường Dự cảm thấy cô quá soi mói, nhưng sao Tĩnh An cô chỉ nghe hiểu nửa câu đầu của anh vậy.

Đối với phản ứng trì độn của cô, Đường Dự đành nhếch môi cười bất đắc dĩ.

“Đúng rồi, sáng nay anh gọi.....” Lúc này đột nhiên Tĩnh An nhớ đến buổi sáng anh điện thoại đến, chắc không phải muốn xác nhận xem cô có ngã bệnh hay không chứ? Cô hỏi: “Tìm em có việc sao?”

“Ừ, có một đề nghị.” Đường Dự uống cháo xong, anh để muỗng xuống nhìn về phía Tĩnh An, trong mắt có tia sáng lấp lánh.

“Đề nghị gì?” Đường Dự đưa ra đề nghị, khiến Tĩnh An kinh ngạc và nghi hoặc: “Em có thể giúp gì sao?”

Đường Dự gạt đầu, cười nói: “Anh cần một người mẫu ảnh.”

“Cần một người mẫu ảnh?” Nhẹ giọng lặp lại lời Đường Dự, Tĩnh An cau mày đầy khó hiểu: “Có phải.... để em làm phát ngôn không?” Giống như quảng cáo “FAINTS-CENT”, anh ấy đã lựa chọn cô?

Nhẹ nhàng lắc đầu, Đường Dự thẳng tắp nhìn vào mắt Tĩnh An: “Là chụp ảnh người mẫu để triển lãm.”

Bị ánh mắt sáng ngời thăm thiết kia nhìn vào, Tĩnh An không khỏi cảm thấy hơi co quắp, càng ngạc nhiên với cụm từ ‘chụp ảnh triển lãm’ trong lời Đường Dự, chợt hỏi: “Đường Dự, chẳng lẽ anh muốn tổ chức triển lãm ảnh sao?!”

Sau khi xem phim ngắn về Đường Dự trong tiết mục thời đại “Hi HAAA”, Tĩnh An cũng rất chú ý một ít tin tức về nhiếp ảnh gia Quỷ Tài.

Mà từ những tư liệu mà cô đã xem qua, cô biết được cho dù đã được giải nhất trong cuộc thi nhiếp ảnh, hơn nữa còn vinh dự được giới nhiếp ảnh phong là Quỷ Tài nhưng Đường Dự chưa từng tổ chức triển lãm ảnh, không phải vì không có ai muốn tài trợ cho anh, ngược lại, không ít người tự nguyện bỏ tiền ra, dù được hậu đãi như vậy nhưng đương sự vẫn luôn không đồng ý.

Anh đã nói, trong cuộc đời anh sẽ chỉ tổ chức triển lãm một lần duy nhất, khi anh chụp được bức ảnh mình vừa lòng nhất hoặc lúc anh muốn buông tay danh hiệu nhiếp ảnh gia thời thượng.

Thấy anh gật đầu lần nữa, Tĩnh An hoàn toàn quên mất lời ‘đề nghị’ của Đường Dự, tất cả tâm tư đều bị khuấy đảo trong tin tức triển lãm này.

Nhớ đến Đường Dự từng đề cập đến hai nhân tố để mở triển lãm..... Tĩnh An thử tỉnh táo hỏi: “..... Là vì anh đã chụp được bức ảnh vừa lòng rồi sao?”

Đối với suy đoán của cô, Đường Dự từ chối cho ý kiến.

Bức ảnh vừa lòng nhất sao..... Anh cười nhạt, cười đến sâu xa.

“Lần triển lãm này là lời cảm ơn cuối cùng và anh sẽ tuyên bố rút lui khỏi giới nhiếp ảnh.” Lý do mà anh đã từng nói, không nhất định phải chọn một trong hai.

“Là vì Đường thị.....” Đã dự đoán được đáp án tệ nhất của Đường Dự, Tĩnh An nhớ đến thân phận bị quản chế của anh, tiếp đó Đường Dự khẽ cười, cũng bị cô lý giải thành tìm niềm vui trong đau khổ.

“Tĩnh An, dù buông tay thân phận nhiếp ảnh gia thời thượng nhưng anh không cảm thấy đáng tiếc.” Đường Dự cắt đứt lời cô, giọng nói vẫn nhẹ nhàng hờ hững.

Địa vị trong giới được như hôm nay, vốn đã ngoài dự liệu của anh. Huống chi đối với anh, thân phận nhiếp ảnh gia này, sau khi bỏ qua mục tiêu ban đầu, đã sớm trở nên có hay không cũng được.

Lời nói ‘ra vẻ thoải mái’ của Đường Dự khiến Tĩnh An không biết tiếp lời thế nào, trong nhận thức, cô luôn đơn thuần nghĩ rằng vì Đường Dự nhiệt tình đam mê nên mới chụp ảnh vì thế mới có thể lấy được thành tích như hôm nay. Tuy nhiên, cô không biết, trên đời còn có một thành ngữ gọi là ‘Đánh bậy đánh bạ’.

“Anh mời em làm người mẫu, có được không?” Nhanh chóng chuyển chủ đề, lại quay trở về lời ‘đề nghị’ của Đường Dự.

“Em..... Có thể không?” Không phải không tự tin, Tĩnh An chỉ quá kinh hoàng vì lời mời này của Đường Dự.

Có thể nói buổi triển lãm cuối cùng của nhiếp ảnh gia thời thượng, chẳng khác nào đã nhấc lên một lớp sóng lớn trong giới, trong khoảnh khắc ấy bọt sóng có thể sẽ bị kích thích rất lâu không thể lắng xuống được.

Mà cô, lại đang được mời vào cơn ‘sóng lớn’ này.

Ngoài kích động ra, thì chính xác lúc này cô đang cảm thấy khiếp sợ.

“Không ai thích hợp hơn em.”

Trừ em ra..... thì không có ai. Khi Đường Dự đang nói chuyện, đôi mắt trầm xuống nhìn vào mắt cô.

Sự tin tưởng trong mắt Đường Dự, cùng vẻ mặt cô không thể phân rõ khiến Tĩnh An chợt thấy kiên định gật đầu.

Lúc này cô gái vẫn đang u mê trong tình cảm nên sẽ không biết rằng hôm nay, tại lúc này, có thể nói ông trời đang cố gắng xây lên một cây cầu với mong muốn kéo gần đôi tim.

Cứ thế thật lâu sau đó, khi anh hỏi một vấn đề nào đó thì cô gái nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ vào ngày hôm đó..... Lúc đó, em không hề phòng bị mà cho anh bước vào nơi ở của mình, vẫn biết rõ trong bếp có một người đàn ông nhưng em lại có thể an tâm ngủ..... Rõ là.....” Câu nói kế tiếp bị gián đoạn vì người nào đó đã phủ môi lên, sau đó chìm đắm trong êm ái ngọt ngào.

33. Chương 31: Không Có Tiêu Đề . . .

Editor: Gà

Khoảng một tuần sau, album mới của Tiêu Mạc Phàm bắt đầu được đặt mua, MV của ca khúc chính ‘Hồi ức và quên lãng’ cũng lần lượt được chiếu trên các kênh tiết mục giải trí nổi tiếng và kể cả trên internet.

Hình ảnh chất lượng của MV, kỹ thuật được đầu tư, đương nhiên đã thể hiện rõ đẳng cấp của nó.

Nhưng các fan sớm không ngóng trông điều đó, họ hoàn toàn không để ý đến những hiệu ứng được đầu tư kỹ lưỡng này, cái bọn họ chú ý là đôi vợ chồng Tiêu Ảnh đế và Lý Na trong MV, mặc dù so với phim truyền hình, thì tình cảm giữa nam nữ chính cũng không đặc sắc hơn bao nhiêu.

Nhưng có một điều đặc biệt là, cho dù xem toàn bộ nội dung MV hoặc chỉ mới xem, bọn họ đều bị một nữ diễn viên không nổi tiếng lắm hấp dẫn sự chú ý.

Mở đầu của MV là một cô gái áo đỏ, gương mặt cương quyết kiêu ngạo, ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ tạo ra một nguồn nhiệt nóng bỏng, tập trung nhìn vào cô gái ấy thì sẽ bị đoạt hết tiêu cự.

Cuối MV, trong ký ức của chàng trai áo bào trắng, vẫn chứa ánh mắt mê ly của cô gái áo đỏ kia, nhưng ánh mắt ấy dần ảm đạm, trong mắt chỉ có bi thương và kiêu ngạo, yên tĩnh và đau đớn, lưu luyến si mê và sự tuyệt vọng khi cái chết gần kề..... Nói có vẻ phức tạp, nhưng khi ánh tà dương khuất dần trong đôi mắt ấy thì nó lại không lộ vẻ đột ngột, mà lại mãnh liệt xuyên thấu vào tim.

Hai hình ảnh, nháy mắt không đến mấy giây, lại không biết vì sao, có thể khiến người ta rung động không thể quên được.

Khi MV được phát trên internet thì dân mạng bắt đầu nổ tung, không biết trong đó có bao nhiêu người, không tự giác nhấp nháy tạm dừng, chỉ vì muốn nhìn cô gái áo đỏ kia nhiều thêm chút nữa.

..... Có phải ‘Trường Giang sống sau đèn sống trước, sống trước chết trên bờ cát’ không vậy?

Nếu là tôi...tôi cũng sẽ không quên được cô gái như vậy!

Ảnh đế đại nhân của tôi ơi, tôi...tôi tôi..... Giống như ship nhầm CP rồi..... Rốt cuộc ai mới là nữ phụ đây!!..... TOT

Thì ra không chỉ mình tôi cảm thấy nữ chính của ‘Hồi ức và quên lãng’ nên là cô gái áo đỏ ~

Ai còn nhớ người quảng cáo cho “FAINTS—CENT” và Phúc Tường trước đây không? Được rồi, ít nhất thì tôi chưa bao giờ quên hai tấm áp phích này..... Hiện giờ có thể có thêm một tấm nữa rồi! Print screen print screen!

Sao có thể quên hai quảng cáo này chứ, tuyệt đối ấn tượng! Nói đến người mẫu mới này, cô ấy chính là đối tượng scandal của người đẹp La Hyên Kỳ ~

Không phải tôi không hài lòng với biểu hiện của Lý Na..... Nhưng mà, ở trong MV này Tĩnh An quá xuất sắc rồi!

.....

Trong một số diễn đàn giải trí, không thiếu sự đánh giá về MV này, có khoa trương cũng có khách quan, thần kỳ là Lý Na vốn nên trở thành tiêu điểm vì sức ảnh hưởng của Tiêu Ảnh đế, nhưng cuối cùng hai hình ảnh thoáng hiện qua trong MV của Tĩnh An đã đoạt mất hồn của mọi người.

Lần này, không giống với lần đầu Tĩnh An bộc lộ tài năng trong quảng cáo nước hoa “FAINTS—CENT”, vốn chỉ nhờ vào hai quảng cáo thương mại và scandal với La Hyên Kỳ mà có chút danh tiếng, thì biểu hiện của cô trong MV với Tiêu Ảnh đế quá xuất sắc, khiến người mới như cô tỏa ra ánh sáng chói lọi trong giới giải trí, càng nổi hơn một số nghệ sĩ, người mẫu xuất đạo đã lâu.

Ngồi trên ghế sa lon ở phòng làm việc, ánh mắt Đường Du hứng thú nhìn lướt qua túi giấy trên bàn trà rồi bĩu môi cười với người đàn ông ngồi đối diện mình: “Nếu tòa soạn báo kia công bố hình này ra ngoài, thì cô người mẫu nhỏ này sẽ không được như bây giờ đâu.”

“Nếu không phải đã sớm thông báo cho bọn họ rằng khi chưa có sự đồng ý của chúng ta, thì không được phát tán hình này ra ngoài.....” Cô gái mặc đồ công sở nhếch môi: “Thật sự quá lãng phí ‘tâm sức’ của người cung cấp hình mà.”

Bị Đường Du gọi đến, Đường Dự thong thả ung dung mở túi giấy ra, trong đó là vài bức ảnh khá sắc nét.

Bức ảnh được chụp bằng ống kính SLR dài, theo góc độ chụp, chắc hẳn người chụp ảnh ẩn núp ở tầng trên cùng, chụp từ trên xuống dưới.

Trong hình, hai khuôn mặt không hề mờ ảo, tất nhiên là Đường Dự và Tĩnh An.

“Phim ảnh đã xử lý xong rồi à?” Anh nhìn thẳng hỏi: “Tra được do ai chụp chưa?”

Đường Du dùng ngón tay vuốt lọn tóc dài xõa xuống bên mặt, cố nhin cười: “Thế nào, đến nhà người ta hẹn hò luôn rồi, vậy mà bây giờ còn lo lắng bị truyền thông lôi ra ánh sáng à?”

“Chị còn tưởng rằng em ‘cố ý’ muốn áp đảo scandal giữa La Hiên Kỳ và Tĩnh An đấy.” Trong lời nói chứa sự cố ý muốn xem náo nhiệt.

Đường Dự không có trả lời chị..., mà Đường Du nhìn thấy sự ám thị nên có chừng mực trong mắt anh, cũng mất hứng nhún vai: “Những tấm này bị một tay săn ảnh chụp phải, đã cho người đi tra hỏi rồi, người nọ đã mai phục gần nhà Tĩnh An khoảng mấy ngày rồi, hôm đó chụp được hình của em là một ‘niềm vui’ bất ngờ với gã đấy.”

“Còn về việc do ai tiết lộ địa chỉ của Tĩnh An cho tên chó săn này, thì chị cũng đã tra xét.....” Chị cười lạnh: “Một trong số những tình nhân nhỏ của Đường Khải Thắng, Bắc Huyền.”

Anh nhúu mày, hiển nhiên vẫn nhớ đến cô ta.

“Càng thú vị hơn là, sau khi xem ảnh chụp của tay chó săn, vị tiểu thư Bắc Huyền này còn ‘khăng khải’ cung cấp thêm một số... hình khác.” Đường Du vươn tay, tùy tiện rút ra một tấm ảnh trong ba, bốn tấm mà Đường Dự mới lật xem, quơ trước mắt anh: “Đáng tiếc những người trong tấm này đã được che mặt, mặt của Đường Khải Thắng cũng được xử lý, nhưng chẳng lẽ không ai đoán ra người này chính là ông chủ của Tinh Quang sao?”

Sau khi nhìn thấy tấm ảnh này, ánh mắt Đường Dự để lộ ra hơi thở u tối nguy hiểm.

Những hình này, cùng với hình ảnh cô tiến anh ra cửa vào giữa trưa hôm đó, rõ ràng đã thể hiện rõ cái gọi là quy tắc ngầm rồi.

“Nói đến phương diện nào đó, Bắc Huyền này thật sự không ngu ngốc, có những tấm nhìn ra được là dùng máy ảnh bỏ túi chụp được, nhất định đã sớm có âm mưu.” Đường Du thu tay lại, đặt những tấm ảnh bên cạnh mình lên bàn trà: “Nếu những hình này được lên báo, thì ai sẽ nghi ngờ cô gái ‘tựa sát’ vào ngực lão già này có bị hạ thuốc hay không.”

“Hiện nay quy tắc ngầm vô cùng lưu hành.” Đường Du thần nhiên nói: “Tĩnh An nổi tiếng trong trong thời gian ngắn như vậy, ‘FAINTS-CENT’, Phúc Tường, MV của Tiêu Ảnh đế..... Cơ hội tốt như vậy, ai dám nói Tĩnh An lấy được nhờ vào thực lực của mình, thà rằng hoài nghi trong này có mờ ám..... Mà một số tấm hình này không phải vừa lúc phù hợp với suy nghĩ trong người hâm mộ sao? Vào lúc này Bắc Huyền phát tán những bức này ra, quả thật đã bắt đúng thời cơ.”

Ánh mắt Đường Dự lạnh xuống, cười nói: “Nhưng không có cơ hội sử dụng những tấm ảnh này rồi.”

“Sai ở chỗ cô ta đắc tội với người không nên đắc tội, hơn nữa lại không biết giấu kỹ thân phận của ‘người bí ẩn.’” Đường Du tán đồng gật đầu: “Trước không nói đến sĩ diện của Đường Khải Thắng, khi biết hình của mình có thể sẽ bị đăng lên báo trở thành một vụ bê bối, những tấm ảnh có liên quan đến em nhất định phải hủy đi, trừ khi..... Em không để ý thôi.”

Nghe câu cuối này của Đường Du có ẩn ý, ánh mắt lạnh lẽo của Đường Dự chợt trở nên âm áp, hiểm khi vẻ mặt thể hiện sự vui vẻ như thế, hơn nữa còn có vầng sáng nhẹ khó thấy.

Đương nhiên sẽ không để ý, nhưng mà.....“Bây giờ chưa phải lúc.” Anh nhắc mí mắt thần nhiên nhìn Đường Du.

Vậy phải xem khi nào đối phương đồng ý đã?

Thấy Đường Dự gián tiếp thừa nhận suy đoán của chị, Đường Du kinh ngạc nhìn ánh mắt kỳ lạ của anh: “Đường Dự.....”

Câu nói đó của anh ‘Có lẽ, đã động lòng rồi’..... Chẳng lẽ, thật sự nghiêm túc sao?!

“Đây là lần đầu tiên em chủ động.....”

Cho đến bây giờ anh luôn bị động trong tình cảm, lần này thế nhưng..... Đường Du nghĩ đến Đan Ninh, sau đó lại lắc đầu, chị chúc phúc nói: “Hi vọng em có thể thành công, Đường Dự.”

Người của nhà họ Đường, đến giờ không hề quan tâm đến vấn đề ‘môn đăng hộ đối’, yêu thì yêu, thích thì thích thôi, sẽ không bị áp lực từ gia tộc, huyết thống..... Kiểu tình yêu tùy tính này, cũng có thể thấy rõ qua hôn nhân của ba bạn họ Đường Can Thịnh và mẹ của chị, hơn nữa còn liên quan đến mẹ ruột của Đường Dự.

Sự rối rắm giữa ba người của thế hệ trước được giải quyết bằng bi kịch chết chóc.

Bị nguyên nhân này ảnh hưởng, Đường Du thừa nhận cô nghĩ tình yêu luôn mang sắc thái bi lụy, đến bây giờ đoạn tình yêu duy nhất của chị cũng đã kết thúc trong bóng lưng rời đi của người yêu, chị chưa từng giữ lại, chị cũng chưa từng khổ sở, chỉ vì đoạn cảm tình này vốn do chính chị nói chia tay.

Mà Đường Dự..... Đường Du nghĩ rằng anh đã sớm xem nhẹ loại tình cảm này, nhưng không ngờ.....

Mặc dù Đường Dự chỉ nói ‘động lòng’, vốn dựa vào tính cách của anh, phần ‘động lòng’ này sẽ không có kết quả lâu bền.

Đường Du nghĩ, thật ra, trong lòng của Đường Dự không hề xem nhẹ tình cảm, mà rất coi trọng tình yêu.

Vì vẫn chưa tìm được người thích hợp nên không nói lời yêu mà thôi.

Ánh mắt giao nhau, Đường Du hiểu được đáp án mình muốn từ sự ổn trọng mắt anh.

Thu lại hình trên bàn trà, Đường Du đặt một túi giấy khác lên bàn, hỏi Đường Dự: “Chuyện này em định xử lý thế nào? Chị nhớ hình như em có nói em muốn băng ghi hình này, bên trong đó có một số tài liệu nếu truyền ra ngoài thì hình tượng của Bắc Huyền sẽ khó thể giữ được.” Tự mình đưa cho anh băng ghi hình trước, chị cũng không nói sẽ không xem trước một lần. “Cũng có thể kiếm được đủ ‘phiếu đồng tình’ cho Tĩnh An.”

Cuốn băng ghi hình này, Đường Dự nhớ lại vẻ mặt của cô khi đó.

Trừ lần đó ra, còn có tiệc rượu hôm ấy, người phụ nữ đứng bên cạnh Đường Khải Thắng.

Bắc Huyền, người ra tay trước đương nhiên không phải anh rồi.

Nhưng nếu cô ta đã ra tay thì anh sẽ vui lòng trợ giúp một phen.

“So với chuyện này, chị nghĩ nên cho Tĩnh An đổi chỗ ở mới thì quan trọng hơn.” Chỗ ở hiện giờ của Tĩnh An có thiết bị an toàn và bảo mật quá mức thiếu hụt. Đường Dự nhìn Đường Du: “Vấn đề phòng ở, lấy danh nghĩa của Tỉnh Quang để thông báo với Tĩnh An là được.”

Đường Dự dự tính ‘lấy việc công làm việc tư’ để bảo Tĩnh An đổi chỗ ở sao?

“Em muốn ‘Kim Ốc Tàng Kiều’ à?” Đường Du trêu ghẹo nói: “Yên tâm, dựa vào việc giá trị của cô ấy khó thể đo lường, chắc hẳn Tỉnh Quang sẽ suy tính về vấn đề chỗ ở của cô ấy.”

Đường Du suy xét vài chỗ ở cho nghệ sĩ của Tỉnh Quang: “An bài ở khu XX thì khá tốt, nơi đó có an ninh nên em có thể yên tâm đấy.”

“Nói đến nơi đó, hình như cũng là chỗ ở cũ của Đan Ninh phải không?” Đột nhiên nhớ đến gì đó, Đường Du lại nói: “Hình như Tiêu Mặc Phàm cũng có bất động sản ở đó.”

34. Chương 32: Tiếp Tục Không Có Tiêu Đề . . .

Editor: Gà

Khi ‘người biết chuyện’ để lộ ra lý do vì sao Tĩnh An bắt đầu được nghênh đón, thì ‘bức màn đen’ sau lưng dần được phổ biến trên internet.

Khi Trần Sâm thấy thì vô cùng tức giận, nhưng Tĩnh An chỉ thờ ơ lạnh nhạt lướt nhìn mấy trăm bình luận của dân mạng.

“Sao không viết thành kịch bản luôn đi!” Trần Sâm nặng nề ‘Hừ’ một tiếng, buồn cười nhìn nội dung trên máy vi tính.

Đối với nội dung của bài đăng này, Tĩnh An đứng sau lưng Trần Sâm, tùy ý nhìn Trần Sâm dùng chuột kéo xuống, trong đó đa số là các câu hỏi chất vấn.

Cô cau mày, lạnh nhạt nói: “Chỉ dùng lời nói, cho dù giọng điệu của ‘người biết chuyện’ này khá khẳng định, nhưng lại không có sức thuyết phục.”

Chỉ là vài dòng mà không có hình ảnh chứng minh, nếu xuất hiện tại tạp chí hoặc sách báo, thì khả năng tố giác chân tướng có thể cao hơn một chút. Dù sao đây là Internet, người ta có thể tùy tiện dùng nick ảo để công bố tin tức ‘Chân thật’ hư hư ảo ảo thế này, cho nên cũng không thể trách dân mạng mù quáng tin theo mấy bình luận không thiết thực này.

Có hình ảnh rõ ràng, có chứng cứ hằn hoi thì lời văn mới có tính chân thật. Dĩ nhiên hình ảnh hoặc video được cung cấp không thể là giả, trừ khi người làm giả nó quá mức thành công, có thể bảo đảm qua mắt được người trong nghề.

Tuy nhiên..... Dù thật thành giả, giả thành thật nhưng không ai rảnh đi quan tâm tính chân thật nó. Mà, dư luận chân chính mới đáng sợ.

“Mặc dù nói vậy, nhưng không ai ra mặt làm sáng tỏ thì chắc chắn phiền toái sẽ không nhỏ.” Trần Sâm lại phóng to nội dung bài viết, sắc mặt âm trầm: “Đường dự, La Hiên Kỳ, thậm chí còn mồm mép nhắc đến lão tổng Đường Khải Thắng của chúng ta, nhìn xem, ‘người biết rõ chân tướng’ thật sự không ít!..... Tĩnh An, em nói xem người này có thể là người mà chúng ta quen biết hay không.” Câu hỏi nhưng dùng giọng trần thuật.

“Có lẽ..... Sẽ không xa lạ đâu.” Đối với ‘người biết chuyện’ này, trong lòng Tĩnh An chợt nghĩ đến một ứng viên.

Trong lòng ai cũng có ghen tỵ, nhưng người thiện sẽ giấu giếm nó dưới lớp mặt nạ, mà có người thì không muốn người khác sống tốt, đặc biệt là người từ lúc bắt đầu đã không vừa mắt cô.

Người đó, Tĩnh An chỉ nghĩ đến Bắc Huyền, kẻ không biết cách ẩn nhẫn mà chỉ giỏi ồn ào náo động.

“Em biết do ai làm.....” Nghe cô nói xong, Trần Sâm không cảm thấy kỳ lạ, hình như cũng đoán được nhân vật này.

Nhưng anh ta nói chưa xong, thì đã bị tiếng gõ cửa qua loa cắt đứt.

“Tĩnh An.” Khi mở cửa ra, người xuất hiện là người đã lâu không gặp, người mẫu Vũ An. “Nếu bây giờ cô rảnh rồi, tôi muốn nói cho cô biết chuyện này.”

“..... Vũ An?” Sau khi nhìn thấy một người mẫu nữ có mái tóc đen dài, sau một lúc lâu Tĩnh An mới nhận ra được, cô khẽ cười: “Hiện giờ tôi rất rảnh rồi, đâu có chuyện gì làm chứ.”

Hôm nay đến công ty, Trần Sâm nói Đường Du có chuyện muốn đích thân đến tìm cô. Nhưng lúc đó cô đến sớm, Đường tiểu thư vẫn đang trong cuộc họp cấp cao.

Ánh mắt Vũ An thoáng quét qua Trần Sâm: “Tĩnh An, chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không? Một lát thôi là được rồi.”

Trong giọng nói của đối phương mang theo sự lễ phép và khách sáo chưa từng có. Hình như Tĩnh An biết nguyên nhân trong này, chắc là thân phận địa vị của mình đã thay đổi.

Nhưng Vũ An là người đầu tiên trong giới người mẫu mà cô quen từ khi trùng sinh đến nay, không quá thân thuộc, nhưng vẫn có giao tình.

“Đương nhiên là được.” Tĩnh An gật đầu, tầm mắt chuyển sang Trần Sâm đã đứng lên, nói: “Trần Sâm, nếu vậy anh đến chỗ thư ký của Đường tiểu thư hỏi thăm xem hội nghị đã sắp xong chưa?”

Trần Sâm nói “Được”, rồi sau đó ra ngoài, khép cửa phòng, đồng thời, để không gian lại cho Tĩnh An và Vũ An.

“Chúc mừng cô.” Không lập tức vào chủ đề, đầu tiên Vũ An thiện ý chúc mừng Tĩnh An: “Câu chúc mừng này, lẽ ra tôi đã nên nói lúc cô nhận quảng cáo ‘FAINTS-CENT’.”

Tiếng chúc mừng này, đương nhiên còn bao gồm chúc cô đã nổi tiếng. “Tĩnh An, cô là một kỳ tích trong giới người mẫu đấy.” Vũ An nhìn đôi mắt lấp lánh của Tĩnh An.

Câu cuối cùng Vũ An nói thật ra không xem là hoàn chỉnh, vả lại cũng không phải thật sự xuất phát từ chính cô ta.

Nếu lời thoại không bị cắt giảm sẽ phải là: “Tĩnh An, sau Đan Ninh, thì cô chính là kỳ tích trong giới người mẫu.”

Mà người nói ra câu đó, chính là một lão làng trong giới người mẫu mà Vũ An quen biết, nói là lão làng, thật ra thì chỉ là một người ra nghề cùng thời với Lý Na mà thôi, vì giờ không quá nổi tiếng nên chuyển thành người làm việc sau hậu trường.

Đan Ninh, lúc cô đang ở thời huy hoàng nhất thì Vũ An vẫn chưa xuất hiện, cô ta chỉ biết được một số chuyện qua vị lão làng này mà thôi.

Một cô gái nhà nghèo mười tám tuổi, không có bất kỳ kinh nghiệm làm người mẫu gì, vậy mà có thể đạt được giải nhất cuộc thi người mẫu của Tỉnh Quang. Sau khoảng thời gian ngắn, đã đứng đầu giới người mẫu trong nước.

Thành công của cô gái ấy, từng khiến Vũ An hâm mộ không thôi.

Vậy mà vị lão làng đó có thể so sánh truyền kỳ kia với Tĩnh An..... Điều này khiến Vũ An khó tin nên phải tìm kiếm video về cuộc thi người mẫu đầu tiên của Tỉnh Quang, mặc dù hình ảnh cũ kỹ, nhưng Vũ An đã xem kỹ từ vòng đầu loại đến tận giải chung kết.

Trong giải chung kết, ở lần chụp ảnh cuối cùng ấy, Đan Ninh tiến bộ rất nhanh chóng, tỏa ra sự hấp dẫn khiến người rung động.

Khác với dung nhan của Tĩnh An, nhưng vẫn khiến Vũ An so sánh ảnh của Đan Ninh và Tĩnh An.

Khi tắt cả giám khảo trong clip đều nhất trí chọn Đan Ninh thì dường như Vũ An đã hiểu được hai từ ‘kỳ tích’ trong câu nói của vị lão làng kia.

Đan Ninh, Tĩnh An..... Trời sinh đã là ngôi sao sáng chói nhất trong giới người mẫu.

“Cảm ơn.” Ngây ngẩn một lúc, Tĩnh An cười nhận lấy lời khen của Vũ An.

“Thấy cô ở phòng nghỉ, tôi nhớ có một chuyện phải nói với cô, cho nên đã vào.” Không muốn chiếm dụng thời gian của Tĩnh An, Vũ An nhanh chóng nhắc đến mục đích của mình: “Là về những nội dung gây bất lợi với cô trên internet.”

Trong lòng cô kinh ngạc vì câu nói của Vũ An, nhưng Tĩnh An thấy vẻ mặt cô ta vẫn bình thản.

“Trưa hôm qua, ở phòng hóa trang, trong lúc vô tình tôi nghe được cuộc nói chuyện giữa Lâm Lang và Bắc Huyền.” Trưa hôm qua, cô ta chỉ muốn tìm một nơi không người để ngủ trưa, không khéo nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa hai người họ, mặc dù lúc thấy cô ta thì bọn họ đều im lặng, nhưng đã để cô ta nghe được vài câu quan trọng.

Vũ An nói khái quát với Tĩnh An những gì cô ta nghe được: “Những bình luận gây bất lợi với cô đều do Bắc Huyền tung ra, vốn có một số ảnh chụp, nhưng nghe Lâm Lang nói, hình như những hình kia đều bị bên trên lấy đi hết.”

“Đoán chừng lúc đầu Bắc Huyền muốn cung cấp ảnh này cho báo chí, sau đó vì nguyên nhân nào đó, nên mới phải lợi dụng Internet.”

“..... Tại sao cô nói cho tôi biết?” Vũ An nói xong, mặc dù đã xác nhận thân phận ‘người biết chuyện’ với Tĩnh An, nhưng cô không xác định hành vi ‘tồn công lại chẳng có kết quả tốt’ này là việc mà một người mẫu luôn ‘bo bo giữ mình’ làm ra?

“Chỉ có thể nói, tôi là người ích kỷ.” Vũ An vô tình cười: “Trả ơn cô đã giúp tôi cản cái lược kia.”

Vả lại trong nội tâm, cô ta nghĩ cô gái này không nên bị chôn vùi trong lời đồn về quy tắc ngầm ấy. Quy tắc ngầm này..... ánh mắt Vũ An âm ỉ.

“Không cần dựa vào quy tắc ngầm mà vẫn có thể nổi tiếng..... Tĩnh An, cô không biết khiến bao nhiêu người ghen tỵ với mình đâu.” Vũ An dùng giọng điệu cười giỡn nói: “Nhưng cũng có biết bao nhiêu người chấp nhận quy tắc ngầm, vậy mà bây giờ vẫn không có thành tựu gì.” Không khó nghe ra sự tự giấu trong lời của cô ta.

“Tôi thật lòng hâm mộ cô..... Cho nên, tôi hy vọng việc hôm nay có chút tác dụng với cô.”

Ánh mắt Tĩnh An phức tạp nhìn Vũ An: “..... Chẳng lẽ cô không hoài nghi sao?”

“Tôi tin tưởng cô.” Đối với câu hỏi của cô, Vũ An trả lời rất lưu loát thẳng thắn: “Huống chi luôn có một trường hợp đặc biệt trong vòng luẩn quẩn này, ít nhất như vậy vẫn còn có hy vọng đúng không?” Điều đó khiến cô ta tin rằng chỉ cần dựa vào thực lực của bản thân, thì sẽ có ngày thành công.

“Cảm ơn.” Cô cảm ơn lần nữa, càng trịnh trọng và cảm kích hơn.

35. Chương 33: Khoản Quyền Tiền Kêch Xù . . .

Editor: Gà

Vũ An đi không lâu, Tĩnh An trở lại nhấn với Trần Sâm, rồi một mình đến phòng làm việc của Đường Du.

Trong phòng làm việc được trang hoàng thanh nhã hào phóng, Đường Du vừa kết thúc cuộc hội nghị nhằm chấn chỉnh ngồi trên ghế làm việc, nhắm hai mắt nhẹ xoa huyệt thái dương của mình.

Được thư ký mời vào, Tĩnh An không lên tiếng quấy rầy Đường Du đang nhắm mắt dưỡng thần, cho đến sau vài phút Đường Du mở mắt ra, cười nhìn cô gái đứng trước bàn làm việc.

“Đường tiểu thư.”

“Ngồi đi, Tĩnh An.” Đường Du chỉ vào ghế ngồi bên cạnh Tĩnh An, ý bảo Tĩnh An có thể ngồi xuống nói chuyện, sau đó nhếch môi, nở một nụ cười sâu xa: “Chuyện cô làm thật sự ngoài dự liệu của tôi.”

“Ý của Đường tiểu thư là?” Câu nói bất ngờ này khiến Tĩnh An hơi nghi hoặc.

“Trong thành phố có tổ chức buổi đấu giá từ thiện cho cô nhi, ban tổ chức hy vọng có thể mời cô, lấy hình tượng đại sứ từ thiện xuất hiện ở hoạt động.” Không thẳng thắn trả lời nghi vấn của cô, Đường Du chỉ nhắc đến việc tìm Tĩnh An lần này, mà lý do thật sự thì cũng chính vì chị cảm thấy bất ngờ với cô: “Chuyện này có thể tạo được tác dụng rất lớn với hình tượng của Tinh Quang trong lòng công chúng, tôi mời cô đến cũng hy vọng cô có thể đồng ý lời mời này, nếu có thể, chúng ta càng hy vọng có thể để lộ ra sự kiện cô làm từ thiện.”

Thì ra là việc này..... Ánh mắt Tĩnh An khẽ dao động, vẻ mặt như hơi do dự: “Chuyện này.....”

“Quyên hết toàn bộ tiền thù lao phát ngôn của quảng cáo ‘FAINTS—CENT’, cái này cũng không phải một số lượng nhỏ.” Đường Du tựa lưng vào ghế da, vẻ mặt bội phục với sự đoan trang của cô: “Nếu không phải lần này cơ quan từ thiện cố ý gọi điện đến, tôi còn không biết dưới cờ Tinh Quang còn có một nghệ sĩ tốt như vậy.”

“Là người mới, cô rất khẳng khái.” Khoản quyên tiền này, thậm chí cả đại minh tinh cũng chưa dám móc ra, huống chi Tinh An chỉ là một người mới không có gì, trong đáy mắt Đường Du có vẻ nghiền ngẫm: “Cô đã có thiện tâm này, không bằng nên dùng thêm hiệu ứng minh tinh để đẩy nhanh tác dụng?”

Tinh An hơi chần chừ, rồi sau đó gật đầu đồng ý với đề nghị của Đường Du: “Đường tiểu thư, có thể được mời làm đại sứ từ thiện, tôi cảm thấy rất vui. Còn việc có công khai chuyện tôi quyên tiền lần này hay không, thì tôi sẽ nghe theo sắp xếp của công ty.”

“Vậy thì tốt.” Lấy được đáp án mình muốn, một tay Đường Du sờ cằm, vừa lòng cười tủm tỉm nhìn cô gái trước mắt: “Vốn đang dự định để cô giải thích với ký giả về những lời đồn trên internet, bây giờ cũng có thể mượn hoạt động từ thiện hai ngày sau làm lời giải thích rồi. Cộng thêm công khai món quyên tiền kékéchù kia, sẽ hữu ích vô hại với cô.”

“Đúng rồi Tinh An, còn có một việc, thật ra tôi quên nói với cô.” Đường Du nói: “Công ty đã dự tính sắp xếp cho cô một chỗ ở. Cô nên biết, chỗ ở hiện nay của cô đã bị lọt vào mắt đám cho sẵn.”

“Nếu vậy, thì phiền phức rồi.” Không quen viện cớ thoái thác, Tinh An cũng biết an ninh chỗ ở của cô quá mức đơn sơ, vốn đang tính sẽ dọn nhà nhưng không ngờ công ty nhanh hơn một bước đổi chỗ mới cho cô rồi, thật sự đỡ lo không ít.

Đương nhiên Tinh An sẽ không có bất kỳ ý kiến phản đối nào.

“Địa chỉ cụ thể thì sẽ có nhân viên phụ trách đặc biệt nói với người đại diện của cô.” Giọng điệu của Đường Du thể hiện rõ đây là đang giải quyết việc công, điều này càng khiến ngũ quan xinh đẹp của chị có vẻ nghiêm túc hơn nhiều: “Sau hoạt động từ thiện thì cô có thể dọn nhà.”

Đường Du nhìn cô gái đi ra khỏi phòng làm việc của mình, trong mắt có ý tìm tòi nghiên cứu.

Khoản quyên tiền này.....

Nếu Tinh An thật sự bí mật không muốn người biết, thì tại sao không dứt khoát dùng hình thức ẩn danh.

Không ẩn danh, sớm muộn gì cũng sẽ có người để lộ ra khoản quyên tiền này đến từ đâu, đến lúc đó đám môi giới sẽ có cái nhìn thế nào? Còn công chúng biết được khoản quyên tiền này sẽ nghĩ thế nào?

Khiêm tốn hành thiện? Không cầu tiền tài lợi ích?..... Không gì khác ngoài những lời bình có cánh với cô hoặc là..... Cô muốn phương hướng phát triển.

Đường Du cong khóe môi, nhớ đến một ít tin tức biết được từ hội từ thiện, ví như, thời gian số tiền này được quyên.

Khi đó, nếu Đường Du nhớ không lầm, lúc ấy cô bị Đường Khải Thắng chèn ép về mặt sự nghiệp.

Nhìn như ‘tuyệt tàng’ (trong sáng như tuyết) kia, nhưng thật ra thì cô gái này không ‘phản kháng’ một cách đơn thuần như vẻ ngoài, còn vươn một tay vào bóng tối như vậy.

Mà một tay không tiếng động này, Đường Du nghĩ, nó tựa như một canh bạc.

Đánh bạc như thế, nếu thắng thì ngoài việc kiếm được một ‘thanh danh tốt’ cho hình tượng của bản thân ra, đương nhiên sẽ bắt đầu được người biết đến, nhưng nếu thua, cũng sẽ tổn thất rất lớn đến tài và danh.....

Đối với một người mẫu mới mà nói, nếu canh bạc này thua, không chỉ không được người biết đến mà số tiền này còn bay mất dạng. Ngay lúc ấy vẫn chưa biết tiền đồ thế nào, chẳng lẽ cô không nghĩ đến, số tiền kia có thể sẽ là thù lao cuối cùng trong kiếp sống người mẫu này của cô ư? Nhưng cô cứ không chừa bất kỳ đường sống nào mà quyên ra như vậy?

Nhưng mà.....toàn bộ tiền thù lao cho phát ngôn của quảng cáo “FAINTS—CENT”, cô đánh cuộc có đầu tư như vậy, trong lúc vô hình có thể khiến phần thắng của cô càng mở rộng hơn.

Phải biết trừ danh tiếng của cô ra, thì tiền phát ngôn cho “FAINTS—CENT” đã đủ bùng nổ rồi, nhưng không phải cô quyền một số trong đó mà là toàn bộ, đây cũng nói đến nhân tố quan trọng thứ hai, hướng phát triển.

Tuy canh bạc này phải dựa vào thắng thua, có sai sót về thời gian, nhưng nếu thành công, thì chính xác đây là một trong phương pháp giúp cô thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Tuy sự kiện quyền tiền này bây giờ mới lộ ra, nhưng lần này cũng là chuyện tốt giúp cô thêm gắm thêm hoa.

Lần quyền tiền này, không biết rốt cuộc cô vô ý hay có tính toán? Nếu vô ý, chỉ có thể nói cô may mắn...lựa chọn chính xác; nhưng nếu cố ý..... Hành động có cân nhắc như vậy, thì sao một người mới như thế dám đặt cược!

Có lẽ..... Chị quá chủ quan rồi?

Tĩnh An quyền tiền, chỉ thật sự xuất phát từ ý tốt thôi?

Từ công ty trở về nhà.

Tĩnh An mở máy tính ra, thấy có một phong thư được gửi đến.

Mở phong thư ra, tải file nén xuống, sau đó giải nén.

Sau khi giải xong, Tĩnh An xem hết hình trong đó, khẽ cười.

Thám tử tư, trước kia Tiêu Mặc Phàm vì muốn xử lý một ít chuyện nên đã từng dùng đến.

Anh ta từng nói với cô mật khẩu của hộp thư này là ngày sinh của anh ta. Mà nay đến phiên mình, hộp thư này lại có đất dụng võ.

Số tiền còn lại được chuyển khoản thông qua ngân hàng đến hộp thư kia, sau khi vạch rõ quan hệ cuối cùng, Tĩnh An bắt đầu sàng lọc ra mười tám hình trong số những tấm được gửi đến.

Trong email của riêng Đan Ninh vẫn còn giữ một số hòm thư của vài ký giả, Tĩnh An sao chép và dán vào hộp thư mà mình vừa tạo, sau đó đính kèm những bức ảnh đã chọn, trong thư còn cố ý sử dụng danh tính của ‘người biết chuyện’ để đề cập đến việc ‘người biết chuyện’ kia vì sao lại hãm hại người khác, cuối cùng nhấn chuột gửi đi.

Ngày mai, sẽ là một ngày mới đúng không, Bắc Huyền.

Trên thực tế, sáng sớm ngày hôm sau, trên các báo giải trí nói về Bắc Huyền còn náo nhiệt hơn những gì Tĩnh An mong đợi.

Sự kiện Bắc Huyền ‘bồi ngủ’ gây shock lớn

Một nữ thị nhiều nam, người mẫu cũng không kém?

Nữ diễn viên chính của phim thần tượng ‘Mây trôi’ hành nghề quy tắc ngầm

.....

Mấy chữ lớn như vậy, rõ ràng được làm nổi bật trên các trang tạp chí, kết hợp với những từ đó là khoảng chục tấm hình, chứng cứ xác thật, sự thật không thể nghi ngờ.

Các bức ảnh chụp người phụ nữ ở các góc độ khác nhau, trang phục không giống nhau, trang điểm khác nhau..... Nhưng chỉ cần liếc mắt thì có thể nhìn ra đây là cùng một người, mà cô ta còn sử dụng đủ loại sắc dụ để quyến rũ đàn ông, diện mạo luôn biến hóa.

Trong hình đều là những người đàn ông khác nhau, người xem lập tức có thể nhận ra trong đó có vài gương mặt quen thuộc, có đạo diễn và nhà đầu tư XX của ‘Mây trôi’, còn có ông chủ của công ty giải trí nhỏ mới mở, có.....

Mà những cái còn lại đều là khuôn mặt xa lạ, qua báo chí người ta ‘có thể mờ ảo’ suy đoán, nhất định không có gì hơn ngoài bối cảnh và quyền lực.

Trừ lần đó ra, các tạp chí dựa vào nội dung được gửi, có thể xác định người chủ rủa Tĩnh An trên internet ngày đó chính là Bắc Huyền. Lời văn và ngôn từ được sử dụng đều ám có phải cô ta ‘không ăn được nhò thì nói nhò xanh’. Còn có ký giả hơi lớn gan, lên giọng châm chọc Bắc Huyền viết mấy chuyện thị phi về Tĩnh An, chắc là đã lấy ‘kinh nghiệm’ gốc của bản thân ra rồi.

Chiều hôm đó những lời gièm pha về Bắc Huyền bùng nổ, một đoạn video xảy ra trên hành lang của công ty Tinh Quang được điên cuồng phát ra.

Trong clip, mặc dù gương mặt Tĩnh An không quá rõ, nhưng cũng có thể nhìn ra nét mặt cô có vài chỗ ảm nẫn và uất ức, trong tấm hình hai cô gái đứng đối diện nhau, cho dù ai cũng có thể nhìn người nào ‘bạo hành’ và người nào là ‘người bị hại’.

Rất không khéo, ‘kẻ bạo hành’ bị mọi người phỉ nhổ, không phải Bắc Huyền thì là ai!

Người mới ban đầu bị mình bạt tay, hôm nay lại đứng trên đầu mình, hơn nữa còn đường thành công còn quang minh chính đại hơn mình nhiều, nên chua chát, cũng khó trách Bắc Huyền trả thù bằng cách như vậy.

Người xem đoạn video này, trong tiềm thức đều nghĩ các tiết lộ về quy tắc ngầm của Tĩnh An trước kia vì do Bắc Huyền quá ghen tỵ, nên bỏ qua nghi ngờ Tĩnh An và Bắc Huyền có phải là cá mè một lứa hay không.

Sự thật này càng xấu xí hơn sự thật kia, đủ để khiến Bắc Huyền, kẻ vẫn chưa quá nổi tiếng, thân bại danh liệt.

Tĩnh An cau mày xem đoạn video giữa cô và Bắc Huyền trong máy vi tính.

Mời thám tử tư điều tra ‘đối tượng’ giao dịch của Bắc Huyền, là từ lúc sau tiệc rượu với Đường Khải Thắng lần đó. Trong khi điều tra thì phát hiện, người phụ nữ này không chỉ có quan hệ với Đường Khải Thắng.

Những tấm ảnh mà thám tử tư cuối cùng truyền đến, thể hiện đối tượng ‘giao dịch’ muôn hình muôn vẻ của cô ta, Tĩnh An chỉ chọn ra vài tấm đưa lên báo, những người này, vì khá nổi tiếng và quen thuộc, đồng thời cũng là người mà không phải báo chí không đặc tột nổi.

Vậy mà đoạn video này lại xuất hiện, nó không nằm trong kế hoạch của cô.

Đoạn video này được cắt ra từ camera giám sát hành lang, người nào đã phát tán nó ra?

Tĩnh An còn nhớ rõ đoạn ngắn này là ‘chứng cứ’ do cô cố ý để lại cho bản thân sau này. Nhưng sau hôm đó cô đã nhờ Trần Sâm đến Sở Cảnh vụ để phục chế đoạn băng ghi hình này thì lại bị báo rằng đoạn ghi hình này đã không còn.

Đã không còn đoạn ghi hình đó, nhưng vào lúc cô cần thì nó lại tự xuất hiện?

Tĩnh An cảm thấy thật không hiểu.

Ngày thứ ba, là ngày cử hành buổi đấu giá từ thiện.

Tĩnh An bước vào, thì đã nghe có người kêu tên mình: “Là Tĩnh An phải không?”

Cô nhận ra giọng nói này.

Tĩnh An nghiêng người, nhìn về phía người phụ nữ đang đi đến, thiếu chút nữa đã bật thốt lên: “Bạch..... Chào chị.”

“Xin chào, tôi là Lưu Bạch, người đại diện của Tiêu Mạc Phàm.”

36. Chương 34: Trả Lời Nghi Ngờ Của Phóng Viên...

Editor: Gà

Lưu Bạch cách Tĩnh An một bước ngắn thì dừng lại, chiều cao không thua gì người mẫu, dung hợp với ngũ quan lạnh lạnh, lộ ra phong cách nữ cường nhân.

“Tĩnh An biểu hiện rất xuất sắc trong MV, Mạc Phàm còn khen cô trước mặt tôi đấy.” Lưu Bạch cười nhạt nhìn cô gái.

Bất ngờ được khen ngợi, Tĩnh An tỏ vẻ hơi sợ hãi, khiêm tốn nói: “Cám ơn chị Lưu.”

Lưu Bạch, vài năm trước, lúc Tiêu Mạc Phàm trở thành nghệ sĩ hạng nhất của giải trí Trung Hoa thì đã được thăng người đại diện đứng đầu công ty.

“Chị Lưu đến một mình sao?” Còn một khoảng thời gian nữa mới bắt đầu buổi đấu giá từ thiện, thấy dường như Lưu Bạch không muốn đi ngay sau khi bắt chuyện với cô, nên Tĩnh An tùy ý gợi đề tài.

Lưu Bạch liếc nhìn Tĩnh An, nghĩ cô muốn hỏi mình có phải đi cùng với nghệ sĩ nào đó không, sau đó mỉm cười nói: “Mạc Phàm không đến, tôi thay mặt cậu ấy tham gia buổi đấu giá từ thiện lần này.”

“Vậy sao.”

Tiếp đó, hai người lại hàn huyên mấy câu không liên quan, Lưu Bạch hơi do dự nhắc đến sự kiện nào đó xảy ra rất lâu trước đây: “Tĩnh An, lần đó bởi vì Mạc Phàm mà xảy ra tai nạn xe cộ.....” Dừng từ nói giảm, không hề tiết lộ ra cái nhìn chân thật của cô ta với tai nạn xe cộ lần đó của cô.

Nhịp tim Tĩnh An đột nhiên đình trệ vào khoảnh khắc lao xuống núi ấy, thoáng qua rồi biến mất, khẽ hoảng hốt sau đó ý thức được tai nạn xe cộ Lưu Bạch nói là xảy ra trên thân thể này.

“Không biết..... bây giờ Tĩnh An đối với Mạc Phàm là.....” Lưu Bạch nói đến đó thì dừng lại.

Ánh mắt Tĩnh An khẽ chớp: “Chị Lưu, thật ra bản thân em cũng quên vì sao xảy ra tai nạn xe cộ lần đó, dường như không nhớ rõ tại sao mình lại..... xúc động như vậy.”

“Trước đây em đã nói chuyện này trong cuộc phỏng vấn với tòa soạn báo XX.” Cô cười xấu hổ.

Bắt đầu có chút danh tiếng nhờ quảng cáo “FAINTS—CENT”, còn có không ít phóng viên, vì người đọc đều chú ý đến tai nạn xe cộ đó, nên đã nhằm vào chuyện này, dưới sự an bài của Trần Sâm cô nhận phỏng vấn của tòa soạn báo XX, lúc đó còn lấy giấy chứng nhận bệnh trạng của bác sĩ ra.

Nếu không phải là lấy cuộc phỏng vấn này làm mồi, vậy lúc tin cô tham gia quay cho MV của Tiêu Mạc Phàm được công bố, thì nhất định lời đồn sẽ ngày càng cao hơn.

“Khi tỉnh lại sau cơn hôn mê, em đã quên rất nhiều người.” Tĩnh An bổ sung thêm một câu ý nói lo lắng của Lưu Bạch đã dư thừa: “Chị Lưu quá lo lắng rồi.”

Nét mặt cô không phải giả, Lưu Bạch gật đầu.

Thật ra thì cô ta đã xem cuộc phỏng vấn của cô với XX rồi, lần này cô ta chỉ muốn tự xác nhận lại thêm một lần thôi: “Mạc Phàm luôn chăm sóc cho đàn em, mặc dù không ở cùng một công ty, nhưng vẫn mong có thể hợp tác với Tĩnh An một lần nữa.”

Sau lần cô từ chối lời mời của Mạc Phàm, Lưu Bạch phát hiện cô có hướng đi rõ ràng cho bản thân, cũng biết lần sân sang diện ảnh sẽ không nhất định đại biểu rằng sự nghiệp sẽ càng thêm huy hoàng.

Nhưng cho dù chỉ là một người mẫu, tương lai cô gái trước mặt có thể chiếm được nửa khoảng trời, nếu có cơ hội, thậm chí có thể sải chân ra đấu trường quốc tế.....

Có vậy mới biết, Lưu Bạch cũng không muốn có một chút ‘đùa vui’ nào tồn tại giữa cô gái này và Mạc Phàm.

Cho nên Lưu Bạch nói mong muốn cô sẽ kết giao với nghệ sĩ dưới tay mình cũng chỉ đơn thuần là nguy trang thôi.

Tĩnh An vẫn cười, nhưng không biết là phủ nhận hay đồng ý với lời của Lưu Bạch.

“Lần này đến hội từ thiện thật ra còn vì muốn gặp.....”

“Tĩnh An, sao em còn đứng đây?!” Lưu Bạch chưa nói xong, Trần Sâm, người đại diện của Tĩnh An, đã đi đến cắt đứt: “Anh đang đợi em đây..... A, chị Lưu! Chào chị chào chị!”

Nhận ra người đứng bên cạnh Tĩnh An là ai, Trần Sâm há miệng, vội lên tiếng chào.

“Vừa rồi chị Lưu muốn nói gì ạ?” Nhìn lướt qua Trần Sâm thiếu cẩn thận, Tĩnh An hỏi Lưu Bạch.

“Không có gì, chỉ muốn xin ý kiến cá nhân của Tĩnh An thôi.” Lưu Bạch nghiêng mắt nhìn Trần Sâm đến không đúng lúc đang nhìn đồng hồ đeo tay, nói tiếp: “Em đi làm việc trước đi, nếu tôi nói thêm gì nữa thì người đại diện của em sẽ phải sốt ruột đấy.”

Nói gấp lại sau với Lưu Bạch, Tĩnh An đi cùng với Trần Sâm, trêu ghẹo nói: “Trần Sâm, thì ra là anh có thói quen nhìn đồng hồ đeo tay đấy.” Cô không cảm thấy thời gian gấp rút như vậy đâu.

“Người đại diện đứng đầu Trung Hoa tự động chạy đến tán gẫu với người mẫu của Tinh Quang, còn hàn huyên lâu như vậy, tuyệt đối có ‘ý đồ’.” Lúc Tĩnh An đi vào hội trường thì Trần Sâm đã thấy Lưu Bạch còn đến nhanh hơn anh ta một bước, mà vừa rồi Tĩnh An nháy mắt với anh ta bên này, trong lòng Trần Sâm thâm hiểu nên đi đến: “Hơn nữa không phải anh vì ám hiệu của em sao, chọn lý do để ra ngoài ‘giải cứu’ cho em đấy.”

Hoạt động từ thiện đã sắp đến hồi cuối, cơ quan từ thiện phụ trách lần hoạt động này còn nói ra lý do muốn mời Tĩnh An làm đại sứ từ thiện.

Trong lúc nhất thời, cho dù là nghệ sĩ nổi tiếng, thậm chí là phóng viên cũng âm thầm kinh ngạc không thôi.

Người mới này, thật sự không phải..... hào phóng bình thường.

Khi hoạt động đã kết thúc, trong đám người rời đi, Tĩnh An cố ý tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên nên đi ở cuối cùng, cách một khoảng với đội ngũ trước mặt.

“Xin hỏi Tĩnh An có ý kiến gì với gièm pha lần này của người mẫu Bắc Huyền cùng công ty không?” Một phóng viên nổi danh của đài truyền hình lấy vấn đề béc nhọt này ra, đã ngăn trước mặt Tĩnh An.

Vấn đề thứ nhất chính là cái này à?

Tĩnh An nhếch môi, nhìn lướt qua Trần Sâm đang ngăn micro, đơn giản đáp: “Có nghe thấy.”

Có nghe thấy, mà không phải là không có nghe.

Phóng viên xung quanh Tĩnh An, mắt sáng lên, người phóng viên ném ra vấn đề thứ nhất kia vẫn chưa hỏi xong, thì đã có những phóng viên đài khác cướp lời.

“Tĩnh An có nghĩ tin tức tiêu cực này của Bắc Huyền là thật không?”

Ánh mắt của Tĩnh An né tránh, im lặng vài giây rồi nói: “Vấn đề này, tôi không rõ lắm, tôi cảm thấy hỏi người trong cuộc thì thích hợp hơn.”

Ánh mắt né tránh, chần chờ suy nghĩ, là thật sự không rõ hay giả vờ không rõ?

Đèn flash liên tục nhấp nháy, đã sớm bắt được phản ứng ‘trực tiếp’ nhất của cô gái rồi.

Không hẹn mà gặp, phản ứng đầu tiên của các phóng viên chính là tin tức giải trí ngày mai lại có xu hướng bạo động rồi!

Quả nhiên là người mới, cả vẻ mặt cũng không giấu được.

Phóng viên đứng mũi chịu sào đã ngăn Tĩnh An lại khi này, dù đã bị cướp đi vấn đề thứ hai nhưng vẫn không chịu yếu thế nêu ra câu mình đã chuẩn bị xong: “Như vậy Tĩnh An có biết chuyện trước kia Bắc Huyền gây bất lợi với cô trên internet không?”

“Còn có video trên internet là thật sao? Bắc Huyền cũng đối xử với người mới trong công ty như vậy hay chỉ nhắm vào cô?”

Một hơi đã hỏi ra ba câu, phóng viên trước mặt vẫn không thể thở hổn hển, mắt lom lom chờ xem cô gái sẽ trả lời thế nào.

Sắc mặt Tĩnh An trắng nhợt, cánh môi khẽ run, như bị phóng viên hỏi đến mức kinh hãi.

Về mặt lo lắng, âm lượng nói chuyện của cô đột nhiên thấp xuống: “Không..... Tôi không biết.”

Rõ ràng chỉ dùng bốn, năm từ để trả lời ba câu không tính là ngắn của phóng viên, nhưng người xung quanh cũng ‘nhìn’ ra ý Tĩnh An muốn biểu đạt.

Đoán chừng người mới này còn tự cho rằng cô trả lời như vậy rất an toàn, phóng viên hỏi liên tục ba câu liếc xéo người quay phim bên cạnh, thấy quay phim gật đầu, thì hài lòng nở nụ cười.

Hôm nay thu hoạch thật không ít.

Người khác vì chỗ đứng không đẹp, nên không thể phỏng vấn và quay tốt, thấy phóng viên đài XX ngăn trước Tĩnh An hài lòng cười, và một vài phóng viên sớm đứng trước mình, nhiếp ảnh gia tỏ ra bất mãn, cứ thế phóng viên, nhiếp ảnh gia phía sau, đều cố sức chen vào giữa nơi đứng của Tĩnh An.

Vốn đang bình thường, nhất thời lộn xộn cả lên.

Nương theo những câu hỏi hỗn loạn tiếp theo.

“Khoản tiền quyền kénch xù này, lúc Tĩnh An quyền ra thì có tâm trạng gì?”

“Có phải quan hệ giữa Tĩnh An, La Hiên Kỳ và Đường Dự không giống trong miêu tả của Bắc Huyền không?”

“Xin hỏi Tĩnh An có biết Tinh Quang quyết định thế nào với lằn náo động này của Bắc Huyền không?”

“Có thể xin Tĩnh An nói rõ trong clip đã xảy chuyện gì không?”

“Còn có.....”

“Xin các bạn phóng viên tránh ra một chút, lát nữa Tĩnh An còn có việc, chúng tôi không thể tiếp nhận phỏng vấn nữa!” Trần Sâm la to, một tay che chở Tĩnh An đi ra khỏi đám phóng viên.

Tình huống đã mất khống chế, cho dù Trần Sâm có che chở, Tĩnh An vẫn đụng phải một số phóng viên, không thể bước lên phía trước một bước nào.

Cô ảo não phát hiện không nên đợi khi mình ra khỏi hội trường mới để bảo vệ đến giải vây.

Thật sự đã đánh giá thấp ‘nhiệt tình’ của phóng viên rồi.

Vội đầu tiếp tục khó khăn đi về phía trước thì đột nhiên cảm thấy tình cảnh chật chội bên cạnh đã được giảm bớt.

Tĩnh An ngẩng đầu lên, mặt lộ vẻ nghi ngờ thấy vài nhân viên bảo vệ đáng lẽ không nên xuất hiện vào lúc này.

Mà lúc định thần lại thì thấy phía sau nhân viên bảo vệ có một bóng dáng quen thuộc giải thích cho khó hiểu và nghi ngờ của cô.

Đám phóng viên bị nhân viên bảo vệ di tản, thấy người đàn ông đi cùng trong đó thì bọn họ vừa kinh ngạc vừa hưng phấn.

37. Chương 35: Quan Hệ . . .

Editor: Gà

Sao lúc nào cần giúp đỡ thì vị nhân huynh này luôn xuất hiện vậy.

Mí mắt Trần Sâm nhảy một cái, nhìn Đường Dự đi ra từ trong đám người, chậm rãi đến gần.

“Hôm nay cử hành hoạt động từ thiện, chứ không phải họp báo.” Ánh mắt Đường Dự lạnh nhạt quét qua đám phóng viên đang chen lấn: “Xin mọi người tránh đường trước.”

Dù là lời khách khí nhưng giọng nói không như thế, nên khiến trong lòng nhóm phóng viên hơi sợ hãi, hơn nữa sau khi anh quét mắt, những vấn đề mạnh mẽ đã đến mép chột đột nhiên trở nên khô khan.

Nhưng mặc dù khô cằn thế nào, cơ hội tốt như vậy mà còn không anh dừng đặt câu hỏi thì đó chính là thăng ngu.

“Không biết quan hệ giữa Mr. Tang và Tĩnh An là thế nào?” Một phóng viên của tòa soạn báo nào đó lợi dụng thân thể nhỏ nhắn của mình đột phá vòng vây, giơ máy ghi âm nhất cổ tác khí [1] trước cái nhú mày của Đường Dự vẫn cố gắng rặng ra câu hỏi này.

[1] nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: “phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt”. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

“Quan hệ?” Đi đến bên cạnh Tĩnh An, sau khi nở nụ cười dịu dàng với cô, Đường Dự nửa thu mắt chuyển sang phóng viên đặt câu hỏi, khéo môi tạo thành một đường cong nhỏ: “Cô nói..... Tôi nên trả lời thế nào?”

“Đường Dự và Tĩnh An là quan hệ nam nữ ư?” Phóng viên nhỏ tránh khỏi tay bảo vệ đang giữ lấy tay mình, kiên trì không ngừng tiếp tục hỏi.

“Tôi và Đường Dự.....” Vì Đường Dự đến bất ngờ mà dời vấn đề, đã khiến Tĩnh An không vui.

Tĩnh An liếc mắt nhìn người đàn ông trầm ổn bên cạnh, bóng dáng cao lớn hơn cô hơn mười centimét, trong yên lặng mang theo cảm giác an tâm nhẹ nhàng.

Đây là một người đàn ông sẽ làm người cảm thấy thoải mái, khi cô bị bệnh đã từng khiến trái tim cô buông lỏng, lặng lẽ động lòng.

Mặc dù không biết Đường Dự cảm thấy cô thế nào, nhưng cô với Đường Dự, hơn nữa cô thật lòng vui mừng và biết ơn khi có một người bạn như vậy.

Cô không muốn vì những scandal này mà sinh ra khoảng cách và hiểu lầm không cần thiết giữa hai người.

Lúc Đường Dự chưa kịp trả lời thì cô đã nói: “Chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi.”

So với vẻ không lưu loát khi cô trả lời vấn đề của Bắc Huyền, giờ phút này cô đáp lại rất tự nhiên.

Sắc mặt không hề lúng túng, ngược lại không giống đang che giấu bí mật gì. Phóng viên nhỏ nửa tin nửa ngờ đưa ánh mắt dời từ Tĩnh An đến mặt Đường Dự.

“Chỉ là quan hệ bạn bè bình thường ư?” Không cam lòng lắm bấm một câu: “Rõ ràng trông không giống vậy mà.”

Giọng nói không hề nhỏ, rõ rệt lọt vào tai hai người trong cuộc.

Tĩnh An mỉm cười, thử hỏi trong vòng giải trí này chẳng lẽ chỉ cần thấy nam nữ đứng chung một chỗ thuận mắt đều sẽ bị xác định có quan hệ thân mật chứ không phải chỉ là bạn bè bình thường à?

Không biết tên phóng viên nhỏ này nhìn ra giống hay không ở đâu?

“Hai người ra hội trường trước đi.” Trần Sâm ngăn đám phóng viên muốn đặt câu hỏi, quay đầu nhỏ giọng nói với Tĩnh An phía sau, cũng nháy mắt với Đường Dự, ý là mong Đường Dự che chở Tĩnh An đi ra ngoài trước.

“Làm phiền các bạn phóng viên nhường đường.” Quay đầu lại thì Trần Sâm lập tức lớn tiếng kêu lên: “Nếu không hợp tác thì chúng tôi đành phải nhờ nhân viên bảo vệ giúp đỡ thôi.”

Đám phóng viên đã sớm thành tinh nào có thể sẽ ngoan ngoãn hợp tác vì những lời này của Trần Sâm, một chuỗi câu hỏi vẫn vọt ra, người nào cũng mạnh mẽ lao đến.

Bất đắc dĩ, Trần Sâm và nhân viên bảo vệ cố sức đẩy người sang hai bên.

Thấy một con đường đã được ‘dọn dẹp’, Tĩnh An đang muốn đi lại đột nhiên nghe người đàn ông bên cạnh nói: “Quan hệ nam nữ cũng thường xuất phát từ quan hệ bạn bè bình thường đúng chứ?”

Cô kinh ngạc nhìn lại thì vừa lúc Đường Dự đã thu mắt khỏi phóng viên nhỏ kia.

Về mặt anh vẫn thờ ơ như thế, anh nói với cô: “Đi thôi.”

“Cái gì?!” Tĩnh An ngẩn người, không thể phản ứng kịp với câu nói có sức công phá của Đường Dự.

“Cái gì?!”

Mà trong lúc đó, phóng viên nhỏ đã bị bảo vệ ngăn cản qua một bên cũng ngây ngô chậm nửa nhịp, kinh ngạc khi anh nhìn về phía cô ta.

Đây chẳng lẽ..... Chẳng lẽ..... Nhiếp ảnh gia Quỷ Tài Mr. Tang có câu trả lời khác cho câu hỏi của cô ta sao?!

Ngây ngốc liếc máy ghi âm trên tay mình vẫn đang giơ lên trước, phóng viên nhỏ không nhận được nhếch miệng cười:

Câu trả lời của anh so với cô gái kia..... càng có thể khiến người ta ‘mơ tưởng viễn vông’.

Cho dù đã thuận lợi ra đến hội trường của hoạt động từ thiện, Tĩnh An thoáng cau mày ngưng mắt nhìn bóng lưng đi bên trái đằng trước cô.

“Đường Dự, anh mới vừa.....” Giữa hai lông mày cô có vẻ mơ hồ do dự.

Còn chưa nói xong, thì cô nhìn thấy Lưu Bạch đứng đó có vẻ đang chờ bọn họ.

“Chị Lưu.” Tĩnh An kêu.

“Đôi khi phóng viên thật sự rất phiền phức.” Lưu Bạch cười với Tĩnh An: “Tình huống như vậy, sau này vẫn nên mang thêm nhiều người bên cạnh sẽ tốt hơn.”

Hình như Lưu Bạch là một trong số những người chưa rời đi, có lẽ đã nhìn thấy cô bị phóng viên ngăn lại, Tĩnh An gật đầu, tiếp nhận đề nghị của Lưu Bạch: “Lần sau em sẽ nhớ.”

“Cảm ơn.” Sau khi cô dứt lời, Đường Dự nói cảm ơn, lại khiến Tĩnh An sửng sốt thêm lần nữa.

“Anh Đường khách sáo rồi, tôi chỉ nói những gì mình biết mà thôi.” Lưu Bạch đảo mắt nhìn Đường Dự, bày tỏ phép lịch sự, rồi giải thích với Tĩnh An: “Lúc đi ra thấy anh Đường ở đó, sau khi biết anh đây đang chờ Tĩnh An, nên tôi đã nói cho anh Đường biết. Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ mình nhiều chuyện rồi. Hi vọng không làm Tĩnh An mất vui.”

Thì ra Đường Dự cảm ơn vì chuyện này, Tĩnh An lắc đầu: “Sao không vui được ạ, nói thế em cũng nên cảm ơn chị Lưu, nếu không em không biết sẽ bị phóng viên bao vây đến lúc nào nữa.”

“Người ‘Giải cứu’ Tĩnh An không phải là tôi đâu.”

Cô ta cũng chỉ suy đoán có thể cô bị phóng viên bao vây, rồi sau đó không nói gì thêm nhưng người tìm bảo vệ đến chính là Đường Dự.

Lưu Bạch nhìn qua nhìn lại hai người, ẩn trong đáy mắt cô ta như có điều suy nghĩ không lộ ra.

“Thật ra thì lần này tôi đến chủ yếu muốn gặp anh Đường.” Tầm mắt Lưu Bạch trở lại Đường Dự: “Hi vọng anh Đường lại có thể suy nghĩ về lời mời mong được anh chụp ảnh.”

Lúc tiến hành hoạt động từ thiện thì không nhìn thấy Đường Dự, cô ta nghĩ rằng mình nhận được tin sai. Nhưng thật may sau khi hoạt động kết thúc cô ta đã chạm mặt Đường Dự ở bên ngoài hội trường.

“Không cần suy nghĩ nữa.”

Không cần suy nghĩ nữa chính là câu trả lời rằng Đường Dự đã từ chối lời mời của Lưu Bạch. Về mặt Lưu Bạch có chút không nhận được: “Anh Đường, Mạc Phàm có sức ảnh hưởng trong nước hoặc giả nói ảnh

hưởng đến cả châu Á, nếu anh có thể chụp hình cho Mạc Phàm, không chỉ bên chúng tôi có lợi, anh cũng có thể.....”

“Tôi không cần.” Đường Dự ít lời nhiều ý trả lời, cắt đứt Lưu Bạch.

Năm nay, giải trí Trung Hoa muốn đưa Tiêu Mạc Phàm vào thị trường Âu Mỹ, có thể nói chế tạo ra một siêu sao quốc tế chân chính.

Mà vận may của Tiêu Mạc Phàm cũng được xem là tốt, đầu năm nay bộ phim điện ảnh Tiêu Mạc Phàm đóng vai chính, trước đây không lâu đã được chủ nhiệm tạp chí của báo điện ảnh quốc tế Âu Mỹ ưu ái, đặc biệt là vai diễn của Tiêu Mạc Phàm được ông ta chú ý. Vì thế đã đặt trước một buổi phỏng vấn với Tiêu Mạc Phàm, chuẩn bị cho hai kỳ sau của tạp chí.

Đây chính là cơ hội đầu tiên cho Tiêu Mạc Phàm tiến quân vào thị trường Âu Mỹ. Vì vậy để thận trọng đạt được mục đích, công ty hi vọng hình trên tạp chí của Tiêu Mạc Phàm, có thể do nhiếp ảnh gia Quỷ Tài Mr. Tang vốn luôn được giới Âu Mỹ chú ý chụp. Yêu cầu nho nhỏ này, đương nhiên tạp chí đối phương vô cùng vui vẻ tiếp nhận.

Vì thế, chỉ cần được Đường Dự đồng ý, thì mọi chuyện đã sẵn sàng rồi.

Thật không ngờ, Đường Dự không hề có ý hợp tác, ngay cả việc Lưu Bạch mời gặp nói chuyện cũng bị từ chối.

Một câu ‘Tôi không cần’ của Đường Dự, làm ánh mắt cô ta hơi co rút rồi.

Lưu Bạch không muốn buông tay như vậy, chợt chuyển sang cô gái bên cạnh: “Không biết có thể nhờ vào quan hệ giữa Mạc Phàm và Tĩnh An, em có thể giúp đỡ chị Lưu không, xin anh Đường đồng ý chuyện chụp ảnh lần này.”

Sau khi Đường Dự về nước chỉ chụp cho một người mẫu duy nhất chính là cô gái này, hơn nữa qua sự việc vừa rồi, Lưu Bạch không tin trong lòng Đường Dự cô ấy không có địa vị gì.

Mà người mới Tĩnh An này, nếu không nói khoa trương rằng không phải nhờ mượn MV của Mạc Phàm, cũng sẽ không nổi tiếng như tối nay.

Nhìn từ điểm này, cô cũng nên thức thời giúp mình việc này.

Trước khi bắt đầu hoạt động từ thiện Lưu Bạch đã đến khách sạn nói những lời kia với cô chỉ vì muốn cô giúp cô ta một tay thôi.

Nể mặt quan hệ với Mạc Phàm..... Thần thái trong mắt Tĩnh An trầm xuống.

Quan hệ này..... Là quan hệ gì?

Là vì được mời đóng MV nên phải biết ơn sao? Còn vì biểu hiện của mình được người kia thưởng thức nên phải xúc động ư?.....

Nhưng mà, chị Bạch à, hình như chị tìm nhầm lý do rồi.

“Chị Lưu, đây là quyết định của Đường Dự, em không tiện can thiệp.” Cô khẽ mỉm cười, nhưng câu trả lời của cô lại không hề uyển chuyển: “Huống chi quyết định của Đường Dự sẽ luôn không thay đổi, chỉ bằng chị nên đi tìm nhiếp ảnh gia khác vậy.”

Nghe cô nói xong, trong khoảnh khắc sắc mặt Lưu Bạch cứng nhắc khó nhìn.

Sau khi Lưu Bạch cố cười chào tạm biệt bọn họ, Đường Dự chợt hỏi: “Là quan hệ thế nào?”

“Cái gì?” Tĩnh An không hiểu.

“Tiêu Mạc Phàm?” Đường Dự không phải là người chú ý đến tin giải trí, nhưng loáng thoáng biết cái tên này là tên của một Ảnh đế: “Có quan hệ với em sao?”

Khi nãy thấy ánh mắt cô chợt trở nên âm trầm, làm anh hơi để ý.

Vốn cô muốn nói mình chỉ tham gia quay MV cho người này. Nhưng tầm mắt vừa nâng, nhìn thấy lông mi dày ở dưới mắt Đường Dự, trong thâm trầm lộ ra yên tĩnh, dường như không hề gợn sóng, chuyên chú nhìn cô thì trong lúc hoảng hốt dường như Tĩnh An cảm thấy mình bị đôi mắt kia cướp mất tâm hồn.

“Anh ta là..... người em từng yêu.” Tĩnh An vô thức đưa ra một đáp án như vậy, nhưng trong phút chốc lại im lặng nở nụ cười: “Nghe nói còn vì anh ta muốn kết hôn, nên em đã hành xử điên rồ.”

“Anh ta, đã có người yêu sao?” Đường Dự hơi nhú mày.

Tĩnh An giả vờ cười trừ nói: “Ai biết được, sau tai nạn xe cộ..... em đã quên hết rồi.”

38. Chương 36: Dọn Nhà . . .

Editor: Gà

Hơn mười phút sau, Tĩnh An ngồi lên xe trước một bước, nói với Đường Dự cũng bước lên theo rồi ngồi bên cạnh cô.

“Chút chuyện nhỏ này, còn làm phiền anh, thật sự áy náy quá.”

Tĩnh An không ngờ, lý do Đường Dự đợi cô vì muốn đưa cô đến chỗ ở mới.

“Địa chỉ nơi ở mới, em còn nghĩ rằng sau khi hoạt động từ thiện kết thúc sẽ nhận được điện thoại thông báo.”

Sáng sớm hôm qua, Trần Sâm đã trình với công ty hi vọng sau hoạt động hôm nay thì cô có thể chuyển qua chỗ ở mới, mà đến lúc đó cũng sẽ có người khác thông báo địa chỉ cụ thể cho cô.

“Anh đến, còn có thể thêm một người giúp dọn nhà.”

Đường Dự không nói, chuyện ‘nhỏ’ này do Đường Du cố ý để lại cho anh, chỉ là hình thức để anh đến hoạt động từ thiện, nhưng anh chỉ chọn nhớ kỹ cái trước.

“Nào dám để Đường đại nhiếp ảnh gia giúp em khuân đồ.” Tĩnh An cười khoát tay: “Hơn nữa đồ muốn chuyển đi không nhiều lắm, hai người em và Trần Sâm là đủ rồi.”

“Vậy xem như anh đến thăm nhà mới của em vậy.” Đường Dự không nói thêm gì, tiếp theo quay đầu nói với Trần Sâm đang ngồi ở chỗ tài xế: “Trần Sâm, lái xe đi.”

Đến thăm nhà mới..... À.....?

Xe chạy, kèm theo sự kinh ngạc của Tĩnh An, ra khỏi gara.

“Tĩnh An, phong cách phòng của em thay đổi nhiều thật đấy!” Trần Sâm, người thứ ba vào cửa, giật mình nhìn quanh một vòng trong nhà.

Đây là lần thứ hai Trần Sâm vào phòng Tĩnh An, lần đầu tiên đi vào là lúc nào hoặc vì sao thì anh ta đã không nhớ rõ, nhưng một phòng áp-phích trước đây, khiến anh ta bị dọa sợ không nhẹ.

“Cái này em xé lúc nào thế? Anh còn nhớ lúc vừa vào cửa chính, không phải trên tường dán một tấm áp-phích người to hùng luôn sao?”

Khi đó chợt liếc mắt nhìn qua, còn tưởng rằng Tiêu Ảnh để tự mình ‘đại giá quang lâm’ nữa chứ..... Thật kinh hãi.

“..... Lúc từ bệnh viện trở về.” Tĩnh An đáp lại câu hỏi của Trần Sâm rồi bảo hai người ngồi xuống sofa ở phòng khách: “Trong phòng bếp không có chuẩn bị cà phê hay trà gì để uống cả, nước lọc được không?”

Đối với sự lựa chọn duy nhất này thì không ai phản đối, vì vậy Tĩnh An đã đến phòng bếp bưng hai ly nước nóng đến: “Còn có một số thứ chưa thu dọn xong, hai anh ngồi đây một lát.”

Chờ Tĩnh An vào phòng ngủ sửa sang lại đồ của cô xong, Trần Sâm sớm đã khát, thử cũng không thử độ ấm trong ly nước, đã vội vã uống vài hớp.

Mặc dù đã giải khát, nhưng đầu lưỡi đã bị bỏng nhẹ, Trần Sâm quai dị nhìn nước trong ly rồi đặt xuống, lẩm bẩm nói: “Sao lại có nước nóng vậy?”

“Thế nào?” Đường Dự khó hiểu nhìn về phía Trần Sâm.

“Người 1 năm 4 mùa uống nước lạnh mà trong phòng bếp có nước nóng à.”

Lần đầu tiên đến đây, rõ ràng cô gái ấy dùng nước lạnh để tiếp anh ta, lúc ấy anh ta còn nhàm chán hỏi tại sao thì Tĩnh An nói mình 1 năm 4 mùa uống nước lạnh, cho nên trong phòng bếp không có sẵn nước nóng.

“Còn tưởng rằng lần này cũng bưng nước lạnh ra, hại tôi không biết uống một hớp, đầu lưỡi này.....” Nói xong, đột nhiên nhớ đến một chuyện, Trần Sâm vỗ trán một cái, chợt hiểu: “Có lẽ tai nạn xe lần đó đã để lại di chứng.”

“Tai nạn xe? Là tai nạn xe vì Tiêu Mạc Phàm kia?” Trong thời gian ngắn Đường Dự đã nghe được cái tai nạn xe này hai lần từ người này đến người kia, híp mắt: “Xảy ra thế nào?”

“Thế nào? Anh không biết à?! Khi đó chuyện này cũng không lớn lắm.” Trần Sâm trừng mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông không biết chuyện gì này, đang muốn âm thầm cười nhạo vài câu, thì thấy người nào đó đang tản ra lãnh khí ‘uy nghiêm’, anh ta thu hồi ý cười, quả quyết tường thuật chi tiết lại tai nạn xe lần đó.

“Có phải lý do gây ra chuyện này là ‘vì yêu sinh hận’ hay không thì tôi không biết.” Trần Sâm bắt đắc dĩ nhún vai: “Sau khi đương sự tỉnh lại thì đã quên hết sạch mọi chuyện.”

“Quên à.....” Đường Dự rũ mắt xuống, nhìn cái ly đang cầm trong tay.

“Thật sự đã quên sạch, bác sĩ nói lúc ấy Tĩnh An không nhớ gì cả.” Đối với việc này, Trần Sâm xác định: “Cũng may, có thể căn cước nên tìm được chỗ ở của mình.”

Lúc này, ánh mắt Trần Sâm dời đến bức tường cách anh ta gần nhất, có thể thấy dấu vết ảnh bị người xé xuống ở trên tường: “Quên rất nhiều việc..... Đường như ngay cả tính tình thói quen cũng không giống như trước nữa.”

“Anh không biết lần đầu tiên tôi đến nhà này đâu, cả một vùng trời đều là ảnh của Tiêu Mạc Phàm.” Trần Sâm chỉ lịch bàn đặt trên khay trà thủy tinh: “Ban đầu còn là lịch bàn hình Tiêu Mạc Phàm nữa đấy..... Bây giờ đổi thành lịch bàn có phong cách sáo rỗng thế này, không phải khiến trong lòng người ta run sợ à.”

Có lẽ Tĩnh An thay đổi đã khiến anh ta khó hiểu, sau khi thấy căn phòng bị thay đổi hoàn toàn thế này, anh ta không biết nên vui hay buồn.

Nhưng Đường Dự chỉ nhớ được ba từ ‘Tiêu Mạc Phàm’ trong lời của Trần Sâm.

Lúc Tĩnh An kéo túi hành lý ra, Trần Sâm vẫn còn đang lăm nhăm không ngừng về sự thay đổi với Đường Dự: “Bây giờ mới giống phòng của người bình thường, trước kia, chính là bệnh trạng của một fan cuồng.....”

“Trần Sâm.” Tĩnh An gọi Trần Sâm còn đang muốn nói tiếp: “Giúp em lấy hộp giấy để sắp xếp đồ đi.”

“À, em dọn xong rồi hả?” Trần Sâm quay đầu lại, đương sự bị nghị luận sau lưng đã xuất hiện khiến ánh mắt anh ta lúng túng lập tức đứng lên cười nói: “Anh sẽ đi ngay đây.”

“Cần anh giúp một tay không?” Sau đó Đường Dự đứng lên hỏi cô, vẻ mặt ung dung đã biến mất, đáy mắt dâng lên suy nghĩ hơi phức tạp.

“Không cần đâu, thật sự không nhiều đồ lắm.” Tĩnh An cười tươi đáp.

Trần Sâm ôm thùng giấy ra ngoài, từ vẻ mặt thoải mái của anh ta đã thể hiện rõ đồ trên tay không quá nặng.

“Tĩnh An, em chỉ mang những thứ này đi à?” Trần Sâm thử sức nặng của thùng giấy trên tay: “Thật sự chỉ có mấy cái thùng giấy này thôi? Nhẹ vậy sao?!” Chẳng lẽ bên trong cũng chỉ có vài bộ quần áo?

Tĩnh An đi đến sau lưng Trần Sâm, đóng cửa phòng ngủ lại, nói: “Xong chưa, còn gì nữa không?”

Thứ mang đi, tất cả đều là quần áo, mỹ phẩm... mà cô đã mua sau này.

“Chỗ này, em muốn bán đi hay cho thuê?” Trần Sâm hỏi.

“Không bán cũng không có ý định cho thuê.” Tĩnh An lắc đầu: “Cứ để vậy thôi.”

Vốn không phải nhà mình, giữ nguyên dạng thì tốt hơn.

Ba người lục tục quay trở lại xe.

Trần Sâm vẫn đảm nhiệm chức tài xế, sau khi khởi động xe đột nhiên nhớ ra: “Tiếp theo chúng ta nên đi đâu?”

Nghe được câu hỏi của Trần Sâm, Tĩnh An cũng phát hiện mình không biết nhà mới ở đâu.

“Khu XX.” Đường Dự nói.

Câu trả lời của anh, khiến tim Tĩnh An đập sai một nhịp, cô cảm thấy mình hơi mê mang, phản xạ hỏi lại: “Đâu cơ?”

Đường Dự chuyển mắt bắt gặp vẻ giật mình của Tĩnh An, thoáng nhú mày.

“Khu XX đấy! Nơi đó là khu của những nghệ sĩ khá nổi tiếng!” Có được câu trả lời từ Trần Sâm, dường như rất kích động, nghĩ rằng Tĩnh An nghe không hiểu, vì vậy lặp lại địa chỉ một lần nữa: “Điều này nói rõ Tĩnh Quang rất xem trọng em đấy, Tĩnh An!”

“..... Ừ.”

Nhận thấy ánh mắt của Đường Dự bên cạnh, Tĩnh An giả vờ bình tĩnh quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt hơi lóe sáng.

Chắc mình đã suy nghĩ nhiều rồi, nơi đó, sớm đã không còn là nơi người ấy sẽ sống nữa.

Khoảng 20 phút sau, đã nhanh chóng đến nơi.

Vì Tĩnh An mãi nhìn lướt qua cửa chính của tòa nhà mà đi chậm vài bước, thấy hai bóng lưng đã ở trước mặt cô, vẻ mặt vốn hơi ảm đạm giờ đã có chút buồn cười.

Đường Dự xách một túi hành lý màu đỏ, và Trần Sâm ôm thùng giấy, đi cùng một chỗ thì bóng lưng đảo ngược của Trần Sâm đã vô tình tăng thêm sự thanh tao lịch sự cho Đường Dự.

Nhưng mà..... túi hành lý của con gái, được Đường Dự xách quả thật có hơi buồn cười.

Trong mắt nụ cười đang dần nồng đậm thì người đàn ông khiến cô bật cười đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía cô.

Tĩnh An khẽ mỉm cười, đáp lại sự hỏi thăm dịu dàng trong đôi mắt anh, rồi thoải mái chạy đến phía trước.

Trong khoảnh khắc thang máy vang lên, ba người Tĩnh An vừa lúc đi đến trước cửa thang máy.

Vậy mà sau khi cửa thang máy mở, người bước ra, cũng là người mà Tĩnh An nghĩ sẽ không bao giờ có thể chạm mặt ở đây, Tiêu Mặc Phàm.

39. Chương 37: Chốn Cũ, Người Xưa . . .

Editor: Gà

Sau khi cửa thang máy mở ra, ba người vốn đang muốn vào thang máy lại chậm chạp không di chuyển.

“Cái đó..... Tiêu, anh Tiêu!” Trần Sâm có chút lắp bắp, anh ta không ngờ ngày đầu tiên đến khu XX đã có thể gặp mình tinh, chính là Tiêu Mặc Phàm đứng đầu giới điện ảnh cả nước.

Nhân vật cấp đại thần trong giới nghệ sĩ..... Làm sao sẽ xuất hiện ở đây chứ? Trần Sâm nhớ đến ngôi nhà mới sau khi anh ta và Lý Na kết hôn, còn bị chó săn ngửi ra được là một khu biệt thự cao cấp nằm gần vùng ngoại ô.

Ánh mắt Tiêu Mặc Phàm quét qua Trần Sâm, dừng trên mặt Đường Dự một chút, rồi sau đó rơi vào cô gái trước mặt: “Muốn vào à?”

“..... Vâng.” Thu hồi vẻ ngạc nhiên ngoài ý muốn, Tĩnh An nhìn Tiêu Mặc Phàm mặc áo lông mỏng cổ chữ V màu xanh dương đậm, bình tĩnh trả lời anh ta.

Trong lúc vô tình nghĩ đến Đường Dự đang đứng bên cạnh cô, trên người cũng mặc áo len màu xanh dương đậm, nhưng cổ áo Đường Dự có một chiếc khăn quàng cổ ô vuông màu trắng xen lẫn hồng, buông lỏng khoác trên vai, không hề có tác dụng giữ ấm, cũng chỉ giúp tô đậm phong cách cao quý nho nhã của anh thôi.

“Hiện giờ tôi cũng ở đây.” Giọng điệu của Tiêu Mặc Phàm đã giảm đi vẻ kỳ lạ lúc ngăn cô lại sau khi quay xong MV, lúc này nghe giọng có vẻ thân thiết như đàn anh nói với đàn em: “Chúng ta rất có duyên, Tĩnh An.”

Không nghe rõ câu sau của Tiêu Mặc Phàm, sau khi nghe câu trước của anh ta ‘Hiện giờ tôi cũng ở đây’ thì Tĩnh An không thể không chế cảm xúc ngẩn ngừ trong mắt, khẽ nhếch môi, khẽ thốt ra từ “Anh.....”.

Anh..... Tại sao còn ở đây chứ?

Anh..... Sao có thể ở đây?!

Anh..... Không nên ở đây.

“Nên đi rồi.”

Đúng lúc này, nhận ra Tĩnh An đang luống cuống muốn trả lời có lẽ với Tiêu Mặc Phàm thì Đường Dự nghiêng đầu nói với cô, cúi đầu xuống, tạo ra một độ cong tao nhã lịch sự.

Tĩnh An chợt quay đầu, ngược mắt nhìn lại người khẽ nói bên tai kia.

Sườn mặt cúi xuống, tóc rơi trên trán của người đàn ông, chợt phóng đại trong tầm nhìn của cô. Khóe mắt đuôi mày lạnh lùng góc cạnh ẩn chứa sự ôn tồn, môi mỏng của anh khẽ cười, tựa như lá liễu rơi trên mặt nước, không chút lấn tấn nhưng lại rất tuyệt vời.

Không biết từ lúc nào Đường Dự đã cách mình gần như vậy, vào giờ khắc này hai người bốn mắt nhìn nhau, lúc này Tĩnh An cảm giác vẻ mặt của anh trông thật ‘quyến rũ’ như nhìn thấu khiến tim người ta đập thình thịch.

Đặc biệt là con người Đường Dự quay vòng, chợt làm tim người ta đập mạnh có cảm giác ngọt ngào.

“Chúng ta đang dọn nhà.” Cười yếu ớt nhắc nhở cô, Đường Dự quay đầu lại, tầm mắt lơ đãng lướt qua Tiêu Mặc Phàm, đi đến trước nhấn nút thang máy: “Không nên mất thời gian ở đây.” Giọng nói vẫn ấm áp như ngày thường, nhưng dường như có thêm loại tình cảm khác.

Thang máy vang lên lần nữa mở cửa ra, Tĩnh An quay đầu nhìn thấy ánh mắt của Đường Dự, cô chỉ kịp gạt đầu với Tiêu Mặc Phàm, rồi lướt qua anh ta đi vào trong thang máy, không mang theo chút do dự nào.

Tiêu Mặc Phàm khó khăn lắm mới thu lại ánh nhìn khi cô gái lướt qua anh ta, không tự chủ được nâng tay phải lên.

Cũng như đêm đó anh ta không tự chủ muốn gọi lại bóng lưng chán nản đã kiên quyết rời đi kia.

Sao luôn xem cô gái này là cô ấy chứ..... Rõ ràng nói với mình người ấy đã chết..... Lúc cô bắt điện thoại của anh ta, không đợi anh ta nói ra bất kỳ câu gì, thì bên đầu điện thoại kia đột nhiên vang lên tiếng xe cộ chạm nhau.....

Tiêu Mạc Phàm chợt giật mình, xoay người thì cửa thang máy còn chưa hoàn toàn khép lại.

Hai cánh cửa thang máy từ từ khép lại, khoảng giữa hẹp dần, qua khe cửa, Tiêu Mạc Phàm đối mặt với ánh mắt của Đường Dự.

Người đàn ông ấy bị cánh cửa che nửa người, lúc mắt trái nhìn vào anh ta, trong mắt chỉ là một sự lạnh lùng vắng lặng.

“Đường Dự.” Cửa thang máy nhanh chóng khép lại, ngăn cản tầm nhìn của hai người đàn ông.

Tiêu Mạc Phàm nhăn mày, thốt lên khi nhận ra gương mặt của người đàn ông kia sau một lúc suy nghĩ.

Nhiếp ảnh gia Quỷ Tài Mr. Tang, đây là lần đầu tiên Tiêu Mạc Phàm nhìn thấy người đó. Nhưng giọng nói của anh, không phải lần đầu tiên Tiêu Mạc Phàm nghe thấy, đã rất nhiều năm chưa nghe lại giọng nói của anh, nên anh ta đã sớm không nhớ được giọng nói của người này.

Nhưng nhiều năm trước khi anh nhận điện thoại, anh ta nhớ người này từng nói, tôi là Đường Dự, là nhiếp ảnh gia Mr. Tang.

Năm đó, vừa lúc là năm đầu tiên Đan Ninh buông tha cho kiếp người mẫu, cũng là khi tin tức Mr. Tang đoạt được giải nhiếp ảnh hạng nhất quốc tế được truyền thông xào nấu nóng nhất năm ấy. Trong thời gian đó, vì đa số báo giải trí đều ‘bàn luận’ về chuyện Đan Ninh dấn thân vào giới nghệ sĩ, thậm chí Đan Ninh cố ý không quan tâm đến tin tức giải trí luôn theo sát bên cạnh cô, nên đã bỏ qua dư luận về chàng trai trẻ đã lấy được vòng nguyệt quế trong cuộc thi nhiếp ảnh quốc tế.

Ngày ấy Tiêu Mạc Phàm nhận được điện thoại của Đường Dự.

Vừa lúc anh ta đang ở nhà Đan Ninh, lúc Đan Ninh bận chuẩn bị thức ăn, anh ta đã nhận điện thoại giúp cô.

Gọi cuộc điện thoại quốc tế, chỉ vì muốn mời Đan Ninh làm người mẫu ảnh cho mình.

Lúc ấy giật mình nên đã quên mình trả lời thế nào, nhưng anh ta nhớ mình đã thay Đan Ninh từ chối lời mời này, rồi sau đó Đan Ninh đã hỏi ai gọi thì anh ta chỉ nói người ta gọi nhầm số mà thôi.

Lúc ấy, chỉ vì anh ta không muốn cô lại bước vào giới người mẫu nữa.....

Tiêu Mạc Phàm thu lại suy nghĩ, nhớ đến ánh mắt khi nãy của Đường Dự, rồi lại nhú chặt lông mày.

Nếu anh ta không nhìn lầm, nét mặt tươi cười nhìn cô ấy của Đường Dự hoàn toàn khác hẳn vẻ lạnh lùng mà anh ta vừa thấy, tình cảm trong đáy mắt ấy, người ngoài có thể thấy rõ ràng đó chính là cưng chiều.

Mà sau khi người ấy quay đầu lại thì anh tựa như lơ đãng liếc nhìn anh ta, khiến vẻ cưng chiều khi Đường Dự nhìn cô gái hoàn toàn hiện ra trước mắt anh ta, dường như đang cố ý công khai cho anh ta biết.

Sau đó cô gái ấy cũng lướt qua anh ta, trong mắt chỉ còn lại hình bóng người đàn ông lạnh nhạt kia mà thôi.

Mặc dù biết rõ hai gương mặt đó không hề giống nhau, nhưng sắc mặt của Tiêu Mạc Phàm chợt trở nên trắng bệch.

Nếu, nếu trong mắt Đan Ninh không còn anh ta..... Nếu cô trao tình cảm cho một người khác..... Nếu cô xem anh ta như người vô hình.....

Anh ta từng nói với cô, anh ta hi vọng cô sẽ quên anh ta, anh ta hi vọng cô có thể gặp được đúng người.

Nhưng mà..... Anh ta thật sự..... Hi vọng cô sẽ quên mất anh ta sao.....

Tiêu Mạc Phàm nhìn con số nhảy trên thang máy, nhếch nhác cười khổ.

Anh ta đã quen với tình yêu của Đan Ninh, mà anh ta..... cũng quen với việc chăm sóc một người phụ nữ khác.

Vốn tưởng rằng tình cảm của mình đã rõ ràng, quay đầu lại cũng chỉ thấy..... hỗn loạn không chịu nổi.

Trong thang máy, Đường Dự đang muốn đưa tay ấn số tầng lầu.

Vốn Tĩnh An đứng gần hộp số lại quỷ thần xui khiến gờ tay nhấn một dãy số quen thuộc.

“Tĩnh An, em biết dừng ở lầu mấy à?” Trần Sâm ôm thùng giấy, kỳ quái nhìn hành động đột ngột của cô gái.

“À, em..... nhấn bảy thôi.” Hơi lộ ra lúng túng nhìn số tầng lầu mình đã nhấn theo thói quen, Tĩnh An giả vờ không có việc gì tránh qua bên cạnh một bước, để Đường Dự nhấn số tầng.

“Số mà em vừa nhấn nhầm đó.....” Trong lúc rảnh rỗi, Trần Sâm nhìn chằm chằm số Tĩnh An đã nhấn, càng nhìn càng cảm thấy số đó thật quen thuộc.

“..... Đan Ninh cũng có phòng ở đây.” Trần Sâm vô thức nhớ đến Đan Ninh cũng từng ở đây, cũng nhớ đến Đan Ninh còn đưa địa chỉ ở đây cho anh ta, nhưng mình chưa từng đến. Nhưng lúc anh ta đến..... Về mặt Trần Sâm hơi hoảng hốt: “Tầng đó, là nơi ở của Đan Ninh.”

Tĩnh An hơi cúi đầu, Đường Dự liếc nhìn Trần Sâm, nhưng không ai trả lời Trần Sâm. Mà sau khi Trần Sâm nói ra câu này thì cũng im lặng.

Vậy mà nơi ở mới của Tĩnh An, trùng hợp nằm trên căn của Đan Ninh một tầng.

Ở nhà mới có đủ gia cụ và đồ điện, lúc cô bước vào thậm chí nhìn ra được, có người đã đến quét dọn sửa sang lại.

“Công ty thật chu đáo.” Sau khi Trần Sâm mang thùng giấy vào phòng ngủ của Tĩnh An rồi đánh giá chỗ ở mới của Tĩnh An, phong cách thiết kế đơn giản nhưng vẫn lộ ra cảm giác thời thượng: “Có thể giảm bớt thời gian quét dọn rồi.”

Thường thức một vòng xong, Trần Sâm được sự đồng ý của Tĩnh An, nhàm chán chạy đến tủ lạnh trong phòng bếp.

“Đừng ăn ngay cả khi bạn đã sẵn sàng để ăn!” Trong tủ lạnh, đồ ăn rực rỡ muôn màu khiến Trần Sâm chỉ hơi tò mò về cái tủ lạnh to lớn này phải tốn mất hộc mồm.

Tĩnh An và Đường Dự nghe tiếng Trần Sâm hét lên trong phòng bếp nên bước vào, khi mở ra tủ lạnh ra thì Tĩnh An cũng hơi kinh ngạc, cười nói: “Bữa cơm tân gia này, có thể tự làm ở nhà rồi.”

“Phải biết rằng, em đã quỵen một số tiền lớn ra ngoài, có thể tiết kiệm được thì phải tiết kiệm đúng không?” Tĩnh An cười giỡn, xem xét khi nào đến thời gian bữa ăn tối, lại nói: “Được rồi, bây giờ mời hai vị nam sĩ ra ngoài chờ, em sẽ chuẩn bị bữa ăn tối.”

Dường như khi thấy trong tủ lạnh được nhét đầy thức ăn, Đường Dự không hề cảm thấy bất ngờ, nhưng lúc cô nói sẽ tự mình làm bữa ăn tối thì không ra ngoài.

Anh cuộn tay áo lên, nhẹ nhàng nói với Tĩnh An: “Anh sẽ giúp một tay.”

“Thật ra thì tự em có thể.....” Tĩnh An muốn lịch sự uyển chuyển từ chối nhưng Đường Dự hiểu ý cô, rất tự nhiên đi đến trước tủ lạnh lấy một hộp thịt đóng gói ra, bỗng nhiên cười nói: “Đừng lo lắng, anh không chỉ biết nấu cháo đâu.”

Lời từ chối bị cắt ngang, Tĩnh An nhìn tư thế của Đường Dự, biết anh quyết tâm ở lại phòng bếp để giúp cô nên cô không từ chối nữa: “Cho dù chỉ biết nấu cháo, cũng đã đủ khiến em cảm thấy không bằng rồi.” Chén cháo trứng muối thịt nạc kia, ngon hơn nhiều so với cô nấu đấy.

“Cháo gì?”

Trần Sâm như lọt vào trong sương mù nên hỏi thử, nhưng hai người kia chỉ nhìn nhau cười một tiếng.

Buổi sáng hôm sau, Tĩnh An đang xem phần hai về ‘Vụ tai tiếng tình dục’ trên báo thì Trần Sâm đã đứng giờ gọi điện thoại đến.

“Vẫn chưa có kết quả sao?” Tĩnh An hỏi về kết quả của cuộc phỏng vấn hơn một tuần trước.

“Mới vừa tự mình đi hỏi người phụ trách, nói còn chưa có quyết định cuối cùng sẽ chọn ai.” Trong lời nói của Trần Sâm thể hiện rõ sự bất mãn: “Hiệu suất gì vậy trời!”

Kết quả phỏng vấn này thật sự hơi chậm: “Bên kia nói thế nào?”

“Em và Lý Na, bọn họ còn chưa quyết định nên để ai mở màn.”

Người mẫu mở màn, không chỉ cần có thực lực, mà cần phải có danh tiếng.

Có thể khiến đối phương phải suy nghĩ giữa cô và Lý Na nên chọn ai, xem ra, cũng đã khẳng định danh tiếng của cô rồi.

Tĩnh An nhếch miệng cười nhạt: “Trần Sâm, nói với họ vị trí em muốn xuất hiện, là thứ hai.” Mặc dù trước đó cô không đưa ra ý nghĩ này, nhưng sau khi cân nhắc kết quả cuối cùng sẽ có thể càng nổi tiếng hơn Lý Na.

“Thứ..... hai á?!” Trần Sâm bên đầu kia hít một ngụm khí lạnh, lo lắng hỏi: “Em nói giỡn à?”

“Không phải giỡn, Trần Sâm. Em muốn xuất hiện ở vị trí thứ hai.”

40. Chương 38: Không Có Tiêu Đề . . .

Editor: Gà

Lần này Tĩnh An cần đi diễn, là buổi trình diễn thời trang trong tuần lễ thời trang Xuân Hạ cuối tháng mười ở thành phố S.

Năm nay tuần lễ thời trang thành phố S đã được tổ chức lần thứ tám, tuần lễ thời trang thành phố S luôn được quảng cáo rầm rộ là thịnh yên thời trang quốc tế, mặc dù trong vài năm bắt đầu tổ chức nó không phù hợp với danh tiếng thời trang quốc tế, nhưng về mặt kinh tế thành phố S phát triển rất mạnh cùng với trong hai năm qua, ở đây tổ chức vài việc trọng đại quan trọng cấp quốc tế, nên ở trong ngoài nước độ nổi tiếng và sức ảnh hưởng của thành phố S đã sớm xưa không bằng nay, mà trong giới thời trang đại chúng đã dần đuổi kịp phương diện thời trang cao cấp, hiện giờ thành phố S đã được xếp vào một trong mười thủ đô thời trang hàng đầu thế giới, từ đó tuần lễ thời trang ở thành phố S dần được nối với đường ray quốc tế, mặc dù vẫn chưa bì kịp sự rầm rộ của bốn tuần lễ thời trang quốc tế lớn, nhưng cũng đã có một sức ảnh hưởng không nhỏ.

Mà lần này sẽ tổ chức buổi trình diễn thời trang Xuân Hạ, hơn nữa nhân dịp giữa năm khi ở thành phố S vẫn còn dư âm của sự kiện quốc tế nào đó chưa hoàn toàn biến mất, vì còn đang trong giai đoạn tuyên truyền nên vẫn giữ vững sự sôi nổi ở trong ngoài nước.

“Diễn đầu trong tuần lễ thời trang ở thành phố S... Em xem, đây là một cơ hội rất tốt, nếu cứ hủy như vậy.” Trần Sâm cúp điện thoại di động rồi thô lỗ nhét vào túi, khòe miệng co rút, đối diện với Tĩnh An đang vui vẻ sung sướng ngồi trên ghế sofa, ấp úng nói: “Vị trí thứ hai, phóng viên quay phim đều dồn hết vào Lý Na đi ở vị trí thứ nhất rồi, ai còn để ý em nữa! Một vị trí trong suốt như vậy, sao em lại...”

Tuy rằng ngày hôm qua trong điện thoại Tĩnh An nói Trần Sâm đưa ra yêu cầu này với người phụ trách tuần lễ thời trang, nhưng không dám tin sáng sớm hôm nay Trần Sâm đến nhà cô, hi vọng cô có thể thu lại yêu cầu chết người này, nhưng khi mặt đối mặt nói chuyện với nhau thì thái độ cương quyết của cô khiến cho hi vọng này không còn chút đường sống nào.

“Bên kia đồng ý rồi hả?” Mở tạp chí chụp ảnh trong tay ra tùy ý đặt trên đùi, Tĩnh An quay đầu hỏi Trần Sâm đã kết thúc cuộc trò chuyện.

“Cũng choáng váng nửa ngày giống anh, sau khi phản ứng kịp đã hỏi cái này cái kia, suýt nữa sơ sẩy nói ra lời ngẫm luôn rồi.” Lời ngẫm trong câu nói của đối phương không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn giống anh ta đang nghĩ trong đầu rằng yêu cầu này của Tĩnh An quá đáng sợ và hoang đường, Trần Sâm buồn bực đi qua đi lại, như muốn mượn việc này để tiêu tán chút gì đó trong lòng anh ta.

“Sau này nói muốn cho em một vị trí tốt, nhưng em không hề nghĩ ngợi đã từ chối rồi.” Bước chân đi tới của Trần Sâm chuyển phương hướng, liếc xéo Tĩnh An một cái, lạnh lạnh nói: “Có thể làm sao, còn có thể làm gì nữa?! Em đã biểu hiện rõ sẽ xuất hiện ở vị trí thứ hai, đối phương còn có thể không cho sao, dù sao không phải là vị trí thứ nhất, bọn họ cũng không có gì phải lo lắng... Cuối cùng còn không phải nói vài câu lịch sự rồi đồng ý sao.” Nhưng giọng điệu không tốt này của Trần Sâm lại không phải đang trách cô rằng yêu cầu này có bao nhiêu nhược điểm, mà đang lo lắng cho cô.

“Ừm.”

Thấy dáng vẻ u oán ‘Hoàng đế không gấp thái giám gấp’ của anh ta, Tĩnh An mỉm cười rồi lên tiếng sau khi nhớ đến còn có một việc chưa nói với Trần Sâm: “Đúng rồi, Trần Sâm, sau buổi diễn thời trang lần này thì em sẽ không xuất hiện một khoảng thời gian, nếu lời mời đó có thể xếp sau thì xếp sau, không từ chối là được.”

“Không xuất hiện một khoảng thời gian?” Cô gái liên tiếp đưa ra yêu cầu kỳ dị, làm Trần Sâm hơi bất lực dừng bước.

“Muốn khoảng bao lâu? Đã xảy chuyện gì rồi sao?” Tĩnh An đã quyết định, Trần Sâm sâu sắc cảm nhận được cô kiên quyết thế nào, cho nên anh ta không ôm hi vọng nói ra cái nhìn của bản thân: “Em nên biết rằng qua một thời gian em sẽ không thể như bây giờ, nếu không vội thì để sau này hẵng nói?”

“Sẽ không quá lâu đâu.” Tĩnh An khẽ cười: “Nếu nghe xong đề nghị của anh gác chuyện này qua một bên, em sợ đến lúc đó cuối cùng người hối hận chỉ có mình anh thôi.”

Bị Tĩnh An nói như vậy, Trần Sâm vốn hờn dỗi thì giờ phút này lại bị trí tò mò xâm chiếm: “Đến cùng là có sự kiện gì?” Chuyện sẽ làm anh ta hối hận... Chẳng lẽ có lợi cho tương lai phát triển của Tĩnh An? Nhưng bản thân là người đại diện, không phải công việc tốt gì đều phải thông qua anh ta trước sao?

Nét mặt Trần Sâm tỏ vẻ không tin, khiến Tĩnh An cong khóe môi: “Là Đường Dự muốn mở triển lãm nhiếp ảnh.”

“Đường Dự mở triển lãm...” Trần Sâm sững sốt vài giây sau đột nhiên cao giọng hỏi: “Triển lãm ảnh của Mr. Tang? Thật hay giả?!”

“Là thật, chỉ chưa công bố với truyền thông thôi.” Tĩnh An giải thích thêm: “Em đã đồng ý sẽ làm người mẫu cho tác phẩm triển lãm của Đường Dự.”

Sau khi cô gái gật đầu mỉm cười và trả lời, lại làm Trần Sâm hơi hoa mắt choáng váng: “Triển lãm chỉ mở một lần duy nhất đó... Là vì sao thế?!”

Hiển nhiên Trần Sâm cũng nhớ đến Đường Dự từng nói với truyền thông, nhưng vì Đường Dự còn chưa công khai với truyền thông, nên bản thân không thể nhiều lời, Tĩnh An chuyển đề tài: “So với hỏi vì sao, em còn tưởng rằng anh sẽ quan tâm vì em có thể làm người mẫu cho buổi triển lãm này.”

“A! Đúng đúng đúng!” Trần Sâm phản ứng kịp, rất nhanh bị Tĩnh An chuyển hướng câu hỏi vừa rồi, kích động nói: “Nếu vì chuyện này thì mất bao lâu cũng được mà!” Mặc kệ bây giờ Tĩnh An nổi thế nào, chỉ cần làm người mẫu cho tác phẩm triển lãm của Mr. Tang, thì tương lai...

Khi này buồn rầu không vui, Trần Sâm cảm thấy hiện giờ bản thân giống như chiếm được xác suất giành chiến thắng, trong lòng phần khởi không lời nào có thể miêu tả được: “Có việc này rồi, thì sợ gì có xuất hiện ở vị trí thứ hai hay không, sao cũng được mà!”

Phản ứng của Trần Sâm làm Tĩnh An lắc đầu bật cười.

Sau hưng phấn ngắn ngủi, thu lại miệng của mình, Trần Sâm có tâm tình tốt ngắm tạp chí Tình An đặt trên đùi.

“Cái đó không phải ảnh do Đường Dự chụp sao?” Trần Sâm có ấn tượng rất sâu với tấm hình này: “Anh nhớ, đây là trang bìa của tạp chí Fashion Magazine MODE được Mr. Tang chụp đầu tiên ở Mỹ, cũng là ảnh chụp duy nhất của Keyshia cho MODE.”

Keyshia là một người mẫu da đen, mà tạp chí MODE nổi tiếng nhờ gương mặt người mẫu da đen hiếm hoi này, thời gian đó gương mặt của cô gái này đã được lên bìa tạp chí, mặc dù không phải là lần đầu nhưng không hề thua kém dư luận về tin tức nữ ca sĩ da trắng nổi tiếng nhất ở Âu Mỹ đã ly hôn vào thời điểm đó.

Ánh mắt Tình An trở về cuốn tạp chí, trên ảnh chụp là một gương mặt hoàn toàn nghiêng của người mẫu da đen này, tấm ảnh chỉ bày ra từ phần vai trở lên của người mẫu, người mẫu cao dưới mái tóc đen, cả làn da cũng có màu ngăm đen, hơi nâng hàm dưới lên, vươn gáy tạo thành đường cong duyên dáng, chỉ riêng có đôi mắt màu trắng nhìn về xa xăm.

Chỉ cần liếc mắt người ta sẽ phải chú ý đến hình ảnh chiếc khuyên tai trái rủ xuống của người mẫu, khuyên tai thật dài được khảm kim cương vụn khiến người liên tưởng đến từ ‘freedom’.

Màu da của người mẫu và khuyên tai kim cương tỏa ra hào quang, vừa tôn nhau lên, lại vừa tương phản nhau.

Qua tấm ảnh này, đầu tiên mắt sẽ chú ý đến khuyên tai, sau đó chuyển đến người mẫu trước mắt, Tình An như thấy được nguyện vọng phá kén mà ra trong mắt của người mẫu.

Không thể phủ nhận, trong lúc nhất thời khát vọng và cảm xúc tự do bỗng nhuộm đắm trong mắt, trong lòng độc giả.

Mr. Tang am hiểu nhất là đơn giản, nhanh chóng bắt giữ khoảnh khắc tình cảm tạm thời trong mắt người mẫu để giữ lại trong bức ảnh vĩnh hằng, xem Mr. Tang chụp ảnh không ai biết nó diễn tả cái gì, bởi vì bạn đã bị sự rung động lây nhiễm...

Dòng miêu tả bên cạnh bức ảnh, Tình An xem lại lần nữa.

“Sao lại đột nhiên xem tạp chí nhiếp ảnh vậy?” Trần Sâm không nghĩ nhiều thuận miệng hỏi.

“Tiện thể mua thôi.” Chính vì lúc đó nhìn thấy hàng chữ ‘Nhiếp ảnh gia Mr. Tang’ được viết trên bìa nên đã mua.

Tình An đóng tạp chí lại, đặt ở một bên.

Tiến Trần Sâm, trở về sofa Tình An cầm lấy tạp chí nhiếp ảnh này, dự định thu dọn, thì bỗng chuông di động vang lên.

Số điện thoại được ghi Đường Dự hiện trên màn hình di động.

“Đường Dự.” Tình An vừa nhận điện thoại vừa ngồi lại sofa.

Lần nói chuyện này, cô đã gọi tên anh trước.

“Ừm.” Bên kia chỉ phát ra một âm.

“Tìm em có chuyện gì sao?” Tình An tựa lưng vào sofa, sau khi hỏi xong, nhận ra bản thân và Đường Dự đã có câu nói từ lúc nào, dường như từ lúc bắt đầu đã vô cùng đơn giản yên bình, rồi sau đó dần dần quen thuộc.

Lúc bản thân và anh tán gẫu, luôn quên thân phận của anh là nhiếp ảnh gia Quỷ Tài nổi danh, càng quên anh là thiếu gia Đường thị.

Mà sự quên này, cũng vì khi Đường Dự nói chuyện với cô, gương mặt luôn ảm áp không hề thay đổi.

Về ảm áp này, làm cô vô thức sa vào đó, bỏ quên thân phận địa vị của đối phương.

“Không có chuyện thì không thể gọi sao?”

Đường Dự nói, trong giọng nói có tiếng cười khẽ.

Nụ cười này, làm Tĩnh An nhớ đến lần đầu tiên cô và Đường Dự gọi di động ‘nói chuyện với nhau’.

Lần đó tự cho rằng không phải do Đường Dự nhấn đến.

Ký hiệu mặt cười đáng yêu kia nữa.

Cô gái cũng nở nụ cười: “Nếu không có chuyện thì là đang nhớ đến em hả?”

“Đúng đó, nhớ em rồi.”

Vẫn là giọng điệu ấy, không cao không thấp, ẩn chứa ý cười.

Nhớ, và nhớ đến, chỉ thiếu một từ... nhưng ý biểu đạt lại khác nhau.

Giống như sau hoạt động từ thiện, anh trả lời câu hỏi của phóng viên kia, hình như có gì đó... Nhưng khi đó về biến hóa của Đường Dự, và giọng điệu nói chuyện lúc này dường như quá bình thường.

Chắc do cô nghĩ nhiều rồi, lông mi Tĩnh An run rẩy.

Sau khi trùng sinh, ở phương diện này, có lẽ do bản thân quá mức nhạy cảm, chỉ vì bây giờ cô vẫn luôn nơm nớp lo sợ với tình yêu, dù không hoàn toàn kháng cự, nhưng cô cần thời gian lắng đọng lại.

“Tĩnh An?” Thấy cô im lặng hồi lâu nên đầu điện thoại bên kia thấp giọng hỏi.

“Ừm.”

“Tuần lễ thời trang ở thành phố S...” Giọng nói của Đường Dự vang lên, nói về chuyện tuần lễ thời trang: “Anh sẽ đi chụp ảnh dùng cho triển lãm.”

Nghe đến ‘Tuần lễ thời trang’ và ‘Chụp ảnh triển lãm’, thì đáy lòng Tĩnh An chợt có cảm xúc thoải mái khó hiểu.

“Không phải nói không có việc gì sao, sao bây giờ lại có việc rồi?” Tĩnh An cười nói: “Ảnh dùng để triển lãm...”

“Chụp tuần lễ thời trang chính là một trong số đó, còn phải đến chỗ khác lấy cảnh nữa...”

Sau đó chuyện hai người tán gẫu có liên quan đến buổi chụp ảnh triển lãm của Đường Dự.

Cuối cùng, trước khi gác điện thoại, Đường Dự nói một câu ‘Dù là vị trí thứ hai, ống kính của anh cũng sẽ chỉ nhìn em’, dù kinh ngạc rất nhiều nhưng trong lòng cô vẫn cảm nhận được sự ấm áp.

Để điện thoại di động xuống Tĩnh An nhìn tạp chí nhiếp ảnh vẫn ở trên tay mình kia, sóng mắt lưu chuyển.

Mình mua quyển tạp chí này... Có phải vì muốn để hiểu rõ Đường Dự hơn qua các tác phẩm của anh không?

41. Chương 39: Tuần Lễ Thời Trang Mở Màn. . .

Editor: Gà

Cuối tháng mười.

Ở thành phố S, sau ngày thứ hai bên phụ trách tuần lễ thời trang đã thông báo mời dự họp toàn thể hội nghị, hàng vạn người mong chờ tuần lễ thời trang Xuân Hạ mở màn, sẽ kéo ra tấm màn che sáng rực nhất của tuần lễ thời trang.

“Lão Từ, nghe nói người mẫu Lý Na sẽ mở màn cho sự kiện lần này?” Vài phóng viên thời trang có quen biết nhau đã sớm chờ đợi dưới sân chữ T, tán gẫu với nhau giết thời gian.

Người đàn ông được gọi là lão Từ đang nói chuyện với vài người, là phóng viên có thâm niên nhất trong giới, đã xem không dưới trăm ngàn buổi trình diễn thời trang lớn nhỏ trong và ngoài nước. Lúc này nghe có người hỏi ông ta như vậy, lão Từ chuyển mắt đảo một vòng nhìn người đó, gương mặt râu ria tởm, rõ ràng ‘biết rõ còn cố hỏi’.

Làm phóng viên hỏi câu này, muốn lôi kéo làm quen với bậc đàn anh trở nên xấu hổ.

Lão Từ cũng không để ý sắc mặt người nọ thay đổi, nhưng mày nhìn cậu nhóc bên cạnh mình, ý bảo cậu ta theo mình rồi nói gì đó.

Hai người cách xa nhóm phóng viên vài bước rồi ngừng lại, sau đó lão Từ mới nói về công việc: “Tiểu Dương, không cần ngại người ở đây, nên chụp cái gì thì chụp đi.”

“A?!” Lý Hằng bị điểm tên, là một phóng viên ảnh vừa kết thúc kỳ thực tập, bởi vì ảnh chụp có dáng có vẻ rất không tệ, vì thế lần này được chủ biên cử đi theo lão Từ hoàn thành nhiệm vụ của tuần lễ thời trang đợt này: “Nhưng người mẫu vẫn chưa ra mà?”

Ở tòa soạn báo Lý Hằng có tiếng thành thật, nói cách khác chính là làm việc không biết uyển chuyển, nhưng cá tính này thật sự hợp khẩu vị của lão Từ. Bằng không lão Từ có trình độ chuyên môn như vậy, sao có thể nâng đỡ một người mới không hiểu gì đến để chụp ảnh chứ.

“Đừng tưởng ở đây chỉ có thể chụp người mẫu, cậu nhìn theo ngón tay tôi này.” Dù gì cũng đã có kinh nghiệm nhiều lần đến buổi diễn thời trang thế này, lão Từ càng biết rõ nên nắm bắt điểm nào để có thể khiến tin tức của mình càng thêm sốt dẻo: “Có nhìn ra người kia là ai không?”

Nhìn theo chỗ lão Từ lén chỉ vào, Lý Hằng nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang gõ laptop, vừa thấy đã biết là một chiếc váy đen trắng khá lớn, lại bị sự mập mạp của bà ta làm căng ra khiến nó vô cùng thô thảm, Lý Hằng nhìn thế nào cũng cảm thấy cậu ta không biết nhân vật này: “Bà ấy là... ai?”

Bị cậu trai trẻ tuổi hỏi lại làm ông ta tức giận đến mức gân xanh trên huyết thái dương đập thành thịch, lão Từ trừng mắt với Lý Hằng, vốn định trách mắng nhưng thấy vẻ mặt khiêm tốn nghe dạy của Lý Hằng thì đành thu cơn tức lại, cuối cùng chỉ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Thôi, nhìn cậu cũng không giống người sẽ quan tâm đến dân thời thượng, kỳ này vì lần đầu tiên cậu được cử đến chụp buổi thời trang, có lẽ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bà ấy, bà ấy là...”

Lão Từ đang muốn nói tên của người phụ nữ mập mạp này, nghĩ lại thấy không hợp, dù biết tên bà ta, thẳng sún nhỏ trước mắt này khẳng định 90% vẫn mờ mịt như bây giờ, nghĩ một lát, lão Từ nói ra tên của một quyển tạp chí: “Đô thị thời thượng biết không?”

Đô thị thời thượng, là Fashion Magazine có lượng tiêu thụ lớn nhất trong nước, kỳ nào bạn gái của Lý Hằng cũng đặt, mà Lý Hằng làm nhiếp ảnh gia cũng thường xuyên lật xem nội dung bên trong.

“Em biết.” Lý Hằng gật đầu.

May thay không phải quá lạc hậu, ít nhất vẫn biết đến Fashion Magazine này. Trong mắt lão Từ tởm về vừa lòng: “Bà ấy là Trương Văn, tác giả của chuyên mục thời trang cho Đô thị thời thượng, cũng là nhà bình luận đứng đầu cả nước. Đừng thấy bà ấy mập mạp như thế, phải biết rằng người phụ nữ này, lời bình về tác phẩm thiết kế khá hài hước buồn cười, đôi khi lại sắc bén độc chết người.” Lý Hằng chăm chú nhìn về phía bên kia thì trên mặt đột nhiên hiện vẻ nghi hoặc và kinh ngạc, lão Từ nghĩ rằng đây là phản ứng khi cậu ta nhận ra thân phận người phụ nữ mập này: “Hiện giờ đã biết tôi bảo cậu chụp cái gì chưa?”

“Từ... Anh Từ, này, người kia...” Không nghe lão Từ nói, ánh mắt Lý Hằng nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm về phía người phụ nữ mập, đồng thời, kích động run rẩy đứt quãng nói: “Người kia là, có phải là...”

Không nhẫn nại nghe Lý Hằng nói xong, lão Từ mù mờ quay đầu nhìn về phía Trương Văn.

Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian, vị trí bên tay phải Trương Văn vốn trống rỗng bỗng có thêm một người đàn ông đang cầm máy ảnh chuyên nghiệp.

Người đàn ông mặc áo có mũ và quần jeans, ngồi ở phía trên cúi đầu đang loay hoay với máy ảnh của mình.

Vì cúi đầu, bị mũ lớn trùm đầu che lấp hoàn toàn không nhìn ra gương mặt.

Nhưng mà...

Lão Từ nhú mảy, không nói vị trí ngồi phía trước Trương Văn đều dành cho nhân vật có tiếng, hơn nữa sau khi người đàn ông kia ngồi xuống thì biểu hiện của Trương Văn rất kinh ngạc và vui mừng, rồi bắt chuyện cũng có thể biết được người này có địa vị không bình thường.

“Người kia nhất định là Mr. Tang!” Lý Hằng nhỏ giọng thét kinh hãi làm lão Từ kinh ngạc.

“Cậu vừa nói đó là nhiếp ảnh gia Quỷ Tài Mr. Tang sao?!” Lão Từ chuyển mắt nhìn về nhóm phóng viên bên kia, tốc độ hồi có chút vội vàng: “Cậu có nhìn lầm không! Làm sao Mr. Tang có thể đến buổi biểu diễn thời trang kiểu này!” Không phải lão Từ khinh thường tuần lễ thời trang ở thành phố S, mà lấy thân phận thật sự của Mr. Tang ở giới thời thượng... Thì chỉ nên thích hợp xuất hiện ở những buổi thời trang xa xỉ của nước ngoài thôi, còn phải lấy thân phận là khách quý, sao cần mang theo máy ảnh chứ?

Lý Hằng hơi chậm chạp gạt đầu, chút run sợ trong mắt đã dần dần chuyển thành sùng bái.

Mặc dù bản thân Lý Hằng không phải là nhiếp ảnh gia thời thượng, nhưng kỹ năng chụp ảnh và ảnh chụp trong tác phẩm của Mr. Tang có thể làm người ta mê muội, nên họ đều nhường Mr. Tang đứng đầu trong giới nhiếp ảnh, dù mới nhưng cũng có thể sánh ngang với các thế hệ nhiếp ảnh gia đi trước.

“Vâng, chắc chắn ạ!” Tập thời đại ‘Hi ha’ bị cậu ta xem không dưới vài chục lần, thân hình Mr. Tang đã sớm khắc sâu khắc trong đầu cậu ta, lúc người đàn ông trằm mũ nhìn qua người phụ nữ mập kia, Lý Hằng đã lập tức liên tưởng đến Mr. Tang, hướng chi...

“Hướng chi máy ảnh này... Là loại Mr. Tang thích dùng nhất trong số các máy ảnh!” Thân là fan bự của Mr. Tang, Lý Hằng rất sùng bái thần tượng nhà mình nên có thể thấy được: “Tấm ảnh em cất từ tạp chí xuống còn có cái máy ảnh này! Dĩ nhiên là Mr. Tang, nhưng sao Mr. Tang lại đến đây!”

Bình thường Lý Hằng quá chất phác đến độ khi nói về Mr. Tang đã hưng phấn ‘hoa chân múa tay vui sướng’, lão Từ không thể chế nhạo gì, bởi vì giờ phút này ông ta cũng đắm chìm trong sự kinh ngạc.

“Lão Từ, các người đang nói chuyện gì thế, buổi diễn thời trang sắp bắt đầu rồi!” Mà lúc này, một gã phóng viên quen biết lão Từ đã chạy đến chỗ bọn họ cao giọng hô, đúng lúc làm lão Từ thu về khiếp sợ khi thấy Mr. Tang xuất hiện lại.

“Đến đây đến đây!” Lão Từ đáp lại một câu, hai mắt long lanh phát sáng dặn dò Lý Hằng: “Tiểu Lý, cậu để ý Mr. Tang cho tôi! Thấy anh ta đứng lên thì cậu cũng mặt dày đi theo đi, anh ta chụp cái gì thì cậu chụp cái đó!”

“Còn có, nhanh, đừng ngăn người, nhớ chụp ảnh Mr. Tang cho tôi đấy!” Lão Từ vỗ một phát lên vai Lý Hằng, cười ha ha: “Thằng nhóc này lanh mắt, liếc mắt đã có tiếng rồi. Thừa dịp những người khác đều chưa phát hiện Mr. Tang xuất hiện, ảnh chụp này của chúng ta tuyệt đối sẽ độc nhất vô nhị!”

Lý Hằng được dặn dò, giơ máy ảnh trong tay lên, lập tức hướng về phía Mr. Tang liên tục chụp vài tấm hình.

“Ngược lại tôi đã quên thân phận của chị sẽ bị phóng viên quay chụp.” Đường Dự phát hiện mình bị quay chụp, hơi quay đầu đi, theo viền nón liếc mắt nhìn lại vị trí của Lý Hằng.

“A, tôi cảm thấy cậu ta đang chụp cậu đấy chứ? Đường Dự.” Trương Văn hí hóp đôi mắt nhỏ cũng nhìn theo hướng đó: “Đừng tưởng rằng cúi đầu mang theo mũ, người khác sẽ không nhận cậu.”

“Thật sao.” Người đàn ông vẫn đội mũ tiếp tục hí hoáy với máy ảnh trong tay.

Trương Văn thu hồi tầm mắt, ngón tay mập mạp gõ văn bản, hỏi người đàn ông trẻ bên cạnh: “Làm sao cậu có thể đến đây?”

“Chụp chút ảnh.” Đường Dự đáp lời ít ý nhiều: “Còn chị? Sao nói tiểu bảo âm ỉ không cho chị đến?”

Đến đây chụp chút ảnh? Trương Văn kỳ quái dừng tốc độ gõ chữ trên tay một chút, nghiêng đầu thấy Đường Dự vẫn lạnh lùng cũng không hỏi nhiều: “Trong khoảng thời gian này ba tiểu bảo sẽ ở nhà, nên không nhớ đến người làm mẹ như tôi đâu.” Oán giận nói, nhưng cũng có một chút ngọt ngào.

“Jeff đã trở về từ Paris rồi?” Jeff là anh chồng người Pháp của Trương Văn, ở Pháp cũng được xem như là một nhà thiết kế trang phục có chút danh tiếng. Đường Dự nhớ đến một người khác, mắt trầm một chút: “... Val đâu? Năm nay cũng không về à?”

Nghe Đường Dự nhắc đến Val, Trương Văn lắc đầu: “Có lẽ năm nay Val vẫn ở Paris, nhưng nghe Jeff nói sang năm Val dự định sẽ về nước làm show thời trang cho riêng mình.”

“Chưa đâu, Jeff còn bảo tôi tuần lễ thời trang lần này Val sẽ xem xét một số người mẫu, đến lúc đó có lẽ dùng được.”

Lúc Trương Văn nói Val dự định sang năm sẽ về nước, tay Đường Dự ngừng nghịch máy ảnh, nhột nhột đáp: “Biết rồi.”

Ngược lại Trương Văn nghĩ đến chuyện khác: “Cậu nói xem nếu sang năm Val thật sự trở về, lúc đó còn có thể với Đường Du...”

Thở dài, một câu còn chưa nói xong, Trương Văn lại cảm khái rồi nói tiếp: “Còn tưởng rằng năm nay, sau khi Val biết được tin Đan Ninh chết sẽ trở lại... Uống phí tôi còn gọi điện thoại riêng cho Jeff, kêu anh ấy chuyển lời.”

Đường Dự “Ừ” một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Trương Văn nghĩ bản thân đã nhắc đến chuyện Đường Du khiến anh có chút để ý, vì thế cũng thức thời ngậm miệng.

Mà trong lúc bọn họ im lặng, buổi diễn thời trang cũng chính thức bắt đầu.

Buổi diễn thời trang trong nước, so với nước ngoài, dù là bố trí hay bầu không khí đều cần thay đổi không ít.

Bố trí thiếu sáng tạo, thoát nhìn buổi diễn thời trang cứ luôn như vậy, nghìn bài một điệu [1].

[1] nghìn bài một điệu: rập theo một khuôn khổ

Buổi diễn thời trang nhạt nhẽo thế này, các phóng viên thời thượng ngoài việc ngắm những bộ quần áo có khi tạo kinh ngạc có khi gây nhàm chán ra, chú ý nhất đó là gương mặt quen thuộc đi trên sàn chữ T dài ba mươi thước này.

Không phải vì những gương mặt này lạ không có danh tiếng cho nên không được người chú ý, mà chính vì quá mức phổ biến đến nỗi không ai có hứng thú để chú ý, nếu đẹp một chút, không, là gương mặt tuyệt đối thời thượng, mặc dù điệu bộ khi đi không ra sao cả, nhưng cũng có thể trong nháy mắt giết chết không ít phim của phóng viên.

Đáng tiếc người mẫu như thế, cho đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Vì vậy các phóng viên thời trang đã có được một số tin tức trong giới truyền thông, sự mong đợi cho buổi trình diễn này đã được dành riêng cho người mẫu mở màn Lý Na và một người mẫu mới Tĩnh An.

Lý Na thành danh đã lâu đấu với Tĩnh An nổi tiếng nhanh chóng gần đây, sẽ là cuộc so tài thế nào?

Nhưng mà, trong lòng các phóng viên cũng biết, dùng cách nói ‘Đấu với’ ‘So tài’ này có lẽ có chút không ổn, dù sao Lý Na xuất hiện đầu tiên đương nhiên sẽ càng được chú ý hơn Tĩnh An rồi, dù là ở hiện trường hay sau khi kết thúc.

Phóng viên ảnh bắt đầu nâng tay, trong lúc vẫn giữ máy ảnh thẳng bằng, thì âm nhạc từ sàn T cũng vang lên.

Lý Na mặc chiếc váy màu bạc, lộ ra đôi ủng màu đen, không phụ sự mong đợi dẫn đầu tiến vào tầm nhìn của mọi người.

Váy dài không có tay, làn váy được thiết kế khá vững vàng, nếp nhăn sáng sủa xõa tung, mặt trước chỉ đến đùi, rồi phía sau kéo dài đến lòng bàn chân, theo bả vai, bộ áo trắng giao trước ngực, gấu váy được giấu kín

vào hai bên làn váy, chiếc váy như được nâng lên vô cùng đẹp, nhìn không ra chất liệu gì, hơn nữa nhịp điệu bước đi của Lý Na cực kỳ duy mỹ.

Mái tóc nâu dài, dáng người thon dài, bộ váy này rất xứng để Lý Na đi trên sàn T, gương mặt được trang điểm lạnh, khiến nét mặt cô ta hiện ra vẻ xinh đẹp lạnh lùng. Làm đa số mọi người ở đây không khỏi cảm thán một câu: Không hổ là model nữ đứng đầu cả nước.

Trong lúc nhất thời đèn flash không ngừng chớp lóe khi Lý Na xuất hiện, khoảnh khắc này càng khiến người lóa mắt.

Lý Hằng đã được yêu cầu ‘Đường Dự chụp cái gì thì cậu chụp cái đó’ nên vào lúc này cậu ta vô cùng buồn bực.

42. Chương 40: Tĩnh An Vào Sân . . .

Editor: Gà

Lý Hằng cứng người, cổ nín không hướng ống kính vào người Lý Na. Lúc này cậu ta khó xử vì dành một phần ba ống kính, dừng ở người đàn ông đang đội mũ trùm đầu, mà qua ‘mắt’ máy ảnh, cậu ta nhìn thấy thần tượng Mr. Tang mà cậu ta sùng bái ở phía xa vài bước kia, vậy mà... Vậy mà khi Lý Na đã đến trước sân T rồi quay đầu lại phía sau thì mới giờ máy ảnh lên, càng làm cậu ta kinh ngạc, hướng mà ống kính máy ảnh này nhắm vào, lại là cánh cửa phía bên sân T.

Trong lòng Lý Hằng cảm thấy kỳ lạ và khó hiểu, nếu quay lại, cậu ta sẽ hoảng sợ khi thấy lão Từ đứng cách cậu ta vài người, về mặt đây tức giận một tay chỉ mũ một tay chỉ Lý Na, khoa tay múa chân nhìn cậu ta.

Mà giờ khắc này Lý Hằng ‘tận chức tận trách’ thực hiện dặn dò của lão Từ, đầu biết về mặt lão Từ này đang sắp bùng nổ, hiện giờ toàn bộ tâm tư của cậu ta đều tập trung đặt trên vị trí ngón tay của Đường Dự.

Có thể vì quá tập trung, trong nháy mắt, khoảnh khắc khi ngón tay Đường Dự khẽ nhúc nhích, trong sự vui mừng kinh ngạc Lý Hằng còn chưa kịp điều chỉnh ống kính và tiêu cự của mình, đã nhanh chóng ấn nút chụp.

Sau khi đèn flash lóe lên, Lý Hằng quá kích động mới ngây ngốc phản ứng kịp từ đầu cậu ta còn chẳng thấy rõ Mr. Tang đang chụp cái gì! Chỉ biết khi bản thân vừa mới ấn nút một chút, trên ống kính, ngoại trừ Mr. Tang đội mũ trùm đang giờ máy ảnh ra, hình như còn có một người nữa xuất hiện, mà bóng người kia hình như đi ra từ cửa bên của sân T.

Lý Hằng choáng váng, sau khi cảm thấy trước mắt hoảng hốt thì một phần ba ống kính kia hoàn toàn chuyển hướng.

Ánh đèn sáng ngời chiếu xuống, tầm mắt thay đổi, ở bên ngoài ống kính Lý Hằng nhất thời si ngốc thất thần nhìn người mẫu đang đi lên sân T kia.

Người mẫu mặc bộ quần áo liền thân cách tân màu trắng, quần áo trên thân thoát nhìn giống bộ áo không bầu chế thành áo sômi, đường cong gấp nếp trên cổ tay áo con dơi từ vai kéo dài đến eo, nhẹ nhàng buộc vòng quanh hông rất ngắn gọn tao nhã, mà thiết kế này càng độc đáo, tựa như buộc quanh eo không có quy tắc gì, lại giống như theo bả vai trượt xuống gần dưới gối, chột liếc mắt nhìn lại, như chiếc áo choàng trắng xóa tung ở ngoài cùng với chiếc áo màu trắng bên trong, khi bước đi, ống quần hơi rộng bao trùm hai chân, chỉ hiện ra ngón chân mang giày xăng đan đáy bằng màu trắng của cô gái.

Dời mắt lên phía trên, tóc ngắn màu đen được nhà tạo hình thu lại hết, lộ ra không bỏ sót gương mặt trang điểm nhẹ của cô.

Nhưng Lý Hằng đứng dưới đài, biết giây phút thất thần ngắn ngủi của cậu ta không phải do bộ quần áo tuyệt đẹp của model nữ, cũng không phải do lớp trang điểm có vẻ thời thượng của cô ấy.

Mà là... Đến từ chính...

Lý Hằng nháy mắt một cái, lại định thần nhìn lại...

Rõ ràng cô không hề đeo trang sức quý báu gì, nhưng dường như Lý Hằng thấy được, ở cô phát ra ánh sáng rạng rỡ.

Tĩnh An chậm chậm rút hai tay trong túi quần ra, dưới bối cảnh và phong cách ăn mặc hiện đại, bước đi từng bước một, dường như đã làm người ta xem nhẹ khoảng cách về giới tính, cảm nhận được vương giả sắp xuất chiến, mặc chiến giáp ngạo nghễ đứng trước đội ngũ, trong ánh mắt tự tin tuyệt đối và vẻ mặt cao cao tại thượng vô cùng tao nhã ấy khiến người ta vô thức thần phục.

Người như vậy, không hấp dẫn ánh mắt mọi người thì thật sự... không thể nào.

Bởi vì cô xuất hiện, lập tức đã khống chế bầu không khí toàn trường, là người duy nhất nắm vị trí chủ đạo trong buổi diễn này.

Phía trước Lý Na vừa mới dừng hình ảnh pose, rồi xoay người. Dưới đài hơn phân nửa thậm chí càng ngày càng nhiều ánh mắt đã nhanh chóng bị người mẫu thiên kiều [1] đi lượt thứ hai hấp dẫn rồi.

[1] thiên kiều: thiên kiều trong ‘thiên kiều bá mị’ nghĩa là xinh đẹp, quyến rũ

Dưới sàn T, người người chuyển mắt về phía khuôn mặt xa lạ của Tĩnh An, trên gương mặt mọi người, lại ít hoặc nhiều có thêm những biểu cảm tương tự.

Biểu cảm này không phải kinh diễm khi Lý Na lên sàn, cũng không phải tán thưởng với người mẫu trên sàn T này, lại càng không phải...

Mà là một loại... Không thể dùng ngôn ngữ để mô tả cảm giác trực quan này.

Cùng lúc đó, ống kính vốn nên bám theo bóng dáng Lý Na, cũng không biết khi nào đã ào ạt chuyển qua Tĩnh An, không chỉ phóng viên phát hiện người mẫu đi ở vị thứ hai là Tĩnh An thì mới kịp phản ứng, mà thậm chí một trong số họ còn ngạc nhiên, vô thức cử động.

Ống kính của nhiếp ảnh gia, điều chỉnh tiêu cự, luôn xuất sắc bắt được những khung cảnh thế này...

“Lão Từ... Ông nhìn người mẫu thứ hai kia.” Một phóng viên trẻ tuổi bên cạnh võ lão Từ còn đang ‘giương nanh múa vuốt’ với Lý Hằng.

“Người mẫu thứ hai thì xem cái đầu à! Có Lý Na áp chế còn xem cái rắm!” Trợn mắt với Lý Hằng dưới đài, lão Từ há mồm cảm giận: “Thằng nhóc chết tiệt này đang không ngừng chụp cái gì vậy?! Vừa rồi sao không thấy cậu ta chụp Lý Na thế! TMD [2]!”

[2] TMD: câu chửi bên Trung nghĩa là ‘mẹ nó chứ’.

“Là Tĩnh An! Người mẫu thứ hai là Tĩnh An mới nổi gần đây đó!” Thấy lão Từ không hề để ý lời gã nói, phóng viên trẻ tuổi thời thượng kia lại nhỏ giọng kêu lên: “Má ơi, chẳng phải nghe nói lần đầu tiên cô bé người mẫu này tham dự buổi biểu diễn thời trang như thế này à?! Lừa quỷ rồi!”

“Tĩnh An?! Vị trí thứ hai?!” Bị lời người bên cạnh nói làm giật thót, lão Từ lập tức nghiêng đầu nhìn lại trên sàn T: “Cậu nói cái gì...” Giỡn hả...

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, lời nói của lão Từ nhanh chóng im bặt.

Cái gọi là ‘Người ngoài xem náo nhiệt còn người trong cuộc chỉ xem cửa’ [3], đã làm lão Từ khiếp sợ vì biểu hiện của Tĩnh An, sau khi kinh ngạc, cũng là nhìn ra người này là người mẫu mới, cách bước đi không chỉ dung nhập toàn thân vào bối cảnh và tiết tấu âm nhạc, hơn nữa mỗi lần bước chân lên xuống, đều nhịp nhàng khớp với mỗi giai điệu.

[3] Người ngoài xem náo nhiệt còn người trong cuộc chỉ xem cửa: câu nói phổ biến được sử dụng để so sánh sự khác biệt giữa người trong cuộc và người ngoài cuộc

Ánh mắt lão Từ trừng lớn, cô bé người mẫu này, thoát nhìn như hoàn toàn tùy ý khống chế tiết tấu âm nhạc, nhịp nhạc... của show catwalk. Mà điều này, thì hiện nay rất nhiều người mẫu đã thành danh còn chưa thể phối hợp được thế này, mặc dù vừa rồi Lý Na đi ở vị trí thứ nhất, nhưng lúc này Tĩnh An lại đối lập, cách bước đi càng không chỉ hoàn mỹ vô khuyết.

43. Chương 41: Trận Thắng Đã Định

Editor: Gà

Trước mắt, người mẫu đi đến, âm nhạc truyền vào trong tai.

Bước đi như nước, dường như đã bị nhịp điệu ấy tác động vào lòng.

Cô gái tên Tinh An đó, cử động làm người ta cảm thấy quý khí cường thể mang theo tao nhã lười nhác sang trọng và thời thượng.

Không biết phóng viên thời thượng nổi tiếng nào đã từng viết: “Một buổi diễn thành công hay không đôi khi không liên quan đến trang phục mà nó triển lãm”, lão Từ nhớ yếu tố thành công mà phóng viên thời thượng đó nhắc đến là “Sự sáng tạo trong cách bố trí màn biểu diễn”, phóng viên kia nhấn mạnh sự sắp xếp màn diễn cũng giống như tình tiết độc đáo trong một vở kịch, người xem dưới đài có ảo giác đang chìm vào giấc mơ của Alice, khi đó bọn họ thần phục, bọn họ tán dương, bọn họ gào thét, không phải vì trang phục của người mẫu, mà chỉ vì màn diễn này làm người ta hoa cả mắt.

Đối với cách viết này lão Từ vô cùng tán thành, chỉ có sự sáng tạo trong việc sắp xếp màn diễn, mới tạo ra một buổi diễn thời trang hoa lệ khác biệt như vậy, nổi lòng của quần chúng dưới đài ào ạt hỗn loạn bị tài năng này mê hoặc, khiến bọn họ dù không thấy rõ kiểu dáng quần áo trên người người mẫu, nhưng vẫn có cảm giác lộng lẫy, điều này còn mạnh hơn nhiều so với hiệu ứng siêu mẫu.

Mà giờ khắc này ý nghĩ của lão Từ đã hơi dao động...

Tuần lễ thời trang ở thành phố S này...

Ánh nhìn trầm luân trong vẻ đẹp mộng ảo, không phải đến từ thiết kế mới mẻ độc đáo, lại càng không phải đến từ bối cảnh đơn điệu không đặc sắc gì của sàn T.

Chỉ đến từ sự quyến rũ hấp dẫn lòng người của người mẫu...

Vốn dĩ, loại mỹ cảm làm cho người ta giật mình rơi vào mộng ảo hít thở không thông này, chỉ cần dựa vào một người mẫu, chỉ dựa vào tư thế đi cũng đã có thể thể hiện rõ ràng như vậy.

Gần mười năm xem người mẫu đi trên sàn, có thể nói mỗi người mẫu khi bước đi, đều sẽ có phong cách chỉ thuộc về mình, đồng thời lại không giống nhau. Trong đó có những kiểu độc đáo lạ thường, có kiểu theo khuôn phép cũ, cũng có kiểu tạm chấp nhận được...

Mà người mẫu ưu tú hay không, trình độ thể nào lão Từ chỉ cần liếc mắt xem cách đi của các cô thì đã có thể nhìn ra được, không phải nói quá, đối với những người mẫu đã và đang nổi tiếng hiện nay, thậm chí ông ta có thể dựa vào cách đi mà đoán ra tên của các cô ấy.

Tinh An, người mẫu trẻ thế hệ mới, nhưng cách bước đi trên sàn của cô... Dưới đài, lão Từ chăm chú nhìn cũng thấy suy nghĩ của mình mơ hồ hỗn loạn.

“Đan Ninh...” Không nhận được, lão Từ nhẹ giọng gọi ra một cái tên không phải đã quá lâu nhưng đã dần trôi đi trong trí nhớ của mọi người, sau đó ấp úng cảm thán nói: “Sự thật.”

Tòa soạn báo hiện giờ lão Từ đang làm do phải lặn lội rất lâu mới có được, trước đây ở tòa soạn cũ ông ta đã từng có một bài báo chuyên môn về cách đi khác nhau của một số người mẫu trong ngoài nước, trong đó có nêu ví dụ về người mẫu trong nước, ông ta từng không chút che giấu viết rằng cho đến nay không có ai khi bước đi có thể so sánh được với Đan Ninh, ngay cả Lý Na cũng bắt chước Đan Ninh đến 80-90%.

Mặc dù khi đó Đan Ninh đã không còn là người mẫu, mặc dù khi đó người đang đứng trên đỉnh cao là Lý Na, mặc dù khi đó ngôn luận của ông bị fan Lý Na công kích đến ‘thương tích đầy mình’, mặc dù khi đó bởi vì vấn đề ngôn luận nên sửa chữa này của ông ta mà đã gặp rắc rối với ông chủ cũ của mình.

Nhưng lão Từ vẫn kiên trì với quan điểm của mình. Cho nên bị fan Lý Na bầu thành phóng viên thời thượng không tình mặt nhất trong giới, ông ta đã lựa chọn chẳng thêm ngó đến; bị ông chủ tòa soạn cũ bắt buộc

phải ‘sửa đổi phiên bản’, sau đó ông ta đã từ chức chạy lấy người, dù sao dựa vào tài năng thì sẽ có tòa soạn báo hợp với ông ta thôi.

Lúc mới vừa vào tòa soạn báo mới, ban đầu lúc ấy cũng có người trẻ tuổi vòng vo hỏi ông ta nghĩ thế nào, lão Từ không nói, cũng không muốn giải thích gì cho ngôn luận của mình.

Bởi vì những người hỏi ông ta đều chưa từng tận mắt nhìn thấy Đan Ninh biểu diễn, cho nên không thể cảm nhận được bước đi của Đan Ninh, trong giai điệu, cơ thể toát ra một sự tồn tại tuyệt đối.

Đương nhiên, làm sao có thể trách bọn họ chưa từng xem qua, muốn trách cũng chỉ có thể trách, Đan Ninh thành danh quá sớm, khi đó ngoài người mẫu ra, thì người ngoài giới chỉ chú ý đến người mẫu, chú ý đến cô qua ‘Cuộc thi người mẫu Tỉnh Quang’ mà thôi. Mà khi lĩnh vực người mẫu, thời trang dần dần được quần chúng nhận thức thì cô đã gia nhập vào giới diễn viên nghệ sĩ.

Ngoại trừ than một câu vận mệnh trêu người, lão Từ thật không biết nên biểu đạt nỗi tiếc hận của bản thân thế nào.

Sau này Đan Ninh bất ngờ xảy ra tai nạn xe cộ, ông ta cho rằng bước đi rung động như vậy, nửa đời sau này của ông ta chắc sẽ không có duyên gặp lại cũng không có duyên để cảm nhận nữa rồi, nhưng không ngờ...

Người mẫu trẻ này, có thể tái hiện vẻ rực rỡ tao nhã của Đan Ninh trên sàn T, thậm chí cách bước đi còn phóng khoáng và mạnh mẽ hơn Đan Ninh lúc trước.

Mang đến nỗi khiếp sợ khác thường.

Mà lúc lão Từ gặp người, mọi người dưới sàn T xôn xao một trận không nhỏ.

Trên sàn, hai người xen kẽ đi qua, chính diện là Tĩnh An đi đến, bên kia Lý Na đi trở về.

Các cô, khoảng cách quá gần, nháy mắt lướt qua vai nhau.

Có thể nói sự tập trung của mọi người đều đặt vào cô người mẫu tóc ngắn kia, hoàn toàn say mê.

Sự đối lập mạnh mẽ trong nháy mắt ấy, phóng viên tập trung ở hai bên sàn T vốn đã điên cuồng chụp ảnh, giờ khắc này càng không ngừng ấn nút chụp.

Lý Hằng, chỉ chụp mỗi Tĩnh An khi cô bước lên sàn T, bởi vì lúc trước ‘không biết xấu hổ cứ đi đến gần chỗ đó’, cho nên hiện giờ chỗ đứng của cậu ta là ở phía sau sàn T. Vì thế, chỉ có thể bắt được bóng lưng của Tĩnh An.

Tuy nhiên...

Khoảnh khắc Tĩnh An và Lý Na ‘gặp nhau’ kia, có vô số đèn flash không ngừng lóe ra, Lý Hằng cũng ấn nút máy ảnh trên tay.

Thoả mãn với ảnh chụp của bản thân, Lý Hằng thở một hơi buông máy ảnh ra, nghiêng người nhìn lại chỗ cũ. Lý Hằng cau mày, dù thế nào cũng không tìm thấy bóng dáng kia.

Anh rời đi như khi xuất hiện, lặng lẽ không một tiếng động.

Không thấy thân tượng nữa, làm trong lòng Lý Hằng hơi trống trải.

Buồn bã ỉu xìu gờ máy ảnh lên điều chỉnh tiêu cự rồi quay lại người mẫu trên sàn T, giờ khắc này đúng lúc cô gái trên sàn xoay người một cái.

Lý Hằng không thể chính diện nhìn thấy khi người mẫu vừa rồi tạm dừng lại, đã làm mọi người dưới đài mang đến cảm giác mãnh liệt thế nào, nhưng sau khi cậu ta quan sát mọi người trong thính phòng một chút, không khó phát hiện so với Lý Na xoay người trên sàn T trước, ánh mắt lưu luyến quên về đuổi theo cô gái tóc ngắn kia càng nhiều hơn.

Cho đến khi bóng hình xinh đẹp của cô gái hoàn toàn không còn trên sàn T, ánh mắt đó vẫn dừng lại ở nơi cô biến mất.

Nếu nói đây là một cuộc tỷ thí không có khói thuốc súng, như vậy không hề do dự, người mẫu đi ở vị trí thứ hai đã toàn thắng ngoài dự liệu của mọi người.

Hiện giờ Lý Hằng vẫn đang trong sự kinh ngạc, vẫn không biết, tương lai buổi diễn này sẽ ảnh hưởng sâu xa đến cậu ta thế nào, huống hồ buổi diễn phấn khích đến mức này, cũng chính là lần phản công tuyệt vời duy nhất mà cậu ta từng thấy trong cuộc đời.

Buổi biểu diễn thời trang mấy chục phút này, cho dù quần áo Lý Na có rục rở, cũng không thể làm người xem sôi nổi hơn, trong mắt bọn họ chỉ chờ mong người kia xuất hiện, chỉ vì trong giây lát người đó xuất hiện đã làm bọn họ quá kinh diễm.

Nhưng mà, cho đến cuối cùng, người mẫu tóc ngắn kia vẫn một mình đi ra không thay trang phục mới. Khi chào cảm ơn, đi xen lẫn trong đội ngũ người mẫu, vẫn là bộ quần áo màu trắng liên thân đó, vẫn gương mặt được trang điểm màu bạc ấy, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, đã trở thành vĩnh hằng.

Không có gì bất ngờ, hầu như mọi người đều cảm thấy cách bước đi của người mẫu tóc ngắn này trông rất đẹp mắt, mà giờ phút này trong số nhiều người mẫu khác nhau, tư thế của người mẫu tóc ngắn không chỉ đơn giản là ‘đẹp mắt’ nữa rồi.

Cô tựa như một ngôi sao vĩnh viễn tỏa sáng, che mờ những ngôi sao khác vây xung quanh cô. Bá đạo cường thế đoạt lấy ánh nhìn chú ý của người khác.

Buổi tối đầu tiên của tuần lễ thời trang trong thành phố S, trong tiếng vỗ tay và tung hô kéo dài, sự kiện thời trang Xuân Hạ đã kết thúc trong sự tuyệt vời.

Mọi người tham dự buổi biểu diễn này đều đã khắc sâu, người mẫu có mái tóc ngắn màu đen xinh đẹp kia.

Mặc lại quần áo thường ngày rộng rãi của bản thân, Tĩnh An đi ra hậu trường rút đi thần thái ngạo nghễ tận xương trên sàn T, lại trở về dáng vẻ lạnh nhạt yên tĩnh như trước.

“Đan Ninh!” Phía sau đột nhiên có giọng nói vang lên, tuyệt đối không nhỏ.

Cái tên đó đã quá lâu rồi, Tĩnh An theo bản năng dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Lý Na cũng đã thay trang phục bình thường, cởi bỏ sự lộng lẫy vừa nãy, trông mắt trắng mang theo tơ máu rõ ràng. Cô ta phất tay với người trợ lý đang sốt ruột đi theo bên cạnh mình, vội vàng đến trước mặt Tĩnh An, gần như nhe răng trợn mắt thấp giọng rít gào nói với cô: “Cô nói đi, cô và Đan Ninh có quan hệ gì!”

“... Không có quan hệ gì cả.” Cơ thể này thật sự không có quan hệ gì với Đan Ninh. Tĩnh An cảm thấy sắc mặt Lý Na quá xanh trắng.

Hơn nữa ở đây cũng không phải là nơi kín đáo gì, Tĩnh An thấy người mẫu, nhân viên công tác lục tục đi ra từ hậu đài, cau mày hối hận bản thân không nên dừng bước vì cái tên của quá khứ kia.

Cố gắng để vẻ mặt bản thân trông thật giống rất tôn trọng ‘tiền bối’, Tĩnh An gật đầu với Lý Na rồi không nói thêm gì, sau đó xoay người muốn đi.

“Làm sao có thể không có quan hệ gì chứ!” Tay phải Lý Na giữ chặt tay trái của cô gái, ngăn hành động muốn rời đi của cô.

Không thể nào, làm sao có thể không liên quan được! Cách bước đi theo nhịp nhạc như vậy, khả năng biểu diễn làm người ta không tự chủ được hít thở không thông trên sàn T, trừ người đó ra, rốt cuộc cô ta chưa từng nhìn thấy ở người khác!

Lý Na lắc đầu, trong giọng nói tràn ngập điên cuồng: “Cô lừa tôi, nhất định là ả, nhất định có liên quan đến ả! Không ai rõ ràng hơn tôi đâu, không ai...”

Có thể nói hiểu biết thực lực của người kia, không ai hiểu rõ hơn cô ta.

Bao nhiêu ngày đêm, cô ta không ngại phiền xem show catwalk của người đó, một lần lại một lần học cách đi của người đó, tự mình bước theo.

Dù vậy, nhiều năm qua, cô ta vẫn không thể tạo ra phong cách giống như cô gái đó.

Đan Ninh... Cái tên này đã chôn sâu ở nơi đen tối nhất trong đáy lòng cô ta.

Lý Na giữ chặt cánh tay cô, không kiềm chế sức lực, làm Tĩnh An đột nhiên đau đến thâm căn chặt khớp hàm, giọng điệu cũng bắt đầu không khách khí: “Bỏ tay ra!”

Tĩnh An xoay người, nâng tay phải bẻ tay trái của cô ta, nhưng đối phương dùng sức quá lớn làm cô hơi kinh hãi.

“Có phải ả còn sống không?! Ắ nhất định còn sống phải không?!” Lý Na bỗng nhiên gia tăng âm lượng, làm mọi người chú ý đến bên này: “Là ả dạy cô, nhất định ả bảo cô xuất hiện ở đây! Các người muốn thấy tôi thất bại đúng không?! Các người...”

Tĩnh An cũng sờ nhìn người phụ nữ chợt trở nên cuồng loạn này, lời nói cử chỉ và giọng điệu này, đã... không còn bình thường rồi.

“Chị Lý Na, chị Lý Na, em lấy thuốc ra rồi, chị xem nếu không trước tiên...” Vừa rồi trợ lý của Lý Na chạy vào hậu trường, lúc này từ trong hậu đài vội vàng chạy ra, nhìn thấy hành động bên này của các cô thì lập tức chạy đến.

Nhận thấy giữa Lý Na và Tĩnh An có bầu không khí kỳ dị, trợ lý nuốt một ngụm nước bọt, nhất thời không biết nên làm sao với thuốc và nước trong tay. Sau khi buổi diễn thời trang kết thúc, sắc mặt Lý Na càng thêm xanh trắng và mắt cũng đỏ lên, khiến cô ta nổi hết cả da gà nhớ đến buổi hôn lễ kia... Trong buổi hôn lễ đó, chú rể bỗng nhiên rời tiệc, cùng với, cô dâu đột nhiên cười điên cuồng.

Vào lúc này giọng nói trợ lý vang lên, làm mắt Lý Na thẳng tắp chuyển hướng về phía cô ấy: “Cô nói đi, ả đã chết, ả đã chết rồi đúng không...”

“... Dạ... Dạ...” Trợ lý khúm núm trả lời câu hỏi lặp lại đó của cô ta: “Chị Lý Na, bác sĩ nói thuốc này chị cần phải...” Cảm xúc không khống chế được vọt ra ngoài!

Lén nhìn Tĩnh An, có người ngoài ở đây trợ lý không dám nói rõ.

“Đã chết, chết thì tốt, chết thì tốt...” Nghe được trợ lý trả lời, ánh mắt điên cuồng của cô ta trở nên bình tĩnh hơn một chút: “Nếu vậy, sẽ không có ai tranh giành với tôi, không có ai nữa rồi...”

“Chết thì tốt”... Ở trước mặt cô lại nói cô ‘chết thì tốt’, Tĩnh An thật muốn cười thành tiếng.

Lý Na, cho đến bây giờ tôi không hề muốn tranh thứ gì với cô, của cô thì sẽ là của cô, không phải của cô, thì sao cô có thể cưỡng cầu?

“Nếu tôi nói...” Tĩnh An không biết giờ khắc này bản thân có tâm trạng gì, cô chỉ muốn nói cho Lý Na rằng: “Cô ấy còn sống thì sao?”

44. Chương 42: Lại Là ‘đan Ninh’

Editor: Gà

Cô ấy... còn sống...

Có lẽ lời của cô gái quá bình tĩnh quý dị như đang trần thuật khẳng định, làm người ta hoàn toàn xem nhẹ từ ‘Nếu’ ban đầu kia của cô.

Con người Lý Na vẫn dùng trên người trợ lý, trong nháy mắt co rút lại.

Mà vào lúc này trong lòng trợ lý cũng căng thẳng không yên, tay nắm bình thuốc nhỏ run rẩy, trong lòng không ngừng cầu nguyện ‘Đừng có chuyện gì đấy, trăm ngàn lần đừng có chuyện’, đồng thời, ánh mắt giả vờ hung dữ trừng lên ngó xung quanh xem có ai đang nhìn không.

Không biết có phải không do ông trời cảm động cho đáy lòng kích động và thành kính khẩn cầu của trợ lý nhỏ này hay không, ngay sau đó Lý Na phản ứng kịp thu lại cánh tay phải đang giữ chặt Tĩnh An, đôi mắt hơi đại ra nhìn về phía cô, năm ngón tay phải trong lòng bàn tay khẽ siết.

Nếu Đan Ninh còn sống...

Như vậy trong tay cô ta còn có thể bắt được gì? Hiện giờ cái giữ trong tay là gì?

Giờ phút này bản thân Lý Na cảm thấy rét lạnh, ý lạnh này theo lòng bàn tay toát ra, theo máu tuần hoàn bao trùm cả người cô ta.

Mà sự rét lạnh này, cũng như sự điên cuồng đóng băng trong mắt cô ta.

Không ngờ Lý Na sẽ có hai phản ứng, một là ngạc nhiên vui mừng cười nhếch môi, một là hoang mang cau mày lại.

“Lý, chị Lý Na...” Trờ lý không dám khinh thường cố gắng điều chỉnh âm lượng nhỏ đến mức có thể, cẩn thận gọi cô ta.

Thuộc về Đan Ninh kiếp trước, trong trí nhớ của Tĩnh An, vì số lần cô gặp Lý Na không nhiều, cho đến bây giờ trên mặt đối phương đều luôn ngạo nghễ tự tin, ánh mắt nhìn về phía cô luôn là xem thường và không để vào mắt.

Nhưng người như vậy, trong kiếp này của Tĩnh An, lại nhiều lần làm cô thấy được những vẻ mặt biến đổi hoàn toàn khác nhau, như hôm nay... Khi cô nói ‘Nếu Đan Ninh còn sống’...

Thậm chí Tĩnh An thấy vẻ mặt thiếu máu của Lý Na, thấy được điên cuồng và... yếu ớt.

Ở kiếp trước, cô và Lý Na cùng xuất hiện có thể nói gần như bằng không, mà người phụ nữ này vốn không có quan hệ gì với cô... Mọi chuyện bùng nổ, là vì Tiêu Mặc Phạm, khiến cô cũng ít nhiều hận cô ta, trước mắt dường như Lý Na đang sụp đổ và yếu ớt vì ‘chính bản thân Đan Ninh’, tâm tình Tĩnh An không phải đồng tình đáng thương, nhưng có một chút kinh ngạc, kinh ngạc vì ‘bản thân’ ảnh hưởng đến cảm xúc của cô ta.

“Cô...” Tĩnh An do dự muốn nói gì đó, lại phát hiện thân phận như hiện giờ của bản thân không thích hợp lên tiếng.

Tay phải nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay được buông ra, chỗ đau bị ấn xuống chậm rãi lan tỏa đến thần kinh. Tĩnh An đặt tay phải xuống, phức tạp nhìn thoáng qua Lý Na rồi lẩn nữa xoay người rời đi, lúc này đây khi đã rời đi không hề bị cản trở lại làm lòng cô có vẻ buồn bực.

Lý Na đã làm gì đâu, làm gì đâu chứ...

Buổi biểu diễn thời trang phần khích kết thúc trong sự lười nhác của màn đêm.

Lúc Tĩnh An đi ra đã khá trễ, khán giả, phóng viên hay đại bộ phận nhân viên công tác tham dự buổi diễn này đều đã rời khỏi đây từ lâu.

Đêm đen, mặc dù có đèn hoa tô điểm cho thành thị, nhưng cũng khiến nó cô tịch và vắng lặng.

Khi gió đêm lạnh rét buốt lướt qua gò má cô, Tĩnh An thấy dưới đèn đường, một chiếc xe hơi màu đen dung nhập vào bóng đêm, trong làn hơi lạnh lại tỏa ra ánh sáng cam ấm áp.

Chiếc xe này, cũng giống như chủ nhân của nó.

Vốn Tĩnh An vẫn còn ngọt ngào thì giờ phút này bỗng nhiên cảm xúc ấy đã tan thành mây khói.

Cô mím môi cười, chân cố gắng bước nhanh, đi đến.

Người đàn ông nhàn nhã đứng dựa vào cửa xe, hai tay bỏ vào túi áo mũ, cúi thấp đầu, chỉ có thể nhìn thấy viền nón rộng thùng thình.

Dưới đèn đường, bóng dáng của anh bị kéo dài, kéo dài đến hướng mà cô đi, Tĩnh An nhếch miệng, bỗng nhiên bướng bỉnh hai chân trước sau giẫm lên bóng của anh, dọc theo cái bóng đó tiếp tục đi về phía người đàn ông.

Nhưng mới đi được hai bước, bản thân đã “Xì - -” bật cười.

“Hi, Đường Dự.” Cô gái khẽ nhún vai, mỉm cười chào hỏi người đàn ông đang ngẩng đầu nhìn cô.

Khuỷu tay anh hướng ra sau thoáng dùng sức khẽ chống, đứng thẳng người lên.

“Về chưa?” Giọng nói của anh, vẫn thanh lãnh như xưa.

“Ừm.” Cái đầu thật to, Tĩnh An đi nhanh hơn, vài bước đã đến trước mặt Đường Dự.

Thấy anh vẫn đội mũ trùm đầu, mặt mày cô cong lên: “Đường Dự, lúc này anh trông rất giống một bé trai lớn.”

Áo có mũ liền thân màu xám nhạt và quần jeans lam nhạt, Đường Dự mặc như vậy, khiến Tĩnh An chợt nghĩ đến dòng chữ ‘Ánh mặt trời của tuổi thanh xuân’, có chút buồn cười.

Nhưng không thể không nói, Đường Dự mặc kiểu quần áo nào, cũng đều có một sự hấp dẫn riêng.

Một tay Đường Dự kéo mũ xuống, một tay tùy ý vuốt mái tóc bị mũ làm rối, nhẹ giọng cười: “Chẳng lẽ bình thường anh trông rất già sao?”

“Làm sao già được, anh còn trẻ hơn em...” Đột nhiên ý thức được bản thân thuận miệng nói sai, Tĩnh An xấu hổ chuyển đề tài: “Đi thôi, giờ này không còn sớm nữa.”

Vừa rồi nhất thời nghĩ bản thân vẫn 26 tuổi, cho nên mới định thốt ra rằng Đường Dự còn nhỏ hơn cô một tuổi. Tĩnh An khẽ cười.

Không chỉ ra chỗ kỳ lạ trong lời cô, Đường Dự tưởng rằng đối phương lỡ lời nên mở cửa ghế phụ, bảo Tĩnh An ngồi vào trong xe trước, rồi sau đó bản thân lại vòng qua đầu xe ngồi vào chỗ tay lái.

Hôm nay Tĩnh An không gọi cho Trần Sâm đến, cũng vì trước đó Đường Dự gọi điện thoại đến nói anh sẽ đưa cô về sau khi buổi diễn thời trang kết thúc.

Quãng đường không xa, đã đến chỗ ở mới của Tĩnh An, hai người Đường Dự đã nói từ việc không lâu sau sẽ công bố buổi chụp ảnh triển lãm cho đến chuyện tuần lễ thời trang lần này.

Lúc Đường Dự ca ngợi về cách đi show catwalk của cô, Tĩnh An hơi đỏ mặt, không tự nhiên nói: “Cái đó... Thật ra em cũng không biết em có thể... Lần đầu biểu diễn ở thời trang lớn thế này, cũng không quá tệ...”

Trong khi cô gái yên lặng xấu hổ nhắm mắt lại, thì xe chậm rãi giảm tốc độ.

Đợi khi xe ngừng ổn định, Tĩnh An tháo dây an toàn ra, sau khi nói ‘Tạm biệt’ với Đường Dự, tay cô gái đang muốn mở cửa chợt cứng đờ.

“Đan Ninh...”

Cái tên này của cô, tên thật của cô... Lại bị người gọi lên một lần nữa.

45. Chương 43: Chuyện Cũ Như Mây (phần Đầu)

Editor: Gà

Nghe được tên trước đây của mình từ Đường Dự, Tĩnh An kinh ngạc khó hiểu.

Mà trong kinh ngạc này, mê mang còn nhiều hơn kinh ngạc.

Khi nghe được tên này, phản ứng đầu tiên của cô là không phải Đường Dự đã nhận ra ‘bản thân’ rồi chứ, dù sao trong thân thể của Tĩnh An này, không ai dám nghĩ rằng linh hồn đã bị Đan Ninh thay thế từ lâu.

Ngược lại cô lấy lại tinh thần, đầu tiên nghĩ, có lẽ lúc ‘cô ấy’ chưa quen anh, anh đã nhận ra ‘cô ấy’ rồi.

Phát hiện này, khiến trong lòng Tĩnh An nổi lên một gợn sóng nhỏ.

“Cái gì?” Tĩnh An nhỏ giọng đáp lại, ánh mắt bất định nhìn đèn đuốc của thành phố về đêm ngoài cửa sổ.

“Lúc em đi trên sàn T, anh nghĩ đến Đan Ninh, trên đài em và cô ấy làm người ta có cảm giác rất giống nhau.”

Tiếng nói của người bên cạnh như cách một tầng nhựa, Tĩnh An nghe vào tai như mơ hồ không rõ.

“Anh nói, em... giống cô ấy?” Tĩnh An quay đầu, chống lại tầm mắt đã dừng lại trên người cô từ lâu của Đường Dự.

“Còn nhớ rõ buổi chụp thử để chọn người phát ngôn cho F [AI]NTS ENT” của Tinh Quang không?” Người đàn ông nói, trả lời cho câu hỏi của cô: “Khi đó anh chọn em, có thể nói, vì trông ống kính anh xem em là cô ấy.”

Đường Dự trả lời, giải thích cho nghi ngờ vì sao cô có thể thuận lợi lấy được vị trí phát ngôn của “F [AI]NTS ENT”.

Nhưng trả lời như vậy, trong khoảnh khắc lại làm nét mặt cô hiện vẻ trống rỗng. Nhìn người đàn ông trước mắt, cô muốn phản bác hoặc biện giải gì đó, nhưng không biết phải nói từ đâu.

“Anh xem em là cô ấy...” Lời nói của Đường Dự khiến cô có cảm giác thật hoang đường.

Nhưng mà, sao người đàn ông này lại có thể biết, Đan Ninh trước kia, Tĩnh An hiện giờ, dù là người nào, cũng vẫn là cô...

Tuy trong lòng cô rõ ràng, nhưng nghe chính miệng Đường Dự nói xem cô như một ‘người’ khác, lúc này bản thân, trong lòng không có cảm giác gì.

Có lẽ so với lúc làm ‘Đan Ninh’, cô cho rằng ‘Tĩnh An’ hiện giờ chân thật hơn.

Dù sao cũng là sinh mệnh mới toanh, nhân sinh lặp lại.

Thấy cô gái nhẹ khép mi, vẻ mặt mắt tự nhiên. Ánh mắt Đường Dự mềm hơn, gờ tay phải vốn đang để trên tay lái, đầu ngón tay trơn bóng trắng nõn, đã không phải lần đầu tiên vén tóc Tĩnh An ra phía sau tai cô.

“Nhưng Tĩnh An...” Giọng nói anh lạnh nhạt, nhưng dịu dàng kiên định: “Anh biết em là Tĩnh An.”

Một câu nói, làm lòng cô dãn ra, nhưng làm lòng mày cô siết chặt.

Hơn nữa sau khi Đường Dự thu tay, để lại viên tai ứng đồ, Tĩnh An mê mang khó hiểu.

“Không xem em như Đan Ninh nữa à?” Cô vẫn hơi để ý câu nói lúc nãy của anh, cứ thế không nhận được bật thốt ra sự trần trọc và nghi vấn trong lòng.

“Chỉ lúc ban đầu thôi.” Trong mắt Đường Dự chứa ý cười, giải thích anh đã không còn nhìn cô thành người khác nữa: “Em rất dễ ỷ, anh xem em là Đan Ninh?”

Bị anh nói thẳng cảm xúc nhỏ nhỏ trong lòng mình ra, Tĩnh An hơi thẹn hai má đỏ bừng: “... Cũng không phải.” Giọng nói vô cùng thấp khiến câu trả lời này của cô thật sự không đủ ‘hợp tình hợp lý’.

“Bước đi của cô ấy luôn được đánh giá là xuất sắc... Mà nói em có thể giống cô ấy, lúc đó chẳng phải em đã nhận mình là người mẫu có năng lực sao.” Tĩnh An hơi gượng gạo nói, những lời này có vẻ như, đang tự nói với mình.

“Đúng, cô ấy rất ưu tú.” Đường Dự quay đầu lại, thả lỏng thân mình tựa lưng vào ghế ngồi, nhếch môi thừa nhận lời Tĩnh An nói: “Nhưng em, làm tốt hơn cô ấy nhiều... Rõ ràng em chỉ mới ở độ tuổi này, dù bất góc ảnh hay bước đi trên sàn, năm tháng lắng đọng thì tài năng sẽ càng biểu hiện rõ hơn... Về mặt này, cô ấy không theo kịp em.”

Chiếc xe đã dừng lại từ lâu, hai người vốn nên tạm biệt rồi.

Bản thân đã từng, bị vây trong không gian chật hẹp thế này.

Gió đêm âm u, cảnh trời u tối, ở đây trong ánh sáng của xe, trong sự tĩnh mịch Tĩnh An nhìn thật kỹ, không chớp mắt nhìn người đàn ông này chợt làm cô nhận ra hình như trước đây đã từng quen biết.

Thần sắc này, trong hình ảnh mơ hồ xuất hiện trí nhớ Tĩnh An.

Lần thứ hai chụp thử cho ‘F [AI]NTS ENT’, cô mặc chiếc váy màu lam của Val do Đường Dự chọn, anh đã từng nói ‘bạn’ của anh rất thích thiết kế của Val.

Sau này, cô đã tùy ý hỏi vì sao anh muốn làm một nhiếp ảnh gia.

Nhưng cả hai lần anh chỉ đáp lại cô bằng một ánh mắt khó hiểu.

Người cũng thích thiết kế của Val đó, là lý do đã làm Đường Dự muốn trở thành một nhiếp ảnh gia.

Ngắn ngủn mấy phút đồng hồ, Tĩnh An nhớ đến một đoạn ngắn lúc trước này.

Lại nhìn Đường Dự trước mặt, ánh mắt cô đông lại: “Anh... quen Đan Ninh?”

Giọng nói Tĩnh An mang theo kinh ngạc, kinh động suy nghĩ đang bay xa của Đường Dự, trong nháy mắt anh cười rồi trả lời câu hỏi của cô: “Xem như có quen.” Quen, nhưng cũng chỉ là ‘xem như’.

“Nhưng... Cô ấy không biết anh.” Không lường lự, lời nói đã không kịp thu hồi hoàn toàn bật thốt ra.

Khiến hai người bên trong xe đều giật mình.

Mắt Đường Dự chuyển nhìn Tĩnh An, thấy trong ánh mắt cô lộ rõ sự nghi hoặc: “... Các em quen nhau?”

Lúc hỏi ra vấn đề này, thật ra đáy lòng anh đã cân nhắc rất lâu.

Thật sự trong ống kính của anh, cử chỉ thần thái của các cô đều giống nhau, giống nhiều lắm.

Hơn nữa trong buổi nói chuyện này, trong câu nói của cô hình như ngầm thể hiện có quen biết với ‘Đan Ninh’.

Ngẫm lại sau khi Tĩnh An nói ra cái tên ‘Đan Ninh’ này, trong mắt Đường Dự càng ngày càng nghi hoặc.

Theo lý thuyết, dựa vào thời gian Tĩnh An bước vào giới người mẫu, cái tên ‘Đan Ninh’ này cô vốn sẽ không quen thuộc mấy, huống chi đừng nói, cô có thể kết luận ‘Bước đi của cô ấy luôn được đánh giá là xuất sắc’, cùng với vừa rồi...

Các cô, từng là mình thôi.

“Không, em chỉ đoán thôi.” Tầm mắt Tĩnh An lẩn tránh ánh mắt quan sát của anh: “Chẳng lẽ không đúng à?”

Đương nhiên, cô không tính sẽ nói với anh.

Đường Dự cũng không truy hỏi tận gốc.

Có một số việc, nếu một người muốn nói với một người khác, thì sẽ nói, chỉ có điều là sớm hay muộn thôi.

Ví như buổi tối này, anh đã nhắc đến ‘Đan Ninh’ với cô rồi.

Nhưng mà, anh không muốn sau này sẽ xuất hiện hiểu lầm, làm cô nghĩ rằng mình chỉ là vật thay thế trong mắt anh từ miệng người khác.

“Thật là.” Đường Dự gật đầu, trong lời nói hơi tiếc nuối: “Cô ấy không nhận ra anh, càng không thể biết anh được.”

Câu trả lời tương tự, chứng minh suy đoán của cô.

Từng là mình, thế nhưng rất lâu trước đây anh có nói với cô người đó thích thiết kế của Val.

Đã quên lời nói cụ thể của Đường Dự lúc đó, nhưng cô nhớ anh đã nói ‘đến tận khi người kia rời đi...’.

Rời đi không mang nghĩa ‘cách biệt’ như cô nghĩ lúc đó, mà là... “tử biệt”.

Mặc dù anh nói với Tĩnh An như thế, nhưng anh làm cô nghĩ ngay đến một khả năng: Lúc ‘cô ấy’ chưa biết anh, thì anh đã nhận ra ‘cô ấy’ rồi.

Nhưng giờ phút này, trong lòng Tĩnh An quanh quẩn, càng ngày càng mờ mịt.

Đường Dự... Sao anh nhận ra ‘cô ấy’?! Vì sao ‘cô ấy’ lại không biết anh?! Mà sao anh biết ‘cô ấy’ thích thiết kế của Val?!...

“Chẳng lẽ anh và Đan Ninh... chưa từng xuất hiện cùng nhau sao?” Cuối cùng vấn đề hỗn loạn trong đầu tạo thành một câu hỏi như vậy. Tĩnh An nghĩ, bọn họ đã từng xuất hiện nhưng có lẽ cô đã quên rồi.

‘Cô ấy không biết anh’ so với ‘Cô ấy không nhận ra anh’, nghe vào tai cô, càng ngu vị tạp trần.

“Từng xuất hiện cùng cô ấy...” Lòng mảy anh nhẩn lại, lông mi dài khê run sóng mắt lập lờ, giống như nhớ lại sự kiện nào đó: “Nếu có tính gọi điện thoại, thì anh nghĩ, có lẽ có lần anh đã gọi cho cô ấy cả đêm.”

46. Chương 44: Chuyện Cũ Như Mây (phần Sau)

Editor: Gà

Đan Ninh đời trước, trí nhớ của cô với cái đêm kia, chỉ có thể nói là hoàn toàn mờ mịt.

Đơn giản là vào cái đêm ấy, lúc cô chất vấn, Tiêu Mặc Phàm đã im lặng thừa nhận, để cô biết rằng, năm năm tình cảm cô trả giá vì anh ta lại chỉ được thành lập dựa trên một lời nói dối mà thôi.

Thật ra, kết quả ngày đó, cô nên đoán trước từ lâu.

Ví như càng ngày càng nhiều truyền thông đưa tin Lý Na và Tiêu Mặc Phàm sắp cử hành hôn lễ, ví như lời đồn đãi của người ngoài cuộc ám chỉ cô là kẻ thứ ba càng lúc càng nhiều... Cũng ví như đối vị trí mà công chúng đặt cho cô càng khiến cô bất lực hơn, những lúc ấy Tiêu Mặc Phàm lại chưa từng ra mặt bác bỏ.

Đêm hôm đó, nói cô buồn cười cũng được nói cô ngu dại cũng đúng, sau khi trông có vẻ kiên quyết rời đi thì lúc về đến nhà, ngồi trên giường, lại còn cố gượng lấy di động ra, nắm chặt trong tay.

Cô muốn đợi, có lẽ ngay cả một câu giải thích của Tiêu Mặc Phàm, là ngoài sự im lặng ra thì chẳng có gì.

Nhưng mà, nếu người đó thật sự gọi điện thoại đến thì sao... Cô nhận, hay không nhận... Cô muốn nghe gì từ miệng anh ta đây...

Nước mắt vẫn chưa chảy xuống, ngưng tụ thành đám sương, đọng trên mắt cô, làm tầm mắt mơ hồ.

Chờ gần một tiếng, lúc cô cho rằng đêm hôm đó cô sẽ làm bạn với tĩnh lặng, thì điện thoại trong tay bỗng rung lên.

Màn hình phát sáng, làm ánh nhìn đang ngu ngơ của cô càng thêm mơ hồ.

Chưa kịp lau hết sương mù trên mắt, chưa kịp thấy rõ số trên điện thoại, tay cô đã vô thức, ấn nút nghe.

Kế tiếp, trong nháy mắt, cô hoảng loạn ném di động trong tay về phía cuối giường cách đó không xa.

Trong nháy mắt kia, cô phản ứng kịp, nghĩ rằng, ngoài cuộc gọi của Tiêu Mặc Phàm, thì không còn ai khác.

Tiếp đó, chỉ là sự chờ đợi của cô.

Vứt đi, sự thương hại của anh ta.

Cô ngồi ở đầu giường, cuộn hai chân lại, hai tay ôm hai đầu gối, chôn nửa mặt vào đó.

Trong phòng không có đèn, ánh sáng u ám cuối giường rơi xuống trán cô, ánh vào mắt cô.

Trong một khắc đó, bi oán cố dè nén trong lồng ngực, đột nhiên trào ra theo dòng nước mắt, bùng phát ra ngoài.

Mới đầu vẫn nhỏ giọng khóc nức nở, về sau, dĩ nhiên đã quên phải kiềm chế bản thân dè dặt âm thanh. Nước mắt bao phủ tầm nhìn, cái cũng biến mất cuối giường, là ánh sáng yếu ớt từ màn hình điện thoại. Đêm đó cô chưa từng nghĩ mình sẽ bị tổn thương, chỉ muốn lớn tiếng khóc ra.

Cho đến cuối cùng, khóc mệt mỏi, rồi sau đó ngủ mất.

Tĩnh An đi trên hành lang, dừng lại cúi xuống, suy nghĩ hỗn loạn.

Vừa rồi, Đường Dự nói ‘Nếu có tính gọi điện thoại, thì anh nghĩ, có lẽ có lần anh đã gọi cho cô ấy cả đêm’, thì cô đã nghĩ đến đêm hôm đó.

Nhưng lời tiếp theo của Đường Dự đã biến những phỏng đoán của cô thành vô nghĩa.

“Nhưng mà, cuộc gọi này, chúng tôi không hề nói chuyện với nhau...”

“... Khi đó anh ở nước ngoài lấy cảnh, chênh lệch múi giờ, bên kia đã là buổi sáng... Khi đó cô ấy chắc còn chưa tỉnh, nên không thể nhận điện thoại...”

Cuộc gọi này, chắc gọi đến khi điện thoại cô không còn tín hiệu.

Tĩnh An nhắm mắt lại, nhớ lại buổi trưa sau đêm hôm đó.

Cô chưa xót tỉnh lại từ trong mơ, sạc pin điện di động, sau khi khởi động máy rồi xem danh sách cuộc gọi, đứng đầu, không phải là dãy số mà cô đã quen thuộc kia.

Mà là một dãy số hoàn toàn xa lạ.

Đúng vậy, cô còn nhớ rõ, lúc đó, cô đã kinh ngạc khi thấy chuỗi số này.

Khi cô nhìn vào thời gian cuộc gọi thì càng kinh ngạc hơn.

Nếu không phải cô nhìn nhầm, nếu không di động của cô hiện sai, cuộc gọi này, đã gọi vào đêm khuya, cái đêm mà cô yếu ớt nhất đó.

Về dãy số đó, và việc ai ở đầu điện thoại bên kia nghe được tiếng khóc của cô, là ai làm bạn cả đêm với cô... Khi đó không còn gọi là “Sau khi bắt máy nữa rồi”.

Bởi vì di động mà Tiêu Mặc Phàm đưa, cùng với sim điện thoại, trưa hôm sau đều bị cô ném.

Dãy số đó, người đầu dãy bên kia.

Không ngờ, đêm hôm nay đã được lộ rõ, mà sự thật này...

Khiến nổi lòng cô, từ nhỏ cô chưa bao giờ hỗn loạn như vậy, sự hỗn loạn này so với việc ‘lần đầu tiên’ gặp Lý Na, thậm chí là Tiêu Mặc Phàm, càng khiến cô không biết làm sao.

“Vì sao... Gọi điện thoại cho cô ấy?” Cô hỏi Đường Dự.

“Chỉ muốn nói cho cô ấy rằng, tình cảm đặt sai rồi, thì bỏ đi cũng được.” Mà Đường Dự đã trả lời cô như vậy.

“Sau này lại gọi đến, nhưng bên kia luôn trong trạng thái tắt máy. Đến lúc anh về nước... thì đã muộn. Những lời này, anh đã không còn cơ hội để có thể nói cho cô ấy biết...” Người đàn ông nhẹ nhàng lắc đầu, khi nói đến đây, thì vẻ mặt toát ra tiếc hận, như đang tiếc hận cho một người bạn cũ quen biết đã lâu.

Nhưng Đường Dự, tuy chậm một đời, nhưng cô... đã nghe được rồi.

Tình cảm đặt sai chỗ này, bây giờ cô đã bỏ được rồi.

Còn có...

Cảm ơn anh, Đường Dự.

Sau khi nói lời tạm biệt với anh, rời đi để trở về căn hộ của mình, mới dám để lộ ra cảm xúc mãnh liệt đã cố gắng kiềm chế.

Cho đến lúc này, Tĩnh An mở mắt ra, khiếp sợ nơi đây mắt vẫn chưa hề biến mất.

Hóa ra, trong sinh mệnh kiếp trước của cô đã từng xuất hiện người như vậy, lúc bạn không biết gì người đó đã nhận ra bạn, lúc bạn không rõ mình đang ở chốn nào thì người đó đã lẳng lặng quan sát bạn, quan tâm bạn.

Cô gái tiếp tục đi trên hành lang, đầu cúi thấp, đắm chìm trong thế giới của bản thân, hoàn toàn không phát hiện một bóng người đã ngừng lại khi cô đang tiếp tục bước lên bậc thang.

“Tâm trạng rất rối rắm sao?” Một giọng nói khàn khàn, truyền vào tai Tĩnh An.

Bỗng nhiên nâng mắt nhìn lên, người đó một tay nắm tay vịn, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Lúc leo cầu thang, có thể làm ổn định tâm trạng hỗn loạn của mình.” Tiêu Mặc Phàm đứng ngược sáng, thấy không rõ vẻ mặt, chỉ cảm thấy giọng nói hơi mờ ảo: “Em nghĩ vậy đúng không? Cho nên dù mệt em cũng sẽ không lựa chọn đi thang máy.”

Trong khu nhà quen thuộc, ngoài ý muốn, bọn họ gặp nhau lần thứ hai.

Tĩnh An không quan tâm đến lời nói của anh ta, nép vào tường đi tiếp.

Trong không khí, Tĩnh An nghe được mùi rượu.

Mà mùi này, lúc sải bước đến bậc thang gần Tiêu Mặc Phàm thì càng nồng hơn.

Nâng cái chân còn lại lên, khi sắp bước lên bậc thềm kế tiếp, thì Tiêu Mặc Phàm bỗng vươn tay về phía cô.

Tĩnh An nhú mào tránh đi.

Vốn định nắm tay cô, nhưng trống rỗng.

Tiêu Mặc Phàm thay đổi vẻ mặt, hơi cười lấy lòng: “Đừng giận, quay về được không?”

Cười như vậy, anh ta đã từng đùa giỡn với cảm xúc của cô như thế, chỉ là đã từng.

Nhưng hiện giờ nụ cười này, hiển nhiên là vì: “Anh say rồi.” Tĩnh An nói.

Tửu lượng anh ta không được tốt lắm, mặc dù uống nhiều, dưới tình hình chung, hành vi cử chỉ lại có thể làm người ta nhìn không ra vẻ say rượu.

“... Không phải cô ấy ư?” Tiêu Mặc Phàm thu lại nụ cười, hoảng hốt trong nháy mắt sau đó lại nhìn thẳng vào cô gái.

Bỏ qua cái nhìn của anh ta, Tĩnh An không do dự xoay người bước lên bậc thang.

Cô không muốn biết người đàn ông luôn ghét leo cầu thang này, vì sao sẽ xuất hiện ở đây.

Cô cũng không muốn biết lời nói sau khi say rượu của người đàn ông này, có ý nghĩa gì.

“Bắt đầu lại được không?” Giọng nói phía sau, không biết đang hỏi cô, hay chỉ đang thì thào.

Bắt đầu lại?

Tĩnh An không quay đầu, cô cười: “Dựa vào cái gì.”

Hành lang yên tĩnh, lời nói của cô có thể nghe được rõ ràng.

Khúc nhạc đệm buổi tối gặp Tiêu Mặc Phàm này, Tĩnh An không để trong lòng.

Như Đường Dự nói: “Tình cảm đặt sai rồi, thì bỏ đi cũng được”.

Mà tình cảm bản thân đã trả giá kiếp trước, nếu là một hạt mầm, như vậy chỉ phải trải qua mai táng, mới có thể tái sinh...

47. Chương 45: Triển Lãm Ảnh, Khởi Hành

Editor: Gà

“Tiểu Lý, ảnh chụp ở tuần lễ thời trang thành phố S được xử lý xong chưa?” Chị Mỹ Biên của tòa soạn báo, dời tầm mắt từ trên màn hình máy vi tính liếc nhìn người đang đến, rồi lại cúi đầu sửa chữa trang báo trên máy tính: “Tôi đang đợi để sắp chữ lại đây.”

Sau khi trở lại tòa soạn báo, Lý Hằng luôn làm việc đến bây giờ, gãi đầu, áy náy nói: “Ngại quá, chị Tiền, chỉnh lại ảnh chụp khá lâu ạ.”

Vừa nói chuyện, Lý Hằng vừa giao USB trên tay qua.

“Lão Từ viết bản thảo rất nhanh, hiện giờ chỉ thiếu hai tấm hình màu này của cậu thôi.”

Công việc của Mỹ Biên đã sắp xong, nên nhất thời không xem hình Lý Hằng giao đến, vì thế ý bảo cậu ta mang mấy thứ đó đặt trên bàn làm việc: “Đây chính là hình ảnh đầu tiên sau khi cậu kết thúc kỳ thực tập, dành thời gian dụng tâm chọn lựa không phải là chuyện xấu.”

Lý Hằng để USB trên bàn, lại nghe Mỹ Biên hỏi cậu ta: “Hai tấm được chọn này có thể ứng với nội dung bản thảo của lão Từ không đấy?”

“Có thể ạ...” Trong khi chờ Mỹ Biên xem xét ảnh chụp thì Lý Hằng lên tiếng trả lời: “Chị Tiền, nhưng hai tấm hình em chọn... Đều không phải được chụp chính diện.”

Nghĩ đến khi cố ý chọn ra hai tấm hình này, tự Lý Hằng cảm thấy khá vừa lòng, nhưng không biết ảnh chụp như vậy, có phù hợp với quy định không.

“Không phải được chụp chính diện? Chẳng lẽ chỉ chụp một bên mặt?” Mặc dù Mỹ Biên toàn tâm toàn ý không ngừng chuyển động chuột, nhưng giọng nói lại trở nên nghiêm túc: “Hình này phải đăng ở trang màu đầu của tờ báo, hơn nữa còn chiếm diện tích khá lớn trên trang báo, cậu nghĩ độc giả hiếm lạ chỉ vì nhìn được nửa gương mặt?”

“Hơn nữa người mẫu này thoải mái tiêu sái đi trên sàn T như vậy, sao cậu lại không chụp được ảnh chính diện chứ? Không chỉ có tòa soạn của chúng ta, ngay cả các tòa soạn báo khác, cái đầu tiên chọn lựa chắc chắn sẽ là hình chụp chính diện, cậu muốn khác người à!”

“Không, không phải sườn mặt.” Lý Hằng buồn rầu cau mày, trong sự nghiêm khắc của Mỹ Biên cậu ta cũng không biết nên nói rõ dụng ý của mình thế nào khi chọn ra hai tấm hình này: “Chị Tiền, không phải em không chụp được chính diện, nhưng ảnh chính diện này cũng không so được với tấm ảnh chụp bóng lưng...”

“Bóng lưng?! Cậu chọn tấm ảnh chỉ có bóng lưng của người mẫu?!” Chưa nghe Lý Hằng nói xong, khi nghe đến hai từ bóng lưng, Mỹ Biên đã cao giọng ngắt lời của cậu ta: “Tiểu Lý, cậu nghĩ gì vậy hả! Mau nhân lúc bây giờ còn thời gian, đi chọn lại hai hai tấm chụp chính diện cho tôi, thật sự là điên rồi!”

Lý Hằng đã có chút gấp đến độ đỏ mặt, xoa tay lo âu cầu xin: “Chị Tiền, nếu không chị xem trước hai tấm hình này một chút đi, đến lúc đó nếu thật sự không được em sẽ lập tức đi sửa!”

Không lập tức đồng ý với lời xin xỏ của Lý Hằng, lặng lẽ không tiếng động dừng công việc trong tay, vì Lý Hằng không ngừng nói hai tấm hình này rất tốt, nên Mỹ Biên mới đành không tình nguyện lấy USB trên bàn cắm vào máy tính.

Nếu không phải bình thường thấy tính cách Lý Hằng này ổn trọng, thì dù lúc này Mỹ Biên nhàn rỗi đến hoảng cũng sẽ không thèm nhìn cái loại hình ảnh biết rõ sẽ trở thành phế thải này.

Nhưng mà, đợi khi Mỹ Biên xem tấm hình, vốn ánh mắt nên tùy ý lướt qua nhưng không nhìn được ngừng lại trên ảnh chụp.

Không thể không nói đây là một tấm ảnh được chụp rất khéo, đến nỗi làm người ta liếc mắt một cái thì có thể phân biệt được ai mới là nhân vật chính trong tấm hình này.

Dựa vào phong cảnh lóe sáng của những ánh đèn máy ảnh, tương phản với sự ảm đạm của thính phòng, trên đài T sáng ngời hai người mẫu chỉ hơi cách nhau một chút, rồi đi lướt qua nhau.

Đèn flash tập trung vào sườn bên phải, bóng lưng của thiếu nữ tóc ngắn đi ở phía bên phải chói mắt hơn. Nhưng mà, đây không phải lý do vì sao bóng lưng này trở thành tiêu điểm.

So với ngọn đèn chói mắt, có thể nói hình ảnh rực rỡ và tuyệt vời này tự nhiên phát ra từ phía sau, đã làm nổi bật lên viền sáng của sự kiều ngạo sắc bén chấn động lòng người.

Theo lý thuyết thì nhân vật chính phải là người mẫu được chụp chính diện đang đi đến trong bức ảnh, mặc dù gương mặt hiện rõ trên hình, nhưng lại ảm đạm làm người ta chỉ chú ý đến người còn lại.

Thậm chí có thể nói sự tồn tại của cô ta, đơn giản chỉ vì để phụ trợ thêm cho bóng lưng màu trắng nhỏ nhắn kia thôi.

Giật mình gơ tay chỉ vào bóng lưng màu trắng, Mỹ Biên thì thào hỏi: “Đây là người mẫu mới mà lão Từ viết, Tình An?!”

“À, đúng vậy, chính là cô ấy.” Lý Hằng nhìn theo hướng Mỹ Biên chỉ, không ngừng gật đầu trả lời: “Bên cạnh người mẫu này, chính là Lý Na đang rất nổi tiếng.”

Lý Na?

Bên cạnh bóng lưng màu trắng thật sự là... Lý Na sao? Người mẫu kia là Lý Na?!

Mỹ Biên cứ thế dời ánh mắt đến người mẫu chính diện đang đi đến đó, nhìn kỹ, gương mặt bị cô ta nhanh chóng bỏ qua thật sự là của Lý Na!

“Làm sao có thể...?” Hối nhẹ như không tiếng động, chỉ có bản thân Mỹ Biên mới có thể nghe được.

Lý Na là cấp bậc người mẫu thế nào, còn Tình An này là người mẫu mới chưa có đẳng cấp... Nhưng trong bức ảnh này thì đối lập rất xa.

“Chị Tiền, chị xem... Tấm này có thể chứ?” Thấy mắt Mỹ Biên trợn to, Lý Hằng tiếp tục thuyết phục: “Nếu đặt trên trang trắng đen, ảnh chụp này nhất định sẽ không có hiệu quả. Nhưng nếu là trang màu, chắc chắn ảnh chụp này là thích hợp nhất. Huống hồ tấm hình này, tuyệt đối độc nhất vô nhị, em tin tưởng trừ báo của chúng ta, các tờ báo khác tuyệt đối sẽ không có.”

“Mà hình ảnh của các tờ báo khác, nói không chừng đều sẽ chọn dùng ảnh chụp chính diện Tình An đi đến và lúc Lý Na xoay người, không giống bức này, em cho rằng ảnh chụp này của em càng có thể biểu hiện ra sự đối lập giữa Tình An và Lý Na trong lúc đó, cũng càng có thể...”

“Được rồi Tiểu Lý, không cần nói nữa.” Mỹ Biên lần nữa đánh gãy lời Lý Hằng, lần này tươi cười: “Tấm này chụp rất tốt, trên trang màu trừ nó ra thì không có tấm nào khác xứng nữa rồi!”

“Tiểu Lý à, kỳ này nếu lượng tiêu thụ tăng lên, nhất định cậu sẽ là công thần lớn nhất, cứ chờ được ông chủ trọng dụng đi.” Mỹ Biên chuyển nửa người trên, khen ngợi gơ ngón tay cái với Lý Hằng.

Đỏ mặt khách khí đáp lại hai câu, rồi Lý Hằng thử thăm dò hỏi: “Vậy ảnh kia cũng được chứ ạ?”

“À, đúng rồi, còn một tấm nữa!” Mỹ Biên quay người lại, tay hơi khấn cấp rê chuột đến tấm ảnh tiếp theo, mong đợi có thể nhìn thấy càng nhiều hình ảnh kinh điển của người mẫu tóc ngắn kia.

Nhưng sau khi cô ta xem ảnh chụp xong thì ngẩn ra: “Hửm? Đây là...”

“Đây là... Mr. Tang?!” Cẩm tờ báo XX kỳ mới nhất trong tay, xem vài tin tức đầu của trang màu, người qua đường Giáp kinh ngạc hỏi bạn tốt là người qua đường Ất, người đã mua tờ báo này.

“Khó trách đều nói nếu muốn biết tin tức chấn động nhất của tuần lễ thời trang lần này là gì, nhất định phải đến mua báo của giải trí XX.” Người qua đường Ất tạm thời xem nhẹ tiếng kinh hô của bạn tốt, chỉ tặc lưỡi: “Chỉ riêng hai tấm hình này, chính là cái mà báo khác không có.”

“Cậu xem ảnh chụp này, tuy chỉ là một bóng lưng, nhưng đã thể hiện rõ khí chất nữ vương rồi đấy! Thắng bại vừa nhìn là hiểu ngay. So với mua báo giải trí khác, thì báo này càng rung động hơn so với ảnh chụp

chính diện của Tĩnh An nhiều!” Người qua đường Ất cảm thán xong quay đầu, hỏi: “Đúng rồi, cậu vừa nói cái gì?”

“Tớ nói là cái ảnh kia!” Nữ sinh Giáp bấu môi nói lại: “Người đàn ông bị máy ảnh và mũ che mất gương mặt, trên đầu báo viết là Mr. Tang! Cậu nói cái này có thể sao?”

Người qua đường Giáp nhắc đến tấm ảnh kia, ở buổi thời trang vì Lý Hằng quá mức chú ý động tác chụp ảnh của Đường Dự, mà khoảnh khắc Đường Dự lần đầu ấn nút chụp, đồng thời cũng chụp theo.

Tấm hình này, nếu không phải cuối cùng Lý Hằng chỉnh lại những tấm ảnh mà cậu ta đã chụp nên mới nhìn thấy, chắc chắn cậu ta sẽ quên nó có tồn tại. Chính vì cậu ta không nghĩ đến trong lúc vô tình chụp được hình ảnh đó, sau này lại trở một trong những bức ảnh hài lòng nhất của cậu ta trong tuần lễ thời trang lần này.

Hơn nữa Lý Hằng càng không biết, ảnh này so với tấm hình khác giữa Tĩnh An và Lý Na, mới làm cho lượng tiêu thụ của báo XX kỳ này cao nhất từ trước đến nay.

Trong ảnh chụp, trừ bối cảnh ra, thì có thể nói ảnh chụp mặt bên của người đàn ông chiếm phần lớn không gian.

Người đàn ông mặc áo mũ màu xám, đứng thẳng người, bàn tay trắng nõn thon dài đẹp mắt nâng chiếc máy ảnh màu đen, vũng vàng nhìn về phía sàn T, ống kính kéo dài đường như chỉ vì người bước lên sân khấu đó.

Đương nhiên, người trên đài kia, áo trắng quần trắng, bóng dáng chưa hoàn toàn đi đến chỗ đèn tụ quang, mặc dù không đến mức mơ hồ nhưng cũng vì góc chụp mà không thấy rõ gương mặt của cô, chỉ cảm thấy mặc dù người đó mới chỉ dừng chân trong đám khói mờ, cũng tràn ngập hấp dẫn có thể thu hút mọi người từ xa.

Người xem tấm hình này, như mắt người thứ 3 xuyên qua lúc đó, nhìn trộm bầu không khí duy chỉ thuộc về hai người này.

Hơn nữa trên báo lập lờ nước đôi, nội dung chỉ đưa tin bên ngoài, làm hai người trong bức ảnh này có thêm rất nhiều sắc thái ái muội.

“Trên báo còn chỉ ra người đàn ông thần bí này xuất hiện và biến mất trong lúc đó, Tĩnh An là người mẫu duy nhất mà anh chụp. Nếu quả thật là Mr. Tang, thấy thế nào thì giữa hai người này có... Sao, cậu nói đúng không?” Người qua đường Giáp tiếp tục suy đoán của mình: “Vào hội từ thiện lúc trước, còn nhớ có báo nói hình như giữa Mr. Tang và Tĩnh An có tồn tại quan hệ nam nữ gì đó không? Cảm thấy, so với vụ tai tiếng tình dục giữa cô ấy và La Hiên Kỳ thì cái này đáng tin hơn đó.”

“Hình như năng lực của Mr. Tang khá cao...” Đọc một câu lão Từ viết thiên về khẳng định sự suy đoán đó, về mặt người qua đường Ất cũng buồn bực: “Hình như, lại là hình như! Có dám nói rõ đáp án ra không thể!”

Tuần lễ thời trang thành phố S, Tĩnh An và Lý Na ‘quyết đấu’, giải trí truyền thông ra sức tuyên truyền, càng ngày càng nhiều người qua đường Giáp Ất Bính Đinh, đều ào ào biết trận này người mẫu mới Tĩnh An đã hoàn toàn giành thắng lợi trong cuộc ‘Tỷ thí’ ấy.

Ảnh Tĩnh An trên báo, Tĩnh An trong video clip, như một quý tộc tao nhã bước trên chiếc cầu treo, lôi cuốn hấp dẫn vô cùng.

Mà trong sự ‘nhiệt tình’ của khán giả với cô, trên báo giải trí XX càng viết rằng hình như Mr. Tang có xuất hiện, thì càng thêm sôi trào.

Thậm chí mấy ngày sau, tuần san tạp chí thời thượng ‘Đô thị thời thượng’ trong nước, trong chuyên mục quần áo và trang sức lần đầu tiên đề cập đến người mẫu mới này.

Chủ bút của chuyên mục thời trang này, chính là Trương Văn, từ trước đến nay lấy văn phong vừa hài hước vừa độc ác, lần này trong văn tự thuật, cũng hiếm khi sử dụng lời văn nghiêm túc như vậy.

Bà ấy viết rằng:

Ở trên sàn T có rất nhiều người mẫu trình diễn trang phục, các cô ấy được nhà thiết kế phủ lên mình những bộ quần áo lộng lẫy thậm chí là những phục sức mang tính nghệ thuật độc đáo, qua bàn tay khéo léo của thợ trang điểm, cuối cùng khi đi lên cây cầu ấy, dường như đã trở thành từng tác phẩm nghệ thuật tinh tế cao nhã.

Nhưng những người mẫu này trở thành tác phẩm nghệ thuật, phần lớn vì phục sức của các cô, các cô ấy được hóa trang, khiến các cô ấy có ảo giác như là ‘Tác phẩm nghệ thuật’.

Nhưng mà tác phẩm nghệ thuật thật sự, là người có thể khống chế được trang phục người mẫu phía trên cây cầu này, có tài năng sử dụng bản thân và phục sức trên người kết hợp với nhau để tăng thêm sức mạnh.

Tuy nhiên, đã có một kiểu người mẫu như vậy, các cô ấy không chỉ khống chế được phục sức, các cô ấy còn khiến người xem bỏ qua ưu khuyết của phục sức, chỉ đơn giản đặt ánh mắt trên từng bước đi của người mẫu... Đã không thể gọi các cô ấy là ‘Tác phẩm nghệ thuật’ nữa, các cô ấy đã trở thành linh hồn của toàn bộ buổi diễn... Sự xuất hiện của các cô ấy sẽ hấp dẫn và ảnh hưởng đến suy nghĩ của nhà bình luận thời trang, dẫn đến việc bọn họ có thể đưa ra một sự đánh giá có chiều sâu với phục sức trên người.

Người mẫu như vậy, trong tuần lễ thời trang lần này của thành phố S, tôi đã phát hiện được một sự kinh ngạc, một người mẫu tên là Tĩnh An.

Nhưng mà, trong trận đấu mãnh liệt và đầy sóng gió này, vốn tưởng rằng Tĩnh An sẽ được càng nhiều sản phẩm mời làm đại diện hoặc nên thường xuyên được mời xuất hiện trên các tiết mục ti vi, nhưng lại yên bình lạ thường.

Theo các nguồn tin có liên quan, người mẫu mới này đứng trên đầu sóng ngọn gió, thế nhưng trong khi danh tiếng đang vang dội thì lại từ chối hoặc trì hoãn tất cả mọi hợp đồng.

Sân bay thành phố S khu VIP, Tĩnh An và Trần Sâm thấy người đàn ông cách đó không xa đang nhìn bọn họ.

Ba người chào hỏi xong, Trần Sâm không chịu nổi tò mò hỏi Đường Dự: “Nghe nói lần này muốn lấy cảnh ở đảo nhỏ tư nhân thuộc sở hữu của Đường thị sao?”

Chỉ vì vào ngày nghỉ Trần Sâm đã đi theo đoàn lữ hành ngắm được vài địa điểm du lịch trong nước, từ lâu đã muốn để dành đủ tiền ra nước ngoài ngắm phong cảnh, không ngờ lần này đã có cơ hội được xuất ngoại mà còn do công ty chi trả toàn bộ.

Cái này cũng khó trách sau khi nhận được tin anh ta đã rất vui một lúc lâu, nơi muốn đi còn là ‘đảo nhỏ tư nhân’ có nhiều điểm đáng kinh ngạc - - mà Đường thị có được.

“Ừ, bên kia cũng đã được chuẩn bị rồi.” Đường Dự đeo mắt kính nâu gặt đầu.

“Thật sự quá tốt!” Trần Sâm nhe răng cười: “Không ngờ lần này công ty hào phóng như vậy...”

Nhất thời hưng phấn Trần Sâm hơi không khống chế nổi miệng, trong khi anh ta thao thao bất tuyệt, thì đã nhanh chóng đến lúc bắt đầu đăng ký. Kết quả là, ba người cầm thẻ đăng ký lần lượt lên máy bay.

48. Chương 46: Lấy Cảnh (phần Đầu)

Editor: Gà

Đảo nhỏ được nước biển bao quanh, rời xa đô thị ồn ào ầm ĩ, được đắm mình trong một vùng xanh thẳm.

Hải đảo ví như hình giọt lệ, chiếm diện tích không lớn, cảnh sắc trên đảo như vẽ làm cho cơ thể và tâm hồn như trở về thời ban sơ, mà bên ngoài bãi biển tư nhân, bờ cát và nước biển giao nhau, càng phát họa lên phong cảnh lãng mạn vĩnh hằng.

Mà nơi đây, cũng tránh được sự thăm dò của phóng viên giải trí, bí mật hưởng thụ sự thanh tĩnh tuyệt hảo.

Hôm nay, đã là ngày thứ hai, ba người Tĩnh An đến hòn đảo này.

Nghỉ ngơi một ngày, vốn đã sắp xếp khi mặt trời lên cao thì bắt đầu lấy cảnh, nhưng bởi vì trong lúc chụp có nhân viên khác chậm chạp chưa đến nên phải kéo dài.

Thông báo trước hoạt động chụp hôm nay cho Tĩnh An xong, thì Đường Dự cầm máy ảnh ra ngoài chụp cảnh biển, gần giữa trưa trở về biệt thự trên bờ biển mà bọn họ đang ở.

Khi đi qua tầng một, Đường Dự nghe giọng Trần Sâm từ phòng bếp như có như không truyền đến, từ ngữ đứt quãng không khó nghe ra là đang thảo luận với đầu bếp Hoa kiều được mời đến về món ăn cho buổi trưa.

Đường Dự không dừng bước chậm rãi lên đài quan sát tầng 2.

Vừa rồi ở trên bờ cát khi anh quay đầu, trên đài quan sát dường như có một bóng dáng màu vàng nhạt.

Nếu đoán không sai, bóng dáng mặc váy dài màu vàng kia chính là Tĩnh An.

Nhưng mà, xuyên qua màn sa bị gió biển làm lay động, Đường Dự đã đi đến bên ngoài đài quan sát, đơn giản liếc mắt một cái lại không còn thấy bóng vàng nhạt kia nữa.

Người đàn ông lập tức thông thả bước vào trong đài quan sát, trong lòng đoán có thể cô ấy đã trở về phòng rồi.

Nhưng sau khi anh đến gần vài bước, thì biết đã đoán sai rồi.

Người đàn ông ngừng bước chân lại, mỉm cười nhìn sườn gáy ở trong góc đài đài quan sát.

Ở đó, lưng ghế dựa rộng hướng về phía anh, một góc váy màu vàng trượt xuống, khó khăn rơi vào mắt anh.

Nhẹ nhàng dời bước gian, Đường Dự đi đến một chỗ khác của đài quan sát, nhìn ngang thấy người nọ đan mười ngón tay vào nhau đang ngủ say.

Ánh mặt trời chiếu vào, sự ấm áp phủ lên người cô gái, như muốn nhuộm đậm làn váy màu vàng để nó càng lóa mắt hơn, đồng thời, mái tóc rơi xuống của cô cũng nhiễm một tầng sáng chói.

Khuôn mặt hơi nghiêng về phía anh, điềm tĩnh và thanh thản, làm đáy lòng người ta có cảm giác bập bênh tĩnh mỹ và bình thản.

Khóe môi Đường Dự cười khê giờ máy ảnh lên, dừng hình ảnh trước vẻ an bình này.

Sau khoảnh khắc ấn nút chụp, Tĩnh An trong ống kính đột nhiên giật hai tay, chỉ thấy đôi mi thanh tú của cô thoáng ngưng lại, vô thức đưa hai bàn tay đan mười ngón vào nhau, đổi thành nhanh chóng ôm lấy bản thân.

Buông máy ảnh xuống, người đàn ông nhíu mày, nhìn chăm chăm cô gái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đường Dự lại bước ra, vẫn nhẹ nhàng đặt chân, nhưng không phải đến chỗ cô gái, mà thông thả đi ra phía bên ngoài đài quan sát.

Nhưng sau giây lát, anh lại đi vào đài quan sát lần nữa, lúc này trong tay anh không còn cầm máy ảnh, mà là một tấm chăn mỏng.

Cho dù buổi trưa có ánh mặt trời, nhưng cũng không chống lại được hơi lạnh mà gió biển mang đến.

Đường Dự đi đến bên cạnh ghế dựa, mở tấm chăn trên tay ra, nhẹ nhàng đắp nó lên người Tĩnh An.

Rồi sau đó, lại cẩn thận vén góc chăn cho cô gái.

Nhưng anh còn chưa kịp làm xong, Tĩnh An đã mở nửa mắt còn buồn ngủ.

Cô gái còn nửa mê nửa tỉnh, trong đầu hỗn độn thành đoàn, chưa kịp suy xét đã vươn tay phải theo tấm chăn dò xét ‘thứ’ lắc lư trước mắt mình.

Trong sự mù mờ ngổ ngàng, cô cảm thấy ngón trỏ mình đặt lên một chỗ rắn chắc, đúng, lòng ngón tay còn vô cùng mềm mại.

Vì cô gái khá mơ hồ, nhưng người đàn ông thì lại có chút sững sờ mất tự nhiên.

Mà khi anh sững sờ, lúc đầu anh muốn hé môi nói gì đó, bỗng nhiên Tĩnh An duỗi tay chạm vào môi và răng anh.

Đầu ngón tay di chuyển trên răng môi, hình như chỉ cần anh khép cánh môi lại, thì có thể ngậm chặt sự dỏn này.

Đồng tử sâu dần, Đường Dự đứng thẳng, đồng thời, yên lặng nắm tay cô gái, hỏi: “Tĩnh chưa?”

Ánh mắt dần dần tỉnh táo, anh cúi thấp đầu, ngược sáng, đường nét trên gương mặt kia như được thợ thủ công khéo léo tạo thành.

“Em đang ngủ à?” Về mặt đỏ hồng rút tay mình ra khỏi tay đối phương, Tĩnh An xấu hổ muốn đứng lên, mới phát hiện sức nặng rót xuống từ người mình hơn phân nửa là tấm chăn mỏng đắp trên người cô, mà không biết chăn này ở đâu ra, không cần nghĩ nhiều cũng biết, chắc hẳn đến từ người đàn ông chu đáo này.

Một tay cô gái nắm lấy chăn, ngẩng mặt, cong môi cười với Đường Dự, cô nói: “Cảm ơn.”

Đường Dự cười đáp lại Tĩnh An ‘Không có gì’, lui người về sau một bước, sau đó thuận thế tựa vào lan can phía sau đài quan sát: “Muốn ngủ thì trở về phòng ngủ một chút đi, nếu không phải thuyền xảy ra vấn đề, thì hôm nay cũng không cần vội vàng dậy sớm chụp ảnh rồi.”

Con thuyền trong lời anh, là phương tiện giao thông duy nhất kết nối hòn đảo tư nhân nơi họ ở với hòn đảo gần nhất.

Buổi sáng mới phát hiện thuyền xảy ra vấn đề, nên làm cho nhân viên công tác chậm trễ chưa đến hòn đảo cần chụp ảnh này.

“Không cần chụp, vậy em có thể có được một ngày rảnh rỗi rồi.” Tĩnh An đã không còn buồn ngủ, bắt đầu nói chuyện phiếm với Đường Dự: “Ngày mai sau khi kết thúc buổi chụp ảnh, thật sự phải tạm biệt cảnh đẹp ở nơi đây rồi. Thừa dịp có thời gian nghỉ ngơi, hôm nay có thể thả lỏng thưởng thức một phen.”

“Có thể không phải một ngày.” Người đàn ông dựa người ra sau, nghe vậy cười khê: “Ngày mai sau khi kết thúc buổi chụp, không bằng cho bản thân nghỉ phép, ở đây nghỉ ngơi vài ngày?”

Tĩnh An chớp mắt, thấy khi Đường Dự nói lời này biểu cảm không giống như đang đùa.

Cho bản thân nghỉ phép sao?

Cô nghĩ đến, hình như từ khi sống lại trong thân thể này thì bản thân đã quá bận rộn với công việc của người mẫu, thậm chí trong đầu cũng luôn suy nghĩ nên nhận thông cáo hay phát ngôn, show catwalk nào, mới có thể để bản thân nhanh chóng nổi tiếng.

Bận rộn để nhanh đạt được mục tiêu cuối cùng của bản thân, quả thật cô chưa cho mình thời gian để nghỉ ngơi trong chốc lát.

Tựa như cứ đang chạy mãi, sau khi dừng lại, cô sợ mình sẽ không còn sức lực để chạy tiếp.

“Đó là một đề nghị hấp dẫn.” Tĩnh An thành thật trả lời, tầm mắt cô xẹt qua người đàn ông bên cạnh nhìn về mảng bát ngát xanh thẳm phía xa xa: “Nhưng kỳ nghỉ này vẫn nên để dành sau khi em đến được nơi em muốn đến, để cuối cùng tự thưởng và tự chúc mừng cho bản thân vậy.”

Mặc dù cô gái không nói rõ ra cô muốn đến nơi nào, nhưng giữa những câu chữ chắc nịch đó, Đường Dự đoán không ra vì sao cô lại nói về điểm đến này.

“Tĩnh An, em là người mẫu trời sinh, nhưng cuộc sống của em cũng không nên chỉ quay xung quanh nó.” Người đàn ông không đồng ý thu hồi độ cong nơi khóe môi, nhưng vẫn dịu dàng hòa hoãn nói: “Ngoài ống kính, sàn T ra, cuộc sống bên trong còn có người khác, chuyện khác đáng giá để em chú ý và có được. Huống chi Tĩnh An, ‘điểm đến’ cuối cùng này, anh tin rằng rồi sẽ thuộc về em.”

Đường Dự quay đầu về bên trái, giống Tĩnh An, đưa mắt đặt trên mặt biển: “Không phải phong cảnh ở đây rất đẹp sao, không bằng để bản thân nghỉ ngơi, đổi góc độ lắng đọng lại và suy xét những gì đã xảy ra xem sau này phải đi đường nào, không bắt em thay đổi ước nguyện ban đầu, vẫn cố gắng đạt thành mục tiêu bản thân đã định ra nhưng vẫn nên thường xuyên duy trì tâm trạng thoải mái sung sướng không phải quan trọng hơn sao?”

Lời này, anh cố ý nói cho cô nghe. Chỉ vì theo ý anh, bây giờ cô như một con quay lấy sự nghiệp làm trục, mặc dù xoay tròn không ngừng nghỉ có thể nhanh chóng xoay ra hình vòng cung hoàn hảo nhất, nhưng mà đổi lấy cũng chỉ là một cơ thể mỗi một không chịu thấu.

Lần chụp ảnh này, anh chọn đảo nhỏ an tĩnh này làm nơi lấy cảnh, trong đó có lòng riêng của anh, anh muốn mượn nơi bình lặng tự nhiên này, để cô làm chậm lại bước đi quá nhanh của mình.

Mà lúc này anh nói xong, cô gái nghe vào tai thật sự sinh ra dao động không nhỏ.

Đời trước, trong năm tháng sau này, hầu như cô đã dồn hết tinh lực cho tình yêu của mình.

Đời này, cho đến giờ khắc này, cô cũng dồn hết sức để tập trung vào sự nghiệp của cô.

Cách trả giá không giống nhau, nhưng cũng là dồn hết toàn bộ.

Kết quả như vậy, có phải lại là một tầng nào đó như trăm sông đổ về một biển không? Có phải cô vẫn nên quên đi tiếc nuối không?

Cô gái nghĩ thế, trong lòng xóc nảy, tâm thần bị cô siết chặt, trong tay cũng bắt ổn run lên.

Chẳng biết lúc nào, bốn mắt chạm nhau, Đường Dự nói: “Nếu vậy xem như theo giúp anh nghỉ ngơi ở đây vài ngày đi?”

Đây có phải lời uyển chuyển cho phép cô thư giãn không?

Tĩnh An nghe anh nói vậy, ầm áp trong mắt càng sâu, cười đáp: “Không biết có thể mời Đường đại nhiếp ảnh gia theo giúp em nghỉ ngơi ở đây vài ngày không?”

Khi cuộc nói chuyện của họ đến đây, thì Trần Sâm lên tiếng, bất ngờ xen vào: “Hóa ra đều ở đây, chẳng lẽ lúc này các người không cảm thấy đói bụng sao? Hôm nay có món chiên giòn đấy...”

Hai người nhất trí chuyển cái nhìn về phía Trần Sâm, bị vẻ mặt tham ăn khi gọi tên món ăn của anh ta, gọi lên cơn thèm ăn cho bữa cơm trưa này.

Ngày kế, trì hoãn một ngày chụp ở bãi biển thì không có người hay nhân tố khác phá hủy tiến trình, ngược lại thuận lợi một cách bất ngờ.

Từ sáng đến giờ, dù là ống kính, hay sự sắp xếp của nhiếp ảnh gia, người mẫu có thể nói làm đến trọn vẹn ‘một lần là qua’.

Đến gần giữa trưa, kết thúc hơn phân nửa tiến trình chụp, nhân viên công tác đều ở lại biệt thự gần bờ biển của Đường thị.

Sau khi ăn trưa thì có một khoảng thời gian khá dài, Đường Dự và một người đàn ông ngoại quốc khác không có thói quen ngủ trưa, thừa dịp hiếm khi ở cùng một chỗ đã cùng thay các tấm rèm cửa sổ hướng ra bờ biển.

Thay màn sa, viền tơ thiết kế chạm rồng, móc hoa lập thể để tạo ra hiệu quả duy mỹ, để phong nền của buổi chụp tiếp theo sẽ thật hoàn hảo.

“Đường.” Tiếng Trung gượng gạo, kỳ lạ phát ra từ người đàn ông tóc vàng mắt xanh: “Model Trung Quốc lần này, giỏi quá.”

Không dùng câu phức tạp, người đàn ông ngoại quốc này tràn đầy khâm phục.

“Kelly, trước tiên hoàn thành việc trên tay anh rồi nói tiếp.” Đường Dự nhắc nhở vừa treo một bên rèm cửa sổ vừa quay đầu tán gẫu với anh ta.

Kelly, là một gã con lai Anh Pháp có tình hữu độc chung [1] với Hán ngữ, càng là nhà thiết kế nổi danh quốc tế, từng tạo hình hoá trang cho rất nhiều nhân vật siêu sao nổi tiếng thế giới. Mà anh ta, cũng từng hợp tác tạo hình với Đường Dự vô số lần.

[1] tình hữu độc chung: có nghĩa là có một tình cảm đặc biệt đối với ai đó hay cái gì đó

“Được được, không nói chuyện không nói chuyện.” Kelly quay đầu lại, ra sức đánh mạnh vào công việc trên tay.

Sau khi treo màn hình xong, Kelly kéo thử một góc màn hình sa, vừa lòng gật đầu: “Tốt lắm, tốt lắm.” Chỉ biết tiếng Trung đơn giản, nên anh ta luôn lặp lại một cái nhiều lần.

“Đường, cô ấy tên gì? Vẫn độc thân à?” Ánh mắt xanh của anh ta, dời về phía Đường Dự.

“Hả?” Đường Dự liếc xéo Kelly một cái, đầu mày khê nhúc nhích.

“Đường, tôi thích model Trung Quốc!” Đồng tử màu lam lóe ra ánh sáng, miệng Kelly tương đương với nhiệt tình như lửa: “Thành ngữ của các người nói sao ấy nhỉ, cái kia... À, đúng đúng, là nhất kiến chung tình, tôi nhất kiến chung tình rồi!”

49. Chương 47: Lầy Cảnh (phần Giữa) . . .

Editor: Gà

Sau khi Kelly dứt lời, quan sát Đường Dự, há miệng để lộ ra hàm răng sáng bóng.

Anh ta đang chờ Đường đáp lại, ví như người mẫu Trung tóc đen kia tên gì, ví như hiện giờ cô có bạn trai không, lại ví như cổ vũ anh ta theo đuổi đối phương.

Nhưng Kelly đợi gần mười giây, Đường Dự không nhìn anh ta, càng miễn bàn nói chuyện với anh ta.

Người đàn ông tóc vàng buồn bực, nhìn chăm chăm sườn mặt của Đường Dự.

Mà Kelly chỉ đơn giản nhìn sườn mặt của anh, lúc này không khỏi lại âm thầm cảm thán trong lòng: Đường, quả nhiên là một số ít người phương Đông có khí chất quý tộc mà anh ta đã từng gặp, càng lộ vẻ Đông Phương cao nhã hơn so với những vương tôn trong các bộ phim Trung Quốc mà anh ta đã xem.

Nhưng lúc này Đường Dự, khép hờ mắt, im lặng, trong sự cao nhã có một chút sắc bén.

Kelly giật mình cảm thấy ngoài cửa sổ phía trước vừa được anh ta mở ra như có trận gió thổi vào, hơi lạnh này thấm vào da anh ta, khiến anh ta lạnh buốt run rẩy.

“Nhất kiến chung tình?” Sự im lặng này không tồn tại quá lâu, Đường Dự nhẹ nhàng mở mắt, lặp lại kết luận ‘nhất kiến chung tình’ của Kelly với Tình An.

Sau đó ngữ tốc điệu dàng nói: “So với xúc động nhất kiến chung tình, Kelly, nhật cửu sinh tình [1] càng thích hợp với chúng ta hơn.”

[1] nhật cửu sinh tình: lâu ngày sinh tình

“Người phương Đông, thích, nhật cửu sinh tình?” Nhật cửu sinh tình này không khó hiểu với Kelly, mà Đường nói ‘chúng ta’, theo thói quen anh ta định nghĩa là người phương Đông.

“Không chỉ riêng người phương Đông, tôi nói là cũng có cảm tình.”

“Cho nên, Đường muốn tôi từ từ bồi dưỡng cảm tình với Model Trung quốc trước sao?” Kelly cho rằng Đường giúp mình nghĩ chủ ý, trong đầu đã bắt đầu hình dung bước đầu của kế hoạch theo đuổi, anh ta nghĩ đối với đa số người phương Đông, chẳng lẽ...

“Chẳng lẽ không thể báo trước sao?” Vô thức, Kelly nhỏ giọng nói ra suy nghĩ trong lòng này.

Mà ở đây, nếu thần kinh Kelly không thô, anh ta sẽ phát hiện người đàn ông Đông Phương nhìn anh ta chằm chằm, trong mắt có chút tình cảm gì đó, thoáng qua vài phần cứng nhắc.

“Không cần.” Đường Dự trả lời xoay người, lúc đi qua Kelly, bước chân chậm lại, đột ngột dùng tiếng Pháp bổ sung thêm một câu.

Cuối cùng anh nói câu kia, lại vừa lúc trả lời vài vấn đề mà Kelly đã hỏi.

“Elle a un cobain.” Ngôn ngữ được thế giới công nhận là lãng mạn nhất, lưu loát trôi chảy phát ra từ môi anh.

Sau khi người đàn ông tóc đen rời đi, người đàn ông tóc vàng vốn đang cười hì hì không ngoài ý muốn biểu cảm trên mặt đột nhiên đổi thành vẻ đáng thương ‘quả nhiên là thế này’.

“Chỉ trách là danh hoa đã có chủ.” Kelly tiếc hận thở dài, vẫn nhấn rõ từng chữ Hán ngữ quái dị, nói nửa câu tự thương xót mình.

Tiến trình đã chụp được một nửa, bầu trời đã tràn ngập ra sắc màu da cam ấm áp.

Ánh sáng màu da cam đỏ, cũng là cái Đường Dự muốn.

Ở cửa sổ tầng hai của biệt thự, đã được chuẩn bị để chụp bối cảnh hoàng hôn.

Cách đó không xa, Đường Dự cầm máy ảnh bảo hai nhân viên giữ tấm phản quang đứng ở phía sau, nhân vật chính được chụp lần này, Tĩnh An cũng đã đến rồi.

Váy lễ phục dài màu trắng gạo lộ lưng, vải kéo dài từ thắt lưng đến gáy, ở cổ được buộc thành đóa hoa quyến rũ, váy dài phía dưới ôm chặt hông, làn váy chấm đất tạo ra sự tao nhã xinh đẹp.

Khác với váy ngắn liền thân màu đen viền tơ mà buổi sáng cô gái mặc có vẻ ma mị, lúc này trông cô gái, như nhân ngư trong thần thoại Tây Phương, chứa cả sự gợi cảm và hồn nhiên hấp dẫn.

Thần sắc lưu luyến si mê không ngoài ý muốn lộ rõ trong mắt của nam nữ ở đây khi nhìn thấy cô gái, mà thần sắc đó cũng thoáng xuất hiện trong mắt Đường Dự.

“Đường, tay nghề của tôi không tệ nhỉ!” Kelly đi theo Tĩnh An vừa đến, sải bước chân dài đi về phía Đường Dự.

Sau khi đứng lại, theo ánh mắt Đường Dự lại nhìn về phía người mẫu tóc đen đang hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thân là nhà tạo hình, Kelly tràn đầy đắc ý: “Chiếc váy này đẹp hơn so với cái ban đầu!”

Chiếc váy ban đầu, Kelly nói đến không phải váy liền thân màu đen của buổi sáng, mà trong tính toán lúc đầu của anh ta và Đường, trong cảnh chụp buổi chiều thì Tĩnh An sẽ thay một cái váy trắng ôm ngực.

“Ừm.” Kelly chợt nảy ra quyết định này, nhưng được Đường Dự tán thành.

Kelly cao hứng gật đầu bỗng nhiên nhớ đến gì đó, ngại ngùng nhăn mặt, một tay vỗ vào vai trái của Đường Dự, vừa muốn hỏi gì thì lại bị anh lấy lý do công việc tạm ngắt trước: “Kelly, tôi nên bắt đầu chụp rồi.”

“À à, công việc trước công việc trước.” Kelly dời tay khỏi bả vai Đường Dự, gỡ mái tóc xoăn vàng của mình.

Nhận thấy ánh mắt quái dị của Kelly, Đường Dự vốn chuẩn bị tránh một bên, hỏi: “Có chuyện gì cần nói bây giờ sao?”

“Này... Để hỏi sau để hỏi sau.” Kelly xua tay, nhưng ánh sáng trong mắt anh ta vẫn lộ ra kỳ dị.

Trong giới thời trang vẫn luôn theo đuổi trạng thái tự nhiên, không chỉ khảo nghiệm kỹ xảo chụp ảnh của nhiếp ảnh gia, càng khảo nghiệm nét mặt mà người mẫu biểu lộ qua ống kính.

Cảm tình trong mắt người mẫu, nếu thiếu sẽ thành cứng nhắc, quá mức lại như làm ra vẻ.

Chỉ có tình cảm tràn đầy và một số ngôn ngữ cơ thể, mới có thể tạo thành một hình ảnh trông thật tự nhiên dù được cố ý xây dựng. Hình ảnh như vậy, ‘người’ trong hình, người bên ngoài ảnh, như đồng nhất trên cùng một vùng trời, khi người ta tùy ý liếc nhìn một cái như vô ý phát hiện ra bản thân mình trong đó, một cái chớp mắt rung động, hoặc thông qua mắt người ‘xem’ thấy được câu chuyện xưa của cô ấy.

Cô gái trên cửa sổ, thoáng cong lưng, hai tay chống trên đùi hướng vào phía trong.

Sau đó cô nâng đầu lên, nghiêng hai phần ba gương mặt sang trái về phía máy ảnh, tóc đen hoàn toàn được vén sang phải, trên mặt là sống mũi cao, đôi môi hé mở, cùng với đôi mắt lười nhác và quyến rũ dưới lông mi dài đã được che khuất một nửa.

Đặc biệt là, trên tấm lưng lộ ra ngoài của cô gái, thậm chí trên cánh tay trên mặt, không ngoại lệ đều in dấu những đóa hoa kiều diễm.

Những ấn ký hoa đó như khắc hoạ trên làn da cô gái, ánh sáng da cam xuyên thấu qua cửa sổ rủ xuống mảnh sa chàm rộng, chiếu vào.

Trong ý vị tuyệt vời, tràn đầy sắc màu ấm.

Hình ảnh duy mỹ tinh xảo, khi tất cả mọi người đều cho rằng Tĩnh An nhất định sẽ ‘một lần là qua’ như sáng nay, thì lại xuất hiện sự bất ngờ ngoài ý muốn.

Hôm nay là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, Đường Dự không ấn nút chụp, lắc đầu buông máy ảnh trong tay.

Anh có chút kinh ngạc với cô.

“Tĩnh An, trong mắt em phải biểu đạt cảm tình mong muốn nhất ra.” Đường Dự chỉ, hơi lướt qua mắt cô gái: “Xuất phát từ hiệu quả chụp ảnh, anh đề nghị em cố gắng nghĩ cách mở rộng nó ra thay vì thu nó lại.”

Nhiếp ảnh gia ưu tú, mắt bọn họ, không chỉ nhìn thấy cảm xúc mà ‘họ’ hiển lộ trong ống kính, mà còn có thể tìm ra cảm xúc ‘họ’ che giấu trong đó.

Mà những cảm tình che giấu phía sau đó, mặc dù rất nhỏ, có đôi khi ngược lại càng có thể xúc động lòng người.

Tựa như cô gái lúc này, anh càng hi vọng có thể nhìn thấy sự dao động che giấu trong đáy mắt của cô.

Nghe vậy Tĩnh An hé môi thở dốc, nâng mắt nhìn về phía Đường Dự, đôi mắt khẽ chớp, giây lát lại bình tĩnh.

Một lúc sau, cô đáp lại lời anh bằng một từ ‘Được’.

50. Chương 48: Lẫy Cảnh (phần Sau)

Editor: Gà

Trở về chỗ dành cho nhiếp ảnh gia, một lần nữa ra hiệu giờ tắm phản quang.

Đội sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, người mẫu ngồi trên cửa sổ cũng nhắm hai mắt lại.

Đường Dự không thúc giục, anh biết cô đang tìm lại những cảm xúc thật nhỏ trong lòng.

Anh cũng biết, cô sẽ không để anh đợi quá lâu.

Trước mắt tối đen, lắng đọng lại những điều cô cho rằng sẽ không bị ai phát hiện, nhớ lại một chút cảm xúc của quá khứ.

“Tĩnh An, váy lễ phục này trông thật giống áo cưới, sau khi mặc nó vào em cũng sẽ trở thành một cô dâu...” Không lâu, sau khi nhà tạo hình đưa trang phục đến cho cô, Trần Sâm đã nói như vậy.

Nhưng Trần Sâm không biết, áo cưới tinh khôi... Anh ta đã từng vì cô mà mua nó, cô đã từng vì anh ta mà mặc nó.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Đây là năm thứ tư bọn họ quen nhau, cũng là ngày sinh nhật cô.

Đã nghĩ có lẽ sẽ một mình vượt qua ngày này, chuông cửa lại bất ngờ vang lên, người đàn ông vốn nên bận rộn quay phim ở tỉnh khác đó bỗng xuất hiện ngoài cửa.

Anh ta mặc áo lông màu cam, khuỷu tay cong lên treo thêm một chiếc váy dài màu trắng.

Anh ta nói sinh nhật vui vẻ, anh nói anh ta cố làm việc, anh ta nói đây là quà tặng cho em.

“Anh biết em sẽ thích.”

Váy dài màu cát được trang trí viền ren, đường cong đơn giản, chính là chiếc áo cưới tuyệt đẹp mà cô đã cố ý chỉ vào tấm hình trong tạp chí trước mặt anh ta.

Lần đầu tiên hành động của anh ta làm cô cảm nhận được sự dễ tâm và lãng mạn, tự cho rằng người đàn ông trong bốn năm luôn như gần như xa, luôn đặt cô ở vị trí đầu tiên nhất cao hơn cả sự nghiệp của mình.

“Chiếc váy này là quà tặng.”

Cô thay chiếc váy cưới tinh khôi này vào, hai gò má hồng hào, khó nén vui sướng xoay một vòng tại chỗ, để làn váy màu trắng nở rộ ra sáng rực như cánh hoa xinh đẹp.

Trong lúc nhất thời, sự ngạc nhiên to lớn này làm cho lòng tham của cô trở nên không đáy, cô còn nói đùa rằng: “Mạc Phàm, sinh nhật năm sau, không phải anh sẽ tặng em một hôn lễ thật đấy chứ?”

Anh ta dời ánh mắt, cười nói với cô, váy, chỉ là quà tặng sinh nhật cho cô.

Quà tặng, làm cô thích thú nở nụ cười, cho nên không có ý nghĩa gì khác.

Đoạn trí nhớ này, khi nhớ lại, đã bình tĩnh như thường.

Cô giống như một khán giả, xem lại kiếp trước của chính mình.

Ngoài cửa sổ gió biển thổi đến, theo sự thay đổi của thời tiết đã dần dần mất đi độ ẩm.

Vô thức, thời gian vội vàng đưa cô đến sinh nhật lần thứ năm, sinh nhật của Đan Ninh.

Cô gái chậm rãi mở mắt ra, sống mắt di động điểm thêm chút ánh sáng.

Cô nghiêng mặt qua, lại nhắm ngay ống kính.

Lúc này đây, sau ống kính Đường Dự kinh ngạc một chút.

Anh nhận ra trong đáy mắt cô tồn tại sự âm u như có như không, đoán cảnh tối nay có lẽ sẽ chéch khỏi những gì anh mong đợi, nhưng không ngờ...

Ánh mắt cô gái mở to toát ra chân tình, thay vào đó làm cho cả hình ảnh xuất hiện rõ hiệu ứng bất ngờ.

Hiệu quả như vậy, không chỉ Đường Dự cảm thấy ảnh hưởng được, trong lòng những người khác xung quanh anh cũng khiếp sợ không nhỏ.

Trước mắt bọn họ, làn da người mẫu được một tầng ánh sáng nhạt chiếu vào, toát ra hào quang sáng rõ như tinh linh.

Vốn nên làm người ta cảm giác được sắc màu ấm áp dịu dàng, nhưng khi nhìn vào ánh mắt nghiêng của cô gái, lại nảy sinh một cảm xúc phức tạp.

Có người sẽ chợt nghĩ đến lời nói giác ngộ trong cửa Phật: “Khám phá, bỏ xuống, thanh thản.”

Giác ngộ như vậy, nhưng cuối cùng trong sự thanh thản cũng mơ hồ lộ ra vết thương của quá khứ.

Giờ phút này, hình ảnh ấy, làm đôi mắt chưa xót, đồng thời hít thở không thông, hấp dẫn đến nỗi cướp mất nhân tâm.

Đường Dự ấn nút chụp, lưu giữ hình ảnh này thành vĩnh cửu, không lâu sau tấm ảnh này được bày ra ở nơi dễ thấy nhất trong buổi triển lãm.

Khách nhìn thấy nó, đều phải dừng chân ngắm nhìn.

Trong đó một có một nhà bình luận ảnh không biết tên chụp lại, tác phẩm này càng mới mẻ độc đáo vì bắt giữ được góc độ của những ‘Dấu ấn’ hoa trên người người mẫu đã làm anh ta thật sự cảm động.

Người đó chỉ vào người mẫu, không cầm lòng được lắm bầm nói: “... Đó là đồ mi hoa, bước đường cùng chứa đựng nỗi buồn thương, mà đồ mi hoa in dấu trên người cô gái, trong hoàng hôn, ánh mắt toát lên rằng mọi thứ đã kết thúc, hoặc... Tất cả sắp bắt đầu.”

Bức ảnh này, không ngoài ý muốn được truyền thông điên cuồng đưa tin ‘đăng lại’, vì đó là tác phẩm làm người ta ấn tượng khắc sâu nhất trong buổi triển lãm ảnh của Mr. Tang, cũng là tấm ảnh đẹp nhất trước khi Mr. Tang tuyên bố rời khỏi giới nhiếp ảnh.

Sau đó liên tiếp được trao quyền xuất bản cho nhiều tạp chí thời trang nặng ký, trong tạp chí nhiếp ảnh, càng lấy được nhiều giải thưởng nhiếp ảnh.

Mà phản ứng và kết quả này, đều là chuyện sau này rồi.

Đến bây giờ ở giây phút này, sau khi hoàn thành lấy cảnh ở cửa sổ, buổi chụp ảnh cuối cùng cũng kết thúc thuận lợi ở một góc chằng chịt mồm núi đá lớn lớn nhỏ nhỏ ở trên đảo bên bờ biển.

“Kelly, bọn họ đang chờ anh kìa.”

Cảng hải đảo tư nhân, con thuyền sắp rời đi đậu cách đó không xa, hai tay Đường Dự ôm ngực, nhìn người đàn ông tóc vàng trước mặt đã kéo anh vào cái góc này.

“Chờ một chút đã, chờ một chút đã.” Kelly vừa nói quay về phía Đường Dự vừa giơ lên cánh tay dài lên vẫy với người trên boong tàu ý nói anh ta sẽ đến ngay.

Đường Dự nhớ đến lúc bắt đầu chụp Kelly đã nhìn anh với biểu cảm kỳ lạ rồi.

Nhưng anh còn chưa hỏi, sau khi Kelly buông tay đã nói trước: “Đường, anh nói dối!”

Khó hiểu nhìn lại con mắt màu lam đang trừng anh, Đường Dự nhướn mày hỏi: “Cái gì?”

“Model Trung Quốc nói cô ấy không có bạn trai.” Kelly còn phồng má, tỏ vẻ anh ta rất bất mãn: “Đường, anh nói dối rồi.”

“...” Không ngờ đối phương nói về việc này, Đường Dự giật mình.

“Chẳng lẽ cái này gọi là giao hoạt của người phương Đông sao?” Thấy Đường Dự không nói gì, Kelly cảm thán xong, nhún vai nói một câu tỏ vẻ không có gì: “Nhưng tôi biết nhé, Đường.”

“Bởi vì lúc anh nhìn cô ấy, trong này có gì đó không bình thường.” Người đàn ông tóc vàng tiếp tục nói chuyện, dùng ngón tay chỉ vào ánh mắt của Đường Dự: “Nhưng mà Đường à, nói dối vẫn là không đúng, muốn gì, thì cạnh tranh công bằng.”

Sắc mặt Đường Dự đen thui: “Kelly, anh còn hỏi gì nữa?”

Không biết có phải Kelly nói lại lời lúc trước của anh không thể?

“Còn hỏi gì nữa à?” Câu hỏi của Đường Dự, Kelly tự nhiên đáp lại: “Đúng rồi, sau đó tôi còn hỏi model Trung Quốc có thích tôi không.”

“...” Sắc mặt người đàn ông phương Đông tóc đen mất tự nhiên, cả khóe mắt cũng hơi run lên.

“Model Trung Quốc, à, phải gọi là Tĩnh, An.” Sau khi Kelly cố gắng nhớ kỹ tên Trung Quốc phát âm thế nào, dùng ngón trỏ sờ qua sờ lại dưới chóp mũi, hơi ngượng ngùng vui vẻ nói: “Cô ấy nói cô ấy thích tôi đấy, Đường à.”

“Kelly, anh...”

Người đàn ông tao nhã thanh mạc, nghe Kelly nói xong, sự trấn tĩnh gợn sóng cuối cùng trong mắt cũng biến mất hầu như không còn, càng khởi nói đến vết nhằn siết chặt ở chân mày.

Đáng tiếc, tên ‘khởi xương’ kia, sau khi nghe người trên tàu cao giọng hô một câu ‘Chuẩn bị xuất phát’, thì chưa kịp liếc mắt nhìn Đường Dữ, đã xoay người, ồn ào nhanh chóng chạy về phía tàu.

“Á á, thuyền sắp chạy rồi, không thể để người khác đợi quá lâu, tôi phải nói tạm biệt rồi, tạm biệt nha, Đường!”

“...”

Đây là chuyện Kelly muốn nói với anh?! Nói cái đầu, người chạy mất rồi còn đâu!

Sao lúc đó lại quên mất thân phận nhà tạo hình của Kelly vậy chứ.

Đường Dữ vỗ trán giữa đầu cười khổ, không biết phải nói thế nào mới được đây.

Anh lại càng không biết Kelly có nói câu của anh cho Tĩnh An biết không, mà nếu Tĩnh An nghe được thì sẽ hiểu thế nào.

Trong lòng anh, phải nói có một chút chờ mong và bất an.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-mau>